

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A COMPLETELY ADDICTIVE CRIME THRILLER NOVEL

ROGER STELLJES

TAKEN IN THE COLD

AGENT TORI HUNTER BOOK 7

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BOOKS BY ROGER STELLJES

AJAN TORI HUNTER

[Susturulmuş Soğu](#)

[kta Alınan Kızlar](#)

[Kış Kızları Saklı](#)

[Kız Kayıp Kayıp](#)

[Ruhları Melek Kar](#)

[Mezarları](#)

Sesli olarak mevcuttur

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş Kızlar ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Kış Kızları ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Saklı Kız*

([İngiltere](#) ve [ABD](#)'[ABD](#)'de de [m](#)de mevcuttur) *Kayıp*

Melek ([İngiltere](#) [iltere](#) [iltere](#) ve mevcuttur) *Kar*

Mezarları (İngve [ABD](#)'[ABD](#)'de [mee](#)vcuttur) *Kayıp*

Ruhları (İngve vcuttur)

CONTENTS

[İthaf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

Bölüm 34

Roger'dan Daha Fazla

Dinleyin Roger

StelljesKitapları 'in

Roger'dan Bir Mektup

Susturulmuş Kızlar

Kış Kızları Saklı

Kız Kayıp Kayıp

Ruhları Melek Kar

Mezarları Yayın

Ekibi

Genç Okuyucuları Desteklemek

Soğukta Kalanlar benim on beşinci romanım. 2002 yılında kalemi ilk kez kâğıda döktüğümde ulaşmayı hayal bile edemeyeceğim bir eşikti bu. Bunu başarmamda adaşım olan babam Roger Stelljes Sr.

Rog Sr. altmış yıldır Mary'nin sevgi dolu kocası, Roger Jr., Chad ve Matt adında üç erkek çocuk babasıdır ve en büyükleri benim, Sekiz çocuk büyükbabası, otuz dört yıl boyunca lisede sosyal bilgiler öğretmeni, bir o kadar da futbol ve hokey koçu ve çok ama çok sayıda insan için bir arkadaş ve akıl hocası. Bu kadar olumlu etkilediğiniz hayatların sayısı insanın aklını başından alıyor.

Baba, her zaman konuşmak, dinlemek, yardım etmek, rehberlik etmek, bilgelik sağlamak, motive etmek, cesaretlendirmek ve desteklemek için orada oldun. Hepimize güçlü bir doğru ve yanlış duygusu, savaşıma ve rekabet etme, çabalama ve mücadele etme isteği aşıladın ve aşılamaya devam ediyorsun. başarmak, dolu ve anlamlı hayatlar yaşamak ve tüm bunları zarafet ve alçakgönüllülükle yapmak.

Taken in the Cold'un en temelinde aşk, asla pes etmemek ve ne olursa olsun sonuna kadar savaşmakla ilgili bir hikaye olması çok uygun görünüyor. Baba, tüm hayatımıza aşıladığın bu özellikler

aile ile.

Bu nedenle, büyük bir gurur ve minnettarlıkla bu kitabı babam Roger Stelljes Sr.

Şef, bunu sensiz yapamazdım.

Teşekkürler, baba. Seni seviyorum.

ONE

“GOOD MORNING, SPORT.”

23 Şubat

Sabah 6:37.

Sabahın ayazında gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Güneş nihayet doğduğunda, bunu uğursuz koyu gri bulutların arkasında yapacaktı; bu da Manchester Körfezi'ne doğru ilerleyen kar fırtınasının habercisiydi. Yerel meteoroloji uzmanlarına göre kar kıyameti yaklaşıyordu.

Jenks'in kışlık montu, kalın pantolonu ve uzun iç çamaşırı dört derece Fahrenheit'lık buz gibi havayı uzak tutuyordu. K ö ş e d e n ve uzun odun yığınının tepesinden baktı, burnundan nefes aldı, evin içindeki herhangi biri dışarıya bakarsa varlığını ima edecek havadar nefesleri sınırladı.

İlk ışıklar mutfak penceresinde yandı. İçeride olsaydı, hiç şüphesiz demlenen kahvenin rahatlatıcı zengin kokusunu içine çekerdi. Bir an sonra, renkli ışıkların titreşen parıltıları

aile odasının uzun cumbalı pencereleri. Televizyon açılmıştı, şüphesiz CNBC. İzlediği adam için iş dünyası asla uyumazdı.

Her şey olağan bir sabahın parçasıydı; son zamanlarda birkaç kez gözlemledikleri bir sabah.

Rutinler. Ritüeller. Alışkanlıklar.

Böylesine disiplinli bir tutarlılık başarıyı da beraberinde getiriyordu ve adamda da bundan bolca vardı. Batı Yarımküre'de sahip olduğu üç tatil evinden biri olan modern ev bunun kanıtıydı. Jenks'in bu sabahki amaçları doğrultusunda, bu tutarlılıklar onu aynı zamanda tahmin edilebilir ve savunmasız kılıyordu.

Yirmi dakika sonra, sabahın erken saatlerinde gökyüzünün derin karanlığı aydınlanmaya başlarken, garajın yan kapısının sabahın keskin havasında yüksek sesle gıcırdayarak açıldığını duydu. Sırtını eve yaslayıp uzun odun yığınının arkasına çömeldiğinde, kış koşu kıyafetleriyle dikkatlice yan kapıdan çıkan adama bir an göz attı. Beyaz çizgili lacivert naylon koşu kıyafeti, başındaki sarı koşu ayakkabılarıyla uyumlu parlak sarı çorap şapkası, hepsi çok uyumlu ve programa uygundu.

Garajın yanından yola çıkan adamın ayaklarının karda hızla çıtırdadığını duydu. Köşeden bakınca, sarı çorap şapkalı adamın her zamanki sabah koşusunu yaparak garaj yolunda ilerlediğini gördü. Adama bir dakika kadar baktıktan sonra köşeyi tekrar kontrol etti ve bu kez yatak odasının penceresine doğru baktı.

Perdeler kapalıydı.

Odun yığınının etrafından dolaştı ve çam, ladin, meşe, karaağaç ve ceviz ağaçlarının yoğun karışımından geçerek dik tepeye doğru ilerledi, ağaç sınırının kenarında durdu ve evin arka tarafındaki pencerelere bir kez daha baktı. Her şey sessiz görünüyordu, ancak onun da içeride bir yerlerde uyanık olduğunu ve güne başladığını biliyordu.

Karda on beş metre ilerleyerek arka verandaya çıktı ve ardından peyzajlı basamakları tırmanarak kilitli olmayan yan kapıya ulaştı ve garaja girdi.

Aramayı o yaptı.

Towne hemen cevap verdi. "Yolda mı?" "Tam zamanında."

* * *

Teddy dişlerini gıcırdatarak aynaya baktı ve dişçisinin geçen hafta söylediği gibi dişlerini fırçaladı. "On yaşındasın Teddy. Kalıcı dişlerin olacak, içlerinde çürük olmasını istemezsin, değil mi?" dedi diş hekimi, şakacı bir şekilde matkabını hem şaka hem de uyarı olarak havaya kaldırarak. "Eğer istiyorsan, bunu kullanmak zorundayım." Matkap şeytani tiz gıcırdama vızıltısını tısladı. Birden koltuktan kalkmak ve dişle ilgili her şeyden uzaklaşmak isteyerek irkildi.

Dişçi komik bir adamdı ve şimdi onun sadece kendisiyle oynadığını biliyordu ama yine de neden riske atıyordu ki? Yüzünü durulayıp silmeden önce biraz daha sert fırçaladı, bir kez daha süpürdü, bir kez daha geriye doğru uzandı. Kalın, dalgalı kahverengi saçlarını da hızlıca fırçaladı, biraz düzenledi, o yapmazsa annesinin yapacağını biliyordu ve bunu yaptığında o kadar da nazik değildi. Babası da evinde kaldığında ona bu konuda herhangi bir kolaylık sağlamıyordu. Bir profesör ve bir bankacı olarak, ikisi de fazla bir şey yapmasına izin vermiyordu.

"Teddy!" diye seslendi annesi alt kattan.

"Evet."

"Uyandın mı?"

"Evet, anne," dedi bıkkınlıkla ve sonra babasının dediği gibi sabahın köründe "tabii ki kalktım," diye mırıldandı.

"Kahvaltı hazırlıyorum."

"Tamam."

Üniversitedeki işine giderken onu okula bırakacaktı. İyi haber, kahvaltının kokusunu alabiliyordu. Yumurta ve domuz pastırması. Kendisi *ve Ed* içindi ama yine de bu belki de iyi olmaya başlamıştı. Annesiyle babasının boşanmış olmasından hoşlanmıyordu. Ama Ed'in iyi biri olduğunu öğreniyordu. Onunla kıyaslandığında oldukça soğukkanlıydı.

İkisi de Profesör diye seslenirdi annelerine, ama sadece onları duyamadığı zamanlarda.

Annesi tekrar seslendiğinde tenis ayakkabılarını bağıyordu, "Teddy!"

"Evet, anne?"

"Sıcak giyin, tatlım. Bir kat giy. Ciddiyim. Kar fırtınası yaklaşırken dışarısı gerçekten çok soğuk. Ve sen bugün kışlık mont giyiyorsun, genç adam."

Evet, evet. Üzerinde bir tişört vardı ve hantal Timberwolves kapüşonlusunu giymeyi planlıyordu. Ama kız kontrol edecekti, o yüzden siyah, uzun kollu bir kazak aldı ve tişörtün üzerine geçirdi. Okulda çıkarıp sırt çantasına koyabilirdi. Bu arada, çantasını hazırlasa iyi olacaktı.

Sırt çantası alt kattaydı. Aceleyle merdivenlerden inerken pencereden dışarı baktı ve her zamanki sabah koşusunu bitirmiş, garaj yolundan çıkmakta olan Ed'i gördü.

"Fazladan bir kat daha mı giydin?"

Kapüşonunu kaldırdı.

"Aferin oğlum," dedi annesi onu başından öperek. "Git toparlan. Kahvaltı neredeyse hazır."

"Okulun iptal edilme ihtimali var mı? Ya da erken kapanma?"

"İptal edildi, Hayır. Kapat Erken mi? Ben olsam söyle Bu tamamenmümkün, özellikle de bugün Cuma olduğu için."

"Harika." Kim dersten erken çıkmak istemez ki? Merdivenleri koşarak çıktı.

Bap!

Gürültülü patlama sesiyle arkasına döndü.

"E-E-Ed?" diye seslendi annesi endişeyle.

"Ed?"

* * *

Jenks sırtını kapının sağındaki iç garaj duvarına dayadığında hafif bir terleme hissetti.

Ayak seslerinin çıtırtısını duydu.

Yaklaşık kırk dakika koştum. Bu soğuk havada fena değil.

Boşanma kaçınılmazdı ve nihayetinde hiddetli ve dağınıktı. O ve Lainey birkaç yıldır bir çift olarak mutlu değillerdi, ancak her şeye rağmen birlikte yaşadıkları ev için özlem duyduğu zamanlar vardı. Yeni evlerinin aksine, eski evleri sıcak ve yaşanılabilir bir yerdi; resimler, tablolar ve kitaplarla dolup taşıyor, sürekli büyüyen ve aktif oğullarının etrafında şekillenen bir hayat sürüyorlardı. Şimdi o eski hayata dair tek ipucu Teddy'nin iki oyun kumandası ve yepyeni büyük ekran televizyonun altındaki eğlence merkezinin üstünde duran üst üste yığılmış DVD'lerdi.

Mutfakta, yeni kahve cezvesinden yükselen buhar, ekmek kızartma makinesinden çıkan tost dilimleriyle uyum içindeydi. Tostun üzerine hafif bir margarin tabakası sürerken, küçük mutfak televizyonunda yerel sabah haberleri çalıyordu. Bir kış fırtınası üzerlerine doğru geliyordu. Meteoroloji uzmanı ya da Power Loon'daki yerel bir radyocunun deyişiyle hava durumu teröristi, 1991'de Minnesota'yı yaklaşık üç fit karla kaplayan Cadılar Bayramı Kar Fırtınası kadar büyük bir fırtına öngörüyordu.

Barry arka mutfak penceresinden dışarı baktı. Kar henüz başlamamıştı ama hava durumu radarına bakılırsa çok yakında yağacaktı. Çalışanları banka şubelerini erkenden kapatıp hava koşullarından önce evlerine dönmek isteyeceklerdi. Elaine'i tanısaydı, muhtemelen öğleden sonra tüm şubeleri kapatırdı, böylece insanlar her şey başlamadan önce evlerine dönebilirdi.

Ve hiç şüphesiz, okul çocukları da okuldan erken çıkmak isteyeceklerdir. En azından sabahın hemen hemen her zamanki saati olan 7:42'de telefonunun Teddy'nin yüzüyle aydınlandığını gördüğünde böyle düşündü. O da o çocuklardan biri olacaktı.

"Günaydın, delikanlı."

"Baba! *Baba!*"

"Teddy, sorun ne?"

TWO

“BIG STORM COMING.”

Sabah 7:39.

"Silah sesleri mi?" Will Braddock, polis telsizinden gelen çağrıya sorgulayarak cevap verdi ve arabayı kullanan Steak'e baktı. H-4'te güneye doğru gidiyorlardı. "Orada mı? Gölde mi? Şimdi mi?"

Manchester Körfezi ile kuzeydeki Holmstrand arasında yarı yolda kaldığı için böyle adlandırılan Halfway Highway Diner'da kahvaltılarını yeni bitirmişlerdi. Manchester Körfezi'ne doğru geri dönüyorlardı ki telsizden bir çağrı geldi.

"Ve bu lanet fırtına yaklaşırken," diye mırıldandı Steak.

İleride güneyden gelen bir şerif yardımcısının ışıklar ve sirenlerle yaklaştığını gördüler.

Braddock nefes verdi. "Pekala, I tahmin et
beri Biz içinde mahalle."

Steak, "Görev çağırıyor," dedi ve merkeze kendilerinin de yanıt v e r e c e ğ i n i bildirdi.

Steak sağa döndü ve yardımcısını takip ederek dolambaçlı bir yoldan bir grup ev ve kulübeye çıktı.

Kuzey am Gölü'ne doğru uzanan geniş yarımada, bir bakıma güneybatıdan kuzeydoğuya uzanan uzun gölün kuzey ve güney yarısını birbirinden ayırıyordu. Yolda bir çatala ulaştılar, ancak yol yarımadaadaki tüm evlerin etrafında dönüyordu. Sol tarafta kamuflajlı avcı ceketı, turuncu çorap şapkası ve kar botları giymiş bir adam onlara el sallıyordu. Uzun bir araba yolunun sonunda durmuş, kollarını kar küreğının tepesine dayamıştı. İki katlı bir ev birkaç yüz metre ileride, gölün üzerinde tünemiş duruyordu.

Şerif yardımcısı Austin Michaud dönüp adama doğru gitti ve onlar da onu takip ettiler. Steak hemen dışarı çıktı, rozetini göstererek kendini ve Braddock'u tanıttı. "Sen mi ihbar ettin?"

"Ben yaptım."

"Gördüğün ya da duyduğın şey neydi?" Biftek sordu.

"Çoğunlukla duydum. Garajımdaydım. Otoyoldaki benzin istasyonundan yeni dönmüştüm. Beş galonluk benzin deposunu dolduruyordum, böylece kar küreme makineme benzin alabilecektim. Sanırım ona ihtiyacım olacak, bilmiyor musun?"

Steak, "Büyük bir fırtına geliyor," dedi. "Yine de silah sesleri?"

"Ben kuş ve geyik avlarım. Duyduğum şey boğuktu ama sesi tanıyorum, Dedektif. Ne dediğimi anlıyor musunuz? O patlama sesi mi?"

Steak, bakışlarının bulunduğu yere kaymasına izin vererek, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Silah sesleri çoğul mu? Kaç tane?"

"İlkini duyduğumu sandıktan sonra kulaklarım canlanınca iki tane duyduğuma emin oldum. Belki de üç. Garajdan çıktım ve ağaçların arasındaki boşluklardan büyük siyah bir cipin hızla uzaklaştığını gördüm. Bunu gördükten sonra, bir şeyler doğru gelmedi. Aradım ama-" saatine baktı "-beş, altı dakika önce. Çabuk gelmişsiniz."

"Hangi ev?" Braddock batıya bakarak sordu.

"Döngünün karşı köşesindeki büyük iki katlı modern kare ev. Orası Ed Girard'ın yeri. Hafta boyunca düzenli olarak kullanılan tek yer orası. Özellikle de bayan arkadaşı taşındıktan sonra."

"Onu iyi tanıyor musun?"

"Ed, emekli zengin bir Silikon Vadisi tipine göre yeterince komşudur. Benzin almaya gittiğimde onu sabah koşusuna çıkarken gördüm. Buradaki tüm evler için bir arama listemiz var. Onu aradım ama cevap vermedi. Sonra sizi aradım."

"Ve kısa bir süre sonra bir SUV'un hızla uzaklaştığını gördünüz?"

"Bu doğru. Büyük bir araçtı, siyahtı, belki bir Suburban ya da Excursion'dı ama emin olamıyorum, ağaçlar görüşümü engelliyordu ama onlardan biri gibi büyüktü."

"Onu tanımadın mı?"

"Hayır, ama hareketliydi, sana söylüyorum."

Braddock, Steak ve Michaud'a baktı. "Gidip bir göz atsak iyi olur."

Arabayı oraya sürdüler ve bir dakika geçmeden Steak ve Braddock eve giden uzun araba yolunun sol tarafında hızlı adımlarla yürüyorlardı.

Steak, "Komşu düzgün görünüyordu," dedi.

"İşte beni endişelendiren de bu," diye mırıldandı Braddock, garaj yolunun sonunda park etmiş olan Michaud'a dönüp bakarak.

Araba yolu, evin sağındaki üç duraklı garajın önünde daha geniş bir aprona açılıyordu. Braddock ön verandaya yaklaşırken evin tüm ön pencerelerinin perdeleri kapalıydı. Arkasına baktı. Steak garaj yolunda durmuştu.

"Ne?" Braddock sordu.

"Sadece karda lastik izlerine bakıyorum, hepsi bu," diye cevap verdi Steak, çömelmiş, burnunu kırıştırmış, garaj kapısından garaj yolunun uzak tarafına bakıyordu. "Hmpf."

"Ne?"

"Garajdan çıkmıyorlar."

"Ama bunlar evden çıkıyor," dedi Braddock, ön kapıdan çıkan kaldırımdaki hafif kar tozunun içindeki ayak izlerini göstererek. Kenarda durarak bir adım attı ve ön kapı revağının altına geldi ve içeride çaldığını duyarak kapı ziline dokundu. Kapının sağındaki dar pencerenin yatay gölgesi ile kenarı arasındaki dar aralıktan içeri bakmaya çalıştığında yanıt alamadı. Kapı zilinden yanıt alamayınca ön kapıyı çaldı.

Kapı itilerek açıldı.

Braddock anında silahını çekti. "*Psst.*"

Steak başını kaldırdığında ön kapının aralık olduğunu, Braddock'un başını eğerek gelmesini istediğini ve sağ elinde silahı olduğunu gördü. Steak kendi silahını ve el fenerini çekti ve hızla ön basamakta ona katıldı. Braddock gıcırdayan kapıyı sol ayağıyla iterek sonuna kadar açtı.

"Şerif departmanı. Evde kimse var mı?" Braddock seslendi, sesi sessiz evin içinde yankılanıyordu.

Yanıt yok.

Steak'e baktı, o da başıyla onayladı. Dikkatli adımlarla içeri girdi, silahını kaldırmış, tetikte bekliyordu, Steak de sağ kalçasında aynısını yapıyordu, geniş, dikdörtgen bir fuayeye adım attılar.

Ev pastırma ve kahve kokuyordu ama yine de ürkütücü bir soğukluğu vardı.

Sağlarında, Steak silahını kaldırmış, ikinci kata çıkan açık merdiveni tarıyordu. Hemen solda, Braddock cam kapılardan evdeki ofise bakıyordu. Tam karşıda, donmuş ve karla kaplı Kuzey Çam Gölü'ne bakan geniş ve uzun bir resim penceresi olan geniş bir aile odası vardı. İlerlediklerinde, sağ taraf parlak beyaz üst ve grimsi mavi alt dolaplar, mermer tezgah ve büyük bir mutfak adasından oluşan modern bir mutfığa açılıyordu. Uzun bir masanın bulunduğu yemek yeme alanı daha sol taraftaydı ve göle doğru inen açık eğimli bahçeye bakıyordu.

"Will," diye mırıldandı Steak ve sonra başını salladı. "Mutfak katı."

Braddock sağa baktı. Yerde, uzun mutfak adasının solunda, kenarları dışarı taşan küçük, koyu kırmızımsı bir sıvı havuzu vardı.

Kan.

Başını salladı ve Steak sağa doğru giderken o da sola doğru ilerledi.

Mutfak adasının arkasında, yerde sırt üstü yatan bir kadın vardı, gözleri açık, kolları iki yana açılmıştı. İki kez göğsünden ve bir kez de alnından vurulmuştu. Herhangi bir şey yoktu.

Ama Braddock yine de nabız kontrolü yaptı. Kadının yüzüne daha uzun süre baktı. Kadın tanıdıktı.

"Onu tanıyor musun?"

"Bir nedenden dolayı onu tanıyorum. Ama çıkaramıyorum." Steak, "İki tane aldı, orta ağırlıkta," diye mırıldandı.

Braddock, "Ve sonra da kafasına vurularak öldürüldü," dedi.

"İnfaz edildi." "Vurulmuş mu? Ona mı?"

Braddock, "Bilmiyorum," dedi ve cesedin sağındaki zemini işaret etti. "9 mm'lik kovan."

"Burada da iki tane var."

Thud!

Biftek hızla sağa, garaja açılan açık kapıya doğru döndü. Braddock cesetten uzaklaşıp adanın etrafından dolandı ve ikisi birlikte garaja doğru ilerlediler.

Thud!

Biftek köşeden garaja baktı. "Bu arka kapı," dedi, "rüzgârdan çarpıyor."

"Neden açık?"

Steak iki basamak inerek garaja girdi, bir cipin arkasından dolandı ve omuzları çöktü.

"Lanet olsun."

Braddock basamaklardan atladı ve iki cipin arasından Steak'i takip ederek garajın zemininde yüzüstü yatan lacivert eşofmanlı bir adam buldu. Başının arkasından vurulmuştu. Braddock yerde bir lastiğin yanında başka bir 9 mm'lik mermi kovanı fark etti.

"Kim bu insanlar?" Biftek mırıldandı.

Braddock, "En iyisi evi temizleyelim ve sonra öğreniriz," diye emretti ve ikisi birlikte eve geri dönüp birinci katın kalan odalarını temizlediler. Odalar boştu.

Braddock ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerledi. Sahanlıkta yerde yatan bir çocuk sırt çantası gördüler; çantanın içindekiler açıktı ve koridorun ahşap zeminine saçılmış kâğıtlar, kalemler ve keçeli kalemler koridorun sonunda sağdaki yatak odasına gidiyordu.

"A m a n Tanrım," diye mırıldandı Steak asık suratla. Sırt çantasının yanına diz çöktü.

Üzerinde lamine edilmiş bir isim etiketi vardı. "Teddy Marist."

Braddock koridorda yavaşça bir çocuğun yatak odasına benzeyen bir yere doğru yürüdü ve kendini çelikleştirdi. Yarı açık yatak odası kapısından içeri baktı ve göreceği şey karşısında yüzünü buruşturdu.

Ya da değil.

Yatak toplanmamıştı ve dolap kapakları a ç ı k t ı , ama oda bunun dışında boştu.

Steak karanlık ve temiz, yatağı yapılmış, perdeleri çekilmiş başka bir yatak odasının kapısını açtı. Bir misafir odası.

"Teddy?" Braddock aradı dışarı. "Biz ile ve Polis. Ben Dedektif Braddock. Saklanıyorsan dışarı çık."

Yanıt gelmedi.

Sağ taraftaki banyoyu ve bir başka boş yatak odasını temizlediler. Koridorun en ucunda büyük bir ebeveyn yatak odası vardı. Yastıklar, battaniyeler ve çarşafklar kral boy yatağın etrafına saçılmıştı. Ebeveyn banyosu ve dolabı boştu. Bitmiş bodrum katına indiler ama orada kimse yoktu.

"Çocuk yok," dedi Steak. "Siyah SUV olabilir mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum," diye cevap verdi Braddock, aceleyle merdivenlerden çıkıp ön fuayeye geldiklerinde. "Haber verin."

Cep telefonunu çıkardı.

"Kimi arıyorsun?" Biftek sordu.

"Sence kim?"

Tori ilk zil sesinde cevap verdi. "Merhaba."

"Sana ihtiyacımız var."

THREE

“EXIGENT CIRCUMSTANCES.”

"Kayıp olduğunu nereden biliyorsun?" Tori iki adımda bodruma inip silah kasasının şifresini girdikten sonra çok sevdiği Glock 23'ünü alıp şarjörünü kontrol ederken sordu.

"Henüz... emin değilim..."

"Kan var mı?"

"Mutfak ya da garaj dışında, gördüğüm kadarıyla yok."

"Çocuğun diğer ebeveyniyle konuştunuz mu? Anne ya da baba?"

"Hayır. Henüz değil. Hâlâ kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz." "Erkek olduğunu biliyor musunuz?"

"Çocuğun soyadı Marist, Teddy Marist. Adamın ya da kadının ismiyle uyuşmuyor. Buna bakarak, muhtemelen *onun* oğlu olduğunu düşünüyorum."

"Ama henüz babanın kimliğini tespit etmediniz ya da onunla konuşmadınız?" "Hayır."

"O zaman nasıl-"

"Ben sadece... yapıyorum, Tor. Güven bana."

"Anladım," diyerek çelik yeleği ve diğer ekipmanlarının bulunduğu spor çantasını aldı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. "Başka bir şey var mı?"

"Biftek, ihbarı yapan komşuyla daha fazla konuşmak için geri döndü. Kapıları çalan bir yardımcım var. Daha fazla yardım geliyor."

"Peki ya iki maktul?" Tori sordu. "Kim onlar?"

"Peki." İç çekti. "Onlardan birini tanıyor olabileceğini düşünüyorum. Lainey Darr."

"Lainey Darr? Üniversiteden Profesör Darr mı? Benim bölümümde."

"Bu o. Minnesota ehliyeti, Manchester Bay'de bir adresi var, ancak ana yatak odasındaki dolaptaki tüm kadın kıyafetlerine bakılırsa burada yaşıyor gibi görünüyor. Cüzdanında da Central Minnesota Eyalet Üniversitesi kimliği var. Onu tanıyor muydunuz?"

"İyi değil ama onu tanıyordum," diye cevap verdi. "O zaman adam kim, kocası mı?"

"Bir saniye bekle."

Teçhizatını aldı. *Sırada ne var?* Dışarısı buz gibiydi ve birkaç saat içinde fırtına çıkacaktı. Giyinse iyi olacaktı. Aceleyle yukarı çıktı. Braddock dönmüştü.

"Adamın adı Edward Girard, elli yedi yaşında. Cüzdanında Kaliforniya ehliyeti var, ancak evin de sahibi ve en azından komşusuna göre düzenli olarak burada yaşıyor."

"Güzel bir ev mi?" Tori tüm vücudunu saran termal iç çamaşırını çıkarırken sordu.

"Çok."

"Belki de burada yazlık evi olan Kaliforniyalılardan biridir? Belki de hafta sonu kaçamağı için buradadır, gerçi fırtına yaklaşırken bunun için berbat bir hafta sonu," diye düşündü Tori daha kalın çoraplarını giyerken. "Yani kocası değil." Bir an düşündü. "Biliyor musun, sanırım onunla boşanma hakkında bir şeyler duydum. Belki de yeni adam odur."

"Olabilir. Eski kocasının kim olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Her ne kadar buraya yerleşmiş gibi görünse de, Kaliforniya lisansı göz önüne alındığında bu evin Girard için ikinci bir ev olabileceğini düşünüyorum. Bir sürü kıyafet. Evraklarla dolu dağınık bir ev ofisi. Komşuları onun emekli bir Silikon Vadisi adamı olduğunu söyledi."

"Peki ya kayıp çocuk?" diye sordu kalın kışlık parkasını çekiştirerek.

Braddock, "Tori, çocuk hakkında henüz Teddy Marist adından başka bir şey bilmiyorum," diye rapor verdi. "Kayıp bile olmayabilir ama burada gördüğüm her şey bana öyle olduğunu söylüyor. Biz onu bulana kadar kayıp ve sen de burada devreye giriyorsun."

"Yola çıkıyorum," dedi, kış eldivenlerini ve siyah yün çorap şapkasını çekiştirerek. Yüksek bir raftaki kutudan bir avuç dolusu el ısıtıcısı aldı ve onları paltosunun ceplerine doldurdu.

"Işıklar ve sirenler sonuna kadar. Maaş bordrosundasın."

Spor çantasını Audi'nin arkasına attı. Eğer ışıklar ve sirenler olacaksa taşınabilir polis lambasına ihtiyacı vardı, onu da saklama bölmesinden aldı. Braddock'tan gelen telefonla garajdan çıkması arasında altı dakika vardı. Doğu yakasına geçmek için gölün güney ucundan dolaşması ve Manchester Körfezi'nden geçmesi gerekecekti.

Hızla uzaklaşırken, polis ışıkları ve siren sesleri ona çarptı. Mola sona ermişti.

Tori sekiz aydır Braddock'la ya da şerif departmanı ile bir dava üzerinde çalışmamıştı.

Çok ihtiyaç duyulan ve aydınlatıcı bir mola olmuştu.

Kendini iyi hissediyordu, zihni hatırlayabildiği kadar rahattı - hiç olmadığı kadar. Ya da en azından on yedi yaşından beri.

Şimdi geri dönmek bunu değiştirir mi?

Kendi isteğiyle sürgüne gitmeden önce üzerinde çalıştığı son iki dava, anlamsızca öldürülen iyi üniversite çocuklarıyla ilgiliydi. Geçen Temmuz'daki kurbanlardan biri olan Allison Mannion, yakın arkadaşları Kyle Mannion'ın kızıydı. O ve Braddock, Ally'yi tanıyorlardı. Ve Tori'nin eski bir arkadaşı, Allison'ın cinayetinden sorumlu olmasa da, cinayeti işleyen adamlarla birlikte çalışıyordu ve bu konuda Tori'ye defalarca yalan söylemişti. Tori, Quinn'le aynı yaşta, on iki yaşında bir kızı olan arkadaşının hayatını ve **kızıyla** olan yaşamını bir kenara atmasını izlemişti.

Her şey ona ağır gelmişti.

Son soruşturma başlamadan önce bile, bir yıl önceki bir vaka nedeniyle uyuyamıyordu. Uyuduğu zaman da

Tekrarlayan rüyalar, kötü rüyalar. Bir evin ön merdivenlerinde anlamsızca vurulmuş ölü üniversiteli çocuklarla ilgili rüyalar. Kabuslar, bir suikastçıyla yaptığı telefon görüşmesini tekrarlıyordu; suikastçı, en azından Tori'nin zihninde, genç yaşlarında sevdiklerinin öldürülmesi göz önüne alındığında, kendisinin ve onun birbirlerine çok benzediğine dair inandırıcı bir argüman sunuyordu. Suikastçı üniversiteli çocukları öldürmemişti. Öldürenleri öldürmek için saklandığı yerden çıkmıştı. "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz," demişti Tori'ye.

Nasıl olur da bir mafya suikastçısına benzeyebilirdi? Yine de, suikastçı o sınırı vurmanın bir yolunu bulmuştu. Ve çağrıdan sonra da uzun süre kaldı.

Sadece hissedebiliyordu. Geçen yaz New York'tan gelen yakın arkadaşı Tracy bunu görebiliyordu. Kara bir bulut oluşuyordu.

Bu tür bir işten emekli olmaya ihtiyacı var mıydı?

Buna ihtiyacı yoktu. Mali durumu güvendedeydi. Yapabileceği başka şeyler de vardı.

Ama istediği bu muydu? Gerçekten istediği.

Bilmiyordu.

O anda kesin olarak bildiği şey, bir molaya, nefes almak, düşünmek ve değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğuydu. Braddock ihtiyacı olan her şeyi almasını söyledi: "Eğer sana ihtiyacım olursa. Eğer sana gerçekten ihtiyacım olursa, arayabilirim."

Temmuz ayında tüm teçhizatını poşetleyip bodrumdaki dolaba doldurdu, silahlarını kasaya kilitledi, onları unuttu ve rahatladı.

Evlerinin tadilatının tamamlanmasını kutlamak için büyük bir parti, Braddock ile Red Rocks'taki Dave Mathews Band konseri için Denver dışındaki bir tatil köyüne uzun bir hafta sonu gezisi, bir düğünde birkaç gün daha ve üniversiteden arkadaşlarını ziyaret etmek için Boston'a son dakika İşçi Bayramı hafta sonu kız gezisini içeren yavaş bir Ağustos ayı olmuştu. Araya bir sürü uzun koşu ve yüzmeler, zihninin yeni şeylere kaymasına izin verebileceği huzur anları karışmıştı. Eylül ayından beri üniversitede kriminoloji dersleri veriyordu ve bu dersler, çoğul olarak, normal dersleri ve sömestr başlamadan bir hafta önce Washington Eyalet Üniversitesi'ne gitmek üzere CMSU'dan ayrılan bir profesörün yerine devraldığı derslerdi. O kadar iyi geçmişti ki, bahar dönemi için de yerine bakıyordu. Tam zamanlı bir profesör için açık vardı.

Önümüzdeki sonbahardan itibaren tam zamanlı maaş ve sosyal haklarla profesör olacak. Beşeri ve Sosyal Bilimler Fakültesi Başkanı Doktor Silby, pozisyona olan ilgisini ölçmek üzere dün kendisiyle bir araya geldi.

"Tam zamanlı akademisyen mi?" Tori şüpheyile sormuştu.

"Neden olmasın. Elinizdeki konularda yetkili bir uzmansınız. Öğrenciler sizi gerçekten seviyor ve daha da ötesi size saygı duyuyor. FBI kariyeriniz, buraya döndüğünüzden beri yaptıklarınız, hepsi önem taşıyor. Sadece öğrenciler için değil, üniversite için de. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama bu bahar sizin dersleriniz için bir bekleme listesi vardı."

"Bilmiyordum."

"Öğrencilerin eylemleri konuşuyor. Ve ben gözlemledim. Doğal bir öğretmensiniz. Bazen, öğretebileceğini düşünen ama yaptıkları tek şey savaş hikayeleri anlatmak ve malzemeyi kaşıkla yedirmek olan profesyonelleri yardımcı olarak alıyoruz. Öğrencileri gerçekten *düşündürmüyorlar*. Siz düşündürüyorsunuz. Çocukların çözmesini sağlıyorsunuz. Yüz seviyeli bir sınıfta bile bunu gördüm. Öğrenciyi dalda gezdiriyor, konfor alanından çıkarıyor, kendi ayakları üzerinde düşünmesini sağlıyor, ya şöyle olsaydı, ya böyle olsaydı diye soruyor ve problem üzerinde çalışmasını sağlıyorsunuz. Öğreniyorlar. Bunu her zaman daha fazla kullanabiliriz."

"Gururum okşandı. Gerçekten," diye dürüstçe cevap verdi Tori ve sonra Braddock'u düşündü. "Peki ya bir davaya çağırırsam? Bilirsiniz, Braddock ararsa?"

Silby gülümsedi. "Sizi bizim için çok daha cazip kılan şey bu çalışmalarınız. Bu pratik, gerçek hayat deneyimi ve bundan ders çıkarma becerisi. İşte bu tür profesörlerin öğrencilere ders vermesini ve onları şekillendirmesini istiyoruz. Will Braddock'un araması gibi sorunları aşmanın her zaman bir yolu vardır, Tori. Dersleriniz hazır ve nazır olduğu sürece, dersler haftada birkaç kez sadece bir saat sürer. Muhtemelen ders vermek için bir saat ara verebilirsin. Eğer değilse, modern teknolojinin harikalarıyla dersleri kaydedebilir ve çevrimiçi olarak erişilebilir hale getirebiliriz, böylece programınıza uygun olur ve öğrencilere esnek olmaları gerektiğini önceden söyleriz. E-posta, öğrenciler için daha ulaşılabilir olmanızı sağlar. Ofis saatleri değiştirilebilir, kağıtlar ve testler mümkün olduğunda notlandırılabilir." Kendisi

ona sert bir satış yapıyordu. "Bunu bir düşün," dedi Silby. "İstiyorsan senindir."

Onu istediler. Beklenmedik olsa da ilginç bir teklifti.

İstediyi bu muydu? Peki Braddock ne düşünürdü? Ona henüz bundan bahsetmemişti.

Shepard County Şerif Departmanı'na ait bir Tahoe'nun park ettiği ve ışıklarının yanıp söndüğü sola dönüşe ulaştı. Bir şerif yardımcısı ona el salladı. Garaj yolunun sonuna park etti ve Braddock ile Steak'in koşarak kendisine doğru geldiğini gördü.

Tori uzun bir nefes verdi.

İşe dönme vakti gelmişti.

Braddock el sallayarak, "Haydi," dedi. O ve Steak onu eve geri götürüp içeri soktular. "Bir göz atın. Bakalım farklı bir izlenim edinecek misin?"

Gördüğü ilk şey mutfakta yerde yatan Lainey Darr oldu. Tori başını sallayarak, "Bu o," dedi. "Profesör Darr."

"Arkadaşın mıydı?" Steak temkinli bir şekilde sordu, neden ara verdiğinin tamamen farkındaydı. Bir arkadaşının cinayetini araştırmak için mi geri dönüyordu?

"Hayır... gerçek anlamda değil," diye yanıtladı Tori. "Onu tanıdım, ara sıra sohbet ederdik. Sosyoloji profesörüydü. Onunla salonda birkaç kez akademik uzmanlık alanı olan milis ve uç grup hareketi üzerine konuştum. Bu konuda çalışmayı, ders vermeyi ve uyarıda bulunmayı çok severdi. Bu konuda bir kitap yazmıştı ve bu konuda ulusal bir profile sahipti, zaman zaman ülkenin herhangi bir yerinde bir olay olduğunda konuşmak üzere kablolu kanallara çağrılıyordu."

"Geçen yıl MN Partizanlarına katılmıştı, değil mi?"

"Öyleydi. Önde ve merkezde grubun analizini yapıyordu."

MN Partizanları, Lainey Darr'ın son birkaç yıldır Minnesota ve federal kolluk kuvvetlerini uyardığı uç bir siyasi gruptu. İnternetteki söylemlerinin şiddeti artmış olsa da, Minneapolis'teki başarılı bir toplu dava avukatını öldürmeye yönelik potansiyel bir komplo ortaya çıkarılana kadar ciddiye alınmamışlardı.

Avukat kısa bir süre önce St. Cloud'un dışında bir gıda işleme tesisine karşı 'un 'un Müslüman 'a izin vermemesi nedeniyle tazminat kazanmıştı.

Çalışanlar iş günü boyunca dua etmek için zaman ayırmaktadır. şüpheli bir minibüs avukatın ortaklarından biri tarafından görülmüş ve soruştırma için polis çağrılmıştır. İki devriye ekibi geldi ve kısa süre sonra diğerleri de onları takip etti.

MN Partizanlarıyla bağlantılı dört kişi bir panelvanda otomatik silahlarla birlikte bulundu. Tutuklandılar. O gece, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu (BCA) ve Becker İlçesi şerif Departmanı ajanları, küçük bir kasaba olan Two Coves civarında yaşayan ve gevşek bağları olan grubun diğer on üç üyesinin tutuklanmasına yol açan baskınlar düzenledi.

Silahların gösterdiği gibi Partizanlar gerçekten de avukata karşı mı hareket etmişlerdi? Yoksa mahkemede ve medya röportajlarında savundukları gibi amaçları sadece korkutmak, bir protesto mesajı vermek miydi? Kimse kesin olarak bilmiyordu. Belki de cevaplar, komploculardan biri için gelecek ay Minneapolis'te yapılması planlanan ilk duruşmada gelecekti.

"Profesör Darr tüm bunlarla kendine biraz yayın süresi buldu. Birden fazla haber kanalı onunla davanın uzmanı olarak röportaj yaptı. Nasıl vurulduğu göz önüne alındığında, tüm bunların bununla bir ilgisi olduğunu düşünmek için bir neden var mı?"

"Oraya ilk ben giderdim ama kayıp bir çocuğumuz ve l bir erkek arkadaşımız var..."

"Bu Girard," diye sordu Tori. "Nerede o?"

"Garajda," dedi Steak ve onu takip etmesi için el sallayarak garajın arkasına, yüzüstü yatan cesedin yanına götürdü.

"İlki oydu," dedi Tori.

"Evet," dedi Steak. "Koşu kıyafetlerini giymiş. Komşu bana sık sık sabah erkenden koşuya çıktığını söyledi. Garajın yan kapısından çıkıp koşuya çıktığını ve geri döndüğünde bizim tetikinin kapının arkasından gelip onu kafasının arkasından vurduğunu tahmin ediyorum. Sonra içeri giriyor ve Darr mutfakta kahvaltı hazırlarken onu göğsünden vurup işini bitiriyor."

"Bu da," diye ekledi Braddock, "Girard'ın sabah rutini hakkında bilgi sahibi olduklarını gösteriyor. O kapıdan çıkıyor ve geri dönüyordu. O zaman tetikimiz buradan mutfaktaki Darr'a gidiyor."

"Bunu anlıyorum. Teddy Marist'in burada olduğunu sana düşündüren nedir?" Tori söyledi.

Braddock onu ikinci kata çıkarmış, sırt çantası ve içindekiler yere saçılmıştı. Sonra onu koridordan yatak odasına götürdü ve orada çocuğun giysilerini, yatak takımını ve bilgisayarını buldular. "Okula gitmek için hazırlandığını düşünüyoruz."

"Banyoda bir çocuk diş fırçası var. Nemliydi. Lavaboda nem vardı" dedi Steak.

"Doğru. Sırt çantasını aldı ve sonra silah seslerini duydu." Braddock yatak odasından çıkarken, Tori bir süre geride durup yatak odasını, şifonyerini ve dolabını inceledi. "Hey?"

"Üzgünüm," diye cevap verdi Tori ve koridora doğru yürüdü.

"Silah seslerini duyunca buraya geldiğini düşünüyoruz. Belki annesini çağırıyor ve merdivenlere ulaşıyor ve tetikçi peşinden geliyor. Sırt çantasını düşürüyor, belki de odasına kaçıyor. Her ne olursa, sanırım tetikçimiz onu yakaladı."

"Sonra ne olacak?"

"Araba yolu," dedi Steak, onu ön kapıdan garajın önündeki geniş araba yoluna götürürken. "Dün gece kar yağdı; aşağı yukarı yarım inç. Lastik izlerini görüyor musun? Garajdan gelmiyorlar. Garaj yolundan geldiğini, sağa döndüğünü ve sonra garaj yolundan ön kapıya kadar kaldırıma geri döndüğünü söyleyebilirsiniz."

Braddock, "Buraya geldiğimizde ön kapı kilitli değildi," diye devam etti. "Tetikçi çocuğu cipin arkasına doğru koşturdu, onu içeri attı ve gittiler."

"İhbarda bulunan komşu, evden hızla uzaklaşan siyah bir SUV gördüğünü söyledi. Suburban ya da Excursion olabileceğini söyledi."

"Büyük SUV," diye mırıldandı Tori.

"Komşusu Darr'ın son birkaç aydır orada yaşadığını söyledi ve bu Girard'ın da buraya daha sık geldiği anlamına geliyordu."

Tori başıyla onayladı. "Teddy Marist kaç yaşında?"

"Başka bir komşu, tanığımızın yanından geçen sokağın ilerisindeki bir kadın, çocuğun ilkokul çağında olduğunu söyledi. On ya da on bir yaşında olduğunu düşünüyordu," dedi Steak notlarını karıştırırken.

"Girard hakkında ne biliyoruz?"

"Kaliforniya'dan zengin bir emekli yönetici. Evliyken uzun yıllar burası onun yazlığıymış, ya da komşusu öyle söyledi. Daha sonra dört ya da beş yıl önce boşandığını ve şu ana kadar pek sık gelmediğini söyledi..."

Braddock, "Darr'la tanıştı," diye söze girdi.

"Doğru. Darr hayatındaki yeni kadın ve Girard da o zamandan beri sık sık buraya geliyor. Komşuları birkaç yıldır birlikte olduklarını ve son birkaç aydır şuradaki evde yaşadığını düşünüyordu. Boşandığından beri."

Tori başını sallayarak, "Olaylar daha da karmaşıklaşıyor," dedi. "Teddy'nin babası kim?"

Steak, "Üzerinde çalışıyoruz," diye cevap verdi. "Komşular onun kim olduğunu bilmiyor. Hiçbiri onu gördüğünü hatırlamıyor. Konuştuğumuz gibi Nolan'a onu takip ettiriyorum."

"Darr'ın boşanması ne zaman oldu?"

"Komşular yakın zamanda olduğunu söyledi," dedi Steak ve telefonuna baktı. "Ben Nolan." Dedektif arkadaşının çağrısına cevap vererek uzaklaştı. "Elinde ne var?"

"Darr ve Girard birlikteydi-" Braddock başladı. "Ondan daha uzun," diye bitirdi Tori. "Babasını bulmamız gerekiyor."

"Babasının adı Barry Marist," dedi Steak telefonu kapatırken. "Onun için bir cep ve iş numarası ve adresi var. Önce cep telefonunu deneyeceğim." Steak numarayı girip bekledi ve sonra başını sallamaya başladı. "Sesli mesaj." Bir mesaj bıraktı ve sonra iş numarasını denedi. "Cevap yok, yine telesekreter. Sesli mesaja göre Lakes Community Bank'ta çalışıyor, başkan yardımcısı ve operasyon müdürü." Operatör için sıfıra bastı ve sonra kendini tanıttı.

"Banka müdürüyle mi konuşmam gerekiyor? ... Başkanla mı? Bu iyi olur. Acil bir durum. Hemen, lütfen. Merhaba, ben Shepard Şerif Departmanı'ndan Dedektif Williams, kiminle görüşüyorum? Ve Elaine, sen banka müdürü müsün? Evet, tüm banka sisteminin. Barry Marist sizin için mi çalışıyor? Evet, çalışıyor. Bugün burada mı? ... Hayır mı? Gelmedi. Normalde şimdiye kadar gelir miydi? ... Anlıyorum, bankanın başkan yardımcısı ve işletme müdürü mü? Tüm şubelerin operasyonlarını yönetiyor. ... Bu onun için alışılmadık bir şey mi? ... Hayır, şu anda söyleyemem.

Ama eğer gelirse, beni hemen aramasını sağlamamı istiyorum. Daha da iyisi, eğer gelirse, hemen *beni* ara." Steak numarayı verdi ve telefonu kapattı. "İçimde kötü bir his var."

"Evet," dedi Tori, lastik izlerini tekrar inceleyerek.

"Hadi Marist'in evine gidelim," dedi Braddock.

Greyler Lake Estates'in bu bölümünde bloktaki ilk ev olan tek katlı yeni evin önünde durduğunda Tori, "Burada ilerleme kaydediyorlar," dedi. Bu, gökyüzünün açık ve havanın ılık olduğu Temmuz ayından beri bölgeye ilk dönüşüydü. Uzun süredir yakındaki bir gölete batmış olan bir Hummer, içinde bir cesetle bulunmuştu. Ceset, liseye birlikte gittiği Duffy Randolph'a aitti. Yakın bir arkadaşı olmasa da, tanıdığı ve tanıdık sayılabilecek şekilde sevdiği biriydi. Daha da kötüsü, kendisine defalarca yalan söyleyen eski arkadaşı onun cinayetine karışmıştı.

Braddock'un ekibinden bir başkası, Dedektif Reese, iki Manchester Körfezi devriye birimiyle birlikte arkalarında durdu.

Tori eve bir göz attı, kar hafifçe yağıyordu. "Burası sessiz."

"Burada çok fazla yer yok henüz. Sadece bu blokta bir tane var."

Braddock temkinli bir şekilde tüm memurları ön kapıya doğru yönlendirdi, her biri silahlarını yanlarına asmıştı. Braddock kapıyı çaldı ama cevap gelmedi. Ön kapının sağ tarafındaki pencereden içeri baktı ama bir şey göremedi. "Arama izniniz yok."

"Acil durumlar," diye ağzından kaçırdı Tori. "Eğer arama emrini bekleyerek oyalanırsak-"

"Saat işliyor." Braddock ön kapıdaki küçük pencere camına dirsek attı ve içeri uzanıp sürgüyü çevirerek açtı. "Polis!" diye seslendi içeri girerken, silahını çekmişti. Braddock ve Tori girişte beklerken, üniformalı polisler hızla evi temizlemeye koyuldular. Tori bir süre evin ana bölümünü, aile odasını, mutfığı ve yemek alanını inceledi. Evin mobilyaları

seyrekti. Mutfak temizdi, tezgahlar düzgündü, bulaşık makinesinde sadece birkaç tabak vardı. Gerçi yakından bakıldığında yarım fincan kahve demlenmişti. Lavabonun sağ tarafında yarısı içilmiş bir fincan kahve ve üzerinde bir parça kızarmış ekmek ile yarısı yenmiş başka bir parça bulunan küçük bir tabak duruyordu. Görüş alanı içinde dağınık olan tek yer, aile odasında duvara monte edilmiş düz ekran televizyonun altındaki eğlence merkezinin etrafıydı. Bir video oyun konsolu ve oyun çubukları birbirine sarılmış, üç tane de *Avengers* filmi üst üste dizilmişti.

Üniformalı bir memur "Ev temiz," diye rapor verdi. Braddock, "Baba rüzgârda," diye mırıldandı.

Yüzük! Ring! Ring! Ring! ... Ring! Ring! Ring! Yüzük! ...

"Telefon!" Tori zil sesine doğru yürüdü ve onu koridordan yatak odalarına doğru götürdü. Telefon evdeki ofisten geliyordu. Masaüstünün ortasındaki not defterinin üzerinde bir iPhone duruyordu. Ekranda Steak'in cep telefonu numarası görünüyordu.

"Bu Barry Marist'in cep telefonu," dedi Braddock. "Takip edilmek istemiyorsan onu arkada bırakmazsın." Kendi telefonunu çıkardı ve hoparlöre vererek Steak'i aradı. "Marist'in cep telefonunu aramayı bırakabilirsin. Ona bakıyorum. Evinde bırakmış."

Reese kafasını içeri uzatarak, "Garaj boş," dedi. "Marist'in ne kullandığını biliyor muyuz?"

Steak, "Siyah Chevy Suburban," diye cevap verdi. "Komşuları da silah seslerini duyduktan hemen sonra büyük siyah bir cipin mahalleden hızla çıktığını görmüşler."

Braddock, "Steak, Barry Marist ve cipi için alarm ver," dedi. Reese'e döndü. "Kapılar çalınıyor. En azından bu mahallede ne varsa, ki pek bir şey yok. Bak bakalım bu sabah Marist'i gören olmuş mu?"

"Hallediyorum patron."

Tori geri çekilip masadan uzaklaşırken kışlık eldivenlerini çıkarıp lastik eldivenlerini giydi ve etrafına bakınmaya başladı. Ev, sıcaklık hissi vermiyordu. Mobilyalar çok sadeydi. Bu muhtemelen kısmen evin yeni olmasından kaynaklanıyordu. Hâlâ taze boyanın ve o yeni ev kokusunun hafif bir kokusu vardı. Diğer hızlı izlenim ise temizlikti. Barry

Marist bir bankanın başkan yardımcısı ve COO'suydu. Muhtemelen sayıların adamı. Genellikle organizasyon ve düzen insanıydılar.

Koridordan geçerek yatağın hazır olduğu yatak odasına doğru yürüdü. Dolap kapakları kapalıydı. Açtı ve giysileri düzenlenmişti; elbise gömlekleri, elbise pantolonları, takım elbiseler askı çubuğuna düzgünce asılmıştı. Altta, elbise ayakkabıları da bir rafta düzenlenmişti, iki çift arasında bir boşluk vardı. Ayrıca iki bavul ve bir spor çantası vardı. Ayağa kalktığı anda, biri elbise pantolonu, diğeri de elbise gömleği bölümünde olmak üzere boş askılar vardı. Bu ona bir bankacı ya da muhasebecinin karakteristik özelliği gibi geldi. İş yerinde her şey yerli yerinde olmalıydı. Evde de aynı şey.

Ofise döndüğünde masayı inceledi. Masada belli bir düzen vardı; kalemler bir kaptay, zımba ve bant dispenseri arka arkaya dizilmişti. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar, bir klavye ve büyük bir bilgisayar monitörü duruyordu. Telefon masanın üzerindeki yasal bir not defterinin üzerine yerleştirilmişti. Masanın solunda, iki çekmecesini kısmen açık bir dosya dolabı vardı. Üst çekmecedeki dosyalar alfabetik olarak sıralanmıştı. C bölümünde bir boşluk vardı. Alt çekmecedeki ise N ve T harfleri arasında bir boşluk vardı.

"Ne?" Braddock odaya girip onun yüzündeki ifadeyi görünce sordu.

"Dosya çekmeceleri açık bırakılmış," dedi

Tori. "Ne olmuş yani?"

"Etrafına bir bak. Görünüşe göre Marist evi konusunda oldukça titiz davranıyor. Temiz, düzenli, tertipli. Yine de bu iki dosya çekmecesini açık bırakılmış. Bu çok garip."

Braddock başıyla onayladı. "Açık dosya çekmeceleri ve-" arkasını döndü "-kısmen açılmış... dolap kapısı. İçinde açık bir dolap var." Dolaba doğru diz çöktü. "Aman Tanrım."

"Ne?"

Çekmeceyi tamamen açtı ve açık bir silah çantasını işaret etti. "Çantanın üzerinde Beretta yazıyor. Silah gitmiş. İki şarjör boş." Ona baktı. "Bu iyi değil."

Tori dudaklarını büzerek, "Hayır," diye cevap verdi. "Sesin o kadar da emin gelmiyor."

"Sadece açık fikirli olmaya çalışıyorum. Marist mi yoksa Lainey ve geçmişiyile ilgili bir şey mi, hatta Girard mı, gerçi çocuğu almanın neden onunla bir ilgisi olduğundan emin değilim? Birini seçip diğerini bırakmadan önce dikkatli olmak istiyorum."

"Adil."

"Bununla birlikte, kesin olarak bildiğimiz şey Teddy Marist'in kayıp olduğu, babasına ulaşamadığı ve annesinin vurularak öldürüldüğü, infaz edildiği. Marist'in silahı kayıp. Siyah bir Suburban kullanıyor ve siyah bir SUV eski karısının yeni adamıyla birlikte vurulduğu yerden kaçarken görülmüş. O bir şüpheli. Olmak zorunda. Gırtlığına kadar bu işin içinde."

"Teddy için kayıp alarmı verdik. Herkes onun cipini arıyor."

Braddock'un telefonu yine çalıyordu. Eggleston. Hoparlöre aldı: "Ne buldun?"

"Marist'in SUV'u."

FOUR

“YOU KILLED HER FOR HER MANY SINS.”

Marist'in cipi Eggs'in elindeydi ama Holmstrand'daki bir açık hava buz pateni pistinin ısınma kulübesinin arkasında terk edilmişti. Braddock, Eggleston'la Marist'in cipinin araştırılmasını koordine etmek üzere konuşurken Tori, Teddy Marist'in babasının evindeki yatak odasında duruyordu. Bu yatak odası genç bir çocuk için olması dışında Quinn'in odasına hiç benzemiyordu. Quinn'in odasından farklı olarak yatak yapılmıştı, yerler tertemizdi, masa düzenlenmiş, sandalye içeri itilmişti. Dolabı açtığında, çocuğun evdeki kıyafetlerinin katlandığı, saklandığı ya da asıldığı bir raf sistemi gördü ve çamaşır sepetinde hiç kirli kıyafet yoktu. Ya Teddy'nin babası odasını bu şekilde tutmasını istiyordu ya da oğlu annesine gidip temizlendikten sonra içeri giriyordu. Belki de ikisinin bir kombinasyonuydu.

Tori evin etrafında bir tur daha attı, hatta evin geri kalanı kadar temiz ve düzenli olan bitmiş bodrum katına kadar indi. Merdivenlerden geri çıktığında Braddock onu bekliyordu.

"Reese ve üniformalılar ne kadar kapı varsa çalışıyorlar. Evde olanlar Marist'in bu sabah ayrıldığını hatırlamıyor. Ama ne düşünüyorum biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Çok erken ayrıldı, kimse fark etmeden çok önce." Onun düşünceli bakışlarını inceledi. Kadının bir şeylere kafa yorduğunu anlayabiliyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Tori saatini kontrol etti ve hızlıca bir hesap yaptı. "Cinayetler yaklaşık iki saat önce işlendi. Beni neredeyse doksan dakika önce aradınız. Lainey Darr ve Girard cinayetleri bundan yaklaşık otuz dakika önce işlendi, belki biraz daha az."

"Evet. Mesele bu."

"Marist bizden yaklaşık iki saat önde başlıyor." Zamanın çoktan akıp gitmeye başladığını hissediyordu. "Marist nereye gidiyor? Nereye gidebilir ki? Ve-"

"Ve ne?"

"Bu işe karıştığına şüphe yok." *"Dahil mi?"*

Evet, dahil olduğunu söyleyebilirim."

"Ne derece? Rol mü yapıyor yoksa tepki mi veriyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ne gördüğümüzü biliyorum. O kayıp. Telefonunu geride bırakmış. Kamyonetini atmış. Eski karısı ve onun erkek arkadaşı öldü. Bariz sonuç nedir?"

"Boşanma ve karısını Girard'a kaptırdığı için çılgına dönen adam, Teddy'yi de alıp kaçmak için karısını ve kendisini öldürdü."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Tori. "Demek istediğim, bir ebeveynin kaçtığı bu oyunu birçok kez gördüm."

"Yine de şüpheleriniz var," dedi Braddock, bunu onun sesinde duymuştu. "Neden?"

"Savaş sisi."

"Anlamı ne?"

"Durumumuz değişken," diye yanıtladı Tori. "Marist'in oğluyla birlikte kaçmak için karısını ve sevgilisini öldürdüğünü düşünüyoruz ve durum pekâlâ böyle olabilir, ama aynı zamanda-"

"Başka bir şey," dedi Braddock. "Suburban'ını bulmamıza ne diyorsun? Aracı düşürmek, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Bu önceden planlama yapıldığını gösteriyor, değil mi?" "Öyle."

"Yine de şüpheleriniz mi var? Neden?"

Tori, "Bu sabah kimse Barry Marist'i ne burada ne de Girard's'ta görmedi, ancak Suburban olabilecek siyah bir cipin hızla uzaklaştığını gördük," dedi. "Şu anda herkes Barry Marist'i arıyor ve şu ana kadar *gördüklerimize* göre bu mantıklı. Ama onun hakkında gerçekten ne *biliyoruz*? Ya da Lainey Darr ve onun milisler hakkında konuştuğu yıllar hakkında? Ya da Girard hakkında? Barry Marist ve Lainey Darr'ın evliliği hakkında ne biliyoruz? İlişkileri hakkında? Boşanmaları? Girard'ın parası? Herhangi biri?"

"Peki ya Marist kaçıyor, nereye gidebilir? Ya da ona kim yardım edebilir?" Braddock dedi ki. "Telefonuna bir göz atmak istiyorum. BCA'yı da buraya getirmemiz gerekiyor. Ama bunu yapana kadar-"

Tori, "Uyarıları yayınlarsınız ve belki şansımız yaver gider," dedi. "Ama biz yapana kadar-"

"Hepsine bakıyoruz. Üniversitede bağlantılarınız var, Lainey Darr ile oradan başlayın. Ben Marist'i alıp bankaya gideceğim, başkanla konuşacağım ve oradan devam edeceğim. Her ihtimale karşı Nolan'a Edward Girard üzerinde çalışmasını söyleyeceğim."

"Boşanma avukatları kimdi?" Tori söyledi. "Eğer ikisi de buralıysa, belki de buralı birilerini kullanmışlardır. Şehirde evlilik hukukuyla ilgilenen çok fazla insan olamaz."

* * *

Direksiyonu sıkıca kavrarken, gözleri önündeki yol ile gökyüzünden hafif kar süzülürken boş kalan dikiz aynası arasında gidip geldi.

Otuz mil kaldı.

Çağrı zihninde dönüp duruyordu. Sabah normaldi. Kahvesini içiyordu, işe gitmek üzereydi. Ve sonra... *Bu nasıl olmuştu?*

Telefon çalmıştı ve arayan Teddy'ydi. Oğlu genellikle sabahları annesinin yanındayken kontrol etmek için arardı.

"Günaydın, delikanlı."

"Baba! *Baba!*"

"Vay, Teddy. Neyin var?"

"Baba, yardım et! *Yardım et bana!*"

"Neyin var? Teddy? *Teddy!*"

Hat bir an için kesildi ve sonra: "Beni çok dikkatli dinlemenizi istiyorum Bay Marist," dedi derin bir ses çok sakın bir şekilde. "Oğlunuz elimizde."

"Ne? Ne? Ne?"

"Şimdi dikkatinizi bana verebilir misiniz, efendim?" "Oğlumu neden kaçırdınız?"

"Bir şey istiyoruz."

"Ne?"

Derin, bilmiş, yavaş ve uğursuz bir kahkaha attı. "Eski karından sakladığın şu küçük servet. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu adam aynı bilmiş kahkahayla. Telefonun hışırtısı duyuldu.

"Teddy, babana şu anda ne yaptığımı söyler misin?" dedi adamın sesi soğukkanlılıkla.

"Baba?"

"Evet, dostum. Ben buradayım."

"Söyle ona," diye ısrar etti derin ses sakince. "Babana söyle."

"O... bana... bir silah doğrultuyor."

Aman Tanrım.

"Ona zarar vermeyin. Oğluma zarar verme. Lütfen! Lütfen bunu yapmayın.

O sana hiçbir şey yapmadı."

"Şimdi dikkatini çekebildim mi?" dedi adam daha ısrarla.

"E-E-Evet. Evet."

"Her şeyi doksan dakika uzağa sakladığınızı biliyorum. Bana getireceksin. *Hepsini*. Her küçük hesap numarası, şifre, konum, kayıt. Hepsini."

"Biraz zamanımı

alacak." "O kadar da

değil."

"Ama..."

"En fazla üç saat, Bay Marist. Bana ulaşmak için ihtiyacınız olan tek şey bu."

"Nasıl-"

"Odaklan! Önemli olan benim tüm bunları biliyor olmam ve şimdi senin pek çok günahının bedelini ödeme zamanının gelmiş olması."

"Tamam, tamam, tamam. Bekle, annesi. Lainey. Annesiyle birlikteydi-"

"Ve artık bize katılmayacak."

"Biraz daha... biraz daha. Aman Tanrım. Lainey... o öldü. Ya Ed?" Yanıt gelmedi.

"Aman Tanrım. Onları sen mi öldürdün?"

"Hayır, sen yaptın," diye yanıtladı ses. "*Onu* pek çok günahı için öldürdün."

"Onun... günahları." Koşarak evindeki ofisine gitti ve dolabın rafındaki silah çantasına uzandı. Açtı. Boştu. "Aman Tanrım." Onu ve Ed'i öldürmüşlerdi. Onun silahıyla.

"İstediğimi getir yoksa oğlun ölür. Onu vurup ormana atarım ve on birinci yaş gününü asla göremez. Bu kadar basit."

"Hayır. *HAYIR!*" diye bağırды, çılgınca evindeki ofisinde volta atıyordu. "Ne istersen yapacağım. Ama onunla tekrar konuşmama izin ver, sadece bir saniye."

"Bu konuda çok hızlı ol."

"Teddy? Teddy mi?"

Teddy burnunu çekerek, "Evet, baba," diye cevap verdi.

Bunu oğlunun sesinden, gözyaşlarından ve korkusundan anlayabiliyordu. Teddy dehşete düşmüştü. "Hey, dostum. Bunca ay boyunca, annemle boşanırken ve diğer her şeyde ne söyledim? Dedikodular, tüm o şeyler. Sana ne yapman gerektiğini söyledim? Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ne dedim ben?"

"Başımı dik tut."

"Bu doğru. Zırhını giy. Sana ulaşmalarına izin verme. Tüm bunları hatırlıyorsun."

"Evet... efendim," dedi Teddy titreyerek ama daha çok aradığı meydan okuyan tonla. Oğlu her ne ile yüzleşmek üzereyse, bunu cesaretle yapmasını istiyordu.

"Ben seni görene kadar böyle yapacaksın, tamam mı? Söz mü?" "I..."

Derin ses geri döndü. "Bu kadar yeter. Kesin talimatlarım var. Bunları harfiyen uygulayacaksın ve bana güven, uygulamadığın takdirde bunu anlayacağım."

İlk talimat, cep telefonunu bulunduğu yerde bırakmasıydı.

İkincisi ise on beş dakika kuzeye, Holmstrand'a gidip Suburban'ını şu anda kullandığı gri Mercury Mariner ile değiştirmekti. Mariner'in içinde içinde cep telefonu olan bir evrak çantası bulacaktı. Mariner'a bindiğinde telefon çaldı.

"Akeley'deki bankaya doğru düz gidin. Pine River'ı geçip H-4'e girmeyin. Ve Marist, bu telefonla arama yapmak yok. İzliyoruz." Ve izliyorlardı da. Dikiz aynasına monte edilmiş kablosuz bir iğne deliği kamera vardı. "Acele edin Bay Marist. Biz takasımızı yapmadan önce kimsenin sizi bulmasını istemeyiz."

H-4'te kuzeye doğru ilerlerken dikiz aynasını kontrol ederek, "Bu yüzden bu cıvata kovalasın sürmüyor muyum?" diye cevap verdi. "Nereye... her şeyi aldıktan sonra nereye gideceğim? Teddy'yi ne zaman geri alacağım?"

"Her seferinde bir adım."

Bir sonraki adım derin sesi her yere ulaştırmaktı. Backus kasabasının hemen güneyinde H-4'ten ayrıldı ve 64. Otoyola ulaşana kadar batıya doğru ilerledi, oradan sağa döndü ve kuzeye doğru ilerledi. Bu, son birkaç yıldır birçok kez yaptığı bir yolculuktu. Telefonun diğer ucundaki ses de bunu biliyor gibiydi.

Kuzey Otoyolu 64 onu küçük Akeley kasabasının güney ucuna götürdü. Kasabaya vardığında ana kavşağa ulaştı. Ana cadde olan Broadway'e sola döndü. İki blok daha gittikten sonra sağa, küçük bankanın park yerine döndü ve ön kapının hemen sağındaki boşluğa girdi.

Son ziyaretinden bu yana birkaç hafta geçmişti. Kapıyı açmak için uzandı, sonra bir an durdu ve dikiz aynasına baktı. Bir hayalet kadar solgun ve bitkin görünüyordu, bir an gözlerini kapatıp nefes aldı ve kendini toparladı. Özel bir dikkat çekmeden içeri girip çıkması gerekiyordu.

Evrak çantasını aldı, içeri girdi ve doğruca veznedara gitti.

"Günaydın efendim," diye selamladı veznedar.

"Kiralık kasama hemen erişmem gerekiyor," diye ağzından kaçırdı ve sonra kendini tutarak bir nefes daha verdi. "Kusura bakmayın, kabalık ettim ama biraz acelem var. Bilirsiniz, fırtına yaklaşıyor falan." Veznenin üzerindeki saate baktı, sabah 9:21'di.

"Elbette, elbette, hemen. Banka müdürünü arayayım. Sadece bir dakika sürer."

"Teşekkür ederim."

Bir an için gözlerini kapattı ve iki eliyle yüzünü ovuşturarak bir iç çekti. *Kendine gel.* Evrak çantasını müşteri hizmetleri bankosuna bıraktı ve tanıdık bir yüzün yaklaştığını görene kadar ellerini pantolonunun ceplerine sokarak lobinin ortasında volta attı. Gülümsedi, "Böyle fırtınalı bir günde mi döndün?"

İçini çekti ve gülümsedi. "Evet. Karın bu kadar çabuk yağacağını düşünmemiştim." Anahtarını havaya kaldırdı ve müşteri hizmetleri bankosundan evrak çantasını aldı.

"Pekâlâ. Benimle gel." Onu kiralık kasalara geri götürdü, kendi kilidini açtı ve sonra onunkini açmasına izin verdi.

* * *

Yastık kılıfını kafasına geçirip üzerine kalın bir battaniye örttüğünde tam olarak zifiri karanlık değildi ama yakındı.

Ağlaması bitmişti.

Sert olun, bu bir zihniyettir.

Babası bunu ona hep söyledir. Eğer sert olduğunu düşünüyorsan, öylesindir, bu bir ruh halidir, evlat. Çoğu zaman bunu eski evlerinde mahalledeki büyük çocuklarla oynamadan önce, oynarken ve oynadıktan sonra duyardı. Yakın çevrelerinde onun yaşında hiç çocuk yoktu, sadece daha büyük ya da çok daha küçük çocuklar vardı. Babası, büyük çocukların mızmız küçük bir çocuğun peşlerine takılmasını istemediklerini söyledir. Ama sert davranır ve şikayet etmezse, bunu severler ve onu her şeye dahil ederlerdi. Babası bu konuda haklıydı.

Babası sertlikten yanaysa, annesi de dikkatini vermekten yanaydı. Profesör olan annesi, okuldan eve döndüğünde ona her zaman sorardı: *Ne öğrendin?* Her gün anlatmasını isterdi, bu da sınıfta dikkatini toplamasını sağlardı çünkü sorgulama mutlaka gelirdi. Akşam yemeğinde, futbol ya da basketbol antrenmanından sonra ya da yatmadan hemen önce olabilirdi. Sorular gelirdi ve eğer bir şey bilmiyorsa, onaylamayan sert bir bakış ve bir ders olurdu. Derslerden nefret ederdi.

Annesi burada olsaydı sorardı: *Teddy, ne öğrendin?*

Bu bindiği ikinci kamyonu. Maskeli canavar onu yatak odasında yakalamış ve kafasına yastık kılıfı geçirmeden önce saniyeler içinde bileklerine ve ayak bileklerine fermuar çekmişti. Kendini rodeoda kovboy tarafından kementle bağlanmış bir dana gibi hissetmişti. Onu omzunda taşıyan adamın şöyle seslendiğini hatırlıyordu: *Şimdi gel!* Bir an sonra, bir aracın arkasına atılmadan önce vücudunda soğuğu hissettiğini hatırladı. Durup babasını aramadan önce sadece b i r iki dakika araba sürmüşler.

Kar maskeli bir adam yastık kılıfını çıkarmış ve arka koltuğa doğru eğilmiş, telefonun hoparlörünü açmıştı. Araçta en az üç kişi olduğunu bilmesine rağmen sadece bir adam görebiliyordu, üç farklı ses vardı.

Adam ağzındaki bandı yırttı. Ve sonra... silahı ona doğrulttu.

"Towne, çocuk daha on yaşında," diye bir ses duymuştu ön taraftan.

"Kapa çeneni Jared," diye gürleyen başka bir ses duydu.

"Ama... Jenks, çocuk... Ve annesi, Tanrım!" "Yeter!"

Thwap!

Bu sesi, elin başının arkasına indirdiği sert şamarı biliyordu. Mahalledeki büyük çocuklar ona bir ya da iki kez vurmuştu.

"Tamam, tamam, tamam."

"Zayıf kış," diye mırıldandığını duymuştu üçüncü sesin.

Adam silahını çektikten sonra birkaç metre öteden bile babasının sesini yüksek sesle telefonda duyduğunu hatırlıyordu.

Adam telefonu kapattıktan sonra bant tekrar ağzına kapatıldı, yastık kılıfı tekrar başına geçirildi, üstü örtüldü ve SUV tekrar hareket etmeye başladı.

Towne denen adamın, yüzüne silah dayayan adamın, telefonda sonra hırladığını duymuştu. "Bunu bir daha sakın yapma." Bu Jared adındaki kişiye yönelikti.

"Tamam, tamam," diye özür diledi Jared. Arabayı o kişinin kullandığını anlayabiliyordu. Jared şofördü.

Üçüncü ses biraz daha az tehditkâr bir şekilde, "Kendine gelsen iyi olur, düşün çiçeği," dedi. Bu ses ön taraftaydı. *Adı neydi?* Jenks mi?

Bu eleştiriyeye herhangi bir yanıt gelmemiştir.

Gördüğü kadarıyla bir SUV'un arka bölmesinde olduğunu söyleyebilirdi. Elleri bağlıydı ama en azından önündeydi. Rahat edebilmek için kımıldayabilir ve vücudunu konumlandırabilirdi. Sırt üstü yuvarlandı ve başını yolcu koltuğunun yanındaki köşeye sıkıştırdı.

* * *

Dikkatli olmaları ve değişen hava koşulları nedeniyle bu kadar kuzeye gitmeleri neredeyse iki saat sürmüştü. Daha doğrudan ve daha hızlı rotalar vardı ama arkalarında taşıdıkları yük göz önüne alındığında normal yollardan olabildiğince uzak duruyorlardı.

Beyaz Tahoe giderek daha hızlı biriken karda kolayca ilerledi. Asıl zorlayıcı olan, alçak sulak araziden geçerken onları bir o yana bir bu yana iten, Jared'in onları yolda tutmak için mücadele ettiği, alttaki bozuk çakıllı yoldu.

"Oof," diye inledi Towne. "Bu yol."

Jared, "Biriken kar yüzünden çukurları göremiyorum," diye yakındı.

Towne arkasını döndü ve arka bölmeyi kontrol etti. Çocuk sessizdi, telefon görüşmesinden beri çıtını bile çıkarmamıştı. Babasının sözlerini ciddiye almış olmalıydı. Elinde tuttuğu telefon çaldı. Ön hazırlık yapmadan cevap verdi. "O şimdi nerede?"

"Az önce bankanın otoparkına girdi. Orada birkaç araçtan başka bir şey yok ve içeride çalışanlar dışında pek fazla insan varmış gibi görünmüyor."

Bu Marist'in halkla son karşılaşmasıydı.

"Etrafta düşman var mı?" Towne söyledi.

"Olumsuz. Yol boyunca değil. Şimdi iniyor ve... bankanın içine giriyor. Evrak çantası onda. Çıktığında sizi ararım."

Jared sola dönüp kilitli kapıya yanaşırken Towne telefonu kapattı. Kapının solunda uzun süredir kullanılmayan Darkwoods Resort'un harap ahşap tabelası vardı. Jenks dışarı fırladı ve karların arasından geçerek zinciri bağlayan asma kilide ulaştı ve kilidi açtı, iki eski alüminyum kapı kapısını sallayarak açtı ve karı kenara itti. Jared, Jenks kapıyı kapatıp zinciri ve asma kilidi tekrar birbirine bağlamadan önce içeri girdi ama kilitlemedi.

Darkwoods Tatil Köyü, iflasın ardından altı yılı aşkın bir süredir kapalı ve terk edilmiş durumdaydı. İflas süreci çoktan sona ermişti ama uzun süredir harap durumda olan tesise talip çıkmamıştı. Tesisin sekiz küçük kırmızı kulübesi vardı, ancak kırmızının rengi oldukça solmuştu. İki gece önce Merc'in amcasından bir kamyon ödünç almışlar ve kulübelere giden yolu sürmüşlerdi.

Towne, arkada top gibi kıvrılmış, kırırdamadan yatan ve neredeyse hiç sesi çıkmayan çocuğu kontrol etmek için tekrar döndüğünde bir telefon görüşmesi daha yaptı.

Jenks dönüp baktığında onun başka bir telefon görüşmesi yaptığını gördü. "Max?" diye fısıldadı.

"Evet."

Max üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Şu anda neredesiniz?" "Tatil köyüne varmak üzereyiz."

"Peki Barry nerede?"

"Bize gelecek."

"Şimdi ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Karla birlikte, iyi bir saat diyebilirim. İzleyebileceğiniz ve dinleyebileceğiniz bir yerde olacak mısınız?"

"Evde olmayı umuyorum ama mobil olmam gerekebilir. Beni bu numaradan arayacak mısın?"

"Evet. Bizi bir şekilde kazıklamadığından emin olmalıyız."

Max yüksek sesle kıkırdadı. "Barry'nin seninle uğraşacak cesareti yok."

Yol, solda dört ve sağda dört kulübenin bulunduğu bir T noktasına geliyordu. Jared sağa dönüp son kulübeye gitti ve tekerlekleri kaldırılmış kendi büyük kamyonetinin yanına park etti. Az önce geldikleri yolu çok daha iyi kullanabilirdi. Jared inip son kulübenin ön kapısını açarken Jenks de çocuğu cipin arkasından alıp omzuna attı ve içeri götürerek bir köşede yere yatırdı. Jared kulübenin yanına gitti ve ısıtmayı başlatmak için küçük jeneratörü çalıştırdı.

Jenks yün şapkasını çıkararak, "Nöbet tut," dedi. "Kapüşonu üzerinde bırak. Anladın mı? Anlayana kadar hiçbir şey görmesine gerek yok."

Jared yün şapkasını çıkarırken başını salladı ve Jenks'le birlikte kapıya doğru yürüdü. "Sence ne kadar sürer?"

"Birkaç saat sonra bitmiş olacak." Jenks ona bir telsiz uzattı. "Sonra bir sonraki şeye geçeceğiz. Ondan sonra gidip ısınacağız."

"Peki ya çocuk?" diye fısıldadı.

"Gözünüz onun üzerinde olsun. Yapılması gerekeni yapması için babasını motive etmesine ihtiyacımız olabilir."

"Dostum, Jenks," dedi Jared başını sallayarak. "Çocuğu incitmek istemiyorum. Ölümüne korkuyor. Kaç yaşında, on, on bir mi? Benim de o yaşta bir oğlum var."

Jenks gözlerinin cipteki Towne'a kaymasına izin verdi ve sonra geri döndü. "Bunu ona değil de bana söylemen iyi oldu. Burada ne yapmamız gerektiğini *biliyorsun*." Onu göğsünden dürttü. "Biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum, sadece-"

"Jared, dinle! Sana söylediğimde çocuğu getir, tamam mı? Sadece lanet işini yap. Gerisini biz hallederiz."

Jared endişeyle başını salladı ve gözlerinin kamyonu kaymasına izin verdi.

"Hey, her şey yoluna girecek," dedi Jenks, omzuna vurarak. "Bugün yakında bitecek, sonra bunu bitiririz." Jenks Tahoe'ya bindi,

geri çekildi ve tesisin diğer ucunda ana pansiyon olarak hizmet veren iki katlı daha büyük bir kulübeye doğru sürmeye başladı.

"Bu da neydi şimdi?" Towne sordu. "Jared, Jared'liğini yapıyor."

FIVE

“SHE SETTLED.”

Tori onları Manchester Körfezi'ne geri götürdü, kar gittikçe ağırlaşıyordu ama rüzgâr henüz hepsini kırbaçlamamıştı. Bu önümüzdeki birkaç saat içinde gerçekleşecek ve eğlence asıl o zaman başlayacaktı.

Arabayı sürerlerken Tori sessizdi. Braddock araba sürerlerken sinsice yan gözle onu izledi, vücut dilini, tavrını ve bakışını değerlendirdi.

Tüm bunlardan uzaklaşmak ona iyi gelmişti.

Long Island'da doğup büyümüş bir New Yorklu olarak, Tori'nin gelip ofisinin kapısında durduğu ve ikiz kız kardeşinin yirmi yıl önce işlediği cinayete ürkütücü bir şekilde benzeyen bir cinayetin soruşturmasına katılmasına izin verilmesini istediği, gerçekten talep ettiği gün, beş yıldır Manchester Körfezi'nde yaşıyordu ve bu kadar zamandır eve dönmemesinin nedeni de buydu. Jessie Hunter'a ne olmuştu? Manchester Bay'in *davasıydı*. Kasaba için pek çok kötü anıyı canlandıracak bir soruşturmaydı ve şimdi o da bunu daha da karmaşık hale getirmek için orada duruyordu.

Kuşkusuz, bir anın ilk mikro saniyesinde, kadının şık pantolon takımı ve topuklu ayakkabılarıyla ne kadar çekici olduğunu fark etti. Eski memleketinde özel bir izlenim bırakmak için seçilmiş keskin bir takımdı. Tori, güçlü tavrı, gözlerindeki yoğun kıvılcım, FBI kibri olmasa da yansıttığı güvenle onu bu ilk düşüncesinden kopardı. Hemen fark etti ki ayakta durmak

O kapı aralığında ona meydan okuyacak biri vardı. Bu ona uzun zamandır hissetmediği bir sarsıntı, bir titreşim verdi.

Dul bir adam olan karısı Meghan'ı beş yıl önce beyin kanserinden kaybetmişti. Quinn'le birlikte sahip oldukları tek aileye daha yakın olabilmek için Manchester Bay'e taşındıklarında, Meghan'ın kaybının yasını tutarak, oğlunu büyütmeye ve işine odaklanarak kişisel bir yalnızlığa sürüklenmişti. Manchester Körfezi ve çevresindeki diğer kadınlar ona olan ilgilerini açıkça belli etmiş olsalar da, onu bu şekilde heyecanlandıran biriyle tanışmamıştı.

Sonra Tori geldi ve biraz zaman alsa da soruşturma boyunca onu etkilemeyi başardı. Doğası gereği, yaptığı her şeyde, ister iş, ister spor, ister akşam yemeği için biber doğramak, ister günün haberleri hakkında bir sohbet ya da sadece Noel hediyelerini paketlemek olsun, ısıltılı bir yoğunluğa sahipti. Onda bir nabız vardı ve bu da onu canlandırıyorlardı. Şimdi onunla, Steak'le ya da başka biriyle bu konuda şakalaştığında, *Güç*'ün onunla birlikte güçlü olduğunu söylerdi. Bazıları için *Güç* biraz fazla olabilirdi. İş ya da hayatının diğer bölümleri söz konusu olduğunda kesinlikle yoğunluktan yoksun değildi, ama doğası gereği daha sakin biri olarak, kendini onun yaydığı canlılığa çekilmiş buldu. Onu uzun uykusundan uyandırmış ve içindeki o parçayı yeniden açmıştı ve öğrendiği gibi, içindeki pek çok şeyi ilk kez onda açmıştı.

O canlılık hâlâ oradaydı.

Geçen hafta sonu gittikleri hokey partisinde bu açıkça görülüyordu; tüm ebeveynler uzun bir masada zar oyunu oynuyorlardı, o da ayakta kalan son kişiydi ve tüm parayı kazanmıştı, bir dolarlık banknotlar halinde kırk sekiz dolar, zaferini kutluyordu, elleri banknotlarla doluydu, kolları muzaffer bir şekilde havadaydı. "Yağmur yağdır, bebeğim!"

Yine de, yaydığı enerjiye rağmen, son birkaç aydır ne kadar rahat olduğunu, ne kadar iyi uyuduğunu, ruh halindeki hafifliği, sanki zaman zaman biraz Zen durumuna ulaşmış gibi olduğunu da fark etmişti. Bir memnuniyet duygusu vardı. Bunu değiştirecek bir şey yapmak istemiyordu.

"Çok mu sessizsin?" dedi. "Sadece düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Geri dönmek tuhaf hissettiriyor mu?"

"Sadece birkaç ay oldu."

"Sekiz."

"Tamam, birkaç taneden fazla," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Emekli olmadım. Ara verdim. Belki de beklediğimden ya da amaçladığımdan daha uzun bir ara. Mola şimdilik sona erdi."

Kadın arabayı hükümet merkezine çekerken Braddock başıyla onayladı. Telefonu çaldı. "Biftek," dedi. Biftek Girard'ın evinde kalmıştı. "Neyiniz var?"

"Adli tıp çalışanları burada. Orada bir şeyler bulabileceğimi düşünerek Lainey Darr'ın telefonuna girmelerini istedim."

"Ve?"

"O ve Barry Marist en son beş gün önce konuştular," dedi Steak. "Bir dakikadan biraz fazla."

Braddock Tori'ye döndü. "Eğer teoriye göre Lainey Darr ve eski kocası son birkaç gün içinde bu olayı tetikleyen bir telefon görüşmesi yaptıysa-"

"Muhtemelen telefonda olmadı," dedi Tori. "Başka bir şey var mı?"

"İhbarda bulunan komşunun gördüklerinin ötesinde pek bir şey yok. Birkaç ay önce oğluyla birlikte taşınan Darr'ın yakınlarında yıl boyunca yaşayan birkaç kişiden biraz renk aldım. Onlara Barry Marist'in fotoğraflarını gösterdim. Kimse onu tanımadı."

Braddock, "O zaman oğlunu almak için bile sık sık gelmiyor," diye önerdi.

"Neden olsun ki?" Tori söyledi. "Eğer onu göl kenarındaki büyük evde yaşayan yeni zengin adam için terk ettiyse, bu görüntüyle uğraşmak istemeyecektir. Tahminimce okula bırakırken buluşuyorlardı ya da Teddy'yi okula bıraktığında o alıyordu. Bunu tarafsız bir zeminde tuttular."

Steak, "Will, şimdilik, adli tıp bir şey bulmadığı sürece buranın çıkmaz sokak olduğunu düşünüyorum," dedi. "Beni nerede istiyorsun?"

"Holmstrand," dedi Braddock. "Sıcak olan bu. Git Eggs'e yardım et."

"Yola çıkıyorum."

Tori'ye döndü. Uzaklara dalan bir bakışı vardı. "Ne düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Beni rahatsız eden bir şey var." "Ne?"

"Bilmiyorum."

Braddock, "Söze dök," diye dürtükledi. "Konuşarak anlat."

"Önemli bir şey gördüm," dedi Tori başını sallayarak, "ama ne olduğunu söyleyemem. Sadece kafamın içinde dolaşan başıboş bir düşünce. Bana eziyet ediyor."

"Çözdüğün zaman beni ara. Bu arada," Braddock yolcu kapısına uzandı. "Boe'yu kontrol etmem gerekiyor, sonra da bankaya gideceğim. İrtibatta kalalım."

"Yapacağım."

Ayrılmadan önce eğildi ve onu öptü. Bu sabah yapmaya fırsat bulamadığı bir şeydi bu. "İyi olduğuna emin misin? Geri dönmekte bir sorun yok mu?"

"Bunu bana bir kez daha sorarsan olacak," diye cevap verdi, gözleri kısılmıştı.

İşte oradaydı. O tanıdık yoğun bakış. Braddock gülümsedi. "İşte bu daha iyi."

Yakasından tuttu ve onu bir öpücük için daha kendine çekti, önce sertti ama sonra yumuşadı, bir anlığına tuttuğu yumuşak bir öpücüğe dönüştü. "Endişen için minnettarım, Will Braddock," diye fısıldadı Will'in dudaklarına, onu son bir kez daha gagalamadan önce. "Şimdi benim için endişelenmeyi bırak ve git. Yapacak işlerimiz var."

Braddock, Şerif Jeanette Boe'nun ofisinde durdu. ABD Polis Teşkilatı ve Eyalet Devriyesi ile yaptığı toplantı bitmek üzereydi. Önümüzdeki Salı günü üniversitede yapılacak güvenlik planları hakkında görüşüyorlardı. *"Kamu Eğitimi ve Özel İş Ortaklıkları, Daha İyi Bir Geleceğe Giden Yol"* başlıklı etkinlik, daha iyi bir işgücü oluşturmak için kamu eğitimi ve özel iş ortaklıklarının değerini vurgulayacaktı. Vali, eyaletin iki Birleşik Devletler senatörü, Minnesota Temsilciler Meclisi delegasyonunun birkaç üyesi ve başrol oyuncusu Birleşik Devletler Ticaret Bakanı Cooper Farrow, kısmen sponsor olunan programlar sayesinde üniversitenin büyümesini ve genişlemesini kutlamak ve teşvik etmek üzere

ve Mannion Vakfı ile eyalet ve federal fonlar tarafından finanse edilmiştir. Etkinlik özellikle Mannion Şirketlerinin Central Minnesota Eyalet Üniversitesi ile ortaklığına ve bu ilişkinin Manchester Bay ve çevresindeki bölgelerin büyümesine ve gelişmesine nasıl olanak sağladığına odaklanacaktı. Kasabanın iş dünyasının ve üniversite kampüsünün heyecanla beklediği bir etkinlikti.

Kyle Mannion geçen hafta öğle yemeği yediklerinde, "Bu bir BFD, Will," demişti. "Sen ve Tori'nin orada olmanız gerekiyor."

"Olacağız."

"Son birkaç yıldır burada şirket ve üniversite arasında yaptıklarımız ülke için, özellikle de ekonomik fırsatlarla mücadele eden kırsal bölgeler için bir modeldir. CMSU ve Mannion Şirketleri için ulusal çapta tanınırlık çok büyük."

"Bu eski bir şey, değil mi?"

"Hiç şüphesiz bu benim büyük bir parçam olacak."

Bu sayede pek çok politikacı Kyle Mannion ile kaliteli zaman geçirecek ve üniversitenin programını desteklemeye devam ederek kampanyalarına cömert katkılar sağlayacaktı. Bu politikacılardan biri de Boe idi.

"Yoğun bir sabah," dedi.

"Çabuk yapmam gerek."

"Duble, ha?"

Braddock bildiklerini sıralayarak, "Bir de kaçırılma olayı var," dedi. "Ya da en azından öyle görüldüğü kesin."

"Lainey Darr'ı tanırdım," dedi Boe üzüntüyle. "Çok iyi değil ama yıllar içinde birkaç kez karşılaştık. Belli gruplara bağlı insanları takip etmemiz gerektiğinde zaman zaman Marshals Service'e danışmanlık yapardı."

"Milis tipler."

"Daha geniş anlamda hükümet karşıtı gruplar. Araştırmasının bir parçası olarak gruplar ve isimlerden oluşan bir veri tabanı vardı. Bu nedenle, Federal Polis Teşkilatı bu bölgede bu tür bağlantıları olan birini arıyorsa ona danıştırdık. Elinde kullanabileceğimiz bir ya da iki isim olabilir. Bu yüzden MN Partizanları olayına karışmıştı. Hükümet karşıtıydılar ve şiddet yanlısıydılar."

"Minneapolis'te minibüsteki adamların tutuklanmasını anlıyorum ama Two Coves'taki baskını takip etme ihtiyacını satın aldınız mı?"

Boe omuz silkti. "Önemli olan valilik, BCA, eyalet devriyesi ve Becker İlçe Şerifi'nin bunun gerekli olduğunu düşünmesiydi. Bu konuda ona danıştılar."

"Ve sonrasında televizyona çıkması da bu şekilde oldu."

"Evet, onu severdim, zeki kadındı," dedi Boe. "Burada söz konusu olanın o olma ihtimali var mı?"

Braddock yüzünü buruşturdu. "Otuz saniyeliğine öyle olabileceğini düşünmüştüm ama öyle görünmüyor. Yakın zamanda boşanmış. Eski kocası, yani çocuğun babası kayıp. Cep telefonunu geride bırakmış. Beretta silahının kılıfı boştu. Girard'da 9 mm'lik mermi kovanları var. O boyuttaki bir Beretta 9 mm kullanır. Suburban'ı Holmstrand'da terk edilmiş olarak bulundu. Görünüşe göre bir araç bekliyormuş. Ne tür bir araç? Henüz bilmiyoruz. Eggs ve Steak araştırıyor."

"Adım adım ilerleyen bir plana benziyor."

"Öyle. Şu anda dikkatimizi çeken şey kayıp çocuk ve onun kayıp babası."

"Planın nedir?"

"İki yönlü. Birincisi, Barry Marist'i arama çalışmaları devam ediyor. Kaçıyor g i b i görünüyor. Tüm eyaleti alarma geçirdik. Şimdi değilse bile önümüzdeki bir saat içinde adı her yerde duyulacak. İkinci olarak, yapabileceğimiz herkesle konuşmaya başlayacağız, bunu yapıp yapamayacağını, nereye gitmeye çalışabileceğini, yardım için kime ulaşabileceğini, Darr ve Girard ile ilişkisini, bizi doğru yöne götürebilecek her şeyi **a n l a m a y a** çalışacağız."

"Tori ne düşünüyor?"

"Marist'in işin içinde olduğunu düşünüyor ama her şey bizi ona yönlendiriyor ve onu, Darr'ı ya da Girard'ı tanımadığımızı söylüyor. En azından bu işin onlardan biriyle ilgili ya da ilişkili olmayabileceğini söyleyecek kadar değil."

"Örneğin, Darr'ın işiyle bir ilgisi var mı?" "Açık fikirli bir danışman."

"Diyelim ki Tori'nin endişeleri yerinde, bana anlattıklarınıza göre Marist hâlâ işin içinde, değil mi? Her şey bunu söylüyor, değil mi?"

Braddock başını salladı. "Evet, öyle. Eğer onu bulabilirsek, çocuğu da bulma şansımız artar." Sorulmayan soru şuydu: Çocuk hayatta olacak mıydı?

Braddock arabasını Lakes Community Bank'ın Manchester Bay şubesinin önüne park etti. Lobinin kapılarından içeri baktı. Bazı ışıklar yanıyor olsa da, iş için açık olmayan bir işletme gibi görünüyordu. Geniş otoparkta sadece üç araç daha vardı. Ön kapıya doğru yürüdü ve kolu çekti, kapı kilitliydi. İçeriye baktığında dar kot pantolon ve beyaz bir bluz giymiş uzun boylu, zayıf bir esmerin yaklaştığını gördü. Rozetini çıkardı ve havaya kaldırdı.

Kapının kilidini açtı. "Şerif departmanından mısınız?" Braddock kendini tanıttı. "Elaine Baird'i arıyorum."

"İçeri gelin," dedi kadın ve onu bankanın içine götürdü. "Ben Nora Bartness, Elaine'in yönetici asistanıyım. Sizi ona götüreceğim."

"Bugün çoktan kapattınız mı?" Braddock geri dönerlerken tüm masaların boş olduğunu fark ederek sordu.

"Fırtına yaklaşırken, Elaine gün başlamadan önce tüm şubelerimizi kapatmak için önleyici bir karar aldı." Bartness onu köşedeki bir ofise götürdü; büyük bir masanın arkasında oturan şık kahverengi pantolonlu bir kadın ve onun arkasında duran taba rengi pantolonlu ve kahverengi kazaklı başka bir kadın vardı.

"Elaine. Bu şerif departmanından Baş Dedektif Braddock," dedi Bartness.

Baird ayağa kalkarak, "Bu da Joan Wills, başkan yardımcılarımızdan biri," dedi. "Nora ile tanışmıştınız. Barry için buradasınız. Daha önce Dedektif Williams ile konuşmuştum."

"Benim için çalışıyor ve korkarım ki öyle," dedi Braddock. "Bay Marist'in eski karısını ve erkek arkadaşını bu sabah Northern Pine Gölü'nün doğu yakasındaki evlerinde vurularak öldürülmüş olarak bulduk. On yaşındaki oğlu Teddy kayıp. Annesinin evinden kaçırıldığını düşünüyoruz."

Wills dehşet içinde nefesini tuttu.

"Olamaz," diye geveledi Bartness. "Teddy olmaz. O kaç yaşında? On yaşında."

Baird'in sağı eli şok içinde boğazına gitti, gözleri irileşti, ağzı açık kaldı. "Sence bunu Barry mi yaptı?"

Braddock sakince, "Bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Onunla konuşmamız gerekiyor ama onu bulamıyoruz. Evine gittik. Evde değildi. Orada onu bir an önce bulmamız gerektiğini gösteren işaretler gördük. Onu nerede bulabileceğimize dair bir fikriniz var mı?"

"Ah... Tanrım. Um... Ben... Ben onu arayabilirim," diye yanıtladı Baird, masanın üzerindeki cep telefonuna uzanarak.

"Cep telefonu evinde bırakılmıştı. Suburban'ını Holmstrand'da terk edilmiş halde bulduk."

"Teddy'yi aldı ve kaçıyor o zaman?" Bartness daha sakin bir şekilde gözlemledi. "Ben de sizin böyle söylediğinizi duyuyorum, Dedektif."

"Aman Tanrım, bu çok mu kötü?" Baird mırıldandı, şimdi çılgınca volta atıyordu. "Bu çok, çok, çok kötü olacak."

"Tam olarak kimin için? Banka için mi?" Braddock gözlerini kaldırarak sordu.

"Şey, üzgünüm ama... evet. Yani, o *bir* başkan yardımcısı, kıdemli başkan yardımcısı. Banka genelinde benden sonra geliyor. O bizim operasyon şefimiz. Tabii ki bu kötü olacak."

Ciddi mi? Endişen bu mu?

"Halkla ilişkiler sorunlarınız sonrası için. Elimizde çifte cinayet ve kayıp bir çocuk var. Anladığımız kadarıyla Barry Marist yakın zamanda boşanmış."

Baird'in gözleri boş boş uzaklara bakıyordu.

"Bayan Baird!" *Daha bencil olabilir miydi?*

"Ah, özür dilerim. Ben... Ben özür dilerim."

"Biliyor musun, çok mu zoruna gitti? Boşanmayı?"

"Biliyor musun, ben... Ben... Emin değilim. Sanırım olabilir. Kesinlikle küçümsemeye çalıştı. Aslında pek bir şey hakkında duygularını belli eden biri değildir."

"Stoacı mı?"

"Sanırım. Öyle, sence de öyle değil mi Nora?

Joan?" Joan Wills endişeyle başını sallayarak,

"Oldukça," dedi.

"Sakin olduğu kesin ama eminim boşanma onu çok etkilemiştir," dedi Nora, üçü arasında en az yıpranmış olan. "Uzun süredir evliydi, on beş, on altı yıl, nasıl olmasın ki. Karısı, şimdi eski karısı, Lainey,

Zengin bir adamla uzun bir ilişkisi olduğunu biliyorum, hepimiz biliyoruz. Son altı ya da yedi aydır bu bir sır değildi."

"Anlaştık," diye onayladı Wills.

"Barry'yi onun için terk etti ve şimdi göl kenarında büyük bir evde yaşıyor," diye devam etti Nora. "Yaşam tarzında önemli bir adım attığı kesin."

"Egoya bir darbe."

"Bence her erkeğin egosu için. Onu zengin bir adam için terk etti, buradaki *gerçekten* zengin bir adam için."

"Anlıyorum," dedi Braddock. "Onu ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu Baird.

"Yedi yıldır banka sistemindeyim, yani o kadar zamandır. Ben başkan olarak işe alındığımda o neredeyse on yıldır burada çalışıyordu."

"Peki ya siz ikiniz?"

Bartness, "Ben sekiz yıldır buradayım, yani o kadar uzun zamandır," dedi. "Joan için de aynı şey geçerli, değil mi?"

"Uh, evet, evet. Nora'dan birkaç ay önce başladım. Barry bana bankayı öğretti."

"Kasabada bir ailesi olup olmadığını bileneğiniz var mı?"

"Sanmıyorum. En azından ben hiç bahsettiğini hatırlamıyorum. Sen biliyor musun?" Elaine Joan'a sordu.

Wills, "Park Rapids'li olduğunu biliyorum ve bununla gurur duyuyordu," dedi. "Memleketinde bir banka şubesi olmasından gurur duyuyordu. Eğer bir ailesi kalmış olsaydı, muhtemelen o taraflarda olurdu."

"Ebeveynler mi?"

"Vefat etti," diye yanıtladı

Elaine. "Erkek ya da kız kardeşiniz var mı?"

"Hem evet, hem hayır," dedi Elaine. "Bir ablası vardı ama birkaç yıl önce kanserden öldü. Ondan çok daha yaşlıydı."

"Arkadaş mı?"

"Eminim vardır ama kim olduklarını bilmiyorum. Ben onun patronuydum ve birlikte çok iyi çalışıyorduk ama iş dışında çok yakın arkadaş değildik. Zaman zaman banka ya da sivil toplum etkinlikleri dışında pek sosyalleşmezdik."

"Peki ya çalışanlarınız?" Braddock söyledi. "İçlerinde bilen var mı?"

"Üçümüz dışında, buradaki ana şubemizde çalışanların çoğu yeni, son bir iki yıl içinde işe alındılar."

"Ama bizim on yedi bankamız daha var," dedi Nora. "Tüm şubelerdeki çalışanların çoğunu o işe aldı. Diğerleri biliyor olabilir."

Joan Wills, "Onlara listeyi verebilirim," diye önerdi.

"Liste mi?" Braddock sordu.

"Sanırım," diye mırıldandı Baird.

"Bunu daha önce kullandık. Arama ağacı amacıyla tüm çalışan listemiz burada," diyor Wills. "Nora listeyi bizim için güncel tutuyor."

"Tüm şubelerimizde birkaç yüzden fazla kişi çalışıyor. Bu listeyi daha önce insanlara tüm şubeleri bugünlük kapattığımızı bildirmek için kullandım." Nora listeyi ona uzattı. "Onları aramakta özgürsünüz. Yardımcı olacaksa e-posta ya da mesaj gönderebilirim."

Braddock listeyi aldı. Telefonu çaldı. Arayan Nolan'dı. Cevap verdi.

"Patron, Randi Love adında bir kadını görmek gerekiyor."

"Peki o kim?"

"Marist'in boşanma avukatı. Reese onun adını dosyalarında buldu." "Tamam. Bankadan size bir liste göndermesini isteyeceğim."

"Neyin?"

"Çalışanlar Marist'i arayacak."

"Gidip göndereyim," dedi Nora, koridoru geçip kendi ofisine doğru yürürken.

* * *

Tori üniversiteyi aradı. Doğrudan üniversitenin rektörü Anderson Berman'la konuşarak Lainey Darr'ın ölümü hakkında bilgi verdi.

"Ne yapabilirim ki?" Berman söyledi. "Ben ya da üniversite nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Profesör Darr'a neler olduğunu bilmemiz gerekiyor. Boşanması ya da başka bir şey. Bilen insanlarla konuşmam gerekiyor."

Berman ofisinde Tori'yi bekliyordu. Hızlı hareket etmişti. Beşeri ve Sosyal Bilimler Fakültesi'nden Profesörler Gene Norwich ve Greta Shmyr bekliyordu.

Tori, "Oldukça yeni bir öğretim görevlisi olduğum için Profesör Darr'ı... iyi tanı mıyordum," dedi. "Ara sıra koridorda geçen hoş sohbetler ve salondaki birkaç profesyonel tartışma dışında. Yardıma ihtiyacım var. Ne bilmeliyim?"

"Tori, Lainey ile on altı yıl çalıştım," dedi Norwich. "Hatta onu ben işe aldım. O ve Greta çok yakın arkadaşlar."

"Bunun Lainey'nin işiyle bir ilgisi var mı?" Shmyr sordu. Tori durdu. "Neden böyle söylüyorsun?"

Norwich, "Tüm bu çalışmaları bu uç gruplar hakkında araştırma yaparak ve konuşarak yaptı ve zaman zaman tehditler aldı," dedi. "Bu gruplardaki insanlar biraz tuhaf ve tehditler savurmayı seviyorlar."

"Son zamanlarda var mı?"

"Hayır. Geçen yıl MN Partizanları olayından sonra bir hafta boyunca defalarca televizyona çıktığında birkaç tane oldu ama son zamanlarda hiçbir şey olmadı."

Tori başını salladı. "Bununla bir ilgisi olmayabilir. Eski kocasıyla ilgili olduğunu düşünüyoruz." Tori hızlıca sabahı özetledi. "Gördüklerimize bakılırsa Barry Marist'i arıyoruz ve Teddy'nin onda olduğunu düşünüyoruz. İkinizden biri onu tanıyor mu?"

Norwich, "Barry'yi Lainey'i tanıdığım için daha uzun süredir tanıyorum," dedi. "O ve ben uzun yıllardır arkadaşız. Birlikte golf ligindeyiz, tekneyle geziyoruz ve aynı Ticaret Odası toplantılarına gidiyoruz. Hatta Lainey ile tanıştıkları gece ben de oradaydım."

Tori, Shmyr ve Norwich'i daha yakından inceledi. "İkiniz de tüm bu olanlara çok şaşırmış görünüyorsunuz. Bana nedenini söyleyin."

"Evet, öyle," dedi Norwich. "Biri kafayı sıyrıp bir bara ya da başka bir yere ateş açtığında bunu her zaman bir arkadaşınızdan ya da komşunuzdan duyduğunuzu biliyorum ama bana anlattıklarınız beni hayrete düşürdü." Norwich Greta'ya döndü. "Sen ne düşünüyorsun? Onları bir çift olarak iyi tanıyordun."

"Lainey ve ben üniversiteye yaklaşık aynı zamanlarda başladık. O zamanlar ikimiz de evliydik ve eski kocamla birlikte

O ilk yıllarda Lainey ve Barry ile birçok kez dışarı çıktık ve birlikte eğlendik. Altı yıl önce boşandım ve şimdi Lainey boşandı ya da... boşandı." Shmyr bir damla gözyaşını sildi. "Tanrım, buna inanamıyorum."

"Bana boşanmalarından bahset," dedi Tori.

"Acıydı, benimki gibi bir şeydi," dedi Shmyr. "Bu konuda dertleştik."

Norwich, "Tüm boşanmalar bir şekilde acıdır," dedi.

"Eski sevgilim beni başka bir kadın için terk etti. Yıllardır bir ilişkisi vardı," dedi Shmyr öfkeyle, kollarını kavuşturarak. "Çok kızmıştım tabii ki."

Tori başını salladı. "Özür dilerim Greta. Kulağa... zor geliyor."

"Öyleydi, Tori. Eski sevgilimle bir yıl boyunca savaştık, kavga ettik, başka bir şey için harcanması daha iyi olacak parayı mahkeme savaşına harcadık," dedi Shmyr başını sallayarak. "Sonunda bu kavgadan sadece avukatlar kârlı çıktı."

Başkan Berman, "Hayret bir şey," diye çıkıştı.

"Onu perişan etmek istedim," diye devam etti Shmyr. "Ve yaptım, hem de nasıl yaptım, onunla her konuda kavga ettim, elimden geldiğince kirli çamaşırlarını ortaya döktüm."

"Ve bu süreçte kendini perişan ettin," dedi Norwich. Tori başını salladı. "Sen de kendi payını istedin."

"Ben yaptım." Shmyr başını salladı ve sonra Tori'ye döndü. "Yapabileceğimi düşünmediğim şeyler yaptım ve söyledim."

Norwich, "Greta biraz... aklını kaçırdı," dedi.

"Öyleydim. Ve burada her şeyi berbat ediyordum. Gene ve Lainey beni oturtular ve eski kocamla boş yere kavga ettiğimizi anlamama yardımcı oldular. İkimiz de profesyoneldik, ikimiz de çocuklarımızın sevgi dolu ebeveynleriydik ve yasalar temelde malları paylaşacağımızı ve velayeti paylaşacağımızı söylüyordu. Öyleyse neden boşanma avukatlarına bu kadar para harcıyıp temelde kanunla belirlenmiş bir şey için kavga ediyorduk? Yaptığım şeyin bu olduğunu fark ettiğimde, bir hafta sonra aylar önce önüme konan şey için anlaştım."

"Peki Lainey ne yaptı?"

"O ve Barry hemen hemen aynı şeyi yaptılar. Ama Barry ondan daha fazla itici güç oldu."

"Ed Girard yüzünden mi?"

"Evet. Ed'le tanıştı ve Barry'yi aldattı. Yani benim eski kocam gibiydi sanırım. Onu aldattığını *biliyordum* ama sesimi çıkarmadım."

"Sen mi yaptın?" Norwich tedirgin bir şekilde sordu.

"Evet, Gene, yaptım," dedi Shmyr. "Ben ikiyüzlü biriyim. İlişkisi olan Lainey'di. Ama o ve Barry birlikte mutlu değillerdi. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu yüzden birkaç yıl önce Ed'le birlikte olmaya başladı. Bu onu doğru yapmadı. Sadece durum böyleydi."

"Neden mutlu değillerdi?" Tori sordu. "Lainey hiç nedenini söyledi mi?"

Shmyr iç çekti. "Yerleştiğini söyledi. Barry ile tanıştığında otuz beş yaşındaydı. O zamanlar buralarda eğitilmiş bir kadın için çok fazla fırsat vardı ve o da bir çocuk istiyordu ve-"

"Biyolojik saati işliyordu," dedi Tori. Bu, zaman zaman kendisiyle de boğuştuğu bir düşünceydi.

"Barry yeterince yakışıklı bir adamdı, bankada iyi bir işi vardı, o yüzden Barry teklif ettiğinde kadın evet dedi. Evlendiler, hemen Teddy'yi doğurdular ve sanırım kısa bir süre için iyi gitti ama-" Shmyr başını salladı "-sonu gelmedi. Evlilik danışmanlığını denediler ama iyi gitmiyordu ve o zaman bir seans sırasında dedi ki..."

"Yerleşti."

Shmyr başını salladı. "Barry sinirlendi."

Norwich homurdanarak, "Ben de öyle," diye ekledi.

"Ne kadar kızgın?" Tori bastırdı.

Shmyr omuz silkti. "Lainey onun incindiğini söyledi. Bunu söylediğine bir anlamda pişman oldu ama başka bir anlamda değil. Sanırım bunu söylemek onu özgürleştirdi. Ondan sonra, artık yerleşmeyi bıraktı. Ed'le çoktan tanışmıştı. Ed onunla ilgilenip ilgilenmediğinin bilinmesine izin vermişti. Öyle olduğuna karar verdi ve gizlice etrafta dolaşmaya başladı, Barry ile danışmanlık hareketlerine devam etti ama işi bitmişti, eğer değil, sadece ne zaman."

"Ah Tanrım," diye inledi Norwich.

"Üzgünüm, Gene. Lainey o zaman Barry'den boşanmalıydı ama bence bunun yerine tereddüt etti çünkü Ed'le ilişkisinin yürüyeceğinden emin değildi. Yeterince burada olacak mıydı? Yılın büyük bir bölümünde Kaliforniya'da yaşıyordu ve kendisi de boşanmıştı. Onu seviyordu, onu istiyordu ama-"

Tori anlamıştı. Bunu daha önce de görmüştü. "Bahsini riskten korudu." Shmyr başını salladı. "Ed'e göre yapar mıydı, yapmaz mıydı? Ed yapmazsa,

Evliliğini bitirip yalnız kalmak istediğinden emin değilim. Lainey'nin bu anlamda kendine güveni yoktu. Bir bakıma, evli olmaktan o kadar mutlu olmasa da, evli olmanın güvenliğini seviyordu, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Ama sonra Ed Manchester Bay'e daha çok gelmeye başladı ve Lainey Barry'den ayrılırsa bunu yapmaya devam edeceğini taahhüt etti. Ed bu taahhüdü verdiğinde kadın boşanma davası açtı ve Ed'in evine taşındı ve ilişki o zaman ortaya çıktı."

"Ve daha önce bunun bir savaş olduğunu söylemişsiniz?"

"Öyleydi," dedi Norwich araya girerek. "Barry bana bunu da söyledi. Bir avukat tutmuş."

"Kızgındı," dedi Tori.

"Evet, ama bence Greta da haklı. Evliliklerinde Lainey'den daha mutlu olduğunu sanmıyorum. Bence bu duruma daha çok üzülüyordu ve karısının kendisini çok daha zengin başka bir adam için terk etmesinden utandığı için bir parça et koparmak istiyordu. Bir Silikon Vadisi milyoneri. Barry yerel bir bankanın başkan yardımcısı ve COO'suydu. Bununla bir statü elde ettiğini düşünüyordu ama sonra Lainey *bunu* ona yaptı. Herkesin bunu bilmesiyle yaşamak zorundaydı. Bu yüzden ona bunu ödetmek için savaştı. Bu savaş para ve gururdan başka bir şeyle ilgili değildi. Bu değil. Bugünün geleceğini tahmin etmemiştim. Peki Teddy'ye?"

"Ben de öyle," dedi Shmyr ve Norwich'e döndü. "Barry ile arkadaş olduğunuzu biliyorum Gene, ama onun en büyük hayranı değildim. Benmerkezci ve kibirli olduğunu düşünürdüm. Ama bunu da göremedim. O iyi bir baba. Boşanmanın en kötü zamanlarında Lainey bile bunu söyledi. Teddy'yi seviyor."

"Aklınıza yakın zamanda olan bir şey geliyor mu? Boşanmanın arka planını anlıyorum ama yakın zamanda bunu tetikleyebilecek bir şey oldu mu? İkisi arasında başka bir patlama mı? Lainey'nin söylediği bir şey onu kızdırmış olabilir mi? Bunun gibi herhangi bir şey?"

"Daha dün Lainey ile konuştum ve her şey yolunda görünüyordu." Shmyr Norwich'e baktı. "Gene?"

"Eğer varsa bile, Lainey bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Barry ile birkaç haftadır konuşmuyorum. Yılın bu zamanlarında hep biraz daha azdır. Yazın golf ligimiz olduğunda onu daha çok görüyorum. Onunla son konuştuğumda iyi görünüyordu. Yeni evine taşındığını biliyorum. Görünüşe göre hayatına devam ediyordu."

Tori, "Boşanma yine de kötü oldu," diye iddia etti.

Shmyr, "Lainey'e yaşadıklarımı ve Barry'nin tarafında olduğumu anlatana kadar öyleydi," dedi. "Aldatılan kişi olmak, bunun nasıl bir his olduğu, yanlış bir şey yapmadığınız halde insanların size nasıl baktığı. Kafasında bir ampul yanıyor gibiydi. Ondan özür diledi mi? Bilmiyorum. Sadece bir ya da iki ay önce konuştuktan sonra anlaştıklarını biliyorum."

"Yakın zamanda mı?"

"Evet," dedi Shmyr. "Halfway Highway Diner'da kahvaltı için buluştuklarını, konuştuklarını ve bir anlaşmaya vardıklarını biliyorum, sadece ikisi. Ona sormadım, o da söylemedi ama sanırım özür diledi, boşanmayı istediği için değil ama yaptığı şey için. Ben de bunun son olduğunu düşündüm. Gene'in dediği gibi, Barry yeni bir ev almış ve çoktan taşınmıştı. Lainey birkaç ay önce Ed'in yanına taşınmıştı ve bu konuda çok mutluydu. Orayı seviyordu elbette, göl kenarını, o evi, çok güzeldi, çok rahattı," dedi Shmyr. "Her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştüm. Bize anlattıklarınıza inanamıyorum." Başkan Berman'a baktı. "Bu olay duyuldu mu?"

Berman başını salladı. "Haber yayılıyor. Kampüse gönderilecek bir mesaj üzerinde çalışacak birini görevlendiriyorum."

Tori bir an için düşündü. "Profesör Shmyr, Profesör Darr'ın avukatının kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Jennifer Weld," dedi Shmyr. "O benim de avukatımdı."

"Ah, Jenny'yi tanıyorum," dedi Tori başını sallayarak. "O bir hokey annesi."

* * *

Braddock, Anderson ve Love'ın Hukuk Bürolarına girdi ve hemen Randi Love tarafından karşılandı.

"Amber alarmını gördüm," dedi ve onu ofisine geri götürdü. Braddock, "Onu bulmam gerek," diye ısrar etti. "Rüzgârın içinde."

Love savunmacı bir tavırla "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "En ufak bir ipucu bile yok." "Bana ne söyleyebilirsin?"

"Bazı etik yükümlülüklerim var," dedi. "Yardım etmek isterdim ama-"

"Avukat Bey, yasal inceliklerle uğraşacak vaktim yok. Eski karısı, erkek arkadaşıyla birlikte öldürüldü. Oğlu kayıp. Müvekkiliniz kaçıyor. Başka biri daha ölmeden onu bulmama yardımcı olacak bir şey söyleyebilir misiniz? Onun gibi bir durumda olan insanlar avukatlarıyla temasa geçebilir. Sizinle temasa geçti mi?"

"Hayır, iki hafta önce son boşanma belgelerini imzalamak için buraya geldiğinden beri hayır."

"Peki o gün nasıldı?"

Love bir an durdu. "O baktı..."

"Yıpranmış mı? Üzgün mü? Kızgın mı? Ne?"

"Hazır," dedi Love. "Yıllar boyunca bunu pek çok kez gördüm. Çiftler savaşırlar ama sonra bu onları öyle bir noktaya kadar yıpratır ki sadece bitmesini isterler."

"Marist de orada mıydı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Love. "Lainey ile konuştuklarını ve Lainey'nin ilişki için özür dilediğini söyledi. Oğullarının iyiliği için, bu işi bitirmeleri gerektiği konusunda ona yalvarmış. Birkaç gün sonra her şeyi kabul ettiler ve benim tek yapmam gereken Lainey'nin avukatı Jenny Weld ile birlikte çalışarak dili son haline getirmektir. Çok uzun sürmedi, sadece birkaç ufak tefek sorun vardı. Para ve kariyer açısından bireysel durumları göz önüne alındığında oldukça standart."

Avukat bir an durdu.

"Daha önce de müşterilerim oldu. Toplantılarımda bunun geldiğini görürdüm ve ofisten ayrıldıklarında endişelenirdim. Yıllar içinde bir ya da iki kez polisi ya da departmanınızı aradım çünkü bir müşterim ve yapabilecekleri hakkında endişeliydim. Bu bana birkaç müvekkile mal oldu, onlar hakkında böyle düşündüğüm için kızdılar ve hatta bir keresinde bir tanesi bana geri döndü. Beni duvara yasladı, ön kolunu boğazıma dayadı, ta ki asam içeri girene kadar." Başını eğdi

masasının arkasındaki kasaya doğru yöneldi. "O olaydan beri orada bir silahım var."

Braddock ihtiyatla, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

"Dersler aldım ve antrenmanlara gidiyorum," diye ısrar etti Love. "Ama Barry Marist beni bir kez bile böyle endişelendirmedi. Eski karısına çok kızgındı, pek çok eş gibi, ama ona zarar vermek istediğini hiç hissetmedim, o şekilde değil. İçinde böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Sadece bilmiyorum ya da... bilmiyordum, ama bana anlattıklarından anladığım kadarıyla." Başını kederle salladı. "Bu konuda bir radarım varmış gibi hissetmek hoşuma gidiyor. Kadınlardan çok erkekleri temsil etme eğilimindeyim. Buralarda babaların avukatı olarak tanınırım. O sadece endişelendiğim biri değildi."

* * *

Tori arabasıyla Weld, Crossman, Court & Lawrie, LLP'nin hukuk bürosuna gitti. Jenny Weld, oğlu Quinn ile hokey oynayan küçük, ateşli bir kızıldı. Sesi bir hokey maçındaki kalabalığın gürültüsü arasında güçlü bir şekilde taşınıyordu. Birden fazla rakip ebeveyn, oğluna tezahürat yapan ya da zaman zaman bir hakemi azarlayan Jenny'nin yoğunluğuna dikkat çekmişti.

Jenny telefonunda Amber alarımını görmüş, ismi tanımış ve Lainey Darr'ı aramaya çalışmıştı. Tori'yi gördüğünde eli ağzına gitti, vücudu lobideki bir misafir koltuğuna yığıldı. "Olamaz."

Ofisine giderlerken Tori, Weld'i kolundan nazikçe tuttu. "Anlat bana, Tori."

Tori ona ne bildiklerini ya da bildiklerini sandıklarını anlattı. "Jen, önümdeki kanıtlar bana bir şey söylüyor, insanlar da başka bir şey söylüyor, onun gibi olmadığını. Senin ne bildiğini ve ne düşündüğünü bilmem gerekiyor."

Jenny Weld masasının arkasına oturdu ve gözyaşlarını yanaklarından sildi. "Daha yeni yerleştiler."

"Bana bunun acı bir boşanma savaşı olduğu söylendi."

Jenny başını salladı. "Bana sorarsanız o kadar da sıra dışı bir şey değildi. Onu başka bir adam için terk etti. Zengin bir adam için. Barry kızgındı ama belki de... ikiyeüzlüydü."

"Nasıl yani?" Tori kaşları çatılmış bir halde sordu.

"Burada dikkatli olmalıyım, avukat-müvekkil gizliliği."

"Müvekkilin öldü, Jen. Eski kocası onu öldürmüş ve oğullarını kaçırmış olabilir ve şu anda kaçıyor. Başka kötü bir şey olmadan önce onları bulmamız gerekiyor."

Weld başını salladı.

"Neden ikiyeüzlüydü?"

"Lainey bana, şu anda oturduğunuz koltukta otururken ve boşanma kağıtlarını imzalarken, onu aldattığı sosyal çevrelerindeki insanlar tarafından bilindiği için pişman olduğunu söyledi. Ama sonra onun da bir ilişkisi olabileceğini ya da o l d u ğ u n u düşündüğünü söyledi. Belki bir yıl önce çamaşır yıkıyordu. O zamanlar Barry'yi çoktan terk etmişti, boşanmak istediğine karar vermişti ama henüz ona bu sözleri söylememişti. Küçük bir beyaz çamaşır yıkıyormuş ve yükleri birleştirmek için Barry'ninkilerden de almayı düşünmüş."

"Ve?"

"Adamın gömleklerinden birinde parfüm kokusu almış ve yakasında kırmızımsı bir leke varmış."

"Ruj mu?"

Jenny başını salladı. "O da öyle düşünüyordu."

"Parfüm, ruj. Yanında da bir şeyler olduğunu düşündü," dedi Tori. "Biliyor musun, bugünlerde giderek daha fazla insan bunu yapıyor gibi görünüyor."

"Evet."

"Bu konuda onunla yüzleşti mi?"

"Hayır. Bıraktı."

"Kim olduğunu bilmiyor muydu?"

"Hayır. Öğrenmeye çalıştığını bile sanmıyorum ve zaten Ed ile birlikteydi. Bence bu ondan boşanmaya karar vermesini çok daha kolaylaştırdı. Zamanı gelmişti."

"Lainey Darr eski kocasının şiddet uyguladığından hiç bahsetti mi?"

"Hayır," dedi Weld. "Defalarca sordum. Her zaman sordum ama o hayır dedi. Ona kızdığında bile neredeyse hiç bağırmadığını söyledi. Bu onu çıldırtıyormuş."

"Kendini tuttu," diye mırıldandı Tori.

"Böyle insanlar... patlayabilirler," dedi Weld. "Belki burada da öyle oldu. Belki de sonunda tepesi attı."

"Ama neden? Yerleştiler, değil mi?"

"Evet. Bu yüzden mantıklı gelmiyor. Evrakları iki hafta önce imzaladı. Ed ile yaşıyordu. Barry bir ev aldı. İkisi de Teddy'yi seviyordu. Yani... Eğer o yaptıysa bunu açıklayamam. Ona ne kadar kızgın olursa olsun, bunu oğluna yaptığını düşünemiyorum. Eğer söylediğiniz şey olduysa, Lainey'i Teddy'nin önünde öldürmüş olurdu. Bir ifade alma ve birkaç uzlaşma konferansında masanın karşısında oturmak dışında onu iyi tanıımıyordum. Ancak, Lainey'nin onun hakkında söylediklerine dayanarak, bu beni hayrete düşürdü. Anlaşmaya vardıklarından beri ona bunu yaptıracak ne olmuş olabilir bilmiyorum."

Tori sandalyesinde arkasına yaslandı, aklında birbiriyle çelişen iki soru dönüp duruyordu. Herkesin şok olmasına rağmen, Barry Marist'i eski karısını öldürmeye iten neydi? Yoksa burada başka bir şeyler mi dönüyordu?

SIX

“IT’S NOT DONE IN A SNAP OF THE FINGERS.”

Marist bankanın ön kapısından hızlı adımlarla çıktı ve Mariner’a binerek çantasını yolcu koltuğuna bıraktı ve telefonda beklemeye başladı. Otuz saniye sonra telefon çaldı. Bu kez farklı bir sestti.

"34'ten batıya git. Nevis'e git."

Nevis'e ulaştıktan sonra telefondaki ses onu kuzeye çevirmiş ve sık ormanların içinden ve küçük göllerin etrafından geçen bir yol ağına yönlendirmişti. Çok eğimli ve alçak alanlardan geçmişti. Asfalt ve çakıllı yollarda. Ne kullandığı eski cipte ne de verdikleri telefonda GPS vardı, bu yüzden Park Rapids'in kuzeyinde bir yer dışında nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu. Bunu sadece ara sıra gördüğü tatil köyü ya da göl tabelalarından biliyordu ve Big Sand Lake'in kuzey ucundan geçtiği için ilçe yoluna kabaca aşınaydı ama bunu yapmayalı otuz yıl olmuştu. Onu gençliğiyle ilişkilendirdiği bölgelerden geçirmeleri tesadüf müydü yoksa kasıtlı mıydı?

Batıya, kuzeybatıya doğru gittiğini hissettiği yolda onu ana yollardan uzak tutuyorlardı. Bunun sebebinin kolluk kuvvetlerinin onu araması olduğunu düşündü. Radyoyu açmayı denedi ama devre dışı bırakılmıştı. Radyoyu dinleyebilseydi, güvenlik güçlerinin

Kanallar Teddy'nin kayıp olduğunu, annesinin öldüğünü ve babasının şüpheli kişi olduğunu bildirecekti. Ve evdeki dolapta tabancasını kontrol ettiğinde, tabanca kayıptı. Ürperdi.

Ona bir numara yapmışlardı.

Telefon çaldı.

"Evet."

"Bir sonraki sola dön."

Her şey nasıl bu hale gelmişti? Neden o? Neden ona böyle bir tuzak kurdular?

Ona bunu yapacak kadar ondan kim nefret ediyordu? Kim bilebilir ki?

Sağına, yolcu koltuğunda duran evrak çantasına baktı ve kısa bir süre gözlerini kapattı.

Seni aptal.

Neredeyse mükemmel olduğunu düşündüğü bir düzene sahip olmasına rağmen önemli bir risk olduğunu her zaman biliyordu. Sadece riskin *bu* olacağını hiç düşünmemişti.

Son altı yıl içinde sık sık, genellikle Akeley'deki kiralık kasaya giderken, kendine bunu neden yaptığını, *gerçekten* neden yaptığını sordu. İlk başta, her ne kadar yanlış olsa da, biraz fedakarca bir nedenden dolayı yapıyordu. Banka, hatta herhangi bir banka bile yardım etmezken babasına yardım etmek için. O noktaya kadar, o çizgiyi aşmadan önce, başka türlü dürüst bir insandı. Ama sonra, gerçekten yardım edemededen önce, babası her şeyini kaybedeceği umuduyla pes etti ve kendini öldürdü. Bu olay gerçekleştiğinde, içinde bulunduğu tehlikeli durumdan kurtulma şansı doğdu ve bir süre her şeyi eski haline getirmeyi, geçmişi temizlemeyi düşündü.

Ama dikiz aynasına baktığında, kendi gözlerini, suçlu gözlerini gördüğünde, bunun artık sadece babasının ölümü için bankadan intikam almakla ilgili olmadığını biliyordu. Parası vardı. Ve o çizgiyi bir kez aştığında, bunu tekrar yapabileceğini biliyordu.

Paçayı kurtarmıştı. Çok parası vardı. Sahip olmak kanunun onda dokuzudur derler ve para ondaydı. Para onundu. Ve sonra başka bir delik buldu ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Sonra kendisi deliği kapatmadan önce yaptı. Sonra başka bir fırsat çıktı ve yine yaptı, sonra başka bir tomar para buldu ve yine yaptı ve para, her zaman

Kimsenin fark etmeyeceği küçük miktarlar, gerçekten birikmeye başladı ve kendini... buna hakkı varmış gibi hissetmeye başladı. Bu hep böyleydi, değil mi? Bir köşeyi keserseniz, diğerlerini kesmek daha kolay ve daha kolay hale gelir, kendi doğru ve yanlış standartlarınız bir zamanlar katı ve adil iken çok gevşek ve elastik hale gelir.

Ve bu sadece parayla ilgili değildi. Evliliğine ihanet etti, Lainey ona bunu yapmadan önce onunla kaçtı. Lainey'nin haberi yoktu. Ama o biliyordu. Ve Lainey aynı şeyi yaptığında ona ne kadar kızarsa kızsın, Ed ve parası için onu herkesin gözü önünde terk etmesi ne kadar utanç verici olursa olsun, ikiyüzlü olduğunu biliyordu.

Düşündükçe, parayı zihninde rasyonalize etmekte, onunla ve onun için içerdiği riskle rahat olmakta başarılı olmuştu. Ama bu risk onun içindi. Ailesi için değil. Bu şekilde değil.

Aynaya tekrar baktı. *İşte dostum, bu yüzden buradasın. Lainey ve Ed'in neden öldüğü. Hayatın kendisinden daha çok sevdiğin Teddy neden rehin.*

Kaderi her ne olacaksa onu hak ediyordu.

Ama ne Lainey'nin ne de Ed'in onu hak etmediğini biliyordu. Ya Teddy?

Oğlunu. Bir yolunu bulmalıydı. O da değil.

Aklındaki sorulardan biri de telefondaki sesin ne yaptığını nasıl bildiği idi.

Nasıl?

Kimseye söylememişti. Derin ses haklıydı. Lainey bilmiyordu.

Kim nereden bilebilir ki?

Bu oldu biri at bir . ve Bankalar. Ya da içindeAkeley ya da Manchester Bay. Birisi bunu çözmüş.

Olması gereken buydu.

Telefon tekrar çaldı.

"71'i geçeceksiniz ve sonra sağa döneceksiniz."

* * *

Jared kulübenin zemininde volta atıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, her otuz saniyede bir saatini kontrol ediyor, dönüşümlü olarak karla kaplı göle ve sonra da yolun uzak ucundaki daha büyük, kulübeye benzer kulübeye bakıyordu. Towne ve Jenks içeride bekliyorlardı ve telsizden gelen güncellemeler ona Merc'in planlandığı gibi Marist'i yollar ağında yönlendirerek buraya getirdiğini söylüyordu.

Burnundan uzun bir nefes verdi, sanki tüm vücudu seğiriyormuş gibi hissediyordu. Normalde böyle olduğunda bir içki içer, belki biraz ot çeker, kendini rahatlatmak için bir şeyler yapardı.

Yenilebilir şeyler.

Onları spor çantasına koymuştu. Sadece onu sakinleştirmek, kalp atışlarını yavaşlatmak için cazip geliyordu. Bu bir düşünceydi ve bir an durup arka kapının yanında duran siyah çantaya baktı. Belki sadece bir tane. Başını iki yana salladı. Towne onun uyanık ve tetikte olmasını istiyordu. "Kuzey Carolina'da dağlardayken kullandığın şeylerden hiçbiri yok," demişti daha önce.

Kuzey Carolina.

Yedi yıl önce, o ve Merc farklı bir şey istediklerine karar vermişlerdi. Merc'in macera duygusu vardı ve yeni bir şeyler için ıssız küçük evlerinden ayrılmak istiyordu. "Dışarıda bir sürü ülke var. Gidip bir kısmını görelim."

Minnesota'dan güneye, daha sıcak bir yere gitme düşüncesiyle yola çıkmışlardı. Yola çıktıklarında Merc'e Florida'ya, Körfez Kıyısı'na gitmeyi düşünmediğini söylemişti. Bir yerlerde orada ekonominin canlandığını, her türlü inşaatın devam ettiğini okumuştı. Yeterince becerikliydi, ahşap işlerinden anlıyordu ve Park Rapids'te bir marangozun yanında çalışmıştı. Merc'ün bütün kamyon ehliyetleri vardı, böylece şoförlük işi bulabilirdi. Kaba plan buydu. Ama önce, Merc'in Kuzey Carolina'nın taşrasında yaşayan bazı uzak akrabaları vardı. Arazilerinde avlanmayı ve akarsularda balık tutmayı seviyorlardı ve kuzenlerinden biri onları gelip bir süre kalmaları için davet etti.

"Orası çok güzel," dedi Merc.

Jared hiç gitmediği için neden olmasın diye düşündü. Florida'ya hiç gitmediler.

İkisi de Kuzey Carolina'yı sevmiştir. İyi bir şekilde, onlara evlerini, açık havayı, dolaşacak alanları hatırlatıyordu ama daha sıcaktı ve evlerinden farklı olarak dağlar vardı.

Merc'in kuzeni aracılığıyla Jenks'le tanıştıklarında Kuzey Carolina'ya geleli henüz birkaç ay olmuştu. Jenks zamanla onları Towne ve ağabeyleri Warrick ve Rodney ile tanıştırdı.

Towne'un ağabeyi Hot Rod, Jared'in olmak isteyeceği ama asla olamayacağı biriydi. Onun gibi olmak için ne beyni, ne kasları, ne de cesareti vardı. Ve hayatında nadiren böyle biri onun gibi birine ilgi göstermişti, yine de Rodney Merced'i ve onu dağlardaki bin dönümlük izole çiftliğine davet etti.

Rodney, çiftlik evinde sık sık mahkeme düzenleyen, genellikle federal ya da eyalet hükümetinin arazisini ya da çevresindeki arazileri nasıl kullanacağını nasıl ihlal ettiği konusunda ateşli biriydi. *Av sezonu mu? Ne av sezonu, ne zaman ve ne istersem avlanabilirim. Otlatma mı? İneklerimin eyalet ya da federal arazide otlaması için para ödemiyorum, nerede isterlerse orada oturlar.* Eyalet ve federal hükümet ona ceza kesecekti ama o asla ödemeyecekti, ya da o öyle diyordu. Kimse Hot Rod'a ne yapıp ne yapamayacağını söyleyemezdi. Hükümetin canı cehenneme.

Sonra göçmenlik hakkında atıp tutmaya başladı, yasal ya da yasadışı, fark etmezdi. Hot Rod hepsinden nefret ediyordu. Amerika'yı kirletiyordu.

Jared bir keresinde Merc'e "Ben de bu yasadışı göçten hoşlanmıyorum ama güney sınırı buradan bin mil uzakta," demiştir. "Neden bu kadar önemsiyor?"

Merc, Rod'un, Towne'un ya da herhangi birinin duyamayacağından emin olmak için onu kenara çekmişti. "Burayı sevdin mi?"

"Burayı seviyorum."

"O zaman bu soruyu sorduğunu başka kimsenin duymasına izin verme, anladın mı?"

"Elbette. Ama yine de-"

"Bir, burası onun yeri, ne isterse söyleyebilir ve inanabilir. İkincisi, bu sınırdan daha fazlası Jared. Sınır bir çizgidir.

Harita. Önemli olan onun ifade ettiği değişim. Rod da bundan bahsediyor. Bu değişimi beğendiniz mi?"

"Hayır."

"Tamam o zaman. Kapa çeneni ve dinle."

Arazi kullanımı konusunda hükümetle yapılan atışmalar ve kavgalar biraz komikti, kesinlikle tehlikeli değildi. Bir vurucu ile hakem arasında toplar ve vuruşlar konusunda yaşanan tartışmaya benziyordu. Göçmenlikle ilgili görüşler daha karanlıktı ve Rodney'in dili giderek daha şiddetliydi. Bir mesaj gönderme, harekete geçme ihtiyacından daha çok bahsediliyordu. İnsanların dikkatini çekecek bir şeyler yapmak.

Rodney görüşlerini açıkça ifade etmeye, fikir yazıları yazmaya ve bunları belirsiz de olsa sempatik web sitelerine koymaya başladı. Herhangi bir resmi örgütlü grup oluşturmamış olsa da, hepsinin hazır olması gerektiğinden, çünkü bir gün hükümetin onlar için geleceğinden bahsediyordu. Geceleri, paylaştıkları apartman dairesindeyken, o ve Merc, onun çoğunlukla konuşmaktan, abartmaktan ibaret olduğunu düşündüklerini, Rod'un herkesin dikkatini çekmek, dinlemek için çiftliğe gelmelerini sağlamak için daha çirkin olma ihtiyacı hissettiğini konuşuyorlardı.

Yanılmışlar.

O ana kadar bunu bilmiyorlardı ama Hot Rod ve Jenks'in ağabeyi Warrick, Tennessee'deki göçmenlik yanlısı bir mitingde harekete geçmişlerdi. Bir mesaj göndereceklerdi. Bu planlı eylem Tennessee'de şiddete yol açtı ve hükümeti Kuzey Carolina Eyalet Polisi şeklinde kapısına getirdi. Çiftliğe zorla geldiler. O ve Merc, Rod'un gerçekte neyi harekete geçirdiğini ancak birkaç gün sonra öğrendiler, tamamen karanlıkta bırakılmışlardı. Çiftlikte hoş karşılanıyorlardı ama yakın çevrenin bir parçası değillerdi.

Rod'un başlattığı şeyden haberleri olmadığı için, o sabah Merc'le birlikte Towne, Jenks ve diğerleriyle birlikte dağın çeyrek mil yukarısındaki geyik avı kulübesindeydiler. Towne ikisine dağın daha yukarısına çıkıp yayla avlanmalarını önermişti. "Bize bir ya da iki geyik getirin."

Onlara iyi gelmişti, o yüzden gittiler. Bin metre yukarıda, onların da yürüdüğü bir geyik avı standı vardı. Orada bir

vadinin ve aşağıdaki çiftliğin muhteşem manzarası. Yüksekteki tünelerinden polis araçlarının akınını ve silahlarıyla dışarı çıkan polis memurlarını gördüler.

Jared'in ilk eğilimi Rod ve arkadaşlarına destek olmak için dağıdan aşağı koşmaktı ama Merc onu durdurdu. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve bundan iyi bir şey çıkmayacak. Burada gözlerden uzak dur."

"Ama-"

"Onlar benim de arkadaşlarım," dedi Merc sakince. "Rod'un ağzından çıkan her kelimeye inanıyorum ama o bir şey yaptı ve bunun sonu iyi bitmeyecek. Polis bir neden olmadıkça böyle görünmez. Bir şey oldu. Büyük bir şey."

Merc haklıydı.

Açmaz kısa sürede sona erdi.

Ateş edildi ve sonra kıyamet koptu. Rod ve adamları ile polis şiddetli bir silahlı çatışmaya girdiler. Memurların öldüğünü görmüşler.

Sonra çatışmanın ortasında çiftlik evi büyük bir alev topuyla patladı.

Bin fit aşağıda Towne, Jenks ve diğerk arkadaşlarının çiftlik evinden çeyrek mil ötedeki geyik avı kulübesinde, dağıda mevzilendiklerini görebiliyorlardı. Yine de pozisyonlarını korudular ve patlamadan kısa bir süre sonra daha fazla şerif yardımcısı ve bir SWAT ekibi geldi. Tüm bu ateş gücüyle Towne, Jenks ve ekibin geri kalanına doğıru dağı doğıru ilerlediler. Sayıca ve silahça üstün olduklarını görünce, onlar ve diğerkleri daha fazla olay çıkmadan teslim oldular.

Olayları izlerken Merc'e "Towne'un geri adım atmasına şaşırdım," demişti.

"Bunu yapmamak intihar olurdu. Towne bir gün d a h a savaşmak için yaşıyor," diye cevap verdi Merc o anda. "Ama başka bir savaş olacak Jared. Bundan emin olabilirsiniz. Bu her neyse, daha bitmedi."

Towne, Jenks ve dağıda teslim olan diğerkleri tutuklandı ve bir süre hapiste kaldılar ama sonra araya siyaset girdi. Hükümetin çiftliğe saldırma şekli eyalette ve bölgede hükümet karşıtı pek çok duyguyu harekete geçirdi,

Ülkede. Olaylar nasıl bu kadar çabuk tırmanmıştı? İlk kim ateş etti? Hükümetin ateş ettiği ortaya ıktı. Towne, Jenks ve dağdaki diğerleri ateş etmemiş, çatışmaya katılmamış ve itidal göstermişlerdi. Haklarındaki suçlamalar düşürüldü ve serbest bırakıldılar.

Towne, inançlarında en az ağabeyi kadar ateşli olsa da, çok daha az gösterişli ve çok daha hesaplıydı. Sonraki birkaç yıl boyunca Towne ve Jenks gözlerden uzakta, dağlarda yaşadılar ve hiçbir profil oluşturmadılar. Ancak Merc'in de tahmin ettiği gibi Towne o gün çiftlikte olanları asla unutmadı ya da affetmedi.

Altı hafta önce Towne, Merc'in Kuzey Carolina'daki karavanına geldi ve ikisine de şöyle dedi: "ocuklar, bir süreliğine sizin oraya gidiyoruz. deme günü ve deşme zamanı. Jenks ve ben ikinizin de bizimle gelmesini istiyoruz."

Jared deşmeyi duydu ve gerildi. "Ve sonra buraya geri mi döneceğiz?" diye sormuştu.

"Belki, Jared," dedi Towne. "Ya da belki de değil."

Merc ikisi için de "Varız," diye cevap verdi.

şimdi, hava sıcaklığı düşerken, kar yağarken ve rüzgâr şiddetlenirken, güneye geri dönmeyi diliyordu. Kuzey Carolina'yı sevmişti. şehirde ya da kalabalıklar arasında hiçbir zaman başarılı olamamıştı, kendi halinde yaşamayı ve bazı açılardan topraktan kopuk olmayı seviyordu. Yalnızlık, sessizlik, dışarıdan gürültü gelmemesi ve belki de en iyisi, yargılamanın olmaması. Yaşadığı en mutlu günlerden bazılarıydı.

Hot Rod'un dünya görüşüne inanmıştı ve Towne'unkine de inanmıştı. Neden sahip olduğunu ilk elden görmüş, bir kısmını onunla birlikte deneyimlemişti. İntikam mı? O da istiyordu. Sadece cezalandırılması gerekenlerin onlara haksızlık edenler olduğunu düşünüyordu. Kuzey Carolina'da olanlarla hiçbir ilgisi olmayanların değil.

Dönüp köşede oturan, yastık kılıfını başına geçirmiş yumruya baktı. Oğluyla aynı yaştaydı, gerçi onu doğduğundan beri pek görmemişti. Ama kıpırdanma ve kıvranmanın ne anlama geldiğini bilecek kadar tanıyordu. Yüzündeki maskeyi indirdi ve çocuğa doğru eğilerek yastık kılıfını başının üzerinden kaldırdı.

"Çişin mi geldi?"

Teddy Marist cevap vermedi.

Jared koli bandını ağzından çekti. "İşemen mi gerekiyor?" dedi usulca.

Çocuk başını salladı. "Evet, efendim." "Gel bakalım."

Jared çocuğu ayağa kaldırdı ve yavaşça banyoya götürdü, sonra da bağları inceledi. Towne ya da Jenks öyle yapmasını istese bile, onunla birlikte banyoda durup işemesini seyretmeye hiç niyeti yoktu. O bir sapık değildi.

Teddy'yi küçük arka odanın kapısında durdurdu. Su tesisatı çalışmıyordu ama bunun bir önemi olacak kadar uzun süre burada kalmayacaklardı. "Beni dinle," dedi Jared diz çöküp çocuğun ayak bileklerindeki fermuarları çözerken ve onları çıkarırken. "Komik şeyler yok. Ben burada seni dinliyor olacağım. Anladın mı?"

"Evet."

Jared çocuğun banyoya girmesine izin verdi ve ona biraz mahremiyet sağlamak için kapıyı yarıya kadar kapattı, akıntının tuvalete dolduğunu ve ardından kulpun tıkırtısını duydu.

"Sifon çekmiyor."

"Sorun değil. Bırak gitsin."

Çocuk banyodan çıktı, elleri önünde bağlıydı. Jared Teddy'nin gözlerinin önce kulübeye, sonra da ön pencereden dışarıya baktığını fark etti. Ona doğru bir adım attı ve köşeye geri götürüp oturttu, yastık kılıfını tekrar başına geçirmeye hazırdı.

"Bana ne olacak?" Teddy sordu.

Jared fermuarı çekip çocuğun ayak bileklerine tekrar bağlarken bir nefes verdi ama biraz daha gevşek bıraktı. Bacaklarındaki dolaşımı kesmenin bir anlamı yoktu. Yakında yürümesi gerekebilirdi. "Baban geliyor."

"Peki sonra ne olacak?"

Jared bir an düşündü. "Sanırım duruma göre değişir."

"Neye göre?"

"Eğer diğerlerinin istediği şey onda varsa." "Ne istiyorlar?"

Bırakın bunu, çocukla hiç konuşmaması gerekiyordu. "Babanda olan bir şeyi istiyorlar evlat, tek bildiğim bu. Gerisi beni aşar." Bu iyi bir cevaptı.

"Ne var-"

Jared koli bandını tekrar ağzına kapatarak soruyu kesti. Yastık kılıfını yavaşça başının üzerine geri kaydırđı. Omzuna hafifçe vurdu. "Daha önce yaptığın gibi sessizce oturursan sorun çıkmaz."

* * *

İleride, uzakta, belki de yarım saattir gördüğü ilk aracı, siyah bir kamyonetin yoldan geçtiğini gördü.

"Bir sonraki sola dön," diye emretti ses.

Şaka yapıyor olmalısın.

On beş, yirmi dakika önce 71. Otoyolun batısına geçtikten sonra geçtiğı bölgeyi merak etmişti. Bir parça aşinalık vardı. Hayatında pek çok kez geçtiğı bir bölgedeydi. Sonra ses ona dönüş üstüne dönüş yaptırmaya devam ettikçe, ipucu şüpheye, neredeyse boyun eğmiş bir beklentiye dönüştü. Bunun arkasında her kim varsa onu tanıyordu ve görünüşe göre onu cezalandırmak istiyordu.

"Sola dönün ve oradan nereye gideceğinizi bildiğinizi sanıyorum."

Tatil köyüne dönüşü işaret eden büyük yatay ahşap tabela sağ taraftaki direğinden ayrılmıştı. Kırk beş derecelik bir açıyla düşen tabela şimdi büyük ölçüde karla kaplıydı ama harflerin solmuş alt kısımlarını seçebiliyordu.

Darkwoods.

Tatil köyü.

Babası Otis yıllardır küçük, bağımsız bir tatil köyü sahibi olarak kıt kanaat geçiniyordu. Yaşlandıkça bakım işleri daha da zorlaştı. Babasına yardım etmeye çalıştı ama kendi işinden dolayı çok fazla zamanı yoktu ve tatil köyü çok uzaktaydı. On yıl önce babası tesisi satılığa çıkarmış ancak çok az ilgi görmüş.

Gölün izole edilmiş güneybatı köşesinde marjinal bir yüzme plajı bulunmaktadır.

Sonra yatak böceği istilası oldu ve ilçe onu kapattı. Bu sekiz yıl önceydi. Kulübeler eski ve harap durumdaydı ve yeniden açılabilmesi için yeni çatılara, yeniden inşa edilmiş güvertelere, iç alçıpanlara ve dış cephe kaplamalarına ihtiyaçları vardı. Özünde, sekiz ünitenin ve kulübenin tamamını yıkması gerekiyordu. Finansman bulmaya çalışmış ama başaramamıştı. Otis sonunda Manchester Bay'de şapkasını eline almış, yardım için yalvarıyordu. Aksi takdirde, "Her şeyi kaybedeceğim."

O günün gelmesinden çok korkmuştu. Babasının planına, bunun neye mal olacağına ve bulunduğu göldeki kulübeleri kiralayarak ne kazanabileceğine bir kez baktığında, hiç kimsenin ona gerçekten ihtiyacı olan parayı vermeyi uzaktan bile düşünmeyeceğini biliyordu. Babası da bunu biliyordu. Banka başkan yardımcısı olan oğlu onun tek umudu, son çaresiydi.

"Evlat, bu bankayı sen yönetiyorsun sayılır. Biraz torpil yapmalı ve bu işi halletmelisin."

"Denerim."

Babası her gün onu arayıp kredinin onaylanıp onaylanmadığını soruyordu. Geçıştirmeye çalışmış ama sonunda Elaine'in masasına düşmüş. "Üzgünüm ama yapamayacağımızı biliyorsun. Geri ödeme alma şansımız yok. Sıfır. Bunu banka yönetim kuruluna nasıl açıklarım?"

"Kötü bir kredi verdik. Bazen olur böyle şeyler."

"Evet, ancak bu kredileri işleme koyduğumuzda, bunu yaptık çünkü tüm evraklar düzenliydi, plan sağlam görünüyordu ve bu durumlarda işler öngörüleemeyen bir nedenden ötürü yürümedi. Bunu bildiğimiz için değil. Geri ödenme ihtimali neredeyse hiç yok."

"Babam tamir eder, biri satın alır, o ve biz bütün oluruz."

"Yıllardır satılıktı. Biri satın almak isteseydi, şimdi tam zamanı olurdu," diye yanıtlamıştı Elaine. "Bir dolara on sente alabilecekken. İlgilenen var mı?"

"Hayır."

"O zaman burada neden bahsediyoruz?"

"Elaine, hadi ama. Uzun zamandır bankadayım," diye yalvardı. "Bir tane alacağım var, sadece bir tane, diğer tarafa bak. Burada babamdan bahsediyoruz. Her şeyini kaybedecek."

Elaine kararından vazgeçmedi. "Bu yakın bir dava bile değil. Zaten borcu var ve bu borç da istimlak edilecek bir yerle ilgili. Bu büyük bir borç ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bunun ödenmesi mümkün değil. Temerrüde düşecek. Ve bu senin baban. Bilançosu bu haldeyken bunu onaylarsak ve geri ödenmezse, ikimiz de hesap vermek zorunda kalırız. Muhtemelen ikimizin de işine son verilir ve ben bir yıldır çalışıyorum. Yani... hayır. Bunu yapamayız. Başka bir yerde bulabiliyorsa, oraya gitmeli."

"Yapamayacağını biliyorsun."

"Aynen öyle," dedi Elaine. "Bunu burada da yapamayız."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Ama bu durumu kolaylaştırmıyordu. Babasına haber vermek, onunla yüzleşmek, ona başarısız olduğunu söylemek daha da kötüydü. "Biraz daha dayanmana ihtiyacım var," diye yalvarmıştı ona. "Senin için bir şeyler bulacağım baba. Bulacağım. Sadece dayan. Lütfen, bana biraz zaman ver. Sana parayı getireceğim."

Bir yol biliyordu, yıllardır orada terk edilmiş bir şekilde durduğunu biliyordu. Haber vermeden para biriktirmek zaman alacağı için dikkatli olmalıydı. Bunu bir çırpıda yapamazdı. Ve bulabildiği para her şeyi düzeltmeye yetmese de, geri kalanı için başka bir bankadan kredi alabileceği kadar olabilirdi.

Babası dayanamamış. Altı yıl önce tesise en son geldiğinde, babasını ana kulübedeki açıkta duran bir kirişte asılı bulmuş.

Tesisin ilerisindeki sapakta metal bir kapı vardı. Kapının yanına çift kabinli bir kamyonet park edilmişti. Başında kar maskesi olan ince yapılı b i r adam ona el sallayarak ilerlemesini işaret etti.

"Kulübeye," dedi adam arabayı çekerken.

Sürülmüş olan tanıdık giriş yolu boyunca yavaşça ilerledi ve güneydeki son kulübenin yanına park etmiş bir kamyonetin burnunu gördüğü uzak kulübeye kadar gitti. Solda, kulübeyi gördü. Kutu gibi, iki katlı bir kulübe.

Ana katta bir ofis ve ikinci katın yarısında küçük yaşam alanları vardı. Burası babasının ve annesinin yaşadığı, kendisinin de büyüdüğü yeri. Önüne beyaz bir cip park edilmişti.

Arabayı kenara çekerken arkasına baktı ve diğer adamın kamyonetiyle arkasından gelip onu sıkıştırdığını gördü. Kapıdaki adam hızla kamyonetinden inmiş, sağ elinde bir silah, yanına doğru sarkmıştı. Ellerini kaldırdı.

"Evrak çantasını al ve dışarı çık," dedi adam.

Evrak çantasına uzanırken başını kaldırdı ve giriş yolunda duran, daha iri yarı, belinde silahı olan maskeli başka bir adam gördü.

Zayıf adam silahını kulübeye doğru salladı. "İçeri."

* * *

Towne masada oturuyordu, cep telefonu önündeydi ve kendi kar maskesini takmıştı.

Jenks geri çekilerek Barry Marist'in kulübenin içine girmesine ve Merc'in ardından dikdörtgen katlanır masaya doğru yürümesine izin verdi.

"OturAşağı, Bay Marist. Marist," Towne dedi, eğilerekileri üzerinde Dirsekleri.

"Sen de kimsin?" Marist sordu. "Bunu bana neden yapıyorsun? Lainey'e? Oğluma? Biz sana ne yaptık?"

"Önemli olan tek şey bana istediğim şeyi getirip getirmediğinizdir. Bu yüzden lütfen otur."

"Soruma cevap vermedin!" Marist havladı.

Merc, Marist'e saldırdı, boğazından yakaladı ve sandalyeye doğru itti. "Ve pislik yapmayacak. Ama onunkine cevap versen iyi olur."

Towne, "Arkadaşım benim kadar sabırlı değil," dedi.

"O... çantanın içinde," diye mırıldandı Marist, gözleri kocaman açılmış, Merc'e bakıyordu. Towne kıkırdadı.

"Çantanın içinde olduğunu biliyorum. Aç da işimize bakalım. Bu biraz zaman alacak."

Merc tutuşunu bıraktı ve Marist'in kendini toparlaması için bir an Ha verdi.
va.

Towne sanki "*hadi gidelim*" der gibi ona baktı.

Marist çantayı açtı. İçinde bir dizüstü bilgisayar ve siyah bir flaş vardı.

sürücü ve küçük koyu kahverengi moleskin not defteri.

Merc çantadan üçünü de çıkardı. Benli defteri Towne'a uzattı, o da göz gezdirdi. Defterde hesap numaraları ve para yatırma işlemleri listeleniyordu, anlayabildiği kadarıyla yaklaşık altı yıl boyunca küçük miktarlar birkaç farklı hesap numarasına aktarılmıştı. Gördüklerini telefonda aktardı. İki hafta önceki toplam bakiye 6,824,530.14 dolardı.

"Peki ya flaş bellek?"

Marist, "Temelde aynı kayıtlara sahip elektronik tablolar," dedi.

"Görelim bakalım."

Marist flaş belleği taktı, şifreyi girdi ve belleği açtı.

Towne dizüstü bilgisayarı çevirdi ve her bir hesabın hesap tablosunda gezindi. Her bir hesap tablosu hesap numarasını, mevduat tutarlarını ve bakiyeleri gösteriyordu. Hepsi de uzundu. Para Manchester Bay'deki bankada çeşitli hesaplarda biriktikten sonra, Minneapolis, Milwaukee, Chicago ve Kansas City gibi Manchester Bay'e arabayla bir günlük mesafede bulunan büyük bir şehirdeki daha büyük bir bankadaki başka bir hesaba aktarılıyordu. Para daha sonra bu ikinci hesaptan Bermuda'daki üç farklı bankaya aktarılıyordu ve her bankada dört hesap vardı. Tüm transferler için kayıtlar vardı. Ancak paranın tamamı Bermuda bankalarındaki hesaplarda toplanmış ve toplam bakiye 6.8 milyon doların biraz üzerine çıkmıştır.

Max tahmininde çok da yanılmamıştı ve aslında biraz daha fazlası vardı. "Ve bu hesapların tek kaydı bunlar mı?"

"Evet," dedi Marist. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Hesaplardaki parayı benim seçtiğim bankalara aktarın."

Marist başını iki yana salladı, önce Merc'e sonra da tekrar ona dikkatle baktı. "Oğlumu görene kadar olmaz."

Towne kapının yanındaki Jenks'e başıyla işaret etti, o da telsize uzandı.

* * *

Jared arka kapıdan kulübeyi izledi, büyük resimli pencereden Towne'un Marist ile masada oturduğunu, Merc'in de onun arkasında durduğunu görebiliyordu.

Merc, Marist'i boğazından tutup sandalyeye doğru iterken "Ah," diye geveledi.

Birkaç saniye sonra Jenks ona döndü ve telsize uzandı.

"Çocuğu dışarı çıkarın. Yastık kılıfını çıkarın ki babası ona bakabilsin."

Jared dönüp köşeye gitti ve Teddy'yi kaldırdı, yastık kılıfını başına geçirdi, bandı çıkardı ve sürükleyerek dışarı çıkardı.

"Teddy, son kulübeye bak, büyük olana. Pencereden bak."

* * *

"Teddy," diye mırıldandı Marist, elleri önünde bağlı olan oğlu. Onu orada gören oğlunun gözleri parladı.

Teddy'ye kaçamak bir baş sallama ve küçük bir el sallama hareketi yaptı.

"Bay Marist." Pencereden uzaklaşıp hâlâ masada oturan kalın sesli adama döndü. "Ne kadar çabuk teslim ederseniz. Onu o kadar çabuk geri alırsınız."

"Doğrudan ticaret, ha?"

Adam sadece başını salladı.

Bu kadar basit olacağına inanmıyordu. Ama en azından şu anda başka ne seçeneği vardı ki?

Dönüp oğluna bir kez daha baktı. Teddy kapüşonunun içinde soğuktan titriyordu, etrafında karlar uçuşuyordu, maskeli adam arkasında durmuş, ellerini oğlunun omuzlarına dayamıştı.

İri yarı adam eğildi. "Onu duydun."

Teddy'ye bir kez daha baktı, oğlu kulübeye geri sürükleniyordu, sonra dönüp masaya doğru ilerledi.

"Bu biraz zaman alacak, biliyorsun. Bu iş bir parmak şıklatmasıyla hallolmaz."

"O zaman işe koyulsan iyi olur. Gün ışığı yanıyor."

* * *

Max evindeki ofisinde masanın başında oturuyordu. Dizüstü bilgisayar çift monitöre takılıydı. Banka hesabı açtı ve ilk havaleyi kabul etmeye hazırды.

Hoparlörden Towne'un sesi yükseldi. "Orada mısınız?"

"Evet. İlk soru paranın nerede olduğu? Yerel bankalarda mı yoksa uluslararası bankalarda mı?" Her ikisi için de hazırдыlar ama havalelerin gerçekleşme zamanlaması farklı olacaktı. Yurtiçi havaleler sadece birkaç saat sürerken, uluslararası havalelerin hesaplarına ulaşması bir ila beş gün sürebiliyordu.

"Üç uluslararası banka, hepsi de Bermuda'da." Bankaları sıraladı. "Şüphelendiğiniz gibi. Bir hesap hariç hepsini ülke dışına taşımış. Milwaukee'deki iki banka arasında da 100 bin dolardan biraz fazla para var."

"Tamam, bunu daha küçük parçalar halinde yapmalıyız. Bunu indirin."

* * *

Towne talimatları not ettikten sonra Marist'e bir kâğıt uzattı. "Bu hesaba yapılacak transferlerle başlayacağız."

Marist banka ve hesap bilgilerine baktı. Marist'in bankası Bermuda'daydı ve parayı başka bir Bermuda bankasına aktarıyorlardı.

Merc gözlemlmek için Marist'in arkasından dolaşırken, Jenks ön kapıda durup gözcülük yapıyordu. Telsizden "Başlıyor" dedi.

Marist başını sallayarak bilgisayara vurmaya başladı.

"Emeklilik birikiminizin havaya uçtuğunu mu görüyorsunuz?" Towne iğneledi.

* * *

Adam bir köşeye itilmiş halde doğrulduğunda ağzındaki bandı geri koymamıştı. Ayak bilekleri biraz daha gevşek de olsa bağlıydı ve elleri hâlâ bağlı olsa da, uzanıp burnunu kaşıyan yastık kılıfının içinden burnunu kaşıyabilmesi için önündeydi.

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve başını dizlerine yasladı, dinleniyordu, gözleri kapalıydı, dışarıda uğuldayan rüzgârın kulübeyi ve pencereleri tıkırdatmasını dinliyordu. Adam yine volta atıyordu, gıcırdayan döşemelerin iniltisini duyabiliyor ve hissedebiliyordu. Kulübenin etrafında bir tur atıyordu.

"Neden buradayız?"

Cevap gelmedi, adam yürümeye devam etti. Ayak sesleri azalıyor ve sonra tekrar yükseliyordu.

"Neden buradayız?"

"Sessiz olun."

Adam kulübenin etrafında yavaşça dönerek tekrar uzaklaştı. Sağından tekrar yaklaştığını hissetti ve muhtemelen büyük resim penceresi o l a n yerde durdu. Gürültülü bir rüzgâr esti ve kulübenin biraz sallandığını hissetti.

Rahatsız olmaya başlamıştı ve bacaklarını biraz açmıştı. "Babam ne yapıyor?" Yanıt gelmedi. "Alo?"

"Sadece sessiz ol, evlat."

"Babam ne yapıyor?"

"Son baktığımda bilgisayar başında oturuyordu." "Neden?"

"Para. Bunu yapmak için başka sebep yok."

Adam tekrar yürümeye başladı, etrafta dönüp duruyordu. Ne kadar zamandır köşede oturduğunu bilmiyordu ama kulübede bulundukları süre uzunmuş gibi geliyordu. Adamın banyoya girdiğini duydu ama kapıyı kapatmamıştı. Sonra volta atmaya yeniden başladı.

Acıktığını hissediyordu. Her ne kadar istemese de, sabah **kalktığına** annesinin başının etini yediğini düşündü

fazladan kıyafet giymek ve kahvaltı yapmak hakkında. Her zaman iyi bir kahvaltıya ihtiyacı olduğunu söylerdi. Şekerli mısır gevreği yok. Her zaman yumurta, pastırma ya da jambon, meyve, kızarmış ekmek ve meyve suyu olurdu. Okula asla aç gitmezdi. Ed'in de kahvaltıyı sevdiğini öğrenmişti. Annesi ve Ed sabahları çok keyif alırlardı. Kahve içer, kitap okur ve konuşurlardı. Ed çoğu zaman bilgisayarını masanın üzerine koyar, yatırımlarını kontrol ederdi. Bir sabah Ed'e bunu sormuştu. Ed ona birkaç şey göstermeye, hisse senetlerini ve tahvilleri, piyasayı ve her gün ne yapmaya çalıştığını açıklamaya, piyasanın ne yapacağını tahmin etmeye ve ne olacağına dair tahminlerini yapmaya başladı.

"Kumara benziyor," demişti. "Sporda olduğu gibi. İhtimallerle oynamak gibi."

Ed buna gülümsedi. "Bazı açılardan, Teddy, evet." O zaman bu biraz ilginçti.

Tekrar yaklaşıp döngüyü tamamlarken Teddy, "Annem öldü, değil mi? Ve Ed. İkisi de öldü."

Yanıt gelmedi. Bu başlı başına bir cevaptı. Babasının sert durmasını öğütlemesine rağmen, onu düşününce gözleri doldu. "Neden onu öldürmek zorundaydın?" dedi burnunu çekerek ve ağlamaya başladı.

Adam cevap vermedi.

"Neden!"

Ayak sesleri yaklaştı. "Yapma bunu evlat. Kendine bunu yapma. Daha da kötü olacak."

"Ama... annem. Annemi neden öldürdün? O sana ne yaptı? O kimseye zarar vermedi. O bir profesör."

"Bunu yapan ben değildim. Keşke yapmasalardı. Bunun gerçekten yaşanmamış olmasını dilerdim."

"Neden?"

"Sadece dur, tamam mı? Yoksa ağzını tekrar bantlarım. Bunu yapmak istemiyorum. Ama yapacağım."

"Ne fark eder ki? Beni de öldüreceksin."

SEVEN

“IT’S NOT AS SIMPLE AS WE THOUGHT.”

Tori asansörden inerek ana kattaki lobiye çıktı, Jenny Wells'in hukuk bürosundan ayrılmıştı. Saat öğleden sonra 1:00'den biraz önceydi ve beş saatten biraz fazla bir süre geçmişti. Tam dışarıya, karın içine doğru atılmak üzereydi ki durdu, eli kapının kolundaydı. Sağa baktığında, Manchester Bay şehir merkezini ikiye bölen Lake Drive'a bakan küçük bir oturma alanı vardı. Deri koltuklardan birine oturup caddeye baktı, düşünmek için bir iki dakika sessizliğe ihtiyacı vardı.

Defterini açtı, temiz bir sayfaya geçti ve soruyu yazdı: *Seni rahatsız eden ne?*

Bu sabah bir şey görmüştü. İçini kemiriyordu.

Neydi o?

Belki de önemsiz bir şeydi ama böyle bir şey zihninde dönüp durduğunda, genellikle bir nedeni olurdu ve bu onu huzursuz hissettirirdi, tıpkı bir şey yapmanız gerektiğini bildiğiniz halde unuttuğunuz ve hatırladığınızda artık çok geç olduğu zamanlar gibi.

Her şey Marist'i işaret ediyordu. *Her şey.*

Silahı kayıptı. Beretta kullanımına uygun kovanlar buldular.

Sebebi vardı. İlişki, boşanma, daha zengin bir adam.

Onu bugün, vurulmadan önce, vurulma sırasında ya da sonrasında kimse görmemişti.

Cep telefonunu geride bırakmış. Cipini Holmstrand'da bırakmış.

Her şey, her şey o olduğunu söylüyordu.

Yoksa öyle miydi? diye yazdı, soruyu kalemiyle yavaşça daire içine aldı.

İçine şüphe tohumları eken bir şey görmüştü. *Neydi o? Seni rahatsız eden ne, Tori? Ne mi?*

Lainey'nin cep telefonu mu?

Lainey Darr'ın cep telefonunda son birkaç gündür eski kocasına ait hiçbir hareketlilik görülüyordu. Aralarındaki son görüşme beş gün önce bir dakika sürmüştü. Peki, tetikleyici ne olabilirdi? Bu onu rahatsız ediyordu. Marist patladıysa bir tetikleyici olmalıydı. Ama bu bir endişe olsa da, onu rahatsız eden şey bu değildi.

Marist'in cipi mi?

Eski karısının evinde görülmemiş olsa da, bu orada olmadığı anlamına gelmiyordu. "Ama orada olduğu anlamına da gelmez," diye mırıldandı Tori. Siyah cipin hızla uzaklaşması jenerikti. Siyah Suburban'ının bulunması, büyük olasılıkla başka bir araç için terk edilmiş olması, onun Marist olduğunu gösteriyordu. Yine de öyle değildi.

Marist'te şok mu?

Barry Marist'in bunu yapacağını tahmin etmediklerini söyleyen insanlar yüzünden mi?

Tori başını salladı. Gerçi boşanmanın acılığından ya da sadece ondan dolayı kimse bunun olacağını anlamamış gibiydi. "Ama bu hikâyeyi daha önce de duymuştun," diye mırıldandı. Ve sonra o kişinin tam da bunu yapabilecek kapasitede olduğu ortaya çıktı.

Bu şeyler gördükleri her şeye ters düşüyordu ama onu gerçekten kemiren bu değildi.

Telefonu çaldı. Arayan Braddock'tu. "Bir şey mi buldun?"

"Herkesi konferansa çağırıyorum," dedi önsöz vermeden. Herkes toplantıya katıldığında, "Saat 13:00'ü biraz geçiyor. Masanın etrafından dolaşıp ne durumda olduğumuza bakalım. Nolan, başla."

"İki şey var. Birincisi Marist üzerinde çalıştım, ikincisi de verdikleri listedeki banka çalışanlarını aradım. Marist, aslen Park Rapids bölgesinden. Annesi uzun zaman önce ölmüş. Altı yıl kadar önce ölen bir babası varmış.

İntihar. Son on altı yıldır Lakes Community Bank'ta çalışıyordu, şu anda başkan yardımcısı ve işletme müdürü ve Braddock'un öğrendiğine göre banka başkanı Elaine Baird'in yardımcısıydı. Bildiğimiz gibi, yakın zamanda Lainey Darr'dan boşanmış. Başka evliliği yok. Sabıka kaydı yok ve banka başkanı Elaine Baird'in söylediğine göre tertemiz bir iş sicili var.

"Çoğunlukla çalıştığı yer olan Manchester Bay şubesinin bazı çalışanlarıyla telefonda görüştüm. Aciliyet nedeniyle onlarla sadece telefonla konuştum, hava durumundan bahsetmiyorum bile. Kimse ondan haber almamış. Bir kişiye göre hepsi-

Reese, "Bunu yaptığı için şok oldum," dedi. "Benim anladığım da bu." "Bu aynı şey ben de alıyorum," Braddock dedi. "Evrensel olarak."

"Doğru," dedi Nolan.

"Ben de," dedi Tori, üniversitede ve Lainey Darr'ın avukatı Jenny Wells'ten öğrendiklerini anlatırken.

Reese, "Tabii ki insanlar bunu hep söylüyor," dedi. "Ne zaman böyle bir silahlı saldırı olsa. Geldiğini hiç görmedim. Hiçbir belirti göstermedi. İçinde şiddet eğilimi görmedim, falan filan."

"Bu doğru," dedi Tori. "Bir noktaya kadar. Şiddetli bir boşanmadan sonra ya da boşanmadan önce ebeveynlerden birinin çocuğunu kaçırdığını gördüm. Şok oluyolar çünkü sevgi dolu bir ebeveynler. Harika bir baba ya da anne. Bunu yaptıklarına inanamıyorum. Ancak daha derine indiğinizde her zaman uyarı işaretleri bulursunuz. Hiç gördük mü?"

"Seni rahatsız eden bu mu?" Braddock sordu. "Kimsenin onun bunu yapabileceğini düşünmemesi mi?"

"Hayır, bence başka bir şey ama... ve herkesle konuşmadık ama... eğer oysa, bunu tetikleyen nedir çünkü kimse bunu yapacağını söylemiyor. Mesele yapabilir miydi değil, bence yapabileceğini gösteren pek çok şey gördük, ama yapar mıydı?"

"Evet diyebilirim," diye yanıtladı Reese. "Yani, bugün olanlar bunu planladığını gösteriyor. Kimse onu evinden çıkarken görmemiş. Burada biraz izole edilmiş durumda ama bu onun avantajına."

Eski karısının evinde kimse onu görmemiş ama saat erkendi. Aracını bırakmış ve SUV'sini terk etmiş. Cep telefonunu geride bırakmış."

Planlanmış. Gözlerini kapattı. Gördüğü şey buydu.

"Darr'ın telefonunu kontrol ettik. Marist'inkini kontrol ettik mi?" Tori sordu.

"Ah," diye başladı Reese. "Evet. Marist'in evindeyim. Jennison şu anda buraya geliyor."

"İlk kontrol ettiği şey bu," dedi Tori. "Ben de oraya gidiyorum. Ama yüz dolarına bahse girerim ki bu sabah oğlundan bir telefon aldığını öğrenecek."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum."

Braddock onun sesinde bunu duydu. "Ne oldu?"

"Planlanmış."

"Ne?"

"Reese planlı dedi. Marist bunu planladı. Ne gördüğümü, beni neyin rahatsız ettiğini biliyorum. Oraya git."

Braddock, Manchester Körfezi'nden çıkarken Braddock'un önüne geçmişti ve H-4'te Braddock'u gördü ve Greyler Lake Estates'e ve Marist'in evine geri dönerlerken polis ışıkları yanıp sönerek ve siren çalarak onu takip etti.

Garaj yolundan çıkarken onu bekledi. "Ne oldu?"

"Hadi içeri girelim," diye cevap verdi, ön basamaktaki portikonun altında üzerindeki karı silkeleyerek.

İçeride Jennison'ı buldular. Marist'in telefon kayıtlarını kontrol etmiş. "Son araması sabah 7:42'de oğlunun cep telefonundan yapılmış."

Tori zayıf bir gülümseme sundu. "Sana söylemiştim."

"7:42?" Braddock cevap verdi ve telsizle merkeze haber verdi. "Dedektif Williams telsizle 10-18'e cevap vereceğimizi söylediğinde saat kaçtı? Hı-hı. Anlaşıldı." Başını salladı. "Merkeze göre sabah 7:39'da yanıt vermişiz. Bu doğru olamaz."

Tori başını salladı. "Eğer arayan Teddy *değilse*, öyledir." "Takip etmiyorum."

"Reese bunu planladığını söyledi. Eğer yaptıysa, bunun kanıtı nerede, *burada mı? Tam burada. Bu evde.*"

"Ne demek istiyorsun?"

Tori öfkeyle, "Bunların bir kısmını daha önce gözlemledim, ama bir türlü... kaydedemedim," dedi. "Belki de herkes, *herkes* onun bunu yapmayacağını ya da yapamayacağını söylüyor. İnsanlar patlıyor ama burada kimse bunun mümkün olduğunu düşünmüyor. Boşanma sona ermişti. Anlaştılar. Günlerdir konuşmadılar. Hayatına devam etti, yeni bir ev aldı. Jenny Weld, Lainey Darr'ın avukatı, Lainey'nin onun bir ilişkisi olduğunu düşündüğünü söyledi. Belki o da hayatına bu şekilde devam etmiştir. Ama şimdi, *bugün*, eski karısını öldürme ve oğluyla kaçma planını mı uyguluyor?"

"Ama bırakma aracı." Reese parmağıyla işaret etti. "Cep telefonunu geride bırakıyor. Cipi Girard'ın evinden çıkarken görülmüş-"

Tori, "Siyah bir SUV Girard'ın evinden çıkarken görülmüş," diye düzeltti. "Yine de onun olduğunu bilmiyoruz. Öyle olduğunu varsayıyoruz."

"Silahı kayıp."

"Doğru, bir Beretta. 9 mm'lik kovanlarımız var." "Evet, onu bununla vurdu."

"Muhtemelen biri yapmıştır," diye yanıtladı

Tori. "Biri mi?"

"Eğer bunu, eski karısını ve Girard'ı öldürmeyi ve oğluyla birlikte kaçmayı planladıysa, kayıp silahın ötesinde, *bu* evde bunun kanıtı nerede?" Onları ana yatak odasına götürdü. "Marist'in dolabına bakın. Kayıp giysi yok. Seyahat için kullandığı üç bavul dolapta. Ayakkabıları bir çift boşluk dışında sıralanmış. Bir çift! Muhtemelen giydiği şey. Eğer kaçacak olsaydı, yanına birkaç kıyafet alırdı." Şifonyere gitti ve çekmeceleri açmaya başladı. "Çoraplar, iç çamaşırları, tişörtler. Boşluk yok, boş değil, dolu. Eğer kaçacaksan, kıyafete ihtiyacın olacak. Hiçbir şey eksik olmasın. Boşluk yok."

Braddock döndü ve koridorda Teddy'nin odasına doğru yürüdü. "Burada da aynı şey," dedi.

"Doğru." Tori başıyla onayladı. "Eğer oğlunu kaçmaya götürmeyi planlasaydı, onun için kıyafet hazırlaması gerekmez miydi? Buna dair bir kanıt göremiyorum. Ve siz sormadan söyleyeyim, Darr'ın evinde, onu ve Girard'ı vurduktan sonra bunu kesinlikle yapmazdı. O

zamanı olmazdı ve ayrıca buna ihtiyacı da olmazdı, Teddy'nin burada kıyafetleri vardı."

Koridoru geçip banyoya gitti. Tezgâhın üzerinde bir fincanın içinde diş fırçası vardı. Çekmeceleri açınca diş macunu, diş ipi, tarak, fırça ve deodorant buldu. "O yaştaki bir çocuğun ihtiyacı olan her şey hâlâ burada. Tuvalet malzemeleri de hâlâ Girard'ın evindeydi. Islak diş fırçasını hatırlayın."

Tori mutfaktan çamaşır ve kurutma makinesinin bulunduğu odaya doğru yürüdü. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi boştu. Bir temizlik sepeti vardı ama o da boştu. "Hiçbir şey yok. Yani, bir şey paketlediğine dair kanıt yok. Eğer bunu planlamış olsaydı, bir şeyler hazırlamış olurdu."

"Ve sonra burada, mutfakta," diye devam etti. "İki parça kızarmış ekmek, biri tam, biri yarım yenmiş. Yarım fincan kahve, daha fazlası kahve makinesinin cezvesinde. Eski karınızı ve onun erkek arkadaşını öldürmeyi ve oğlunuzla kaçmayı *planlıyorsanız* bunları geride bırakır mısınız?"

Braddock bir kahkaha attı.

"Peki, bu ne o zaman?" Reese söyledi.

"Henüz bilmiyorum," dedi Tori. "Düşündüğümüz kadar basit değil."

"Kendini tutuyor," dedi Braddock. "Düşündüğü şey birinin bu sabah her şeyi adım adım planladı ve sonra 7:42'de-"

Reese ekledi, "Marist'i arayıp şöyle diyorlar..."

"Oğlunuz elimizde," dedi Braddock. "Marist bir kurban. Ona tuzak kuruldu ve şimdi ellerinde olan Teddy için gelmesini istiyorlar. Aramayı açacağından emin olmak için Marist'i oğlunun telefonundan aradılar."

"Bence bu en azından mümkün," dedi Tori. "Ama eğer durum buysa, o zaman asıl soru *neden?*"

Braddock'un telefonu çalana kadar herkes bir süre sessiz kaldı. Arayan Steak'ti. Hoparlöre aldı.

"Bir güvenlik kamerası bulduk," dedi Steak. "Bir evin arka bahçesinde bir iz kamerası. Çoğunlukla vahşi hayvanları, arada bir de kurtları görüyorlar ama arka planda cipini bıraktığı otoparkı yakalıyor. Marist siyah Suburban'ını daha küçük gri bir SUV ile değiştirmiş."

Eggleston, "Gri bir SUV gibi görünüyordu, belki eski bir Mercury Mariner," diye ekledi. "Kısmi bir plaka alabildik, MS ve X olduğunu düşünüyoruz, numara yok, çok kirli, çok uzak."

"Ne zamandır Mercury Mariners yapmadılar? On yıldır," dedi Reese.

"En azından," dedi Steak. "Ama şu anda elimizde."

"Ama şunu dinle," diye başladı Eggleston. "Araç değiştirdiğinde-"

"Teddy Marist yanında değildi," diye ağzından kaçırdı Tori.

Diğer uçta bir an sessizlik oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu bir teyit, değil mi?" Braddock söyledi.

"Öyle," dedi Tori. "Ama şimdi asıl soru neden?"

EIGHT

“MAYBE IT’S NOT JUST ABOUT THE MONEY.”

Marist bir nefes verdi ve bilgisayar ekranının sağ alt köşesindeki saate gizlice baktı. Öğleden sonra 3:14.

Havale işlemlerini ağır ağır yaparken masanın diğer tarafında giderek artan sabırsızlığı hissetti. Saatini sık sık kontrol ediyor ve karşısındaki maskeli adamdan daha sinirli bir şekilde "Devam et," diyordu. Ve bu konuda acele etmiyordu, iki kez ve üç kez kontrol ediyor, kasıtlı olarak tuş vuruşlarını şişiriyor, böylece düzeltme gerektiriyordu. Bunu gerginlik olarak gösteriyordu ama bu sadece bir yere kadar işe yarıyordu.

Zaman kazanmaya çalışıyordu. Ne için? Polis için mi? Onu arıyorlardı ama evdeki dosya dolabındaki klasörden yola çıkarak tesis hakkında büyük bir sezgisel sıçrama yapmadıkları sürece yolda değillerdi.

"Bundan sonra birkaç tane daha var," dedi arkasındaki ön kapının yanında nöbet tutan iri yarı adam. Muhtemelen Teddy'yi kaçırان adamla telsizle iletişim kuruyordu.

Bu d a en az dört kişi ederdi ama adamın telsizle konuşmasını dinlediğinde birden fazla kişi varmış *gibi görünmüyordu*. Beşinci bir kişi vardı ama masanın karşısındaki adam telefonda işlemleri izleyen o kişiyle konuşuyordu.

İşin içinde beş kişi var, dördü olay yerinde, üçü de onunla birlikte odada. Transfer ettiği para miktarı göz önüne alındığında ve ilgili herkesin eşit pay aldığını varsayarsak, her biri için bir milyondan biraz fazla bir miktar kalıyordu. Transferleri yaparken bu denklemi zihninde evirip çevirmeye devam etti. Bu para eski karısını, Ed'i, kendisini ve Teddy'yi öldürme riskini haklı çıkarmaya yeter miydi? Aklına yatmayan bir şeyler vardı.

"Aşağı yukarı 6,8 milyon dolar o kadar da büyük bir para değil," dedi bir hesap numarasını tuşlarken. "Eğer bunu kimlere dağıtacaksanız? Bir, iki, üç, dört-" telefonu işaret etti "-belki beş kişiye? Yani herkesin payını aldığını varsayıyorum, değil mi?"

"Aramızdaki parayı nasıl idare ettiğimiz sizi ilgilendirmez."

Bunu burada dört kişi olduğunun teyidi olarak anladı. "Sadece iki kişiyi, iki masum insanı öldürmek, söz konusu miktar için çok fazla sorun gibi görünüyor. Ben sadece anlamaya çalışıyorum."

Adam sadece omuz silkti. "Belki de mesele sadece para değildir."

Sağındaki adam bunun üzerine kıkırdadı.

Sadece parayla ilgili değil mi? Başka ne olabilir ki ? "Sanırım daha fazlası olacağını düşünmüştünüz."

"Beklediğimiz aralıkta."

Yukarı baktı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Adamın yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı.

Gerçekten de miktarın ne kadar olacağına dair bir fikri vardı.

"Akeley'deki bankaya mı girdin? Ya da... Manchester Bay'de?"

Adam alay etti. "D e v a m edin. Ne kadar çabuk bitirirseniz buradan o kadar çabuk çıkarsınız."

Buradan ne kadar çabuk çıkarsan.

Son birkaç saatini transferleri yaparak ve bunun olası bir sonuç olup olmadığını değerlendirerek geçirmişti. Başlangıçta umutluydu. Parayı transfer ederse onu ve Teddy'yi bırakacaklardı. Evet, Lainey ya da para i ç i n öyle ya da böyle cezasını çekecekti ama Teddy yaşayacaktı. Ancak bu sorun üzerinde çalışırken, bunun sıfır şans olduğunu fark etti. Teddy ve Lainey'nin

bulundukları yer. Lainey ve Ed'i çoktan öldürmüşlerse ve bunu *onun* Beretta'sıy/la yapmışlarsa olmaz. Ne söylerlerse söylesinler, hepsi göstermelikti. Akıllarında belirli bir son oyun ve insan hayatına karşı çok kibirli bir bakış açıları vardı. Lainey ve Ed masumdu ve öldürülmüşlerdi. Onun ve Teddy'nin olmak üzere iki can daha almaktan çekinmediler. İki kişiyi öldürdüysen, iki kişi daha nedir ki? Neden canlı tanık bıraksınlar ki?

Durumu tersine çevirmek için bir fırsat kollamaya başlamıştı.

Bir zamanlar lisede futbol oyuncusuydu, cılız bir hücum gardıydı ama lisede eyalet turnuvasında güreşmişti. Dört kişi vardı ama şu anda odada sadece üç kişi vardı. Üçe karşı bir olan şansı pek iyi değildi. Ama işlemleri hallederken bu ihtimalleri göz önünde bulunduruyordu.

Sağ tarafına baktı. Sırık gibi adam daha önce onu fiziksel olarak yere sermişti ama gafil avlanmıştı, saldırıya hazır değildi. Bu olayı zihninde tekrar canlandırdığında, adamın zayıf, belki de sıırım gibi olduğunu, ama soğuktan kat kat olmuş giysilerinin vücudunda çok gevşek durduğu için daha az heybetli olduğunu fark etti. Üzerinde yirmi, belki de otuz kilo vardı. Masanın karşısındaki koyu sesli adam o kadar zayıf değildi. Onun kadar uzun boyluydu ama kolları ve omuzları daha kalındı. Kapının yanındaki biraz daha kısa ama tıknaz adam gibi, onu da fiziksel olarak kendine denk görüyordu.

Üçünü de nasıl alabildi?

* * *

Jared kulübenin arka kapısında durmuş, kulübeye bakıyordu; Marist bilgisayarın başına çökmüş, Merc arkasında volta atıyor, Towne telefonla konuşuyor, Jenks ise kapıda nöbet tutuyordu.

Ne kadar para olduğunu bilmiyordu ama ne kadar uzun süredir orada oturduklarına bakılırsa çok fazla olduğunu tahmin ediyordu. Anlamadığı şey ise bunu neden bu şekilde yapmak zorunda olduklarıydı.

Babası bir hırsızdı. İyiymiş. Toprakta oynarsan kirlenirsin. Bununla bir sorunu yoktu. Parasını al. Başlamak için çaldıysa

bunu kime bildirecek? Polise mi gidecek? Hayır.

Ama tüm bunlar neden?

Neden eski karısını ve erkek arkadaşını öldürmek zorundaydılar? Erkek arkadaşı sadece zengin bir adamdı ve aldıkları onun parası bile değildi. Peki ya eski karısı? Evet, ulusal televizyonda Hot Rod hakkında bir sürü kötü şey söylemişti, ama o tek değildi. Bu onu öldürmeleri gerektiği anlamına mı geliyordu? Öyle olsa bile neden çocuğu öldürmek zorundaydılar? Sadece bir noktaya değinmek için mi?

Towne bu şekilde yapılması gerektiğini, bunun Marist'in parayı teslim etmesini sağlamak için ellerine koz vereceğini, eski eşten ve onun sivri cahil dilinden öç almalarını sağlayacağını söyledi, "Ve bu polisi meşgul edecek, soruşturacak," dedi. "Bu arada kimse bizi aramıyor, kimse bizi düşünmüyor bile ve biz de buraya gerçekten yapmaya geldiğimiz şeyi yapabiliyoruz."

Bunların hepsi mantıklıydı, ama çocuğu öldürmek?

* * *

Marist odaya bir kez daha bakmasına izin verdi. Önce sıska adamın peşine düşmeliydi, onu alt edebilirdi. Sadece onu içeri çekmesi gerekiyordu.

Marist, "Gönder tuşuna basıyorum," dedikten sonra bilgisayarın başından kalktı.

Karşı taraftaki adam telefonun diğer ucundan dinliyor, arada bir başını sallayarak eşlik ediyordu. "Anladım. Tamam." Ona doğru baktı. "Bir tane daha var."

"Hayır."

Adam alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır mı?" "Hayır."

Taşınacak 852,427 dolar kaldı. Son bir tane daha var.

Bırak Teddy gitsin, ben yaparım. Tek yapman gereken onu kasabadan bir mil uzakta bir yere bırakmak ve yolun geri kalanını yürütmesine izin vermek. Onu buraya getir ve önce veda etmeme izin ver. Bunu sen yap. Ben onu bitiririm, sonra da sen beni bitirirsin."

"Hiç sanmıyorum."

Marist omuz silkti. "Ben de öyle düşünmüyorum." "Bak, sana söyledim-" Alay etti. "Teddy ve benim buradan çıkıp gitmemize izin vermeyeceksin. Gerisini istiyorsan, Teddy yaşıyor, anlaşma bu." "Ben öyle düşünmüyorum." Gözleri sağa kaydı, sıska adamın ona doğru adım attığını hissetti.

* * *

"Daha ne kadar sürecek?" Jared ayağını gergin bir şekilde yere vurarak sordu.

Jenks kıkırdarak, "Sanırım bir havalesi daha var, ancak bunu yapamayacağı konusunda saçmalıyor," diye cevap verdi. "Cesaretlendirilmesi gerekebilir."

Jared arka kapıdaki pencereye doğru adım attı.

* * *

"Ben sadece Teddy'yi önemsiyorum. Bana ne yapacaksan yap. Bunu hak ettim. Ne yaptıysam yaptım ve eğer ödeyeceğim bedel buysa, öderim. Ama Teddy'yi değil. O daha on yaşında, dostum. On!" Marist ayağa kalkarak bağırdı. "O ölmeyi hak etmiyor. Bırakın yaşasın."

Merc içeri girerken Max, "Onu sakinleştirin," dedi.

Merc, Marist'in omzuna uzanarak, "Otur lan yerine," diye homurdandı.

Marist'in gözleri de ağırlığı gibi sağa kaydı. Towne bunu bir saniye geç fark etti. "Hayır!"

Marist, hazırlıksız yakalanan Merc'e doğru hamle yaptı. Marist omzuyla Merc'i resepsiyon bankosuna doğru itti ve sol elini Merc'in silahının kabzasına koyarak silahı çekip çıkardı. Merc, Marist'in ellerini ve silahını kavradı, ikisi kavga ederken odanın içinde sağa sola çarpıştılar.

Çatlak!

"Jenks!"

Merc, Marist'i yere çekti. İkisi de yuvarlanarak silahın kontrolü için mücadele etti. Marist Merc'in üzerine yuvarlandı,

tekrar yuvarlanırken silahı ele geçirip tetiği çekti.

Çatlak! Çatlak!

"Ahrğ!" Merc bağırdı.

Marist silahı aldı.

Towne sağına doğru daldı ve bunu yaparken masayı devirdi.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Kurşunlar plastik masayı delerek Towne'un başının üzerinden geçti.

Boom! Boom! Bum!

"Towne!" Jenks seslendi. "Towne!"

"Evet." Towne masanın üzerinden başını kaldırdığında Marist'in yan yatmış hareketsiz yattığını ve hafif bir inilti çıkardığını gördü.

Jenks Merc'in silahını tekmeleyerek uzaklaştırdı, kendi silahını Marist'e doğrulttu ve Towne'a bakarak sözsüzce sordu: *Bitireyim mi?*

Towne başını salladı.

Bum!

Marist ölmüştü.

Merc yüksek sesle inledi ve oturmaya çalışırken homurdandı. "Ah lanet olsun!" Sol üst baldırından yaralanmıştı. Kot pantolonunun dışı yaranın etrafındaki kanla nemlenmişti.

"Ne kadar kötü?" Towne
söyledi. "Anne gibi
acıyor."

"Towne! Kardeşim! Kardeşim!" Cep telefonundan Max'in sesi duyuldu.

"Merc vurulmuş olsa da biz iyiyiz. Marist öldü!" *"Ne!"*

* * *

"Oh kahretsin!" Jared ağzından kaçırdı.

Marist'in Merc'e hamle yaptığını gördü. Jenks'in dönüp silahını çektiğini gördü. Kulübenin resimli penceresinden Merc ve Marist'in güreştiğini görebiliyordu.

Çatlak!

Towne, Marist ve Merc silah için kavga ederken siper aldı ve sonra görüş alanından çıktı. Jenks içeri koştu ama

Kapı aralığında onu gördüm, silahı havadaydı, pozisyon almak için etrafta dolanıyordu.

Çatlak! Çatlak!

Resim penceresi delinmiş.

Boom! Boom! Bum!

O atışlar Jenks'ten geldi, taşıdığı 45'likten.

Jenks'in sanki birinin üzerinde duruyormuş gibi odanın ortasına doğru adım attığını gördü; silahı yere doğrultulmuştu.

Bum!

Bunun olmaması gerekiyordu. Plan bu değildi. Artık planı uygulayamazlardı. İmkânı yok.

Jenks telsizden, "Jared, buraya gel," diye seslendi. "Merc düştü! Merc düştü!"

Jared, "Çocuğu bırakıp gidelim buradan," diye cevap verdi. "Hadi buradan gidelim."

"Hayır. Buraya gel. *Şimdi!*"

"Ne oldu! Babama ne oldu!" Teddy bağırdı.

Jared etrafında döndü. Plan bozulmuştu. Şimdi çocuğu soğukkanlılıkla öldüreceklerdi.

Jared Teddy'den kulübeğe, oradan da ona baktı. "Jared, buraya gel!" Jenks tekrar seslendi.

Bu çocuğu öldürmelerine izin vermeyeceğim.

* * *

Towne masanın arkasından kalktı, Marist'in dizüstü bilgisayarını yerde yatıyordu, ekranı çatlamış ve tabandan kısmen ayrılmıştı. Merc'e doğru koştu. Sol kalçasının dış tarafından vurulmuştu.

"Siktir!" diye inledi, kan sızıyordu.

"Jared, buraya gel. Merc düştü! Merc düştü!"

Jared, "Çocuğu bırakıp gidelim buradan," diye cevap verdi. "Hadi buradan gidelim."

"Hayır. O çocuğu hemen buraya getirin. *Hemen!*" Jenks, Merc'e doğru koşarken telsizden emir verdi.

Towne, "İlk yardım çantasına ihtiyacımız var," dedi.

Jenks, "Jared kamyonetinde," dedi. "Nerede o orospu çocuğu?" Onu tekrar çağırdı. "Jared, buraya gel! O ilk yardım çantasına ihtiyacımız var!"

Towne uyluktaki yarayı inceledi. "Kurşun hâlâ içeride." Arka cebinden bir mendil çıkardı ve baskı uyguladı.

Bir motor sesi duydular.

Jenks arkasını dönüp Jared'in kaldırılmış kamyonetinin kırk beş derecelik bir açıyla bahçeyi, karı yararak geçtiğini görünce, "Buraya doğru geliyor olmalı," dedi.

"O..."

"Lanet olsun!" Jenks kulübeden bahçeye doğru koşarak bağırdı.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

Kamyonet yoluna devam etti.

Jenks araba yolundan koşarak Jared'in bulunduğu uzak kulübeye gitti. Hemen içeri girdi. Kulübe boştu. "Kahretsin! Lanet olsun!"

Kulübeye geri döndüğünde Towne'un Merc'ü bir sandalyeye oturttuğunu gördü. "Bana yardım et."

Towne yarayı ortaya çıkarmak için Merc'in pantolonunu indirmesine yardım etti. Kan sızıyordu.

Towne bıçağını çıkararak, "Paltosunu çıkar, pazen gömleğini çıkar," diye emretti. Jenks, Merc'in gömleği çıkarmasına yardım etti. Towne pazen gömleği uzun şeritler halinde kesti. Yarayı onlarla sarmaya başladı.

"Neler oluyor?" Cep telefonundan Max'in sesi yükseldi. "Jared çocuğu aldı."

"O ne!"

"Lanet olası korkak! Benden kaçıyor," diye inledi Merc. "Onu öldürecek kişi ben olacağım."

"Ne yaptığını sanıyor bu herif?" Towne öfkeyle sordu.

Jenks gözlerini kapattı. "Bu konuda alınganlık göstereceğini biliyordum."

"Biliyor muydun?" Max bağırdı. "Biliyor muydun lan? Neden bir şey söylemedin!"

"Yapmalıydım-"

Towne yarayı sarmayı bitirirken, "Lanet olsun," diye havladı.

"Bunu yapacağını düşünmemiştim. *Siktir!*" Jenks kendine kızarak çığlık attı.

Max, "Oradan hemen şimdi çıkman gerekiyor," dedi.

"Max haklı," dedi Merc yüzünü buruşturarak, ayağa kalkmak için kendini iterken. "Bu çok fazla gürültü demek. Fırtınaya lanet olsun. Birileri gelecek, hem de çok yakında."

Towne, "Her şeyi alın," dedi.

"Peki ya Marist?" Jenks söyledi.

"Bırak onu," dedi Max. "Başka seçenek yok. Çık oradan."

"Evet. Bu yerle aramıza mesafe koymalıyız," diye onayladı Towne, Merc'e bakarak. "Ve o yaraya daha iyi bir pansuman yapmamız gerekiyor."

"Ve sonra," diye emretti Max, "Jared'in izini başkası bulmadan sen süreceksin."

NINE

"WE DO NOT PASS GO AND COLLECT \$200."

"Nereye gidiyoruz?" Teddy arka koltuktan bağırdı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Buradan hemen gitmeliyiz," diye bağırdı Jared ve sağ arka tarafına hızlıca bakıp bir hareket gördü. Bu Jenks'ti ve onun duruşunu ve vücut hareketlerini fark etti. "Yerde kal! Yerde kal!" Kendini eğdi.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

Boom! Boom! Boom! Ping! Ping!

Ping!

Kurşunlar kamyonun arkasına isabet etti ve yolcu kapısının aynasına çarparak ayna aksamını kamyondan ayırdı. Kapiya çarptı ve yola fırladı.

Çocuk arka koltuktan seslendi. "Babama ne oldu?"

Jared bir an için onu görmezden geldi, daha önce geçtikleri alçak sulak arazide hızla ilerlerken bir gözü dikiz aynasındaydı, yükseltilmiş kamyoneti biriken karı kolayca temizleyebildiği için çok daha hızlı ilerliyordu.

Beş dakika geçti, iki dönüş yaptıktan sonra biraz gevşedi, biraz hava aldı. Düşünmeye ihtiyacı vardı.

"Orada iyi misin?" diye sordu. Zorlu bir yolculuk olmuştu.

"Babamı istiyorum," dedi daha yumuşak bir sesle. Bu ses tonu Jared'e çocuğun bir şeyleri anlamaya çalıştığını söylüyordu.

"Bunu yapamam," dedi Jared, artık bir ilçe yolunda olduklarına göre sürüşü biraz yumuşatmaya çalışırken. Dikiz aynasına baktı ve daha geniş lastikleri ve iziyle karda belirgin bir iz bıraktığını gördü.

"Babam öldü, değil mi?"

Jared gözlerini kapattı. "Özür dilerim."

Üzgündü. Bütün bu olanlar yanlıştı. Towne onlara kuzeye gideceklerini söylediği andan itibaren bunun yanlış olduğunu biliyordu ama yine de kabul etmişti. Hep öyle yapmıştı. Tüm hayatı buna bağlıydı.

Teddy burnunu çekti ve sızlandı. Anne ve babası birkaç saat içinde ölecekti. Söyleyebileceği hiçbir şey yardımcı olamazdı. Onu teselli edecek hiçbir sözü yoktu. Zaten kelimelerle arası pek iyi değildi.

Jared a r a b a y ı sürdürdüğü sonraki yarım saat boyunca dönüşümlü olarak önündeki karlı yola, kuyruk için dikiz aynasına ve arka koltukta kıvrılmış yatan yumruya baktı. Artık Park Rapids'in kuzeybatısındaydı. Çok yakında hava tamamen kararacaktı ve fırtınanın şiddetini artırmasıyla yollar büyük ölçüde kendisine kalacaktı.

Radyo yerel haber kanalına ayarlanmıştı.

"KWTk radyosunun saati 16:27. Burada, Park Rapids'de sıcaklık sekiz derece ve kar şu anda yoğun bir şekilde yağıyor. Bu sabah saat dokuzdan hemen sonra başlayan kar yağışından bu yana arka taraftaki göstergemizde kar kalınlığı 9 inç. Gece boyunca birikmeye devam edecek. Eyalet devriyesi insanların seyahat etmemesini tavsiye ediyor. Rüzgarlar şu anda saatte on beş ila yirmi mil hızla esiyor ve akşam saatleri boyunca artarak görüş mesafesinin son derece kısıtlı olduğu kar fırtınası benzeri koşullara yol açacak. Akşamın erken saatlerinde kar ve rüzgarın artmasıyla yolların kullanılamaz hale gelmesi bekleniyor. Hava durumu güncellemeleri için KWTk'yı izlemeye devam edin.

"Diğer yandan yetkililer on yaşındaki Teddy Marist ve 48 yaşındaki babası Barry Marist'i aramaya devam ediyor. Yetkililer şu anda gri bir SUV, belki de kısmi plakası MS ve muhtemelen X olan bir Mercury Mariner arıyor..."

Şimdi ne olacak? Towne ve Jenks'in parası vardı, belki bu yeterli olabilirdi.

Pek olası değil.

Para hiçbir zaman nihai amaç olmadı. *Sonrası* için paraya ihtiyaçları vardı. Ya da en azından Towne hep böyle söylerdi.

Towne onun peşinden gelir miydi?

Muhtemelen.

O, Jenks ve Max bir şeylerin peşini bırakacak insanlar değillerdi. Bütün bu çaba bunun kanıtıydı. Onu avlayacaklardı; bundan emindi.

Hemen şimdi polise gidebilirdi. Ancak iki cinayetin ve muhtemelen Marist'teki üçüncü cinayetin gönüllü ve iştirakçi suç ortağıydı. Kendisini ve çocuğu teslim edip tam bir işbirliği yapsa bile, muhtemelen uzun bir hapis cezası onu bekliyordu. Hücreye kapatılması iyi olmazdı.

Düşünmek ve çocukla ne yapacağına karar vermek için bir yere gitmesi gerekiyordu. Birkaç kez, bir benzin ya da market istasyonuna yaklaştığında, durup çocuğun içeri girmesine izin vermeyi düşünmüştü. Ama bunu yaparsa kamyoneti bir yerlerde bir güvenlik kamerasında görünebilirdi ya da daha büyük olasılıkla görünecekti. Gerçek kamyonetindeydi ve yasal Kuzey Carolina plakası vardı. Bu sayede kolluk kuvvetleri onu teşhis edebilirdi.

Plakalar.

Bu bir sorundu. Kamyonundan vazgeçmek istemiyordu ya da sadece bir tane çalacak biri değildi, bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Filmlerde kolaymış gibi gösteriyorlardı ama asla o kadar basit değildi. Ve eğer kaçacaksa, yeni bir tane almak için ayıracak parası yoktu.

Yine de bir ya da iki Minnesota plakası daha bulabileceği bir ev biliyordu. Onları alıp kamyonu yükleyebilir ve belki de Minnesota'yla arasına biraz mesafe koyarak kaçabilirdi. Ve orada biraz sıcakta dinlenip ne yapacağını düşünebilirdi. Şu anda bulunduğu yerden, yol koşulları göz önüne alındığında, bir saatten daha az bir mesafedeydi.

* * *

Kulübedeki her şeyi aceleyle Jenks'in kamyonetinin arkasına yüklemişlerdi. Towne kamyoneti, Jenks ise beyaz Tahoe'yu kullanıyordu. Arabayı sürerken Towne, Merc'e ve kanlı sol bacağına baktı. "Dikiş atmamız gerekecek," dedi Towne. "Yakında."

"Karavanda bir ilk yardım çantam var," diye cevap verdi Merc, acı içinde nefes alıp verirken. "Jenks yapabilir."

Park Rapids'in kuzeyindeki kamp alanına gitmek kötüleşen koşullarda yarım saatten fazla sürdü. İyi haber, havanın diğer araçların çoğunu yollardan uzak tutmasıydı. Ancak, tatil köyüne on beş dakika kala dikiz aynasında ters yönde giden bir Hubbard County Şerif Devriye SUV'unu geçtiler. Tatil köyüne mi gidiyordu?

Towne kamp alanına girdi. Meraklı gözler var mıydı?

Kış ortasıydı, bu yüzden kamp alanı başlangıçta az nüfusluydu ve bir ay önce geldiklerinde, karavanın yan kapısı orada bulunan birkaç kişinin görüşünden korunacak şekilde en arkadaki orta sırada dikkatlice bir çekme yeri seçmişlerdi. Yine de, koşullar göz önüne alındığında, kamp alanına giren iki araç bir ya da iki bakış çekebilirdi.

Towne otuz ayak uzunluğundaki karavanın arkasına dolanıp yan kapının yakınına park etti. Merc tek sağlam bacağının üzerinde durabildi ve Towne ile Jenks'in yardımıyla içeriye tırmanıp topallayarak arkadaki yatağına gitti. Towne havluları sererken Jenks de ilk yardım çantasını getirdi. Merc yatağa uzandı. Jenks ordudaydı ve Irak'ta bir süre görev yapmıştı ve savaş alanındaki yaraları birkaç kez tedavi etmişti.

ve birçok kez yapılışını izlemişti. Makası aldı ve Merc'in kot pantolonunu keserek sol uyluğundaki yarayı ortaya çıkardı.

Tavan ışıkları açık olsa bile yaranın içini görmek zordu. Jenks, "Bunu kazarak çıkarmam gerekecek," dedi ve Merc'e bakarak göz. "Acıtacak, dostum."

"Yapılması gerek."

Jenks yarayı alkole buladı.

"Ahhhhhhh," diye yüzünü buruşturdu Merc, havayı içine çekerken vücudu sarsılıyordu.

Towne bir şişe viski ve deri bir kemer alarak, "Daha çok acıyacak," dedi. Merc'e şişeyi uzatarak, "Bundan bir yudum iç," dedi. "Sonra da bunu ısır," diye ekledi ve kemeri uzattı. "Ve kıpırdamadan dur."

Merc uzun bir içki içti, kemeri ısırdı ve başını salladı.

Jenks bıçağın ucuyla eti delerek yarayı açtı.

Merc acı içinde homurdanarak kemeri dişledi, gözleri şişti.

"Üzgünüm dostum."

İşlem yarım saat kadar sürdü. En kötüsü, yarayı açmak için bıçak kullanmak ve ardından cımbızla önce etrafı kazmak, yarayı biraz genişletmek ve ardından kurşunu çıkarmaktı. Jenks mermiyi çıkardıktan sonra yarayı sterilize etti ve kaba dikişlerle dikti. Acil servis kalitesinde değildi ama bu şartlar altında idare etmek zorundaydı. "Oldukça kötü bir yara izi bırakacak," dedi Jenks. "Ve dokunun nasıl iyileşeceğini kim bilebilir?"

"BFD," diye homurdandı Merc, bir viski daha içti ve alnındaki teri sildi. Yolun ilerleyen zamanlarında, buradan çok uzakta, gitmeyi planladıkları sıcak iklimde, bir doktora baktırıp temizletebilirdi. Bu başka bir gün içindi. "En azından bitti."

Merc'e temizlenmesi için biraz zaman verdiler. Jenks kamyonetin arkasını temizledi ve Marist'in dizüstü bilgisayarının, flash belleklerinin, not defterinin ve diğer eşyalarının bulunduğu sırt çantasını getirdi. Bir süre çantayı karıştırdı ve burnunu kırıştırdı.

"Ne?" Towne elini telefonun üzerine koyarak sordu.

"Hiçbir şey," dedi Jenks. "Sadece her şeyin envanterini çıkarıyorum, hepsi bu."

Towne telefonda'ydı, Max'i kontrol ediyordu. Telefonu kapattı. "Paranın ödenmesi bir ya da iki gün sürer. Sadece 6 milyon doların biraz altında. Şimdi dörde böleceğiz."

"Dört yoldan bahsetmişken, Jared'e ne dersin?" Jenks söyledi. "O dışarıda. Çocuk onda. Tüm detayları bilmiyor olabilir ama bundan sonra ne olacağını biliyor."

"Max medya açısından her şeyi takip ediyor. Çocuk henüz ortaya çıkmadı."

Towne, "O halde hâlâ Jared'in elinde," diye tahmin yürüttü. "Jared aptalın teki," diye homurdandı Jenks.

"Şu anda bizi avucunun içine almış olan bir aptal. Bunu gerçekten anlayıp anlamadığını bilmiyorum," diye yanıtladı Towne. "Bizim için iki seçenek görüyorum. Parayı alır ve kaçarız. Geçmeyiz ve tahsil ederiz \$200."

Jenks öfkeyle, "Buraya gelme nedenimiz para değil," dedi. "Bununla aran iyi mi? Para mı? Sence Max ya da Rod, ya da benim ölü kardeşim ya da seninki bununla iyi geçinir miydi?"

Towne, "Bu çok büyük bir para," dedi.

"Boş ver onu. Diğer seçenek nedir?" diye sordu Jenks.

"Ya da. Diğer seçenek ise üçümüzün Jared'i bulup onunla ve o çocukla ilgilenmesi." Merc'e baktı. "Bu konuda iyi misin?"

"Tetiği çekeceğim," diye ilan etti Merc. "O benim için öldü."

"Tamam," dedi Towne başını sallayarak. "Fazla zamanımız yok. Merc,

çocukla bir şeyler yapmak isteyecektir. Eğer Marist'in önerdiği gibi onu bir yere bırakmadıysa, bunu yapması için güvenebileceği birine teslim etmek isteyecektir. Bunun kim olabileceğini biliyor musun?"

"Bir fikrim var."

* * *

Jared eve ulaştığında karanlık çoktan çökmüştü. Garaj yolundan ilk sağa dönüş zar zor görülebiliyordu. Sadece üzerinde küçük mavi bir plaka olan dar yeşil bir direk ile işaretlenmişti, 9609. Jared girişte durdu, giriş sağa doğru açılı bir şekilde yukarı doğru çıkıyordu.

Ormanda dik bir yükselti. Kış boyunca üç ila dört fit yüksekliğinde kar sürülmüş ve bu da bir tür bariyer oluşturmuştu. Araba yolu evin etrafından dolanarak yukarı çıkıyor, sonra tekrar aşağı inerek çeyrek mil ileride son buluyordu. İkinci girişin yanından geçerken, kar daha da yüksekte ve daha kalın bir şekilde sürülmüştü. İlk giriş daha iyi bir seçenektir. Bir hamleyle onu da aşabilirdi. U dönüşü yaparak Teddy'ye baktı. "Hazır ol. Birazdan bir sıçrama olacak."

Yolda hızlandı, sola saptı ve biraz açılı bir şekilde kar setine çarptı, kamyonun önü yükseldi ve sonra kar üzerinde sıçradı, yere indi ve sağa saptı. Direksiyonu hızla sola kırdı, kamyonu garaj yolunda tutmayı başardı, garaj yolunun her iki tarafına sıkışmış kalın olgun ağaçlardan kaçındı ve sonra dolambaçlı yolu takip ederek yukarı çıktı ve hala bazı olgun gölge ağaçlarının bulunduğu daha geniş bir açıklığa girdi, ancak yazın özellikle evin sağında önemli bir açık avlu olacağını da biliyordu.

Kulübeye gelmeyeli yıllar olmuştu. Güneye gitmeden önce vedalaşmak için uğradığı son duraklardan biriydi.

Annesi öldükten sonra gençken ona amcası Bud bakmıştı. Bud, kendisi gibi pek çok akrabası gibi, küçük bir kasaba bile olsa, şehirde yaşamaktansa ormanın ıssızlığını tercih eden sert bir ihtiyardı. Kulübe, yaban hayatı sığınağının sınırından yarım mil uzaktaydı. Kilometrelerce ötede başka bir ev ya da kulübe yoktu. Bud ve teyzesi Mae sessizce yaşıyor, bahçelerinde istediklerini yetiştiriyorlardı. Amcası ahşap işlerini iki arabalık müstakil garajın arkasına inşa edilmiş dükkânda yapıyordu. Kendisi de ahşap işçiliğini orada öğrenmişti. Bud ve Mae kışın güneyde, Teksas'ın güneyindeki bir karavan parkında yaşıyorlardı. Üç yıl önce onları bir kez ziyaret etmişti.

Karda güçlükle ilerleyerek, evin arkasına doğru geniş bir kavis çizen araba yolunu takip etti ve garajla arasına park etti. Dışarıda hâlâ bir anahtar bırakmışlar mıydı? Karın içinden su musluğunun solundaki hortum askısına doğru yürüdü. Rafın altına uzandı.

Evet.

Arka kapıyı açıp içeri girdi ve elektrik düğmesini çevirdi. Elektrik açıldı. Evi hızlıca gözden geçirdikten sonra termostatu açtı ve televizyonu kontrol etti. Amcasının kablolu yayını yoktu ama en azından eve bağlı bir anten kulesi vardı. Bazı yerel kanallara ve haberlere ulaşabilirdi. Sonra kamyonete gitti ve Teddy'yi aldı. "Seni eve getiriyorum." Onu oturma odasındaki kanepeye yatırdı ve üzerine bir battaniye örttü. "Isı birazdan devreye girecek." Isınmayı hızlandırmak için şöminede bir ateş yaktı.

Arka kapının yanındaki duvarda asılı duran kancadan bir anahtarlık aldı ve dışarı çıkıp karların içinden garaja doğru yürüdü, yan kapıyı açacak anahtarı bulana kadar anahtarlığı evirip çevirdi.

İçeri girdi, ışığı yaktı ve kıkırdadı. Amcası hâlâ altı yıl önceki eski püskü Chevy kamyonetine sahipti. O zamanlar da eski bir kamyonetti. Kamyonetin plakalarını söktü ve dışarıda karların içine girerek kendi kamyonetine taktı ve eski plakaları tezgahın çekmecesine koydu. Bunu yaptıktan sonra içeri girdi ve küçük evin hızlı bir envanterini çıkardı. Teyzesi ve amcası basit insanlardı. Küçüklüğünden beri evin içi neredeyse hiç değişmemişti, küçük yemek odasındaki uzun kulübenin tepesine uzanıp bir değil iki av tüfeği aldığında buna güveniyordu. Eski çift namlulu Remington, çocukken ateş ettiği bir silahtı. Asıl sürpriz, amcasının da çift namlulu on iki kalibrelik bir Beretta'ya terfi etmiş olmasıydı. Fişek mi? *Kovanlar. Kovanlar. Mermiler. Neredeydiler?*

Onları yakınında tutardın.

Kümesi karıştırdı ve mumların arkasına tıkılmış iki kutu buldu. Çift atımlık kovanlar. On sekiz mermi. Kutuları ve silahları yemek masasının üzerine koydu.

Ana yatak odası ikinci kattaydı. Amcası korunmak için sadece tüfeğe güvenmeyecekti. Hiçliğin ortasında bu kadar uzakta değil. Ebeveyn yatak odasında, en altta

komodinin çekmecesinde amcasının Springfield'ını, eski SA-35'i buldu. Şarjörü doluydu ve bir tane daha çekmeceye yerleştirilmişti.

Bodrumda ne var?

Tam isabet. Bud Amca hazırlıklı olmak isteyen biriydi. İşler sarpa sararsa hükümetin sizin için ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz. Eğer gelirlerse, şarjörü dolu bir AR-15 ile hazırды. Ve bir dolapta, AR-15 için iki yedek şarjörden bahsetmeye gerek yok, daha fazla çift av fişegi buldu.

Yemek masasının üzerine elindekileri yerleştirdi. Kendi kamyoneti gitmeye hazırды ve korunmak için silahları vardı. Ama çocuğu ne yapacaktı?

Yakınlarda yardım isteyebileceği tek bir kişi vardı. Ama arar mıydı? En sevdiği yeğeninden çok uzaktaydı.

TEN

“THE FOURTH MAN.”

Eğer Marist eski karısını öldürüp oğlunu almadıysa, o zaman birisi öldürmüş gibi gösteriyordu. *Kim? Ve neden?* Tori tekrar tekrar merak etti. Braddock koridorda volta atıyor, telefonlarla uğraşıyor, birlikleriyle, komşu ilçelerdeki bağlantılarıyla ve eyalet devriyesiyle konuşuyordu. Tori pencereden dışarı bir göz attı ve ardından saatine hızlıca bir göz attı. Saat 16:10. Kar birikmeye başlamıştı. Daha fazla geliyordu.

O konuşup volta atarken Tori de Marist'in masasında oturmaya devam etti. İlk başta, Marist'i anlamaya çalışarak döner masa sandalyesinde hareketsiz oturdu. Masanın etrafını incelediğinde, masa lambasının gövdesine, bilgisayar monitörünün altına ve bilgisayar kulesine iliştirilmiş çok sayıda Post-it notu gördü. Birçoğu hatırlatıcı ya da şunun veya bunun şifresi gibi görünüyordu. İlginç olan şey, bunların düzenli bir şekilde asılmış olmasıydı. Herhangi bir şekilde karışık değil ama düz çizgiler halinde. İçten içe güldü. Evdeki masasının her yerinde de post-it notları vardı. Tek fark, bunu nasıl ve neden yaptığına dair neredeyse hiç düzen ya da organizasyon olmamasıydı. Ne olursa olsun yazıyor ve bir yere yapıştırıyordu. Onun sistemi bir sistem değildi, oysa Marist'te her şey sistematikti. Yani, Tori, sistematik çalış.

Marist'in soldaki dosya dolaplarını da kapsayan mali kayıtlarını incelemişti. Onun için olumlu bir mali tablo vardı. Çek hesabında 15.000 dolardan biraz fazla para vardı. Tasarruf hesabında da 32.000 doların biraz altında para vardı. Hiç de zengin sayılmazdı ama yeterince rahat olduğu kesindi. Bankadaki 401k'sı iyi bir yatırımdı ve onun yaşındaki biri için iyi bir yörüngede ilerliyordu.

Evi yepyenydi. Yüzde yirmi peşinat vermişti, faizler düştüğünde muhtemelen yeniden finanse edeceği bir ipotek oranı vardı ama mevcut geliriyle bunu kolayca halledebilirdi.

Profesör Shmyr ve Jenny Wells, ikisinin boş yere kavga ettikleri konusunda haklıydılar.

Evi satmaya ve geliri yarı yarıya paylaşmaya karar verdiler. Satıştan elde edilen depozitoyu adamın tasarruf hesabında görmüştü. Adam geri dönmüş ve paranın önemli bir kısmını yeni evin peşinatını ödemek için kullanmıştı.

Teddy'nin velayeti ortak olacak ve eşit olarak paylaşılacaktı. Teddy'nin her iki ebeveynle de birer hafta geçireceği ve sonra yer değiştireceği bir program üzerinde çalışılmıştı. Yaptıkları şeyin bu olduğu yazışmaları gördü.

Mali açıdan iyi bir konumda olsa da, mali kayıtlarında fidye için hedef olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Şimdi faturaların ve aileyle ilgili diğer kayıtların olduğu sağ tarafa doğru ilerliyordu.

"Sizce birinin ona bunu yapmasının nedeni dosyalarda var mıdır?" Braddock sordu.

Başını iki yana salladı. "Sorunuz buysa, dumanı tüten bir silah bulmayı beklemiyorum. Ben ipucu arıyorum."

"Hiç bulabildin mi?"

Tori başını salladı. "Mali durumuyla ilgili bir şey yok. Olağanüstü olmasa da sağlam bir tablo var. Yıllardır 401k'sına en yüksek miktarı yatırmış ve bakiyesi kırk sekiz yaşında biri için iyi. On ila on beş yıl daha katkıda bulunsa ve piyasadan sağlam getiriler elde etse, çok rahat bir şekilde emekli olabilir. Ancak, para için fidye hedefi diye bağırان bir şey yok."

"Dosyalarda eksik bir şey var mı?"

"Belki," diye yanıtladı Tori, bir dosya çekmecesini açarak. "Rs'de asılı boş bir klasör var."

"Ne için?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Gözle görülür bir boşluk var, sanki R'nin yeşil asılı klasöründe bir manila klasör eksik gibi. Sanki dosya çekmecesini açmış, almış ve gitmiş gibi."

Braddock'un telefonu çaldı. "Ben Steak... Hey, ne oldu?" Bir an dinledi ve sonra gözleri büyüdü. "Seni hoparlöre alıyorum." Ekranına dokundu. "Başla."

"Park Rapids'e doğru yola çıktım, aslında oranın yirmi mil kuzeybatısında. Az önce Hubbard İlçe Şerif Ofisi'nden bir telefon aldım. Gri bir Mercury Mariner ve ölü bir Barry Marist bulmuşlar. Terk edilmiş bir tatil köyünde bir kulübenin içinde dört kez vurulmuş."

Tori'nin ağzı açık kalmış, afallamıştı. Marist'e tuzak kurulup kurulmadığını merak etmek bir şeydi ama artık biliyorlardı. "Peki ya çocuk, Teddy?" Tori sordu.

Steak, "Olay yerindeki şerif yardımcısına göre ondan iz yok," dedi. "Hubbard İlçe Şerifi oraya doğru yola çıktı. BCA oraya birilerini göndermeye çalışacak. Ben de şu anda yoldayım. Sanırım siz de geleceksiniz."

"Evet," dedi Braddock ve gitmek için döndü.

"Biftek, tatil köyünün adı Darkwoods olamazdı, değil mi?" Tori sordu.

Bir an sessizlik oldu. "Uh... evet. Nereden biliyorsun?"

Braddock ona bir bakış attı. "Evet, nasıl?"

Tori sandalyesini çevirdi ve masanın çekmecelerinden birini açtı, parmaklarını klasörlerin arasında gezdirerek bir dosya çıkardı.

"O da ne?" Braddock söyledi.

"Bir dosya. Darkwoods Resort," dedi Tori. "Oraya gitsek iyi olacak."

Koşullara göğüs geren tek tük kamyon ya da SUV dışında yollar çoğunlukla kendilerine aitti. Ve kar küreme araçları H-4'te karın önüne geçmeye çalışıyordu.

"Bu tatil köyünün hikâyesi nedir?" Braddock, kötüleşen koşullar altında cesaret edebildiği kadar hızlı sürerken sordu.

"Caron Gölü'ndeki Darkwoods Resort. Ya da en azından öyleydi." "Hangisi nerede?"

"Park Rapids'in kuzeybatısında." "Marist'in miydi?"

"Babası Otis Marist yaptı. Dosyada Lakes Community Bank'tan kredi almak için bir başvuru var."

"Yani, borç almak için oğluna gitti."

"Reddedildi," diye yanıtladı Tori.

"Reddedildi mi?" Braddock şaşırarak cevap verdi. "Neden?"

"Dosyada Elaine Baird tarafından imzalanmış bir kredi reddi mektubunun kopyası var. Bu altı yıldan biraz fazla bir süre önceydi."

"Baird'le tanıştım. Banka müdürü. Kredi neden reddedildi? Barry Marist gibi birinin pozisyonu göz önüne alındığında böyle bir şeyi onaylayabileceğini varsayıyorum."

Tori belgeleri karıştırdı. "Tatil köyünün oldukça bakımsız bir durumda olduğu görülüyor. Görünüşe göre Marist'in babası bakım işlerini pek iyi yapmamış ve tesis harap olmuş."

Braddock, "Roger Hayes, Steak ve herkes küçük tatil köylerinin yıllardır yok olduğunu söylüyor," dedi. "İşletmek çok pahalı hale geldi. Araziyi ya da kulübeleri tek tek satmak daha iyi bir finansal hamleydi."

Tori başını salladı. "Eğer yapabilirsen. Ayrıca iyi bir gölde olmanız da gerekiyor. Dosyada bir harita var." Haritayı havaya kaldırdı. "Bu göl kendi başına bir yer. Dosyada tatil köyünün resimlerinin kopyaları da var."

Braddock onun ses tonuna dikkat etti. "Rustik mi?"

"Bu da onu tanımlamanın bir yolu olabilir," diye yanıtladı Tori alaycı bir kıkırdamayla. "Bana çocukluğumda gölümüzde bulunan bazı anne ve babalara ait tatil köylerini hatırlatıyor. Küçük kutu gibi kulübeler. Mesele şu ki, bizim gölümüz kumlu, çok sayıda güzel yüzme plajı var, ayrıca iyi balık tutuluyor ve biz de zincir üzerindeyiz, yani tek bir gölde olmak yerine birçok göldeyiz."

"Bu yüzden emlak vergileri tavan yapmış durumda."

"Darkwoods Resort sadece daha yüksek vergilere sahip gibi görünüyor ancak kum yok. Pek yüzme alanı yok. Çok otlu gibi görünüyor. Burası küçük çocuklu bir aileden ziyade bir balıkçı için daha uygun bir yer olabilir. Ve sonra... Ew. Ick."

"Ne?"

"Sekiz yıl önce bir yatak böceği salgını olmuştu."

Braddock yüzünü buruşturdu. "Quinn birkaç yıl önce bir okul kampına gittiğinde böyle bir şey yaşadı. Bavuldan ve içindeki tüm giysilerden kurtulmak zorunda kalmıştık. Tahminimce bu, babası için sorunlara yol açtı."

"Öyle de denebilir. İlçe, tesisi denetledi ve harap bir durumda olduğunu tespit etti." Zımbalanmış bir belge daha çıkardı. İlçe teftiş raporları, bulgular ve tavsiyeler. "Eğer doğru okuyorsam, önemli onarımlar yapılmadığı takdirde burayı istismak etmeye hazırlarmış."

Braddock sağına baktı, Tori parmaklarını her sayfada hızla gezdiriyordu.

"Tanrım."

"Ne?"

"Her şeye ihtiyacı vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sekiz kulübe ve bir pansiyon vardı," diye yanıtladı Tori, elinde bir belge tutarak. "Her birinin yeni yataklara, çarşaflara ve mobilyalara ihtiyacı vardı. Her birimin yeni alçıpan, döşeme ve çatıya ihtiyacı vardı. Aslında tüm kulübeleri temellerine kadar sökmesi gerekiyordu."

"Ah," diye mırıldandı Braddock. "Dolayısıyla kredi başvurusu."

"Evet." Tori bir kahkaha attı. "Tahminimce, tesisin elde edebileceği gelir, yeni her şeyle bile, nakit akışı ve krediyi ödemek için yeterli değildi."

"Ama bir bankalar zincirinin başkan yardımcısı olan bir oğlu vardı. Elbette, krediyi onaylayacaktır. Ve sonra-"

"O yapmadı. Ya da belki Elaine Baird yapmamıştır. Krediyi reddeden mektup ondan gelmişti." Tori Braddock'a döndü. "Bir banka başkanının kredi reddi mektubu yayınlaması garip değil mi? Bunun kredi departmanından gelmesi gerekmez miydi?"

Braddock bir an durdu. "Marist'in babası çaresizdi ve ona geliyordu. Marist bunu kabul ettiremedi. Kredi departmanının ret kararı vermesine izin vermedi. Tahminimce Marist, Baird'in yazmasını istedi çünkü babasına, elinden geleni yaptığını ama kabul ettiremediğini söyleyebilmeliydi. Patronu, banka başkanı, hayır dedi."

"Haklı olduğunuzdan şüpheleniyorum."

Tori başını salladı. "Peki, babası ne yaptı?"

Tori, "Görünüşe göre ondan sonra tatil köyünü kaybetti," dedi. "Oh. Oh hayır." "Ne?"

Gazete kupürünü kaldırdı. "Ölüm ilanı. Otis Marist altı yıl önce öldü." "Neyden öldü?"

"İntihar. Kendini astı." "Tatil köyünde mi?"

"Evet."

"Hmm. Olay örgüsü kalınlaşıyor." "Evet, kesinlikle öyle."

Park Rapids'e gitmek en iyi koşullarda bile genellikle doksan dakika sürerdi. Kötüleşen koşullar ve ışık göz önüne alındığında, Braddock zorladı ve yüz dakikada varmayı başardılar. Daha sonra kasabanın kuzeybatısındaki tatil köyüne yirmi dakika daha vardı. Oraya vardıklarında Hubbard İlçesi Şerifi Edward "Ned" Bollander iki yardımcısıyla birlikte olay yerindeydi ve Steak de birkaç dakika önce gelmiş olduğu için onları bekliyordu. Hava kararmak üzereydi, kar dalga dalga yağıyordu.

"Nedward," diye selamladı Braddock şerifi lakabıyla ve içten bir tokalaşmayla. "Bizim için neyin var?"

Bollander kolunu sallayarak, "Pekâlâ," dedi ve onları tesisin kuzey ucundaki daha büyük bir kulübeye götürdü. "Bu tuhaf bir şey, Will. En tuhaf şey."

"Nasıl yani?"

"Sadece kendiniz değerlendirmeniz gerekecek. Sizi herhangi bir yöne yönlendirmek istemiyorum çünkü bunun nereye varacağından emin değilim."

"Ned, telefon nasıl geldi?" Biftek sordu.

"Komşulardan biri gölün karşısındaki evinden bu tarafa doğru ateş edildiğini duyduğunu söyledi. Kendisi körfezin karşı tarafında yaşıyor. Silah seslerini duyduktan sonra kıyı şeridine doğru yürümüş. Silah seslerinden birkaç dakika sonra beyaz bir SUV ve siyah bir kamyonetin oradan hızla uzaklaştığını görmüş. Sonra da Mariner'ın bir kısmının oraya park ettiğini gördü ama *bunun* neden önemli olduğunu bilmiyordu. Tesis yıllardır terk edilmişti ve bir avcı olarak silah sesini biliyordu ve oldukça fazla silah sesi vardı, bu yüzden ihbarda bulundu. Adamımın hava şartlarından dolayı buraya gelmesi yaklaşık yarım saat sürdü ama Mariner'ı gördü ve plakasını sizin uyarınızla eşleştirdi, sonra da içinde yatan cesedi gördü ve ihbar etti. Steak'i aradım ve buraya kendim geldim."

Braddock ve Steak konuşurken Tori sağ tarafa baktı. Yoğun kara yağmen, bahçede bir dizi derin lastik izi daha fark etti. "Teddy Marist'ten iz yok mu?" Tori sordu.

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedi Bollander. "Bu da burada ne olduğunu anlayamamamın bir başka nedeni."

Arazideki bu büyüklükteki tek kulübe olan iki katlı kulübeye yaklaştılar. Hepsi de kutu gibi olan diğer kulübeler de aynı büyüklükte görünüyordu ve gölün yukarısındaki kayalık boyunca sıralanmışlardı.

"Yardımcım daha önce Marist'in cebinden cüzdanı alıp kimliğini doğrulamak için içeri girmiş ama başka bir şey yapmamış. Oradan hemen çıktı, aramayı yaptı ve biz geldiğimizden beri cüzdan hiç bozulmadı."

"Adli tıp mı?" Braddock sordu.

Bollander, "Aradılar ama buraya gelmeleri zaman alacak," diye cevap verdi. "Buraya gelmek senin için ne kadar zor oldu?"

"Yeterince zor. Burası senin suç mahallin Ned, ama-"

Bollander başını salladı. "Kazın. Zaten her şey seninle başladı, ayrıca çocuğu arıyorsun, öyleyse al. Sana destek olacağız, neye ihtiyacın olursa."

Braddock Tori ve Steak'e döndü. "Tori ve ben içeri gireceğiz. Steak, sen telefonunla çekim yap. Nedward, iyi gözlemliyor musun?"

"Bunu planlıyordum."

Tori içeride birkaç adım attı ve Braddock gibi botlarını çıkardı. oraplı ayakları için ona örtüler uzattı. Kendisi için de bir çift vardı. İki de deri kış eldivenleri giyyordu.

Giriş benzeyen bir tünelde durdular. Tori ocukken bunun gibi yüzlerce yerde bulunmuş, şerif babasıyla birlikte ilçede tur atmıştı. Onlara tanıdık gelen bir düzen vardı.

İleride, sağ taraftaki duvar boyunca uzanan bir check-in bankosu ve duvarda hala monte edilmiş eski, yıpranmış bir mantar ilan panosu vardı. Arka duvar boyunca, balık yemi tankı olarak kullanıldığından şüphelendiği iki büyük taş lavabo vardı. Ortada, eski ahşap zemin üzerindeki işaretlere bakılırsa, yemler, halatlar, oltalar, teller ve benzerleri gibi diğer balıkçılık malzemeleri için raflar ve raflar vardı. En soldaki ahşap panelli duvarlar boyunca uzanan bazı renklendirme ve soluk hatlara bakarak, ana alanda biri içecekler, diğeri yemler için olmak üzere birkaç soğutucunun yanı sıra buz torbaları için bir dondurucu bulunduğundan şüphelendi. Bir tatil köyünün bu ortak eşyalarından geriye kalanlar çoktan gitmişti, muhtemelen mülkün tasfiyesinin bir parçası olarak satılmıştı. şimdi, içinde durduğu oda, solmuş ve çürümüş panelli duvarları ve çarpık ahşap zeminleri olan açık, küflü bir alandan ibaretti. Ve şimdi, odanın içinde, uzun resimli pencerenin bulunduğu ön duvarı, en uçta ki kurşun deliğini ve delikten sızan çatlakları görebiliyorlardı.

Braddock botlarının bağcıklarını çözmeyi bitirdiğinde, dikkatlice Marist'in cesedine doğru yirmi adım ilerledi ve çömeldi. Gövdesinin st kısmında hafif bir kan birikintisi vardı. Her bir yarayı işaret ederek, "Sırtından üç kez vurulmuş," dedi. Yavaş ve dikkatli adımlarla cesedin etrafında dolanırken, "Yaralar derli toplu," diye ekledi. "Ve bir kez de burada, sağ şakakta."

Braddock başındaki yarayı incelemek için eğilerek, "İnfaz," dedi. "Hem de çok yakından. Sırtına üç tane, *bang, bang, bang* ve işini bitirmek için son bir tane."

Tori döndü. "Burada küçük bir kan birikintisi daha var, yere bulaşmış, sanki... sürüklenmiş gibi," dedi Marist'in beş adım ötesinde. "Ve sonra burada bir tane daha. Bunda daha çok damlacık var."

Braddock önce küçük kan göllerine, sonra da odaya baktı ve sol taraftaki duvarı incelerken gözleri kısıldı. "Burada bir mermi var," dedi, kaplamadaki bir deliğe bakıp giriş açısını değerlendirdikten sonra Tori'ye döndü.

"Sonra bir tane daha." Tori sol tarafını, duvarın biraz yukarısını işaret etti.

"Evet," dedi Braddock çömelerek.

"Ve sonra da resimli pencereden giren."

Tori, Marist'in cesedini, yerde yatış şeklini, vücudunun ön kapıya olan açısını ve uzak batı duvarı ile penceredeki kurşun deliklerini tekrar inceledi.

"Ne düşünüyorsun?" Braddock söyledi.

Kollarını kavuşturdu. "Sırtındaki yaralar omurgasıyla aynı hizada. Adli patolog değilim ama bacaklarının altındaki buruşukluğa bakılırsa bence sırtından vurulmuş ve tam buraya düşmüş, muhtemelen de hemen. Ve eğer öyleyse, ön kapının yanında bir yerden vurulmuş."

"Peki ya diğer kan havuzları?"

Tori başını salladı ve sürüklenen havuza bakmak için tekrar çömeldi. Braddock tekrar odanın etrafına baktı. "Nedir bu?"

"Ha? Ne?" Tori söyledi.

Braddock yem tanklarına doğru yürüdü. Soldaki tankın altında küçük siyah bir kutu vardı. "Huh."

Tori gözlerini kısıtı. "Bu bir cep telefonu mu-"

"Sıcak nokta." Cihazı eldivenli parmaklarının arasında döndürdü. "Bundan ne anlıyorsun?"

Yanıma geldi. "Yeni olmasını sağlıyorum. Buradaki diğer her şey gibi standart olmadığı kesin."

Braddock geriye, Marist'e, kurşun deliklerine ve hareketli sıcak noktaya baktı. "Burada ne oldu? Ne yapıyorlardı?"

Tori Marist'e doğru yürüdü ve vücudunu, yaralarını, bacaklarını tekrar inceledikten sonra Şerif Bollander ve Steak'e doğru baktı. Ayağa kalktı ve Steak'e doğru yürüdü.

"Sanırım senin gördüğünü ben de görüyorum," dedi Steak. "Buradan vuruldu."

Bollander, "Ben de bunu görüyorum," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Ama tam orada düştü," dedi Tori.

"Katılıyorum," dedi Braddock. "O zaman bu ilk leke, sürüklenen kan lekesi, Marist'in mi? Ya da... Huh." Tekrar Tori'ye baktı.

"Mobil sıcak nokta," dedi Tori. "Marist'i buraya onlar getirdi. Mobil hot spot'a ihtiyaç duymanızın tek nedeni internet. Ne yapmak için?"

Braddock başını salladı. "Bir çeşit iş yapmak için. Marist ile iletişim kurmak mı? Marist'e istedikleri bir şeyi yaptırmak mı? Bankada."

Tori kesin bir ifadeyle, "Bu bir tuzaktı," dedi.

Braddock başını salladı. "Evet, Tor, öyleydi."

"Lainey Darr ya da Ed Girard'ı Barry Marist öldürmedi, onu buraya getirenler öldürdü. İntihar ettiğı bu tatil köyünü, babasının t a t i l köyünü seçtiler. Olması gereken şey, onlar ne isterse onu yapması. Teddy'yi ona getiriyorlar ama sonra onu ve Teddy'yi öldürecekler ve bunu bir cinayet intiharı gibi gösterecekler, boşandığı için çılgına dönen baba eski karısını, oğlunu ve sonra da kendisini öldürüyor ve bunu babasının hayatına son verdiği yerde yapıyor. Burada sona erecek üzücü ama anlaşılabilir bir hikaye."

"Yani Barry Marist'in eski karısını ve onun erkek arkadaşını öldürmediğini mi söylüyorsunuz? Oğluyla birlikte kaçtığına göre haberlerde iddia edildiğı gibi?" Bollander sordu.

"Biz de öyle düşünüz," dedi Braddock.

"O zaman burada ne oldu?"

Braddock Tori'ye baktı. "Marist bunun olacağını gördü."

"Onu buraya getirmek, özellikle de Lainey ve Girard'ın çoktan öldürüldüğünü biliyorsa, bunu ona neredeyse telgrafla bildiriyordu. Bunun ne olduğunu, neye bulaştığını ve bundan kaçış olmadığını biliyordu."

"Neden geldin o zaman?" Bollander sordu.

"Teddy," dedi Steak.

"Neden polisi aramadı?"

"Arayamazdı," dedi Tori.

"Neden olmasın?"

"O sadece... yapamadı. Hücrelerini evde bıraktı. Muhtemelen öyle emredildi. Araç değiştirmiş. Emin olmak için onu takip ettiklerini düşünüz."

buraya gelmek için ne yapması gerekiyorsa ondan sapmadı."

"Buraya gelince," dedi Braddock. "Marist'i her ne iş yapıyorlarsa onu yapması için içeri getiriyorlar ve sonra ne olacağını biliyor. Cinayetin intihar kısmı."

"Karşısında kaç adam var?" Biftek dedi.

"Güzel soru," dedi Braddock ve bir an durup tekrar odaya ve ardından Marist'e baktı. Kapıda duran Steak ve Bollander'a doğru yürüdü. "Neden onu buradan vurdun?" Uzak duvara ve penceredeki deliğe döndü. "Bu açı o kurşun delikleri için uygun değil."

Tori önce kan lekesine, sonra da diğer küçük havuza baktı. "Bir boğuşma olmuş," diye önerdi Tori. "Marist ufak tefek bir adam değildi. Altı ayak boyunda, iki yüz on kilo. Başına gelecekleri görmüştü ve savaşmadan ölmeyecekti."

"Ne zaman ateş edildi?"

"Aşağı yukarı üç eli," diye yanıtladı Nedward. "Çağrı o zaman geldi."

"Uzun bir süre, birkaç saat boyunca buradaydılar," dedi Tori. "Marist her ne yapıyorsa onu yaparken bir yandan da bir açık arıyordu. Ve sonunda bir tane gördü ya da çaresizlik içinde... savaştı."

"Sanırım öyle," dedi Braddock, Marist'in cesedine doğru yürürken. "Marist ve bir adam boğuşuyor, kavga ediyor-"

Tori, "Bir silah yüzünden," dedi.

"Doğru," diye devam etti Braddock. "Ve diğer adamlardan biri de... yaralıydı. Bu da diğer iki kan havuzu."

Steak kapıdan, "Marist'in elinde bir silah var," dedi. "Uzaktaki duvarda kurşun delikleri var. Başka bir adama ateş ediyordu. Üçüncü bir adam da buradan ateş etti." Silahını çıkarmış, ateş pozisyonunu koruyordu. "Marist yere düşüyor, hareketsiz kalıyor ve o da üzerine yürüyüp işini bitiriyor çünkü o noktada-"

"Kurulumu uçuramazlar."

Bollander başını salladı. "Tamam. Bunu gözümde canlandırabilirim." Şerif başını salladı. "Ne karmaşa ama. Özel Ajan Hunter, daha önce hiç böyle bir şey gördünüz mü?"

Tori derin bir nefes verdi. "Ne olması gerekiyordu, cinayet intihar kısmı mı? Maalesef birden fazla kez. Bu mu? Hayır, bu-" diye başını salladı "-bu yeni bir şey. Bu kesinlikle yeni bir olay. Marist buraya... bir şey yapmak için geldi," dedi Tori, kollarını kavuşturmuş, odayı değerlendirirken. "Sıcak bir noktamız var ama onlar ne yaptı? Yere mi oturdular? Eğer bilgisayar kullanıyorsa, nerede? Masa ve sandalyeler nerede?"

"Belki de onları aldılar. Belki de o check-in kontuarını kullandılar," dedi Braddock. "Sonra her şey kötüye gitti."

"O zaman asıl soru..." Botlarını giyerek kapıya doğru koştu.

"Ne? Ne?" Braddock dedi ki.

"Teddy'ye ne olacak?"

"Onu götürdüler mi?"

"Onlar mıydı? Yoksa başka biri miydi?" diye sordu ve gözlerini kocaman açarak Bollander'e baktı. "Tanığın silah sesleri duyduğunu mu söylediniz? Birden fazla, değil mi?"

"Evet."

"Eğer silahlar sadece burada ateşlendiyse. Silah seslerini körfezin öbür ucundan duyuyor mu?"

"Uh... Hayır, hanımefendi. Oradan geldiğini sanmıyorum. Sanırım bu mümkün ama yüksek ve net bir ses olmazdı ve o da silah sesini yüksek ve net bir şekilde duyduğunu söyledi."

Tori, "Sanki *dışarıda* ateş açılmış gibi," dedi.

"Bu doğru. Hızlı ateş. Gerçekten dikkatini çeken şey buydu."

"Hızlı ateş." Çizmelerini giydi, Steak'in elinden feneri kapıldığı gibi dışarı fırladı ve herkes onu takip etti. Kar yoğun bir şekilde yağıyordu ama avluda çaprazlamasına uzanan, henüz yağan karla tamamen örtülmemiş, kendi halinde bir dizi lastik izi vardı. Bu izler son küçük kutu kulübeden geliyordu. Son kulübeye doğru koştu. Ön kapıda, geniş tabanlı bir aracın, bir SUV ya da kamyonetin kulübenin önüne yanaşıp park ettiğine dair lastik izleri vardı. Karda, kulübenin ön kapısına doğru giden birden fazla ayak izi vardı. Kapıya gitti, tokmağı çevirdi ve kilit açıktı. O sırada

İçeri girdiğinde bir koku aldı, kaşlarını çattı ve durdu. "Ne kokusu alıyorum ben?"

Braddock banyoya girerek, "İdrar," dedi. "Tuvaleti kullanmış olmalılar."

Kulübenin güney tarafında, kulübenin önü boyunca uzanan güverteye açılan bir başka kapı daha vardı ama dikkatini çeken şey bu değildi. İlkinden daha geniş ikinci bir lastik izi vardı. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı, lastik izlerini takip etti, herkes onu takip ediyordu. Lastik izleri daha önce fark ettiği, kulübeden çıkıp arazinin ortasından düz bir çizgi halinde eski kapıya doğru giden izlerdi.

Steak el fenerinin ışığını takip ederek, "Bunlar derin lastik izleri," dedi. "Kamyonet, büyük lastikler, belki de kaldırılmış."

"Kaldırılmış mı?" Tori söyledi.

"Kaldırılmış diyebilirsiniz," diye yanıtladı Steak. "Açıklık sağlamak için normalden daha yükseğe veya daha yükseğe binmek. Büyük ve daha geniş lastikler bu izleri oluşturmuş. Ve tazeler, bugün yapılmışlar diyebilirim, ama yine de, burada ne oldu?"

Braddock bir kahkaha attı. Şimdi anlamıştı. "Teddy'yi bu kulübede bekletiyorlardı."

"Doğru," dedi Tori. "Ve belki de bu dışarıdaki silah seslerini açıklıyor. Komşunun duyduklarını."

"Ben takip etmiyorum," dedi
Steak. "Ben de," dedi
Bollander.

"Dördüncü adam," dedi Tori. "Üç kişinin Marist'le birlikte ana kulübede ç a t ı ş m a y a girdiğini varsayarsak. Dördüncü adam Teddy ile birlikte burada. Her şeyin kötüye gittiğini görüyor ve Teddy'yi alıp buradan kaçıyor."

"Diğerleri onun hızla uzaklaştığını görüyor ve ona ateş ediyorlar. Komşunun duyduğu silah sesleri bunlar," dedi Braddock. "Cinayet mahallinde daha geniş bir alanı kordon altına almamız gerekiyor. Eğer biri ateş ettiyse, karın içinde bir yerlerde mermi kovanları bulabiliriz."

"Bunu birazdan halledeceğim ama neden ona ateş ediyorsunuz?" Bollander söyledi. "Anlamadığım kısım da bu. Eğer onlarla birlikteyse, neden ona ateş ediyorsunuz?"

"Ya da..." Tori başladı, "O bu işin içinde değildi ya da... cinayet intiharı işe yaramayacağına göre-"

Braddock, "Dördüncü adam çıkmak istedi," dedi. Tori'ye baktı. "Ve Teddy onun bu karmaşadan çıkış bileti. Teddy'yi teslim et, bir anlaşma yap."

Tori, "Teddy Marist hâlâ hayatta olabilir," dedi.

ELEVEN

“DID YOU TICKLE THE LINE?”

Bollander başka bir kulübenin ön kapısını levyeyle açarak hepsinin yağan ve savrulan kardan kurtulmasını sağladı. Şerif daha fazla kaynak çağırmıştı ve nihayet olay yerine daha fazla adam gelmeye başlamıştı. Kapıyı açtıktan sonra aceleyle onlarla konuşmaya gitti. Olay yeri gece boyunca korunacaktı. Steak, "*Bu* görevi alan şerif yardımcısına acıyorum," diye mırıldandı. "Stok yapsa iyi olur. Dışarısı berbat olacak. Zaten öyle."

BCA'dan bir olay yeri inceleme uzmanı olay yerine ulaşmış ve hemen ana kabin üzerinde çalışmaya başlamıştı.

"Peki, şimdi ne olacak?" Braddock, mutfakta birbirlerine yakın bir şekilde duran gruba seslendi. Kar ve rüzgârdan kurtulmuşlardı ama soğuktan kurtulamamışlardı. İçerisi hâlâ buz gibiydi, onlar konuşurken nefeslerinden çıkan soğuk puflar havada asılı kalıyordu. Hepsi de kan akışını sağlamak için hareket etmeye ve kıpırdanmaya devam ediyordu.

"Hava karanlık. Yerde şimdiden 8-10 santim yeni kar birikmiş olmalı," dedi Steak. "Eyalet devriyesi, beyaz örtü koşulları nedeniyle Alexandria'nın batısındaki Interstate 94'ü kapattı. Bir saat içinde burada da durum aynı olacak. Burada mahsur kalmak istemiyorsak hemen eve dönüş yoluna çıkmalıyız."

"Peki ya Teddy Marist?"

Biftek omuz silkti. "Onu kim yakaladıysa, benim gibi düşünüyor. Gece için bir yere sığınıyorlar. Bütün bu adamlar öyle. Bu fırtına her şeyi kapatacak. Bu gece kimse yollarda olmayacak. Neredeyse hiç kimse. Bu gece oraya mı gideceksin? Bir çukurda donarak ölürsün. Sıcaklık sıfırın altına düşecek. Rüzgar otuz, belki yer yer kırk şiddetinde esecek, soğuk sıfırın çok altında olacak. Ne insana ne de hayvana uygun bir gece değil."

Braddock, hem derin düşüncelere dalmış hem de ısınmak için kollarını kavuşturmuş bir halde mutfak tezgâhına yaslanmış olan Tori'ye baktı. "Çok sessizsin."

İkisine de baktı. "Bu gece için Park Rapids'de bir otel odası bulmalıyız."

Biftek yüzünü buruşturdu. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"Braddock'la aynı odayı paylaşacağım." "Sen ver, sen ver, sen ver."

"Bak, dışarıda işlerin kötüye gideceğini biliyorum, ama eğer haklıysan, o zaman aradığımız bu adamlar, eğer dediğin gibi saklanıyorlarsa, o zaman buradan o kadar da uzakta değiller, değil mi?"

"Muhtemelen hayır."

"Yani, kalıyor muyuz?" Braddock söyledi.

"Yakın durmamız gerekiyor. İşlerin kapalı olduğu zamanı bu insanların *kim* olduğunu bulmak için kullanabilirsek, yarın yollar açıldığında bir adım önde oluruz."

Steak, "Burada ne olduğuna dair yaptığınız tüm o fantezi çıkarımlara rağmen, katillerimiz henüz kendilerini tanıtmadılar," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Tori. "Ama bize bazı şeyler söylediler." "Ne gibi?"

Braddock, "Barry Marist'in burayla olan geçmişini biliyorlardı," dedi. "Buranın babasına ait olduğunu biliyorlardı. Hatta bahse girerim bankasının, babasının burayı onarmak ve elinde tutmak için yaptığı kredi başvurusunu reddettiğini de biliyorlardı. Bu bilgi altı, yedi yıllık mı? Bu kolayca ulaşılabilecek bir bilgi değil. Nereden biliyorlar?"

"Onun evi mi?"

Braddock kollarını kavuşturarak, "Belki," diye cevap verdi. "Ama başlangıçta oraya bakacaklarını nereden bilebilirlerdi ki? Marist'i onlara ne tanıtabilirdi ki?" Başını iki yana salladı. "Dahası da var."

"Bence daha da önemlisi," diye ekledi Tori, "Marist'in istedikleri bir şeye sahip olduğunu biliyorlardı ve onu elde etmek için iki kişiyi öldürüp oğlunu kaçırarak onu buraya çekecek kadar çaresizdiler. Biliyorsun-"

"Banka," dedi Braddock.

"Fırtınayla birlikte. Kimse orada değil, her şeyi izliyor."

"Banka hesaplarını izliyoruz ama bakmamız gereken doğru şey bu olmayabilir. Elaine Baird'i tekrar arasak iyi olur," diye cevap verdi Braddock. "Sadece hesaplarını değil, tüm işlemlerini izlemeleri gerekiyor. Belki de arka kapıdan girip para transferi falan yaptırmışlardır."

Bollander elinde strafor bardaklar ve bir termosla kabinden içeri daldı. "Hepinizin biraz antifriz kullanabileceğini düşündüm."

Braddock ellerini birbirine sürterek, "Sen iyi, iyi bir adamsın Nedward," diye şükranla bağırdı.

Hepsi bir araya toplandı ve Bollander hepsine birer fincan kahve doldurdu ve hemen içerek vücutlarını ısıtmasına izin verdiler.

"İnanır mısınız, buraya bir medya kamyonu geldi. Manchester Bay'deki televizyon kanalından Shannon Murtaugh burada."

Steak, "Bu biraz bağlılıktır," diye espri yaptı.

"Söyleyeceğim. Ona ilk söylediğim şey geri dönmeyi nasıl umduğu oldu."

"Onunla konuştun mu?" Tori sordu.

"Hayır, kamera önünde değil ama benden bunu istedi ve ben de gelip size mesajın ne olması gerektiğini sorayım dedim. Neden?"

"Darr ve Girard'ın ailelerine haber verildi mi?"

Braddock, "Evet," diye yanıtladı.

Tori saatini kontrol ettikten sonra, "İsterseniz size katılabilirim Şerif. Shannon'la daha önce konuştum."

Braddock şaşkınlıkla başını salladı. Tori medyanın karşısına çıkmayı pek sevmezdi. Eğer o, eski patronları Cal Lund ya da Boe isterse bunu yapardı, ama sadece isteksizce ve bir şeyler olana kadar

Biraz sızlanıp şikayet edersen sana pahalıya patlar. Bunu yapmaya *gönüllü olması* onun için bir ilkti. Aklında bir şey vardı. "Bana katılmaktan memnuniyet duyarsınız," dedi Bollander. "Dışarı çıkacağım ve

ona birkaç dakika vereceğimizi söyle."

"Hemen arkanda olacağım," dedi Tori. O gittikten sonra Braddock ve Steak'e döndü. "Bankada, ara, adı neydi?"

"Elaine Baird."

"Tamam, ara onu. Eğer Marist... ele geçirildiyse, şu ana kadar bildiklerimize göre muhtemelen orada olmalı. Paraya erişimi olduğu yer orası, çok paraya. O başkan yardımcısı, işletme müdürü. Sisteme her giriş çıkışı bildiğinden şüpheleniyorum. Sıcak noktayı bulduğumuzu düşünüyorum, bu muhtemelen dizüstü bilgisayar anlamına geliyor. Belki sıcak noktadan bir şeyler çıkarabiliriz?"

"Katılıyorum, ancak bu bize bu adamların kim olduğunu söylüyor mu?" Braddock söyledi. "Bunun şu anda bize bir faydası var mı?"

"Öğrenene kadar bilemeyeceğiz."

Braddock başıyla onayladı. "Bunu halledeceğim."

"Otel odalarını arayacağım," dedi Steak. "Bir gece mi?"

Tori başını salladı. "Bu iş *o kadar* uzun sürmeyecek. Düşünsene, şuradaki kulübede olanlar konusunda haklıysak ve dışarıda ateş açıldıysa, o zaman bu adamlar birbirlerine düşman oldular. Ve bu işin bir tarafında Teddy var."

"Hangi taraf?"

"İyi olana güveniyorum çünkü bu Teddy Marist'in hayatta olduğu anlamına geliyor. Ve Teddy hayattaysa, pazarlık kozu olur."

Steak onlar için otel odası ayarlamaya koyuldu. Braddock'un elinde de telefonu vardı ama Tori'yi arka kapıya kadar takip etti. "İstekli bir röportaj mı? Tori Hunter, ne yapıyorsun?"

"Birine dokunmak için uzanıyorum," dedi gözleri parlayarak.

Koşullar basın toplantısı türü bir röportaj için ideal değildi. oldu
Soğuk, ve kar oldu düşüyor, ve Rüzgar
başlangıç için Üfle.

Bollander terk edilmiş kulübelerden birine girmelerini önerdi ancak Shannon Murtaugh ve Tori itiraz etti.

"Hadi burada yapalım. Sadece birkaç dakika sürer," dedi Murtaugh. "Arka planda bu kulübelerden birkaçını kullanabiliriz."

"Ve iyi görünecek, değil mi?" Bollander mırıldandı.

"Atmosfer her zaman kötü değildir," dedi Tori. "Hikayeyi biraz daha ilgi çekici, biraz daha dikkat çekici hale getirir ve şu anda alabileceğimiz tüm ilgiye ihtiyacımız var."

"Kesinlikle," dedi Murtaugh sırtarak, kıvrıkcık sarı saçları siyah kışlık yün saç bandıyla geriye doğru toplanmıştı. Kameramanına döndü, o da hızlı bir kontrol yaptıktan sonra başıyla onayladı.

"Canlı mı yoksa kayıt mı yapacağız?"

Murtaugh sırttı. "Canlı. O zaman tekrar yayınlayacağız, sanırım. Neden? Birinin bunu görmesini mi umuyorsun?"

Tori omuz silkti. "Bu evet demek."

Murtaugh, Bollander ile başladı ve hızlı bir şekilde olayların sırasını, tesise gelmeleri için nasıl bilgilendirildiklerini ve Barry Marist'i vurulmuş ve öldürülmüş olarak bulduklarını anlattı.

Muhabir, "Peki bunun Manchester Körfezi'nde daha önce meydana gelen silahlı saldırılarla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Doğrudan," diye araya girdi Tori. "Nasıl?"

"Bu konuyu hâlâ araştırıyoruz ama Barry Marist burada vurularak öldürülmüş halde bulundu. On yaşındaki Teddy Marist'i henüz bulamadık."

"Hala hayatta olduğunu düşünüyor musun?"

Murtaugh sordu. "Biz yapıyoruz."

Muhabirin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tamam. Sizce kimde?"

"Bunun üzerinde çalışıyoruz," diye yanıtladı Tori. "Ama bu her kimse yine de doğru olanı yapabilir. Teddy Marist yanlış bir şey yapmamış on yaşında bir çocuk. Biz sadece onun sağ salim dönmesini istiyoruz. Tek istediğimiz bu."

"Çizgiyi gıdıkladın mı?" Tori içeri döndüğünde Braddock sordu.

"Göreceğiz. Bildiğimizi düşündüğümüz şeyi aldım ve kesin olarak biliyormuşuz gibi konuştum. Acaba çok mu ileri gittim?" Daha sonra açılacak bir davayı ve işler söylediği gibi gitmezse bugün söylediklerinin aleyhlerinde kullanılıp kullanılamayacağını düşünüyordu.

Braddock şaşkındı. "Bunu sonra hallederiz."

"Murtaugh röportajla canlı yayına çıktı. Tekrar yayınlanacağından emindi. Ve hala buralarda takılıyor. Park Rapids'te yer ayırttıklarını söyledi." İkisinin toparlanmakta olduğunu fark etti. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Siz... biz, gidiyor muyuz?"

Braddock Tahoe'nun anahtarlarını ona uzattı.

"Neden?"

"Akeley'deki Rapids Community Bank şubesinden bir telefon aldık. Medyayla ilgili olarak, orada Barry Marist'in bu sabah erken kapanmadan önce bir kiralık kasaya erişmek için bankalarına geldiğine yemin eden bir banka memuru ve müdürü var. Yüzünü haberlerde görmüşler ve aramışlar. Ancak kiralık kasası Barry Marist adına kayıtlı değil, yani göreceğiz."

"Eksik olan R klasörü," dedi Tori. "Rapids Community Bank. Bu artık onun banka zinciri değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Braddock. "Öyleyse neden başka bir yerde kiralık kasanız var? Akeley uzak değil. O iki çalışan kasabada yaşıyor ve bizimle bankada buluşacaklar. Steak ve ben gidip kontrol edeceğiz, tabii sen de gelmek istemiyorsan?"

Tori bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Böl ve fethet. Ben burada şerif ve BCA ile kalacağım. Adamlarına buralarda ne kadar kapı varsa çaldırıyor. Belki beyaz bir cip ve siyah bir kamyonetten daha fazlasını bulabiliriz." Bir nefes verdi. "Otel odası tuttuk mu?"

"Yaptık," dedi Steak. "The C'mon Inn."

Tori gözlerini devirerek, "Tuhaf," diye cevap verdi.

"Bir gece için idare eder. Özellikle böyle bir günün ardından açık olacak küçük bir restoran ve barı var. Rezervasyonlardan biri sizin ve Braddock'un altında, diğeri de Williams'ın altında."

"İkinizle orada buluşacağım."

"Dikkatli sür," diye önerdi Braddock.

"Yapacağım, yapacağım," diye cevap verdi. "Oh, hey, Marist'in cesedini ya da Mercury Mariner'ı kasa anahtarı için kontrol etmeyi unutma."

Braddock Steak'e doğru baktı. "Fena fikir değil."

Tori sırtarak, "İşte bu yüzden söyledim," dedi.

"Her zaman haklı olduğunu *düşünmesinden* hiç sıkılmıyor musun?" Biftek, arka kapıya doğru giderken iyi huylu bir şekilde ona dirsek atarak karşılık verdi.

Braddock kolunu ona doladı ve başının üstünden hafifçe öptü. "Henüz değil."

TWELVE

“JUST UNDERSTANDING MY ENEMIES.”

Jenks, Merc'in kamyonetini dar ilçe yolu boyunca batıya doğru sürdü. Towne ön koltukta otururken Merc arkada yan oturmuş, sargılı bacağını yukarı kaldırmıştı.

Towne, Max ile yaptığı görüşmeyi kapattı. "Max bize yardım edebilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda olmaz, bu koşullarda olmaz. Çok riskli. Çok uzakta. Max'in yapabileceği en iyi şey haberleri izlemeye devam etmek ve iletişimde kalmak. Kendi başımızayız."

"Bunu duydum. Böyle karda araba kullanma konusunda pek tecrübem yok," dedi Jenks, sesinde alışılmadık bir gerginlik vardı. Günün büyük bölümünde Jared'i direksiyona oturtmalarının ve Merc'in Marist'i takip etmesinin nedeni buydu. Onlar yerlilerdi ve karlı koşullarda rahattılar.

"Hızlı fren yapmak zorunda kaldığında kontrolü kaybediyorsun," diye homurdandı Merc arkadan, vücudunu ayarlayarak rahat olmaya çalışıyordu. Sol bacağında bir delik varken bu koşullarda araba kullanamazdı. "İşte o zaman savrulmaya başlarsın."

"Sırrı ne o zaman?"

"Tekerleği çekiç gibi kavramayın. Tutuyormuş gibi kavra..." Merc bir an düşündü. "Sanki bir yumurta tutuyormuşsun gibi."

"Yumurta mı?"

"Eğer bir yumurtayı sıkıca kavransan, kırılır. Senin gibi iki elle araba kullanmak iyidir ama direksiyonu boğmaya çalışıyormuşsun gibi görünür. Tutuşunu biraz gevşet ve rahatla."

"Rahatlamak mı?" Jenks kuşkuyla cevap verdi. "Çok gerginsin."

"Aynen öyle. Ben kar yapmam!"

Merc güldü. "Radyoda söylenenler doğruysa daha da kötüleşecek, çok daha kötüleşecek."

"Becer beni," diye inledi Jenks.

Merc dişlerini sıkarak, "Kuzey Carolinalı amcık," dedi ve Jenks ile Towne arasındaki koltuğa yaslanabilmek için doğruldu. "Siz dağ çocuklarının sert olduğunu sanırdım. Appalachians'ta kar yok değil ya."

"Yine de arabayı sürmedik."

"Tamam, uzman," dedi Towne. "Eğitime devam edin."

"Hava koşullarına saygı gösterin ve dikkatli olun."

Jenks, "Ah, ne keskin bir görüş," diye söylendi.

Merc onun omzunu sıvazladı. "Birincisi, kamyonun lastikleri yeni ve buradaki iklime uygun, yani iyi bir tabanınız var. İkincisi, küçük bir kayma hissedersen, hemen frene basma ya da aşırı düzeltmek için direksiyonu kırma. Bunu yaparsanız hiç şansınız kalmaz, özellikle de hızlıken. Kontrolü kaybederseniz, savrilmaya başlarsınız ve kendinizi çukurda bulursunuz," diye açıklıyor Merc. "Acele etmeyin. Acele etmezseniz, kar çok geçmeden yeterince derinleşecek ve arka tarafta küçük bir savrulma hissettiğinizde panik yapmadığınız sürece yavaşlamanıza yardımcı olacaktır. Son olarak, önünüzdeki yolu görün. Gösterge paneli ekranını navigasyon haritasında tutun, gözünüzü kar küreme araçları için yol güzergahını işaretleyen reflektörlü küçük yan direklerden ayırmayın. Bunu yaptığınızda yoldaki yaklaşan virajların nerede olduğunu göreceksiniz. Ve... rahatlayın."

"Tamam," diye mırıldandı Jenks, kaslarını gevşetmeye çalışarak bir nefes verdi.

"Sen halledersin."

Towne telsizi çalıştırıp haber aramaya devam etti.

"Park Rapids'te bir haber kanalı var," dedi Merc. "Yüzlerce var. Devam edin." Towne yavaşça istasyonları ilerletti.

"İşte."

"KWTk haber saati akşam 6:50. Park Rapids'de hava sıcaklığı 2 derece. Kar yağmaya devam ediyor ve kar yağışı tahminleri, bu fırtınanın genişleyerek orta ve kuzey Minnesota'dan batıya doğru Kuzey ve Güney Dakota'ya doğru yayılmasıyla birlikte yükselmeye devam ediyor. Fırtına yarın öğlene kadar dinmeyecek. O zamana kadar, yirmi beş ila otuz inç kadar kar yağmasını bekleyebiliriz. Eyalet devriyesi gece boyunca seyahat edilmemesini tavsiye ediyor."

"Bu ciddi bir kar," dedi Merc. "Daha bu sabah tahmin ettiklerinin iki katı. Genellikle buradaki meteoroloji uzmanları bu fırtınaları abartırlar. Bir metre yağacağını tahmin ederler ama onun yerine beş santim yağar. Belli ki burada durum böyle değil."

"Sesini duyuyorum," dedi Towne. "Yoldan çekilelim mi?"

Merc çenesini kaşıdı. "Kar konusunda o kadar da endişeli değilim. Kamyon yüksekte gidiyor. Rüzgar için endişeleniyorum. Rüzgar çıktığında..." "Şşşt, bekle," diye susturdu Towne. "Bunu duymak istiyorum."

"Şimdi, diğer önemli haberimize gelince, on yaşındaki Teddy Marist'i eyalet çapında arama çalışmaları devam ediyor. Son gelişmelere göre, Hubbard İlçesi Şerif Departmanı, Teddy Marist'in babası Barry'nin cesedini Park Rapids'in kuzeybatısındaki terk edilmiş bir tatil köyünde bulduklarını bildirdi."

"Çok uzun sürmedi," diye inledi Merc. Jenks, "Birileri silah seslerini duymuş," dedi.

"WMB TV Muhabiri Shannon Murtaugh, Hubbard İlçesi Şerifi Ned Bollander ve Shepard İlçesi Şerif Departmanı müfettişi Tori Hunter ile soruşturmanın durumu hakkında konuştu."

Bir anlık bir duraklama oldu ve ardından muhabir şerife terk edilmiş Darkwoods Resort'a yapılan çağrıyı sordu. Şerif olayların sırasını, tesise gelmeleri için kendilerine nasıl haber verildiğini ve silah sesi ihbarını anlattı.

"Bay Marist vardığımızda ölü bulundu. Olay yerinde başka kimse yoktu. Olay yerini incelemeye devam ediyoruz."

Muhabir, *"Peki bunun Manchester Körfezi'nde daha önce meydana gelen silahlı saldırılarla ne ilgisi var?"* diye sordu.

"Doğrudan," diye araya girdi Tori Hunter.

Muhabir *"Nasıl?"* diye sordu.

"Hâlâ bunu araştırıyoruz. Barry Marist burada vurularak öldürülmüş olarak bulundu. Barry Marist'in oğlu on yaşındaki Teddy Marist'i henüz bulamadık."

Muhabir *"Sizce hâlâ hayatta mı?"* diye sordu.

"Var."

"Uh, tamam. Sence kimde?"

Hunter, *"Bundan kimin sorumlu olduğunu henüz tespit edemedik,"* diye cevap verdi. *"Barry Marist'in eski karısını ve Ed Girard'ı öldürdüğünü düşünmüyoruz. Olay yerindeki kanıtlar, Lainey Darr ve Edward Girard'ın öldürülmesinden sorumlu olanların Marist'i bir cinayet intiharı düzenlemek için buraya çektiğini gösteriyor. Bu plan ters gitti."*

"Nasıl ya da... neden?" diye sordu muhabir.

"Henüz bilmiyoruz. Komşu tarafından bildirilen silah sesleri bize Darr, Girard ve

Marist birbirlerine düşman oldular. O gruptan birinin Teddy Marist olabileceğini düşünüyoruz. Onları bulmayı umuyoruz."

Muhabir, *"Bu insanların bugün yaptığı gibi bir şey bir günde olmaz, değil mi?"* dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Hunter. "Bunun için zaman, planlama ve Kaynaklar. Tüm bunları araştıracağız. Teddy Marist'i aramak üzere hem burada hem Manchester Körfezi'nde hem de eyalet genelinde soruşturmamız devam ediyor."

"Şerif," diye sordu muhabir. "İnsanlar bilgi almak için kiminle irtibata geçmeli?"

"Herhangi bir bilgisi olan varsa Shepard ya da Hubbard İlçe Şerifliği ile irtibata geçmesini rica ediyoruz." Şerif telefon numaralarını verdi.

Radyo istasyonu başka bir hikayeye geçti.

Jenks, *"Kadının sesi oldukça keskin geliyordu,"* dedi.

Merc arka koltuktan, *"İyi bir nedeni var,"* diye cevap verdi. *"Kuzenim Walter'ın onun adından bahsettiğine yemin edebilirim, bir de Braddock vardı sanırım."*

"Kuzenin Walter Dexter mı? Ormanda evi ve köpekleri olan şu çılgın adam mı? O kuzen mi?"

"Evet, o," diye yanıtladı Merc. "Bir keresinde kaçırılan bir çocuğu aramak için onun evine gelmişlerdi ve Walt'un adı aileye karşı kin besleyen ebeveynler tarafından geçmişti."

"Onun bununla bir ilgisi var mı?"

"Hayır. Walt'un kayıp kızın babasıyla kötü giden bir yatırım yüzünden arası açılmış, bu yüzden onu rahatsız etmişler. Yaklaştıklarında izinsiz girdiklerini düşündüğünü söyledi. Üzerlerinde pompalı tüfek varmış, ya da öyle söyledi. Dediğin gibi, o biraz deli. Ama polislerden birinin kadın olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ufak tefek, sert ve aynı zamanda..."

"Ne?"

"Kullandığı terim 'seksi'ydi."

"Çekici gibi mi?"

"Evet, bu yüzden Walt'un deli olduğunu düşünmüyorum." Merc telefonundan Tori Hunter'ın geçen yaz düzenlenen bir bağış toplama etkinliğinde Will Braddock'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Braddock'tan bir karış daha kısa olan Tori, vücudunu saran V yakalı siyah bir tulum giymiş, topuklu ayakkabılar giymiş ve saçlarını toplamıştı. İkisi de etkinlikteki diğer kişilerle konuşuyorlardı.

"Bu o mu?"

"Öyle," diye yanıtladı Merc ve başka bir fotoğraf çıkardı, Central Minnesota Eyalet Üniversitesi'nin web sitesinde yardımcı profesör olarak görüldüğü vesikalık bir fotoğraf. Gurur verici bir fotoğraftı. Gülümsüyordu, kumral saçları şık bir şekilde kulaklarının arkasına toplanmıştı, omuz hizasını biraz geçiyordu, koyu renk bir blazer ceket giymişti ve boynunda üç inci dizisi vardı. Hunter'ın koyu yeşil gözleri, ince bir burnu ve parlak gülümsemesiyle biraz fazla ısırganı vardı.

Towne da aynı fikirde, "Göze hoş geliyor," diyor.

"Güzel yüzünün seni kandırmasına izin verme. O ele avuca sığmaz." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Google ve Max. Max bize FBI'da şerif departmanı için çalışan özel bir ajandan bahsetti. Uzmanlık alanının ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Kaçırılan çocuklar. Burada çalıştığı davalarla ilgili sayfalarca bilgi var, birçoğu da başarıyla sonuçlanmış."

"O zaman neden burada?"

Merc iki yıl önceki bir makaleye geri döndü. "Aslen Manchester Bay'den. Babası yıllarca şeriflik yapmış. Sonra ikiz kız kardeşi Jessie lise son sınıftan önceki 4 Temmuz'da kayboldu. Burada ikisinin bir fotoğrafı var."

İkisine de telefonunun ekranını gösterdi. "Grenli."

Towne, "Birbirlerinin aynısıydılar," dedi. "Ne oldu?"

"Kız kardeşinin arabası bir ilçe yolunda lastiği patlamış halde terk edilmiş olarak bulundu. Kız kardeşini hiç bulamadılar, en azından kaybolduğu saatlerde. Bundan sonra Tori Hunter evi terk etmiş gibi görünüyor. Biyografisi

Üniversitenin web sitesinde Boston College'dan mezun olduğu, daha sonra FBI'a geçtiği ve oldukça başarılı bir kariyeri olduğu yazıyor."

"Peki buraya nasıl dönecek?" Jenks söyledi.

"Yirmi yıl sonra, 4 Temmuz'da kız kardeşinin kaçırılmasına neredeyse tıpatıp b e n z e y e n bir kaçırılma olayı daha yaşandı."

"Yirminci yıldönümünde," diye düşündü Towne. "Onu buraya geri getiren de bu olmalı. Sanki eve çağrılıyormuş gibi."

"Öyle görünüyor." "Ve bunu çözdüler mi?"

"Evet," dedi Merc telefonunu tarayarak. "O ve Braddock, şu bağış toplama etkinliğindeki fotoğraftaki iri, uzun adam." Fotoğrafa geri döndü. "Neden kaldığını biliyorum diyebilirim." Telefonunu tekrar çevirdi. "Şu ikisi orada durdukları halleriyle iş arkadaşı gibi mi görünüyorlar? Sanki kadın adama doğru eğilmiş gibi görünüyor."

Towne da Jenks gibi fotoğrafı inceledi.

Towne, "Öyle bir şey yok," dedi. "Hikâyesi nedir?" "Yeniden bağlantı kurduğu bir yerel mi?" Jenks ekledi.

"Hayır," diye yanıtladı Merc. "Göz gezdirdiğim makalelerden birinde gördüm. Bir zamanlar NYPD'de dedektifmiş. Ortak Terörizm Görev Gücü'nde olduğuna dair bir şeyler gördüm. Onun da şakası yok."

"Buraya nasıl geldi?"

"Emin değilim. Aramaya devam edebilirim. Ama şu anda peşimizde olan kişi o."

"Gerçekten mi? Burada karşılaştık. Burada mı?" Jenks yavaşça başını sallayarak, gözlerini her zamankinden daha kör edici bir kar fırtınasına dikti. "Ve oldukça da iyiler."

"Daha önce söylediklerini yeniden mi düşünüyorsun?" Towne mırıldandı.

"Hayır. Sadece düşmanlarımı anlıyorum." Towne'a doğru baktı. "Böylece onlarla karşılaştığımda kiminle karşı karşıya olduğumu biliyorum."

Towne bir an durdu ve sonra başını salladı. Towne, "Orada ne olduğunu ya da ne olmasını istediğimizi anladılar," dedi. "Bilmedikleri şey bizim kim olduğumuz ve bunu onlara söyleyebilecek tek kişi Jared. Önce onu bulup öldüreceğiz ve bu her şeyin sonu olacak."

THIRTEEN

“WHAT’S THE TALLY?”

Kar fırtınasının iyi bir yanı varsa, o da diğer tüm trafiği yollardan uzak tutması ve Steak'e serbest bir hareket alanı bırakmasıydı. Bu sayede Rapids Community Bank'ın Akeley şubesine yarım saatten biraz fazla bir sürede gidebildi.

Bankanın ön giriş kapısına yaklaştıklarında, bol lacivert kapüşonlu, siyah tozluklu ve uzun bağcıklı botlar giymiş bir kadın kapının kilidini açtı ve onları içeri aldı. "Ben Olivia Trannen, banka müdürüyüm. Hanginiz Baş Dedektif Braddock?"

Braddock kimliğini göstererek ve Steak'i tanıtarak, "Benim," diye cevap verdi.

Kot pantolonlu, kırmızı-siyah kareli flanel gömlekli ve beyaz çorap şapkalı bir başka kadın ofisten çıktı. Trannen onları ofisine götürüp masasına oturturken, "Bu Amelia Hopfen," diye takdim etti.

Braddock, "Marist daha önce buradaydı demiştiniz," diyerek konuşmayı başlattı.

Trannen, "Amelia beni aradığında evdeydim, eşofmanlarımın içinde uzanmış televizyon izliyordum," dedi.

"Aslında ilk olarak erkek arkadaşım gördü," diye başladı Hopfen. "Televizyon açtı ve bana Manchester Bay'de olanları duyup duymadığımı sordu. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben sadece

dinleniyor, kitap okuyordum." Erkek arkadaşının ona vurulma olayının ayrıntılarını, kayıp çocuğu ve Barry Marist'in şüpheli kişi olduğunu nasıl anlattığını açıkladı. "Sonra haberlerde Barry Marist'in fotoğrafını gösterdiler. Erkek arkadaşım çenemin yere düştüğünü söyledi."

"Onu gördün mü?" Biftek dedi.

"*Bu* sabah bankada, açılıştan hemen sonra. Vezne sırasına geldi ve kiralık kasasına erişmek istedi. Bu sabah gelenin Marist olduğundan emindim."

"Ama verdiği isim Barry Marist değildi," dedi Trannen. "Ve Amelia'da olduğu gibi, beni bir tüyle devirebilirdiniz çünkü yıllardır buraya Tom Nelson olarak geliyor. Hesap ve kiralık kasa bu isim altında. Altı yıldan uzun bir süredir de öyle."

"Ne sıklıkla gelirdi?" Biftek sordu.

"Birkaç ayda bir. Ofise döndüğümde kayıtları çıkardım. Altı yıl önce burada bir çek hesabı açmış. 3,200 dolar yatırmış. Bu hesap sayesinde kiralık kasası varmış."

"Peki bir kişinin kiralık kasa ya da hesap açması için ilk etapta neye ihtiyacınız var?"

"Hesapta bir kimlik, ehliyet veya pasaport yeterli ve ardından hesabı açmak için para yatırmak gerekiyor."

"Ve bunu... Tom Nelson için mi yaptı?" Biftek sordu.

"O yaptı. Bu dosyada bir kopyası var." Dosyayı Steak'e uzattı, o da kimliğin fotokopisine bir göz attı. Minnesota ehliyeti ve Park Rapids'de bir adres. Steak telefonundan adresi hızlıca kontrol etti. Adres Park Rapids'te çıktı. Kanıt olarak bir elektrik faturası sunmuştu.

"Elektrik faturasının adresin gerçek olduğunun kanıtı olduğunu varsayıyorum."

"Evet," diye yanıtladı Trannen. "Muhtemelen bir banka hesabı açmak için yaptığınız şey bu."

"On dört yaşımdan beri aynı bankada çalıştığım için kanıtımın annem olduğunu düşünüyorum. Hesapta herhangi bir hareket var mı?"

Trannen, "Hayır. Kiralık kasaya sahip olmak için gereken asgari bakiyenin biraz üzerinde tutuyordu," dedi. "Bu sabah bankaya gelirken çekilmiş görüntüleri var. Amelia veznede onu bekledi."

"Ve bu sabah Tom Nelson kimliği vardı?"

Trannen başını salladı. "Söylediğim gibi birçok kez içeri girmiş olmasına rağmen yaptı. Onu tanıdığım için sadece bir göz attım. Kasanın anahtarı ondaydı. Her şey normaldi. Yıllardır olduğu gibi."

"Aksini iddia etmiyorum," dedi Steak. "Anlıyorum. Tanıdık bir müşteriymi ya da en azından yeterince tanıdık."

"Bunun normal olduğunu söylüyorsun. Ama öyle miydi?" Braddock sordu.

Hopfen yüzünü buruşturdu. "İçeri girdiğinde sabırsız görünüyordu," dedi. "Onunla konuştuğumda... kabaydı, gerçi hemen özür diledi ama acelesi olduğunu söyledi. Bunun fırtına yüzünden olduğunu düşündüm. Ama çok netti: '*Hemen* kasama ulaşmam gerekiyor' dedi. Dışarıda zaten kar yağıyordu, bu yüzden belki de sadece hava durumu ya da onu biraz heyecanlandıran bir şey olduğunu düşündüm."

"Amelia'nın değindiği noktaya gelelim. Bu sabahki görüntüler," dedi Trannen bilgisayarının ekranını çevirerek. Sabah 9:21. Marist elinde büyük bir çantayla ön kapıdan içeri girdi, bir an durakladıktan sonra doğruca vezneye ve Amelia'ya yöneldi. Amelia hemen başını sallamaya başladı ve Braddock onun dudaklarından şu sözleri okuduğuna yemin edebilirdi: *Tamam, tamam*.

Amelia haklıydı, adam tedirgindi. Marist beklerken yüzünü ovuşturdu ve sonra sürekli saatini kontrol ederek müşteri hizmetleri bankosunun etrafında çılgınca döndü.

"Uyuşturucu bağımlısı gibi volta atıyor," diye mırıldandı Steak.

"Endişeli," dedi Braddock aynı fikirdeymiş gibi.

sürekli izlemek. Trannen gülümseyerek resme girdi. "Onu hemen tanıdın mı?"

"Ah evet," dedi Trannen.

"Peki farklı görünüyor muydu?"

Trannen, "Amelia daha sonra beni evde aradığında, onu televizyonda gördüğünü, içeri girdiğinde tedirgin göründüğünü söyledi ve geriye dönüp düşündüğümde, sanırım ben de bunu fark ettim, ancak imza atarken bana karşı nazikti ve onu kasaya geri götürdüm," dedi. "İçeride birkaç dakikadan fazla kalmadı ve hemen dışarı çıktı."

"Peki bu normal miydi?"

"Genel olarak evet," dedi Trannen ve ardından zımbalanmış bir dizi kâğıt aldı. "Bunlar yıllar boyunca yaptığı tüm ziyaretler. Buraya otuz bir farklı kez geldiğini göreceksiniz."

"Bu alışılmadık bir faaliyet seviyesi mi?"

Trannen başını salladı. "Biraz, belki. Zaman zaman sık sık gelip giden müşterilerimiz oluyor. Eski beyzbol kartlarının ticaretini yapan bir müşterim var ve bazılarını kasada tutuyor. Alım-satım aşamasındayken oldukça sık gelip gider. Bu adam için, Bay Marist, daha çok birkaç ayda bir ya da üç ayda bir gibi bir program uyguluyordu."

"Ona neden bu kadar sık geldiğini hiç sordun mu?"

"Hayır ya da en azından ben öyle bir şey hatırlamıyorum," diye cevap verdi. "İlginç olan, erişilen zamanlara baktığımda ve bunu gördüğümde hatırladım, içeri giriyor, kutuya erişiyor ve genellikle birkaç saat sonra geri gelip tekrar giriyordu."

Braddock, "Sanki bir şeyi çıkarıp kullanıyor ve sonra geri koyuyordu," dedi. "Oradan ne çıkardığını hiç gördün mü?"

"Belki," dedi Trannen ve birkaç fare tıklaması daha yaptı. "Elbette bunu yapmamam gerekiyor ama bazen fark ediyorsunuz, duyuyorsunuz ya da çıkarım yapıyorsunuz. Günlüğü aldım ve o günler için hala elimizde olan güvenlik kamerası görüntülerini inceledim. Bazen müşteriler kasadan çıktıklarında ne aldıklarını saklamıyorlar ya da o kadar da iyi saklamıyorlar." Oynat tuşuna bastı. Kamera kasanın girişine odaklanmıştı. Marist dışarı çıktı, sağ elinde gümüş kasalı bir dizüstü bilgisayar vardı ve yürürken onu omuz askılı bir evrak çantasına dolduruyordu.

"Bu üç saat sonraki hali."

Marist kasaya doğru yürüdü, içeri girerken çantasından dizüstü bilgisayarı çıkardı ve gözden kayboldu, birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı.

"Mobil sıcak nokta," diye fısıldadı Steak. Braddock başını salladı. "Kutudan çıkardığı başka bir şey gördün mü?" diye sordu.

Trannen başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi.

"Ve tasarruf hesabında bir hareket yok mu?" Biftek dedi.

"Orijinal depozito vardı ve hepsi bu. Dediğim gibi, insanların sadece kiralık kasa için bir hesap açması hiç de alışılmadık bir durum değil."

"Kiralık kasayı açmamız mı gerekiyor?" Braddock söyledi. "Anahtarı bende var."

"Arama emri olmadan..." Trannen tedbirli davrandı.

"O öldü. Çocuğu bulmaya çalışıyoruz. Eğer orada bize yardımcı olabilecek bir şey varsa, onu hemen görmeliyiz. Ne kadar ömrü kaldığını bilmiyoruz."

Trannen başıyla onayladı ve kasaya doğru kendisini takip etmeleri için el salladı. Duvarın ortasında durdu. Kutu sırası 130-139.

Marist'inki 134 numaraydı. 10 x 10 x 22 inçlik bir kutuydu.

"Büyük bir tane," dedi Steak. Cep telefonu kamerasıyla çekim yaptı. Trannen kendi anahtarını, Braddock da Marist'in anahtarını taktı ve kasanın kapısını açtılar.

Braddock kutuyu çıkarıp yerleşik tezgâhın üzerine koydu ve üstünü çevirerek açtı.

"Oha!" Biftek dedi. "Merhaba."

Kutunun içinde 50 dolarlık banknotlar halinde nakit para yığınları vardı. Toplamda seksen dört deste vardı. Desteler arka tarafta kutunun üst kısmına kadar uzanıyordu ama ön tarafta sadece bir ya da iki tane vardı. Dizüstü bilgisayar ve Marist'in kutuya koyduğu diğer her şey için yer olmalıydı.

Steak desteleri saydı, hepsinin nakit olduğundan emin olmak için birkaçını kontrol etti.

"Çetele nedir?" Braddock söyledi.

Steak bir ıslık çalarak, "Hepsi eşitse, 420.000 dolar sayıyorum," dedi. "Ne haltlar karıştırıyordu?"

"Her neyse, bu onun hayatına mal oldu."

FOURTEEN

"THERE ARE CONDITIONS."

Tori telefonunu kontrol etti. Tekrar dışarıya baktığında, kar durmadan yağıyordu. Bulundukları yer biraz korunaklıydı ama rüzgârın karı savurduğunu biliyordu.

Marist'in cesedi bir saat önce bölge adli tabibi tarafından olay yerinden kaldırıldı. Bemidji'deki BCA ofisinden gelen Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'nda görevli adli tıp uzmanı Jody Beck şimdi olay yerinin geri kalanını inceliyordu. Beck uzak duvardaki kurşun delikleri üzerinde çalışırken Tori kulübenin kapısından onları izliyordu. Bollander da ona katıldı.

Tori, "Adamlarınız kapıları çalarak bir şey bulabiliyorlar mı?" diye sordu.

"Eh, pek bir şey yok," diye yanıtladı Bollander. "Yakınlardaki birkaç kişi son günlerde pansiyonun yanında park etmiş kamyonetler gördüğünü hatırlıyor, yol sürülmüş. Tesis terk edilmiş olduğundan ve kapısında satılık levhası bulunduğundan bunu pek önemsememişler. Zaman zaman mülkü satın almak isteyen gruplar olmuş. Pusuda bekleyen birilerini görmek *o kadar* da alışılmadık değil."

"İnsanlar öyle sandı-"

"Varlıkları buna işaret ediyordu. Birileri mülke bakıyor."

"Bunu kontrol etmek için bankaya hiç telefon edilmedi mi?" Tori cevabı bildiği için sordu.

"Kim tarafından?" Bollander alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Peki ya banka?"

"Bankanın burada birinin olduğundan haberi yoktu."

Adli tıp görevlisi Jody Beck, cımbızında bir mermiyle yanlarına geldi. "Küçük kalibreli, dokuz milimetre. Giriş açısına göre, uzak duvardaki ve ön penceredeki iki mermi bu açıda bir yerden ateşlenmiş." Beck on adım ilerledi. Marist'in cesedini buldukları yerin tam üzerinden ateş ediyordu.

Beck uzaktaki duvara doğru üç adım attı. "Tam şurada eski ahşap zeminde yeni siyah çizik izleri, şurada yeni bir göçük ve bazı döküntüler var." Küçük bir kanıt torbasını havaya kaldırdı. "Vinil ve köpük gibi görünüyor."

"Anlamı ne?" Tori çantadaki parçaları incelerken şöyle dedi.

"Mobil sıcak noktayı buldunuz, bu da bir tür iş yaptıklarını gösteriyor. Yerde bağdaş kurup oturduklarından şüpheliyim. Burada bir masa ve muhtemelen katlanabilir sandalyeler olduğunu düşünüyorum. Tahminimce hepsini toplayıp buradan gittiler."

"Şu mobil sıcak nokta," dedi Tori. "Ondan ne elde edebilirsin ki?"

Beck yüzünü buruşturdu. "IP adreslerinden şüpheleniyorum. Daha fazlası değil ama bir göz atacağız."

Bollander dışarıya baktı. "Bütün gece burada olacak iki adamım var," dedi Tori'ye. "Jody'nin buradaki işini bitirmesini bekleyeceğim ve sonra ikimiz de Park Rapids'e geri döneceğiz. Az önce rüzgarın önümüzdeki iki saat içinde şiddetini artıracığı ve gece boyunca deli gibi eseceği tahminini duydum. Hazır hava güzelken neden otele gitmiyorsunuz?"

Tori etrafına son bir kez baktı ve başını salladı. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Burada başka bir şey bulursak seni ararım."

Tori Braddock'a mesaj atarak C'mon Inn'e doğru yola çıktığını söyledi. O da bir dakika sonra mesaj attı: *Bana bir bira söyle*. Kadın gülümsedi. Kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Bir radyo istasyonu buldu, hava durumu güncellemesi ararken kendi sesine, Shannon Murtaugh ile daha önce yaptığı röportaja rastladı.

Medyada kendi sesini duymak onu hiçbir zaman rahatlatmadı. Sesi hiçbir zaman düşündüğü gibi çıkmıyordu. Ses tonu her zaman beklediğinden bir ya da iki oktav daha pesti, özellikle de bugün. Muhtemelen soğuk havadan kaynaklanıyordu. "Tanrım, Tori, sanki bugün bir buçuk paket sigara içmişsin gibi geliyor," diye mırıldandı. Hayatında hiç sigara içmemiş olan Tori bu düşünceye kıkırdadı.

Sesinin tonuyla ilgili bir başka şey de, bazen, özellikle de haklı olduğunu düşündüğü zamanlarda, küçümseyici bir çok bilmiş gibi görünebileceğinin farkında olmasıydı. Kariyerinin başlarında, bazı başarılı davalar Büro'daki itibarını artırdıktan ve New York City Saha Ofisi'ne atanmasını sağladıktan sonra, bir *New York Times* muhabirine konuşmuş ve Büro'nun yeterli kanıt elde edildiğine ikna olmasından çok önce kayıp bir kız soruşturmasıyla ilgili bir teori sunmuştu. Tori haklı olduğundan emindi ve patronu Özel Ajan Richard Graff'ın iznini almadan kayıtlara geçen bir konuşma yaptı. Ertesi sabah gazetede onun sözlerini gören Graff hiç mutlu olmadı. Hemen, sabah 5:30'da, New York'un kuzeyindeki otellerinin koridorunda konuyu ele aldı.

Graff ona koridorda odası olan herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Özel Ajan Hunter, bir gazeteciye bir teori sunmanın, o hikayeyi ortaya çıkarmanın mantıklı olduğu zamanlar olabilir," demişti. "Bu o zaman değildi ve bu *senin vereceğin* bir karar da değildi!"

Başını öne eğerek öylece durdu. "Evet, efendim."

"Bu iş seninle ilgili değil. *Asla* seninle ilgili değil. Kurbanla ilgili. Ve siz, Özel Ajan Hunter, herkesten önce bunu anlarsınız diye düşünüyorum."

"Evet, efendim," diye uysalca cevap verdi.

Graff haklıydı. Davadan alınacağına kesin gözüyle bakıyordu ama alınmamıştı. Birkaç gün sonra özür dilemek ve kendisini yanında tuttuğu için teşekkür etmek üzere Graff'a gitmişti.

"Mesele sadece ben olsaydım, gitmiş olabilirdin," demişti. "Ama bu benimle ilgili değil, bu-"

"Kurban. Evet, efendim."

Birkaç hafta sonra, kayıp on dört yaşındaki kızı, Tori'nin onu kaçırdığını tahmin ettiği ve daha sonra kanıtladığı türden bir adamla birlikte bulduklarında bu muhakeme eksikliğinden kurtuldu. Kaçıran adama kelepçe takıldığında ve kız ailesine kavuştuğunda o da oradaydı. Kızın kurtarıldığını duyurmak için basın toplantısı düzenlendiğinde, Graff ona kürsüde bir yer teklif etti.

"Saygıyla reddedebilir miyim, efendim?"

"Emin misiniz?" Graff sordu. "Biliyorsun, sen haklıydın. Haklı olduğun için de onu geri aldık. Bu az bir şey değil."

Haklıydı ama yanılıyordu. Ve tüm birimlerinin duyabileceği şekilde azarlandığı, davayı takip eden muhabirler için bir sır değildi. Graff'a o kürsüye çıkarsa, soruları yanıtlamak için hazır bulundurulursa, bu sorulardan bazılarının kendisiyle ilgili olacağını bildiğini ve bunun kendisiyle ilgili olmadığını, kurbanla ilgili olduğunu söyledi. "Bugün ihtiyacım olan tek şey kızı geri almak efendim."

Manchester Bay'e geri dönmek için Büro'dan ayrılana kadar sekiz yıl daha Graff için çalıştı.

Park Rapids'in on mil kuzeybatısında telefonu çaldı. Cevap verdi. Arayan Bollander'dı.

"Tori. Bir dakika içinde bir telefon gelecek. Cevap ver."

"Kimden?"

"Teddy Marist hakkında bilgisi olan biri. Sadece sizinle konuşabileceklerini söylediler."

"Şerif, numarayı araştır."

"Tamamdır."

Tori telefonu kapattı. Arabayı yolun kenarına çekti, dörtlülerini yaktı ve telefonundaki bir uygulamaya dokunup saati kontrol etti.

20:07.

Arama otuz saniye sonra geldi. Bu, 701 alan kodunun ötesinde tanımadığı bir telefon numarasıydı. Kuzey Dakota'ydı. Telefonunu hoparlöre aldı ve "Alo?" diye cevap verdi.

"Bugün televizyonda gördüğüm Tori Hunter bu mu?" Adamın derin bir sesi vardı. Sakindi, kasıtlı olarak konuşuyordu.

"Öyle."

"Şu anda yalnız mısınız?"

"Öyleyim."

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Sanırım bilmiyorsun. Öyle olduğuma güvenmek zorundasınız. Kar fırtınasında araba kullanıyordum, bir cinayet mahallinden Park Rapids'e ve bir otele ulaşmaya çalışıyordum."

"Teddy Marist'i istiyor musun?" diye sordu adam doğrudan. "Elbette."

"Talimatlarıma uymaya istekli misin?" "Duruma göre değişir. Neymiş onlar?"

"Şu anda neredesin? Park Rapids'e gitmeye çalıştığını söylemiştin."

"71. otoyolda, kasabanın 8-9 mil kuzeyindeyim." "Koşullar nasıl?"

"Peachy."

"Birkaç kilometre sonra sağa dönmeniz gerekecek," dedi adam. Sesini saklamıyordu. "Sen ve *sadece* sen Two Coves Tavern'e gelmelisin. Yaklaşık otuz dakikanız var."

"Vay canına. Bir saniye bekle," diye yanıtladı Tori. "Bir, oranın nerede olduğunu bilmiyorum. İkincisi, neden *oraya* gelmem gerekiyor?"

"Teddy Marist'i geri istiyor musun?"

"Soruldu ve cevaplandı. Benim sorum neden *orada*? Ve onun sizde olduğunu nereden bileceğim?"

"*Bilmiyorum*," diye cevap verdi adam ve sonra içini çekti. "Kimin olduğunu biliyorum. Onun adına arıyorum."

"Peki onun elinde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Buraya geldiğinizde göreceksiniz çünkü aynı soruyu ben de sordum."

Tori hızlıca düşünerek bir nefes verdi. Bu yasal mıydı? Eğer giderse bir şeylerin içine mi girecekti? "Bağlantınız Teddy'nin dönüşü için ne istiyor?"

"Onun için aracılık yapmıyorum," diye cevap verdi adam. "*Bu* aramayı yapmak istemedim. Bela istemiyorum. Ama çocuk daha on yaşında. Bugün başına gelenler doğru değil. Eğer onun sağ salim dönmesi için bir şeyler yapabilirim, o kadar ileri giderim ama daha ileri gitmem. Dönüşü ya da daha fazla bilgi için bir anlaşma var mı? Bu seninle onun arasında kalacak. Anladın mı?"

"Evet."

"Ve Ajan Hunter, bir şey daha var." "Neymiş o?"

"Bazı koşullar var."

"Hangi şartlar?"

"Yalnız geleceksin. Başka kimse yok. Destek yok. Başka polis yok. Ve yalnız olup olmadığını anlayabileceğim. Eğer değilsen. Bu kadar. Bu iş burada biter."

Tori bir an durup gösterge panelinin ekranındaki haritayı inceledi. Gerçekten de bir milden kısa bir süre sonra bir dönüş vardı. "Buna çok fazla güvenmemi istiyorsun."

"Öyleyim."

"Sözünüzü tutacağınızı nereden bileyim?"

"Bilmiyorsun," diye yanıtladı adam. "*Eğer* haberlerde söylenen kişiysen, çocuğu geri istiyorsan başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Two Coves Tavern'e gel. GPS'inize takın. Eğer yarım saat içinde orada olmazsan, ben de çocuk da gitmiş oluruz."

Tıklayın.

Tori kayıt uygulamasına dokundu ve aramayı yeniden dinledi.

Yasal mıydı? Gözlerini kapadı ve sesi, ses tonunu tekrar dinledi. Sesi yeterince sakindi ama bir isteksizlik vardı. Bu gerçek miydi yoksa baskıdan mı kaynaklanıyordu?

Arkasına yaslandı ve bir süre düşündü.

Eğer zorlama olsaydı, destek olmadan bir şeye çarpardı. Ya gerçekse? Desteği olmadan bir şeye doğru sürüyordu.

Adam haklıydı. Gerçekten fazla seçeneğimiz yoktu.

Ve oraya varana kadar gerçekten çizgide değilsiniz.

Bilgisayarın GPS'ine Two Coves Tavern'i yazdı. Adam yalan söylemiyordu. Yarım mil ileriye dönmesi ve sonra kuzeybatıya geri dönmesi gerekiyordu. Ve Two Coves'dan on dokuz mil uzaktaydı. Bu havada gidecekse hemen gitmeliydi.

Sağa dönerken Tahoe'nun sirenini değil ama polis ışıklarını yaktı. Ağaçlık bir alandaydı, bir devlet ormanının en alt ucundan geçiyordu, bu yüzden kar yağarken

rüzgar bir dereceye kadar hafiflemişti. Önündeki yol düzdü ve sadece mütevazı dönüşler vardı. Sağ tarafta, kar küreme araçlarının yol güzergâhını takip etmek için kullandığı reflektör direklerini görebiliyordu. Ve dışarıda kar küreme araçları vardı. Yol boyunca birkaç tane görmüştü, ancak kötüleşen koşullar nedeniyle kar küreme araçları bile yoldan çekilmiş olabilirdi. Hız göstergesine baktığında saatte kırk milin biraz üzerinde gittiğini gördü. Bu hız onu rahatlatıyordu ve Two Coves'a neredeyse zamanında varmasını sağlayacaktı.

Rotayı belirledikten sonra uzun bir nefes verdi ve Braddock'u aradı.

"M e r h a b a , " diye başladı. "Bankadaki işimiz bitmek üzere. Bir şeyler bulduk-"

"Bunların hepsi beklemek zorunda," diye araya girdi Tori. "Sana söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek ama beni dinle. Steak orada mı?"

"Evet."

"Bunu hoparlöre ver. Bunu o da duymalı." Görüşmeyi tekrar dinletti ve ardından Two Coves'a doğru yola çıktığını söyledi.

"Tabii ki hoşuma gitmiyor!" Braddock dedi

ki. "Beğeneceğini düşünmemiştim."

"Yine de gidiyor musun?" Biftek dedi. "Ya-"

"O telefon görüşmesini yaptığım andan itibaren aklımdan "ya olursa "ları geçirmediyimi mi sanıyorsun?" Tori tersledi. "Telefonda konuşurken de bunu yapıyordum. Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

"Başka seçeneğim yok da ne demek? Geleceğini bildikleri için Teddy'yi seni çekmek için yem olarak kullanıyor olabilirler."

"Ne amaçla? Benim onlara ne faydam var?"

"On yaşında bir çocuktan daha değerli bir rehine mi?" Biftek cevap verdi. "Belki de bu adamlar biraz araştırma yapmışlardır ve eğer biri, herhangi biri gelecekse bunun sen olacağını fark etmişlerdir."

Bir an durdu. Bu düşünce aklına gelmişti. "Bu pek olası olmayan bir ihtimal," diye kabul etti, gözleri dosdoğru ileride, rüzgâr hızla artarken elleri direksiyonda sıkıydı. Birdenbire yarlarda hiç ağaç kalmamıştı ve GPS'i kontrol ettiğinde artık devlet ormanının batısında olduğunu gördü. Daha açık bir alana girmiş olmalıydı. *Sabit.* "Ne düşündüğünü anlıyorum, sadece... burada olanın bu olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diye yanıtladı Braddock. "Neden olmasın?" Biftek dedi.

"Çünkü bu insanların hiçbirinin kim olduğunu bilmiyoruz. Hiçbirinin. Burada, bankada öğrendiğimiz hiçbir şey bize bunu söylemedi, değil mi?"

"Henüz değil," diye kabul etti Steak.

"Ne buldun?" Tori söyledi.

Braddock kasada ne bulduklarını anlattı. "Marist bir şeylerin içindeydi."

"Bu adamlara kazık mı attı?"

"Bu tüm olanları açıklayabilir. Ancak, eğer bu adamlarla birlikteyse, en azından şimdilik bunu söyleyemeyiz çünkü kim olduklarını bilmiyoruz ve evinde, Darkwoods Resort'ta ya da burada bankada onları tanımlayacak hiçbir şey görmedik. Ya da varsa bile biz göremiyoruz. Sadece bir miktar nakit bulduk ve bir dizüstü bilgisayar ve kim bilir başka nelerle ayrıldığını biliyoruz. Sanırım daha fazla parayla uğraşmak içindi. Ama kimler? Henüz bir ipucu yok."

"Ama bunu yapan birine ulaşabiliriz," dedi Tori. "Bu iki kişilik olabilir."

"Kim?" Biftek dedi.

Braddock, "Kaçan kişi Tori'nin çağrısına yanıt veriyor," dedi. "Çağrı... bu adamların birbirlerine düşman olduğu teorimizin doğru olduğunu gösteriyor. İçlerinden biri bir çıkış yolu arıyor."

"Onun araması mı?" Steak kafası karışmış bir şekilde cevap verdi. Sonra anladı ve başını sallamaya başladı. "Medya vurdu. Her yerde çalışıyor. Sen de mi oradaydın?"

Tori, "Bir çağrı davet ediyorum," dedi.

Braddock, "Bu adam tatil köyünde ne yaptığını anladığınızı görüyor," diye ekledi. "Ve şimdi elinde bir pazarlık kozu var. Hapisten bedava çıkma kartı olduğunu düşünüyor. Bu arama, belki de dürüst bir aracı getirdiğini gösteriyor."

"Ama yalnız gitmek? Tor, bunu bilemiyorum," dedi Steak, saatine bakarak ve sonra telefonundan Akeley'den Two Coves'a bir yol tarifi haritası çıkardı. Braddock'a haritayı gösterdi ve başını salladı.

Ondan çok uzaktaydılar.

Braddock ona baktı ve havayı göz önünde bulundurarak dudak büktü:

Doksan dakika.

"Daha fazla," diye fısıldadı Steak. "Onu yavaşlatmalıyız."

"Bunun için çok geç," diye fısıldadı. Braddock bunu onun yaptığını biliyordu. Şimdi asıl soru ona nasıl yardım edebilecekleriydi?

Tori'nin gerçek güçlerinden biri insanları okumaktı. NYPD'nin en iyi dedektifleriyle ve FBI'ın Ortak Terörizm Görev Gücü'nün özel ajanlarıyla çalışmıştı. Uzman sorgulayıcılar. Tori, bir görüşme ya da sorgulama sırasında masanın karşısına oturup birinin gözlerinin içine bakma ve onun ölçüsünü alma konusunda o güne kadar gördüğü herkes kadar iyiydi. Vücut dilini, ifadeyi, gözleri, ağzı, başka tarafa ya da aşağıya bakmayı, hepsini anlayabilir ve bir okuma yapabilirdi. Ancak bu kez, üzerinde çalışması gereken tek şey bir sestti. *Ne duyduğunu düşünüyordu?*

"Biz bunu dinledik ama siz onunla konuştunuz. Bunun titreşimini aldınız. Sence yasal mı?"

"Evet," diye yanıtladı. "Ses tonu. Sakindi. Sadece biraz gerginlik duydum, muhtemelen benimkiyle eşleşiyordu."

"Kimliği hakkında bir fikir edinemedim mi?"

"Ben de öyle," diye yanıtladı Tori. "Onunla Two Coves Tavern'de buluşmak dışında. Ama ben çaresizlik hissetmedim. Çoğunlukla kabul et ya da git şeklinde bir teklifti. Otuz dakikam vardı, yoksa yürüyecekti ve sonra telefonu kapattı. Pazarlık yoktu. Gel ya da gelme, bu tamamen bana bağlıydı. Farklı bir şey duydunuz mu?"

"Hayır," dedi Braddock ve Steak'e doğru baktı. "Sen mi?"

"Hayır, gerçi Tori'nin geleceğini hiç söylemediğini fark ettim."

"Geleceğimi biliyor," diye yanıtladı Tori. "Ve siz ikiniz de gideceğimi biliyorsunuz."

"Anlamıyorum," dedi Steak. "Neden aracı? Yani kim bu adam? Bu işin bir parçası olmak istiyormuş gibi bir hali yoktu."

"Bunu yapmak zorunda olduğunu hissettiğini anladım. Başınız gerçekten belaya girdiğinde kimi ararsınız?" Tori söyledi. "Aradığınızda, riske rağmen size yardım etme olasılığı en yüksek olan kişiler kimlerdir?"

"Aile," diye yanıtladı Braddock. "Bu adam bir çeşit aile."

"Nolan. Onu Two Coves Tavern'e götürmeliyiz. Bakalım ne bulabilecek," dedi Steak. "Onu aramama izin ver."

"Bir saniye bekle, Steak. Two Coves'a gidiyorum," dedi Tori. "Bu bana neden bir şeyler çağırıştırıyor?"

Steak, "Devletin bir yıl önce sorun yaşadığı şu sözde milisler oradan geliyor," diye cevap verdi. "Tüm o tutuklamalar."

"MN Partizanları mı?" Tori söyledi. "O adamlar mı?"

"Evet, şimdi o adamlar hapse girdi ama dışarıda onlardan daha çok var ve kolluk kuvvetlerinin hayranı değiller."

"Müthiş," diye inledi Tori. "Gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor."

"Two Coves bana Lainey Darr'ı merak ettiriyor. MN Partizanlarının üssü oradan çok uzakta değildi. Bu o adamlardan biri olabilir mi? Onlara karşı oldukça sert davrandı. Belki de onlara bakmalıyız."

"Bu bir düşünce."

"Bununla birlikte, o grup ne kadar kaçık olsa da, on yaşındaki çocukları öldürmeye pek meraklı olduklarını sanmıyorum," diye devam etti Steak. "Orada büyük bir oyundan bahsediyorlar ama gerçekte, saldırı tüfekleri taşıyan ve birilerinin onları fark etmesi için yalvaran bir grup özenti sert adamdan ibaretler, tabii ki bizim dışımızda."

"İşte bu yüzden yalnız gelmem söylendi," diye cevap verdi Tori. "Kolluk kuvvetlerinin hayranı değiller, özellikle de biz güçle geldiğimizde. Kasaba ne kadar büyük?"

"Orası bir kasaba değil, bir kavşak," diye yanıtladı Steak. "O tarafa gitmeyeli birkaç yıl oldu ama sanırım bir bar, bir benzin istasyonu, belki bir kilise ve postane var. Yakınlarda birkaç tuhaf işletme daha olabilir ama burası temelde eyalet ormanına ve kuzeybatıdaki yaban hayatı sığınaklarına giden son kasaba. Nüfusu çok az bir bölge."

"Kulağa ideal geliyor."

"Bir pusu için," diye uyardı Steak. "Arkanızı kollayın."

"Bizden ne istiyorsunuz?" Braddock söyledi.

"Bollander'ı ara. Telefon numarasının izini sürüyordu. Bak bakalım bir şey bulmuş mu. Sonra da kışınızı kaldırıp buraya gelin."

FIFTEEN

"A PLAY IS BEING MADE HERE."

Braddock kendini her otuz saniyede bir gösterge panelindeki haritadan ilerlemelerini kontrol ederken buldu, sanki daha hızlı gitmelerini ister gibiydi. Steak zorluyordu, polis ışıkları ve siren, koşullar göz önüne alındığında cesaret edebildiği kadar hızlı sürüyordu.

Kendini meşgul tutmak için telefon görüşmeleri yaptı. İlk olarak Boe'yu aradı ve bankada öğrendikleri hakkında bilgi verdi, ardından da Tori'yi.

"Desteği olmadan gitmemeli. Bir çeşit destek olmadan gitmesine nasıl izin verirsiniz?"

"Sen ara onu," diye yanıtladı Braddock. "Bakalım ne kadar uzağa gideceksin." Boe sesli bir şekilde iç çekti. "O zaman kışınızı kaldırıp oraya gidin."

"Gidebildiğimiz kadar hızlı gidiyoruz." "Koşullar ne kadar kötü?"

Steak, "Sadece yolu takip etmek bile zor olmaya başladı," diye bildirdi. "Tek söyleyebileceğim GPS için Tanrı'ya şükretmek. Sizi yolda tutmaya yardımcı oluyor."

"Tamam, ekibinizin hepsi buraya geldi."

Braddock hepsine Tori'nin ne yaptığını anlattı. "Nolan. The Two Coves Tavern. Mülkiyet, tarih, hızlıca bulabileceğin her şey."

"İlgileniyorum. Haberiniz olsun, Lakes Community Bank'tan Elaine Baird ile tekrar konuştum. Sistemlerini, her online işlemi izliyorlar. Olağandışı bir hareketlilik olmadığını bildirdi. Marist'e kadar izini sürebileceği bir şey yok. Ama bu onun raporu. Biz takip etmiyoruz ve o da bize değerlendirme yapmamız için erişim izni vermeye yanaşmıyor. Bölge savcısının yardımına ihtiyacımız olacak."

"Tamam. Bankayla daha sonra ilgileneceğiz. Adli olarak bir şey var mı?"

"Şimdilik hayır," dedi Reese. "Yarın Darr ve Girard'ın yanı sıra Marist'in de balistik raporlarını almalıyız. Bu sadece gerçekten kullanılmış bir silah bulursak önemli olacak."

Braddock, "Tatil köyünde işler planlandığı gibi gitseydi, Barry ve Teddy Marist'in yanında yatan Darr ve Girard'a ait silahı bulacağımızdan şüpheleniyorum," diye cevap verdi. "Marist'in evinde başka bir şey var mı?"

"Daha önce keşfettiğinizin ötesinde bir şey yok. Evde sadece birkaç aydır yaşıyor. Gördüğünüz gibi, henüz çok fazla yakın komşu yok. Araştırmaya devam edeceğiz ama-"

"Yumurtalar mı? Denizci? Herhangi bir şey?"

"Marist'in araç değiştirdiği o uzak video kaydını bulduk. Bu bir iz kamerasından alınmış ve her şey uzakta gerçekleşmiş. Mariner bu sabah erkenden, gün doğmadan önce oraya yerleştirilmiş. Mariner'in park edildiğini ve açık renkli bir SUV'a benzeyen pikap aracın onu bırakan kişiyi aldığını görebildik, ancak korkarım bundan daha fazlasını elde edemiyoruz. Marist'in daha sonra alması için oraya park ettiklerinde hava karanlıktı. Bütün gün o parkın etrafındaki bölgeyi tekrar tekrar araştırdım. Elimde başka tanık ya da video yok. Açıkçası, elimizdekilere sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Kiminle karşı karşıya olduğumuz konusunda bize fikir verecek bir şey bulan oldu mu?"

Diğer uçta sessizlik vardı.

Boe, "Çalışmaya devam edeceğiz," dedi ve hattı kapattı.

"Endişeli misin?" Biftek sordu.

"Destegi olmadan körlemesine gidiyor. Sen ne düşünüyorsun?"

* * *

Şerif olan babası Koca Jim, herhangi bir durum gerginleştğinde sık sık *beyaz mafsalsal* terimini kullanırdı. Yakın giden bir maçın sonuna geldiklerinde ya da gölde fırtınayı atlatıp eve dönmeye çalıştıklarında "Beyaz boğum zamanı" derdi. O kadar sık kullanırdı ki, bir keresinde sözlüğe bakmıştı. Merriam-Webster "White Knuckle" ı şu şekilde tanımlıyordu: gerginliğe neden olan veya gerginlik yaratan.

Bu mu? Bu kesinlikle beyaz mafsalsal zamanıydı.

Önce yolculuğun kendisi vardı. Artan rüzgar yüzünden hızını yavaşlatmak zorunda kalmıştı. Braddock'la birlikte bu Tahoe'ye yüzlerce kez binmiş olmasına rağmen, onu hiç kullanmadığını fark etti. Farlarının ışığının ötesini zar zor görebiliyordu. Uzun farlar da hiçbir işe yaramıyor, durumu olduğundan daha da karanlık hale getiriyordu.

Ve sonra bir düşünce vardı: *Neye doğru gidiyorsun, Tori?*

Baskı durumlarıyla ilgili pek çok deneyimi vardı. Ama bu farklı hissettiriyordu. Her zaman FBI'daki ekibi ya da Braddock ve ekibi onunla birlikte olmuştu. Bu gece, gerçekten tek başınaydı.

Gözlerini kısarak baktı, küçük yeşil yol tabelasına yaklaşırken yavaşladı. Two Coves - 4 mil. Otoyol 71'den döndüğünden beri başka bir araç görmemişti. Telefonu çaldı.

Braddock.

"Bollander numaranın kontrollü bir telefona ait olduğunu söylüyor."

"Şok edici," dedi Tori.

"Two Coves Tavern'in sahibi Newell DeBoer adında bir adam. Sabıka kaydı yok. Nolan, Reese ve Boe, Becker İlçe Şerif Departmanı ile irtibata geçerek size daha fazla bilgi verip veremeyeceğimizi öğrenmeye çalışıyorlar. Gerekirse size yardım edebilecek bir şerif yardımcısı bulabilir miyiz diye bakıyoruz."

"Will, yalnız gitmeliyim. Arayan belliydi."

"Anlaşıldı. Eğer birilerini bulabilirsek, onları Pine Point'te sahneye çıkaracağız."

"Az önce oradan geçtim," dedi Tori.

"Pine Point'ten yeni geçtiyseniz, yakın olmak zorundasınız. Meyhaneden ne kadar uzaktasınız?"

"Şimdi iki mil diyebilirim. Sen ne dersin?"

Braddock içini çekti. "Acele ediyoruz ama bir saatimiz var, muhtemelen bu yollarda daha fazla. Bunu durdurmanın bir yolu var mı?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Zaten zamanında yetiştirmeye çalışıyorum."

"Oraya vardığınızda onu oyalamaya çalışın. Yollar tehlikeli.

Dışarıda olmak güvenli değil. Bir

şeyler var." "Bir deneyeceğim."

İkisi de bunun işe yaramayacağını biliyordu.

"Şey... dikkatli ol," dedi Braddock. "Ve telefonuna cevap ver."

Tahoe ilk kez büyük bir rüzgârla sarsılmıyordu, bu da onun SUV'u sabitlemek için direksiyonu daha sıkı kavramasına neden oldu. Sürücü koltuğunda öne doğru eğildi, sanki bu ve gözlerini kısmak kar fırtınasında görmesini kolaylaştıracakmış gibi, tam ileride parlak bir ışık görmeye başladı. İlk başta soluktu, ama giderek parlaklaştı, yanıp sönen kırmızı bir nokta haline geldi. Sağında, her Minnesota kasabasının girişinde bulunan küçük yeşil tabelayı gördü. Şöyle yazıyordu: Two Coves Kasabası, Nüfus. 74. Tori dört yönlü bir kavşağa yaklaşırken yavaşladı. Yanıp sönen kırmızı nokta, caddenin üzerinde sarkan yatay bir telin üzerinde asılı duran ve sert rüzgârla şiddetle sallanan bir stop lambasıydı. Yolun sol tarafında, yatay olarak uçuşan karı tamamen aydınlatan tek bir sokak lambası vardı.

Kırmızı ışıktaki durdu ve envanterini çıkardı. Bir nefes verdi, artık önündeki yolculuğun en azından bu ayağını tamamladığına göre vücudundaki gerginliğin azalmasına izin verdi.

Two Coves tam da Steak'in tarif ettiği gibiydi. Gerçekten de kavşaktan başka bir şey yoktu. Solda terk edilmiş gibi görünen küçük bir Katolik kilisesi vardı, önündeki taş markinin üzerine büyük bir Satılık tabelası asılmıştı. Hemen sağda, önünde kalın bir kar örtüsüyle kaplı bir posta kamyonunun park ettiği küçük, kutu gibi bir ABD Postanesi vardı. Kavşaktan geçerek

Solda bir benzin istasyonu ve küçük bir bakkal vardı, karanlık ve kapalıydı. Ve ileride sağda, Two Coves Tavernası.

Tabela yanmıyordu ama barın ön tarafındaki küçük, kare pencerelerden içeride ışıkların yandığını görebiliyordu. Üç büyük kamyonet dışarıda bir sıra halinde park etmişti.

Gösterge tablosuna baktı. Saat 20:58. Neredeyse kırk dakika sürmüştü.

Burada bir şey yok.

Arabayı yavaşça kavşaktan geçirdi, park etmiş üç kamyonetin yanından geçip geri döndü ve park etti. Meyhanenin ön kapısı açıldı ve iri yarı bir adam basamaklara çıkarak ona baktı. Cep telefonunu kaptı, silahını sağ kalçasına yerleştirdi ve kapısını açtı, hemen ardından savrulan kar çarptı. Yüzünü siper ederek aceleyle ön basamaklara doğru yürüdü. Kapıyı açan adam kışlık paltosunun fermuarını açmıştı, böylece omzundaki kılıfta duran silahını görebiliyordu.

Kadın merdivenleri tırmanmaya başladığında adam sakın bir sesle, "İçeri gelin," dedi. "Biz de bekliyorduk."

Korkma, Tori. Bu sadece parkta bir yürüyüş.

Hemen soluna dönen küçük, kutu gibi bir antreye adım attı ve Two Coves Taverna'nın ana gövdesine girdi.

Burası pis bir yerdi, çok loş bir dalış noktasıydı. İçerisi uzun ve dardı. Solunda, ön duvar boyunca yarım düzine küçük yüksek masa vardı. En uçta bir bilardo masası ve sağ duvara monte edilmiş iki elektronik dart tahtası için yeterince büyük bir alan vardı. Daha sağında uzun bir bar vardı ve lomboz pencereli sallanan bir kapıdan arka taraftaki mutfağa benzeyen şeyi görebiliyordu.

Yün sakallı, çorap şapkalı ve kamuflaj avcı montlu iki adam daha barın iki ucunda oturuyordu, her ikisinin de önünde bira şişeleri vardı. En uçtaki adam ona baktı, gözleri dar, delici ve düşmancaydı. Ona en yakın uçtaki adam, sol kalçasındaki silahı görebilmesi için ceketini geri çekmesine rağmen biraz tarafsız bir şekilde başını salladı. Bu en az iki kişiydiler ve barın arkasında en az bir silah olacağından emindi.

Barın öbür ucundan gelen pis bakışlara bakılırsa, o da şüphesiz bir şeyler taşıyordu.

Tori başını salladı ve kıkırdadı. *Tamam, çocuklar, anladım, silahlarınız var.*

Ortada, barın arkasında flanel gömlekli, pantolon askıları pantolonunu tutan başka bir adam duruyordu. Buzları o kırdı. "Özel Ajan Hunter, sanırım."

"Evet."

"Geç kaldın."

"Trafik," diye yanıtladı Tori, içeri girerken, kışlık paltosunun fermuarını açıp çorap şapkasını çıkarırken, saçlarını kabartırken, kalbi saatte yüz mil hızla çarpmasına rağmen dünyada umurunda değilmiş gibi davranırken. Ortadaki bar taburesine oturdu. Adam ona şaşkın bir bakış attı.

"Başka birini mi bekliyordun?" Tori söyledi.

"Hayır," diye yanıtladı barmen başını sallayarak. "Ben sadece... Koca Jim Hunter'ın kızı olduğun için daha uzun boylu olacağını düşünmüştüm."

"Boyumu anne tarafından almışım." Çorap şapkasını silkeledi ve ardından kollarını fırçalayarak kar kalıntılarından kurtuldu.

"Uzun zamandır dışarıyı bu kadar kötü görmemiştim," dedi barmen kolayca. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Bu yolculuktan sonra bir burbon içmek istesem de, sıcak bir fincan kahve alacağım."

Başıyla onayladı ve barın arka tarafında bir demlik hazırladı. Ona bir fincan doldurdu ve kendi fincanını doldurdu. Tori de barmen gibi yavaşça bir yudum aldı.

"Biliyor musun," diye başladı adam yeterince hoş bir şekilde, "barımda hiç FBI Özel Ajanı olduğunu sanmıyorum." Bu yorum ona Newell DeBoer ile konuştuğunu gösteriyordu.

"Sizin gibileri burada pek sevmiyoruz," diye ekledi barın en ucundaki adam. "Hiç de değil."

"Ne? Kadınlar mı?" Tori kaşlarını ona doğru kaldırarak, "Ne?" dedi.

Barın diğer ucundaki adam derin bir kahkaha attı. "Bunun içine girdin, aptal herif."

"Ewell," dedi barmen bıkkınlıkla. "Kesin şunu. O akıllı bir kadın. Sanırım o kadarını zaten anlamıştır."

"Evet, Bay DeBoer."

Onun gözlerine baktı ve hafif bir kahkaha attı.

"Ve hala buraya özel bir ajan getirmediğiniz. Ben Büro'dan emekli oldum." Tori kahvesinden bir yudum daha aldı. "Telefonda aradığınız kişinin Teddy Marist olduğunu kanıtlamakla ilgili bir şeyler söylediniz."

DeBoer cep telefonunu çıkardı, ekranına dokundu ve ona saat 19:18'den bir mesaj ve bir fotoğraf gösterdi. Teddy Marist, çiçek desenli bir kanepeye benzeyen bir şeyin üzerinde oturmuş, elleri önünde bağlıydı. Telefon ekranının üst kısmına baktı. "Söyle bana. Bunu hangi aile üyesi için yapıyorsunuz?"

DeBoer gözlerinin barın sonunda sağında duran adama kaymasına izin verdi. Ne bekliyordun ki der gibi omuz silkti.

"Aile," dedi DeBoer başını sallayarak. "Ne kadar uzak ya da aptal olurlarsa olsunlar, yardım istediklerinde hayır diyemezsin. Akraba akrabadır."

Tori, DeBoer'a dönmeden önce bir an için sola, Ewell'a bakarak, "Bu ve hepinizin benim gibi insanlardan hoşlanmadığını bilmeme rağmen," dedi. "Burada on yaşında masum bir çocuktan bahsediyoruz."

DeBoer onu içeri almak için kapıyı açan adama baktı. İçeri geri dönmüş ve başını sallamıştı. Tori, adamın takip eden biri olup olmadığını görmek için dışarıda kaldığından şüpheleniyordu. Adam tekrar girişe doğru adım attı, gözcü. Barın en ucundaki adam olan Ewell taburesinden kalktı ve ön pencereye doğru ilerleyerek dışarı baktı.

Tori tekrar DeBoer'a baktı. "Ben buradayım. Yalnızım. İstedığınızı yaptım. Teddy Marist nerede?"

"Eğer onu istiyorsan, silahını, cep telefonunu ve kamyon anahtarlarını barın üzerine koy. Hepsi burada kalacak."

Bunun olacağından korkuyordu. "Bir kolluk kuvveti silahını bırakmaz. Sizden daha fazla değil."

"O zaman şarjörü çıkar. Gittiğiniz yere silahlı gitmiyorsunuz. Zarar görmeyeceksin ama silahlı da olmayacaksın. Silah sende kalabilir. Şarjörü senin için burada tutacağım."

diğer her şeyle birlikte geri alacaksın. Ve o Tahoe'yu da kullanmayacaksın."

Tori bir an durdu, bir yudum kahve içti ve her şeyi düşündü.

"Anlaşma böyle," diye ısrar etti DeBoer. "Kes ve kurut. Al ya da bırak o."

Silah yok. Telefon yok. Anahtar yok mu? Glock'unu çıkardı ve Şarjörü çıkardı ve mermi yatağını dışarı atarak hepsini çubuğun üzerine koydu. "Buraya geri döndüğüme göre, bir yere gittiğimi varsayıyorum. Tahoe'yu sürmüyorsam neyi sürüyorum?"

DeBoer bir dizi anahtar uzattı. "Kamyonetim. Şuradaki büyük kırmızı olan. Biraz eski ama iyi çalışıyor ve lastikleri büyük ve yepyeni. Yüksekte oturuyor ve geniş bir dingil mesafesi var, bu yüzden bu koşullarda bile sizi karda götürebilir. Ve gideceğiniz yerde buna ihtiyacınız olacak."

"Nereye gidiyorum ben?"

"Navigasyon sistemine programlandı bile. Oraya varmanız yirmi ila otuz dakika sürer. Adamım sizi bekliyor olacak. Çocuğu size teslim edecek ve siz de oradan ayrılıp hemen buraya geleceksiniz. Yaygara yok, karışıklık yok. Gidiş dönüş bir saatten fazla sürmez, en fazla on saat."

"Peki ya o?"

"Sana karşı avantajlı durumda. Tahminimce fırtınada ne kadar uzağa gidebileceğini görecekt."

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar," dedi DeBoer. "Aptal herif kendini çok kötü bir işe bulaştırmış. Anladığım kadarıyla üç cinayet işlenmiş. Tetiği kendisinin çekmediğini söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Ama öyle olsa bile, yine de suç ortağı, değil mi?"

Tori başını salladı.

"Kahretsin. Bu onun suçu. O çocuğu geri almanın ötesinde bir anlaşmaya aracılık etmeyeceğim. Şimdi, onunla anlaşma yapmak istiyorsan, bu senin kararın. Benim bunlarla hiçbir ilgim yok. Anlaştık mı?"

Tori yavaşça başını salladı. Her şey düşünüldüğünde öyleydi.

"Gitmelisin. Hava her geçen dakika kötüleşiyor. Buraya döndüğünüzde, gerekirse buraya kadar gelebilirsiniz. Biz de

seni bekliyor olacak ve geceyi birlikte geçireceğiz. Döndüğünde mutfağı ateşleyeceğim," dedi DeBoer. "Anlaştık mı?"

Bu bir geri alma işlemiydi. Silahsız gitmekten hoşlanmasa da, bu beklediğinden daha iyiydi. "Bir anlaşmamız var. Ama bir şey var."

"O da ne?"

"Arkada başka bir kahve için hazır fincanınız var mı?"

"Evet, hanımefendi." DeBoer ona büyük bir strafor fincan kahve doldurdu ve üstüne bir kapak koydu ve kamyonetine doğru yürüdüler. Neyse ki kamyonetin bir yürüyen tahtası vardı, yoksa kabine çıkmak onun için zor olabilirdi. DeBoer yolcu tarafına tırmandı ve çakmak girişine bir adaptörle takılı eski bir Garmin sistemi olan navigasyon sistemini kontrol etti. Çalıştır düğmesine bastı ve sonra sürücü koltuğundaki kadına baktı. Kadın koltuğu olabildiğince öne çekmişti. Boyu 1.75'ti, böyle bir kamyonu kullanmak için ne kadar kısa olmak gerekiyorsa o kadar kısaydı.

"Normalde ne kullanıyorsunuz?" DeBoer söyledi. "Şu Tahoe mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Tori başını sallayarak ve taksinin etrafına baktı. "Audi Q5 SUV."

"Rakamlar. Akıllıca bir söz. Geçmeniz gereken bazı dönemeçler olacak, bazıları keskin ve gideceğiniz eve giden araba yolunun sonundaki kar yığınının aşmanız gerekecek. Kamyonun ihtiyacınız olacak çok fazla gücü var, ancak sizden uzaklaşmasına izin vermeyin. Hava şartlarına göre acele *etmeniz* gerekiyor ama o kadar da hızlı gitmeyin, yoksa sizden uzaklaşır."

Tori direksiyonu kavradı ve uzun bir iç geçirdi. "Bunu aklımda tutacağım."

"Pekâlâ. Bir saat kadar sonra seni burada görmeyi umuyorum." Ona alaycı bir gülümseme sundu. "Kamyonetimi geri istiyorum."

Kontak anahtarını çevirdi ve kamyon hemen gümbürdeyerek canlandı. İçerisi soğuktu, ısıtıcıyı açtı. Bu ona babasının lisedeyken kullandığı eski kamyonetini hatırlattı. O eski Ford kaldırılmamıştı ama en az bunun kadar büyük hissettiriyordu. Onu yeterince iyi kullanabiliyordu ve yoğun karda birden fazla kez kullanmıştı.

Aynı şey burada da var, Tori.

Başıyorum.

Geri geri gitti ve Garmin'in sesi canlandı: *İlçe Yolu 124'ten iki nokta bir mil batıya ilerleyin.*

* * *

DeBoer kamyonetin batıya doğru ilerleyişini izledi, sanki kar fırtınası tarafından yutulmuş gibi saniyeler içinde gözden kayboldu. Barın içine geri adım attı.

"Sence başarabilecek mi?" Ewell söyledi.

"Umarım öyledir, onun ve çocuğun iyiliği için." DeBoer telefonunu çıkardı ve numarayı tuşladı. "Hunter size doğru geliyor, yalnız, silahsız, telefonsuz."

* * *

Nöbetin üçüncü saatine başlıyorlardı.

Hafif bir rüzgâr ensesini gıdıkladı.

"Kapı biraz açık olmalı," dedi Merc, bir sandalyeye yaslanmış, bacağını kaldırmış, terk edilmiş kilisenin arka tarafına bakarak.

Towne arka tarafa doğru yürüdü. Arka kapıyı zorlayarak açmışlardı. Kapı mandalları artık tutmuyordu ve kapılardan biri gıcırdayarak açılmıştı. Kapıyı geri çekip kapattı ve sonra yan pencereden dışarı baktı. Jenks kilisenin otoparkının arka tarafına park etmişti ama barın önünü görüyordu. Kamyonu çalışır durumdaydı, farları sönmüştü ama her an gitmeye hazırды.

İlk bir saat boyunca barın ışıkları tamamen sönmüştü. Tek ışık, tek sokak lambasının ışığı ve rüzgârla sallanıp duran dur levhasının yanıp sönen kırmızısıydı. Son bir saat içinde kavşaktan bir araç geçmişti. Bu bir kar küreme aracıydı, batıdan 124. Bölge'den geliyor ve kasabanın içinden geçerek doğuya doğru ilerliyordu.

"Kar küreme araçlarının böyle bir gecede dışarıda olmasına şaşırdım. Karları taşıyacaklar ve yollar ancak yarım saat sonra kapanacak," diye mırıldandı Towne.

Merc kıkırdadı. "Siz güneyli çocuklar. İki santim kar yağıyor ve sanki beşinci kategori bir kasırgaymış gibi çıldırıp sığınıyorsunuz. Biz burada tükürüyoruz. Bir Minnesotalı'ya dışarı çıkıp bu havada araba kullanmamasını mı söylüyorsunuz? O da pasif agresifliğini bir kenara bırakıp, 'Siktir git, ben sürüyorum' der."

Towne güldü. "Sert çocuklar, ha?"

Merc sırtarak, "Yürekli ve inatçı olduğu kesin," diye cevap verdi.

"Şey," diye cevap verdi Towne. "Şimdiye kadar bu saban sürücüsü dışında meydan okumaya hazır çok fazla kişi görmedim. Belki bu bile çok fazladır."

"Olabilir. Bu fırtına oldukça kötü. Dışarıyı zar zor görebiliyorum."

İkisi de onları izliyordu, Towne arada sırada park etmiş ama gizlenmiş kamyonda, gerekirse onları almaya hazır bekleyen Jenks'i kontrol ediyordu.

Towne matarasından bir yudum viski alıp terk edilmiş kilisenin girişinde volta atmaya başlamadan önce, "Bu zaman kaybı gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Orada kimse yok. Bu havada, Minnesotalı dostlarınız ne kadar 'içten' olursa olsun, kimse gelmiyor."

"Bundan emin misin?" dedi Merc homurdanarak ve sandalyeden kalkıp pencerenin kenarına geçerek dikkatle dışarıya baktı. Büyük kırmızı bir kamyonet Two Coves Tavern'in önüne yanaştığında Towne da pencerede ona katıldı. Kamyonetten iki adam atladı ve aceleyle içeri girerek ışıkları yaktı.

"İki adamı da tanıyor musunuz?"

Merc dürbünden bakarak, "Henüz bir şey söyleyemem," dedi. Bir an sonra, ön pencerelerden birinde bir adam durmuş, dışarıya bakıyor ve cep telefonu ile konuşuyordu. "Bu Newell DeBoer. Jared'in amcası. O yerin sahibi."

"Ne düşünüyorsun?"

"Kimsenin seyahat etmediği, her yerin kapalı olduğu bir gecede, tuhaf bir saatte barını açmaya gelmesinden başka bir şey düşündüğümü bilmiyorum."

On dakika içinde iki kamyonet daha geldi ve içinde iki adam daha vardı. Şimdi ilgileniyorlardı.

Bir saat daha sürdü, ta ki saat 20:58'de ızgara ışıkları yanıp sönen başka bir araç gelene kadar.

"Şimdi, elimizde ne var?" Merc tekrar ayağa kalkarak yüzünü buruşturdu ve sol bacağındaki gerginliği hafifletmek için ağırlığını sağ ayağına kaydırıldı.

"Bacağın acıyor mu?"

"Zonkluyor," dedi.

Cip kavşaktan geçerken Towne camdan dışarı baktı. "Bu plakasız bir Tahoe. Johnny Law? Burada mı? Şimdi mi?"

Merc kendini dengeledi ve cipin park edişini izledi. Tavernanın ön girişindeki ışık yandı ve içerideki adamlardan biri ön kapıyı açtı. Kapıya doğru yürüyen kişiyi takip etti. "Bu bir kadın."

"Burada mı? Gecenin bu saatinde mi?"

"Doyurucu. Hatırladın mı?" Merc söyledi. "Ve... Kahretsin.

Bu..." "Kim?"

"Sanırım bu Tori Hunter."

Jenks onları terk edilmiş kilisenin arkasından aldı ve sonra caddenin karşısındaki benzin istasyonunun arkasına doğru manevra yaparak Hunter'ın Tahoe'sunu yanına park ettiği büyük kamyonete bindiğini gördü.

Towne, "Burada bir oyun oynanıyor," dedi.

Hunter kamyonu geri çekti, döndü ve batıya doğru gitti.

124. Jenks, sağa dönüp 124 ile buluşmadan önce yarım mil boyunca 124'e kabaca paralel uzanan çakıllı bir yolda batıya doğru ilerledi.

"Oradan tek başına kamyonetle ayrıldı. Neden?" Jenks söyledi.

Towne, "Jared çocuğu ona teslim ediyor," dedi. "Onu televizyonda gördü ve ona ulaştı ya da amcası onun için bunu yaptı."

"Olabilir," diye belirtti Merc. "Bu taraflarda bir yerde, ormanın içinde, Tamarac Ulusal Vahşi Yaşam Sığınağı'nın kuzeybatısında bir yeri olan yaşlı bir amcası daha var. Belki on yıl önce Jared'le birlikte oraya gitmiştik. Jared'e ahşap işlemeyi öğreten amcasıydı. Eğer Jared bir yerde saklanacak olsaydı, bahse girerim orası olurdu."

"İyi ama onu takip etmek için o kadar yaklaşmam. Yaklaşırsam, işimiz biter," dedi Jenks. "Onu nasıl bulacağız?"

"Bu gece burada başka birini gördün mü?" Merc söyledi. "Hayır."

İlerideki yolu, kardaki lastik izlerini işaret etti. "Sadece ekmek kırıntılarını takip et."

SIXTEEN

“I’LL BE RIGHT BEHIND YOU.”

Jared saatini kontrol etti. Saat 21:32. Geldiklerinden beri evin dört bir yanındaki pencereleri kontrol ediyordu. İki kez kamyonetini çalıştırıp motoru ısıtmak ve camların tozunu almak için dışarı çıkmıştı.

Minnesota'dan yedi yıldır uzaktaydı. Kuzey Carolina'da, dağlarda yaşarken ve çalışırken kışlar soğuk geçerdi ama bu kadar soğuk olmazdı ve zaman zaman kar yağardı ama bu kadar yağmazdı. Hiç böyle fırtınalar olmadı. Buzun ağaç dallarını sardığı, elektrik hatlarına asıldığı ve yolları buz pateni pistine çevirdiği birkaç buz fırtınası oldu, ama sonra sıcaklık bir iki gün içinde yükselirdi ve buz giderdi ve bir iki gün boyunca özensiz ıslak bir karmaşa olurdu. Bu mu? Bunu görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Dışarısı dondurucu olabilirdi ama şöminede çıtırdayan büyük ateşin de yardımıyla evin içi son birkaç saat içinde ısınmıştı. Saatlerce evi arşınladı, oturma odasından mutfığa ve oradan da yemek odasına doğru sürekli bir döngü içindeydi, çoğu zaman AR-15'i, av tüfeğini ya da tabancayı eline alıyor, kontrol ediyor, şarjörleri çıkarıyor, yeniden takıyor ya da av tüfeğini kontrol ediyor, fişek kutularını kurcalıyor ve sonra tekrar döngü içine giriyordu, bazen silahlardan birini taşıyor, telefonunu kontrol ediyor ya da durup eski kutu televizyonu izliyordu. Yerel

Manchester Körfezi'nden yayın yapan kanalın yanı sıra Twin Cities'den yayın yapan ağ kanalları da fırtına, kar birikimi, artan rüzgar hızı, düşen sıcaklıklar ve bozulan yollarla ilgili sürekli güncellemeler sağlıyordu. Eyaletin kuzey yarısı gece boyunca kapatıldı, seyahat tavsiye edilmedi. İnsanlara korunaklı kalmaları tavsiye edildi ve acil durum personelinin fırtına geçene kadar müdahale edemeyeceği konusunda uyarıldı. Dışarıda olması muhtemel tek araç ana yollardaki kar küreme araçları olacaktır.

Sonra yüzü tekrar belirdi, şerifin yanında duruyordu.

Kadın. Tori Hunter.

Haber konferansını kamyonunun radyosundan dinlemişti. Newell Amca da haberi birkaç kez izlemişti. Bud Amca huysuz bir yalnızsa, Newell Amca kurnaz bir entrikacıydı. Zeki olan, eğer isterse kendini herhangi bir duruma ikna edebilir ya da gerekirse bu durumdan kurtulabilirdi. Yardım için onu aradı. Aptallığı yüzünden onu azarladıktan sonra, Newell  ocuğu Tori Hunter'a teslim etmek için bir plan hazırladı.

"Onu televizyonda görmüştüm. Kim o?"

" nl  bir araştırmacı," dedi Newell, bildiği kadarıyla özgeçmişini özetleyerek. "Kariyeri kayıp çocukları geri getirmek üzerine kurulu. En iyi şansınız o."

"Ne yapacaksın?"

"Düşünüyorum," dedi Newell. "Lanet olsun Jared, bak burada hayatını ne hale getirdin."

"Biliyorum amca," diye cevap verdi, gözleri nemliydi.

"Bunu başarsak bile, ki bu da bir şey ifade ediyor, polis kim olduğunuzu hızla anlayacaktır."

"Biliyorum amca."

"Peki, ne yapmayı planlıyorsun?"

Jared, "şebekenin dışına çıkacağım, dağlarda bir yere gideceğim ve toprakla yaşayacağım," diye cevap verdi. "Belki Kanada'ya giderim."

"Bud'la ortak bir noktanız var. Eğer Mae olmasaydı, tüm hayatı boyunca ormanda dolaşıp dururdu."

"O ve ahşap işçiliği, amca. Keşke senin zekana sahip olsaydım."

Newell derin bir nefes verdi. "Pekâlâ, evlat. Sıkı tutun. Ne yapabileceğime bakacağım."

İki saat sonra onunla konuştuğunu bildirmek için aradı. "Tavernaya geliyor. Eğer yalnız gelirse, onu sana yollarım."

Saat 21:00'den sonra amcasının bir sonraki aramasına kadar bir saatten fazla zaman geçti. "Hunter sana doğru geliyor, yalnız, silahsız, telefonsuz."

"Yalnız mı?"

"Evet. Silahsız, telefonsuz ve *benim* kamyonetimle geliyor. Oraya varması yarım saatini alır, belki daha fazla. Fırtına her geçen dakika daha da kötüleşiyor. Çocuğu ona teslim et ve onu yoluna gönder, sonra da beni arayıp işin bittiğini söyle. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Ve dinle, Jared. Sen akıllı değilsin. Kendini bu karmaşanın içine nasıl soktun-"

"Biliyorum amca. Biliyorum."

"Onunla dalga geçme, beni anlıyor musun? O bir federaldi, hem de madalyalı bir federal. Gözlerinin içine baktım. Vahşi olduğu kadar zeki de. Sana yaklaşmasına izin verme, etrafta dolaşmasına, konuşmasına ve kafanın içine girmesine izin verme. Anladın mı?"

"Anlıyorum."

"Ve sonra oradan defolup gidin, çünkü o buraya döndüğünde, fırtına olsun ya da olmasın, peşinize düşecekleri garanti."

Jared ön taraftaki resimli pencereye gitti ve perdelerin arasından açık ön bahçeye baktı. Ev yoldan görünmüyordu, bunun nedeni kısmen evin bir tepenin üzerinde oturması, kısmen de arazinin her tarafının sık ormanlarla çevrili olmasıydı. Ancak, evin ve garajın etrafındaki alan, ilkbahar, yaz ve sonbaharda, Smoky Hills Eyalet Ormanı'ndan doğuya doğru akan olgun ormandan kesilmiş geniş çimenli bir vahaydı, sadece gevşek bir çakıl yol ve yürüyüş yolları ağı tarafından rahatsız edilen büyük bir orman parçasıydı.

Kanepeye ve battaniyenin altında bir yumru gibi kıvrılmış yatan çocuğa baktı. Onu uyandırmanın zamanı gelmiş olabilirdi. Yanına gitti ve eğildi. "Uyan." Kendi yüz maskesini indirdi, yastık kılıfını Teddy'nin başından yavaşça kaldırdı.

"Kiminle konuşuyordun? Bir amcayla mı?" Teddy sordu.

Çocuk pek bir şey
kaçırmamış. "Dinliyor
muydun?" Teddy başıyla
onayladı.

"Olmaması zor, sanırım. Diğerleriyle değil de benimle olduğun için şanslısın," dedi Jared, Teddy'yi kaldırarak. "Bugün bazı şeyleri duymuş olman onların hoşuna gitmezdi." Belindeki tutucudan bıçağı çıkardı ve çocuğun bileklerindeki fermuarı kesti.

Teddy, bağlı olduğu için kızarmış olan bileklerinin ve kollarının alt kısmındaki deriyi ovuştururken, "Adının Jared olması gibi," dedi.

Jared başını salladı. *Evet, aynen öyle*, diye düşündü.

Çocuk adını bilseydi ve Hunter onun Newell amcasıyla akraba olduğunu bilseydi, Jared Bayne'i aradıklarını çok geçmeden anlardı.

Artık saklanmanın bir anlamı yoktu. Yüzünü ortaya çıkarmak ve Teddy Marist'in gözlerinin içine bakmak için maskesini çıkardı. Kısa sarı saçları, koyu renk sakalı, alnının köprüsünün altında derinlere yerleşmiş mavi gözleri. "Daha önce de söylediğimi biliyorum ama annen ve baban için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Teddy başını salladı ama alt dudağı titremeye ve gözleri sulanmaya başladı. Jared banyoya gidip bir rulo tuvalet kâğıdı aldı ve kanepenin yanındaki masanın üzerine koyup ön pencereye giderek çocuğa birkaç dakika baş etmesi için zaman tanıdı.

Perdelerin arasından fırtınaya baktı, herhangi bir ışık belirtisi aradı ama yoktu. Sadece yağın ve savrulan kar vardı. Rüzgâr evin önündeki açıklıkta bile o kadar sert değildi, arazinin etrafındaki sık ağaçlar onun şiddetini azaltıyordu. Yeterince dikkatli bakarsa, araba yolunun ormanın içinde ana yola doğru kaybolduğu boşluğu görebiliyordu. Bu araziye geceleri birçok kez gelmişti ve geceleri bazen bir çakalın, hatta bir kurdun yakın ulumasını duyabilir ya da ormana bir ışık tutarsanız, genellikle birçoğu aynı anda dolaşan geyikleri görebilirdiniz. Ama bu gece öyle değildi. Hayvanlar bile inlerine ya da yaprak dökmeyen ağaçların kalın örtüsü altına sığınmışlardı.

Jared gizlice çocuğa baktı. Kendi babası annesini o üç yaşındayken terk etmişti. Annesi Park Rapids'ten eve dönerken geçirdiği trafik kazasında öldüğünde on üç yaşındaydı. Mümkün olduğunca o geceyi hatırlamaktan kaçınırdı. Ama **h a t ı r l a d ı ğ ı n d a**, annesinin kazasını öğrendiği anın ayrıntılarını, annesini kaybettiğini ve kendisine kimin bakacağını merak ettiğini her zaman içgüdüsel olarak net bir şekilde hatırlıyordu.

Bir an için gözlerini kapatıp bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı, sonra açıp pencereden dışarı baktı, sadece bu işi bitirmek istiyordu.

"Şimdi ne olacak?" Teddy sordu.

Jared, "Tori Hunter adında bir kadın polis geliyor," dedi. "Seni ona teslim edeceğim."

"Onu televizyonda duydum."

Başını salladı. "Yakında burada olur."

Teddy başını salladı, ayakları hâlâ bağlı olduğu halde koltukta kıvranıyordu. Hunter onun için geliyordu. Teddy hiçbir yere gitmiyordu. Jared sustalısını çıkardı ve tekrar açarak ayak bileklerindeki fermuarlı bağları çözdü.

"Aç mısın?"

"Evet."

Jared yemek masasına gitti ve kamuflejli spor çantasına uzanıp iki enerji barı aldı. "Hepsi bu kadar."

Teddy ambalajı yırtıp açarken, "Teşekkürler," dedi. "İçecek bir şey alabilir miyim?"

Jared mutfığa gitti. Su kış için kapatılmıştı. Küçük kilerin raflarını karıştırdı ve bir kutu diyet kola buldu. Sıcaktı ama gazozdu. "Teyzem ve amcam gideli birkaç ay oldu, kim bilir," dedi kutunun kapağını açarken. "Fısladı," dedi ve Teddy'ye uzattı.

Çocuğun barları ve gazozu almasına izin verdikten sonra Springfield'ı beline soktu, sonra yemek odasından Remington av tüfeğini aldı ve pencereleri tekrar kontrol ederek bir tur attı. Geri döndüğünde enerji barları yenmiş ve soda kutusu boşalmıştı.

Jared tekrar öndeki resimli pencereye doğru adım attı.

* * *

Tori uzun bir iç çekti, elleri direksiyonda sımsıkı duruyordu. Garmin onu Two Coves'tan kuzeybatıya doğru dolambaçlı bir rotaya yönlendirmişti. Önüne baktığında, dar yolun ormanın içinden geçtiğini gördü, bu da rüzgârın etkisini bir dereceye kadar azaltıyordu. Ayrıca yolları görsel olarak çerçevelemesine de yardımcı oluyordu. Sadece ortadan sür. Ancak, rüzgâr ormanın içinde kısırlaştırılmış olsa da, kar yoğun bir şekilde yağıyordu ve silecekler ön camı temiz tutmak için mücadele etmeye başlamıştı.

"Sanki bu yeterince zor değilmiş gibi," diye mırıldandı. Bir an durdu, ön cam sileceklerini dik konumda durdurdu ve sonra pencereden dışarı eğilerek eldivenli eliyle en azından sürücü tarafındaki sileceklerin buzunu temizlemeyi başardı. Kemerini tekrar bağlayarak tekrar ilerlemeye başladı. "Bu daha iyi."

Hâlâ biraz sıcak olan kahvesine uzandı ve uzun bir yudum aldı. *Bunu Audi ile yapabilmenin hiçbir yolu yoktu. Belki Tahoe'yla bile.* Kelimenin tam anlamıyla eyaletin insanların yaşamadığı bir bölgesindeydi.

Silahı yanındaymış ama mermi yokmuş. Cep telefonu bardaydı. Kamyonet radyosu basitti ve parazit yapmadan herhangi bir istasyonu çevirmekte zorlanıyordu. *Uydu radyosunu hiç duydun mu?* Bu onu güldürdü. DeBoer ve bardaki suç ortakları ona teknolojiyi ya da genel olarak modern dünyayı pek kullanan adamlar gibi gelmemişti.

Birkaç gece önce, o ve Braddock *Dünyayı Terk Et'i* izlediler. *Arkasında*, internetin çökmesi, cep telefonlarının kullanılamaz hale gelmesi, herkesin bağlantısının kesilmesi durumunda dünyaya neler olacağını, toplumun nasıl hızla çökeceğini anlatan bir film. Şu anda bu kadar korkunç bir şey olmuyordu ama o anda elinde olmadan filmi, hepimizin teknolojiye ne kadar bağımlı olduğumuzu düşündü. Çakmak girişinden güç alan yaşlı Garmin'e baktı. Ne kadar *eski* bir teknoloji, diye düşündü hafif bir kahkaha atarak. Ne kadar eski olursa olsun, ona nereye gideceğini söylüyordu. O olmasaydı, burayı kâğıttan bir haritayla bulmaya çalışacaktı. Yarı yarıya merak ediyordu.

Bulunduğu yol bir atlasta ya da eski katlanabilir eyalet yol haritasında bile görünebilirdi. Cep telefonuna biraz ara verse sorun olur muydu? Hayır. İnsanlar telefonlarında ve internette daha az zaman geçirirlerse dünyanın daha iyi bir yer olabileceğini düşünüyor muydu? Evet. Ama aynı zamanda, orada olduğunu bilmenin verdiği bir rahatlık vardı. Birini aramanız gerektiğinde, nerede olursanız olun arayabilirdiniz. Ki böyle bir gecede bu şarttı. Eğer bir virajı düzgün alamaz ya da bir kar birikintisine saplanırsa, biri onu bulana kadar gidecek hiçbir yeri olmadan mahsur kalabilirdi.

Garmin ağzından kaçırdı: *Beş yüz metre sonra sola dön.*

Görüş mesafesi yirmi ya da otuz metreden fazla değildi. Sürünerek yavaşladı, öne doğru çömeldi, gözlerini kısarak dönüşü aradı. Yağan karın parlak beyazı yolun izini ortaya çıkarıyordu. Yavaşça sola dönüşe doğru ilerledi.

Hedefiniz yarım mil ileride sağda.

Yolun biraz eğimli olduğunu, yokuş yukarı süründüğünü, hafifçe sola doğru eğildiğini hissedebiliyordu ve ileride karda hafif girintiler görebiliyordu, tekerlek izleri, taze karla ne kadar dolu olduklarına bakılırsa saatler öncesine ait olduklarından şüpheleniyordu.

Yol sağa doğru kıvrılmaya devam etti. *Hedefinize ulaştınız.* "Vardım mı?" diye mırıldandı.

Sonra kar setinin üzerinden zar zor görülebilen çok dar bir açıklığa doğru giden iz girintilerini gördü. Kamyonun büyük bir ön tamponu ve üzerinde siyah bir demir raf vardı. DeBoer'ın onunla off-road yaptığını hayal etti. *Sanırım bir deneme yaparsam bunun üstesinden gelebilirim.* Açıyı göz önünde bulundurarak biraz ilerledi ve geri dönüp hızlandı. Kar setine çarptığında, parlak beyaz ve kör edici bir kar patlaması oldu, kaputun ve ön camın üzerine bir gümbürtüyle indi, ancak dağıldığında, araba yolundan yukarı çıkıp bir açıklığa girecek kadar iyi görebildi ve tam karşısındaki evi gördü. Eve yaklaşırken ön sundurmanın ışığı y a n d ı ve ardından ön kapı açıldı. Durdu ve kapıdaki adama baktı. Maskesi yoktu ama elinde bir tüfek vardı.

Tori ceketinin fermuarını çekti ve çorap şapkasını sıkıca sardı. Kamyonetten aşağı atladı ve karda yürüyerek ön kapıya doğru otuz adım ilerledi. Adam evin içinde geri geri giderek onun ön kapıdan girmesine izin verdi.

Bir metre boyunda, kısa sarı saçlı, sakallı bir adamdı ve kadının üzerinde on iki kalibrelik bir av tüfeği tutuyordu.

Eski yeşil ve sarı çiçekli kanepede oturan, etrafına ekose yün battaniye sarılmış, lütfen beni kurtarın gözleriyle ona bakan Teddy Marist'ti. Ona küçük bir gülümseme verdikten sonra gözlerini yemek masasına ve üzerine yayılmış silahlara kaydırды. Sonra bakışlarını tekrar ön kapıdan geri çekilip kendisiyle yemek masası arasına yerleşen adama çevirdi.

"Beni Newell DeBoer gönderdi," diye başladı Tori. "Biliyorum."

"O senin amcan, ha?"

Adam omuz silkti. Öyleydi. Kimliğini anlamak uzun sürmezdi, özellikle de yüzünü gördüğünden beri.

Teddy'ye baktı ve ona bir gülümseme daha sundu. "Ona bir göz atacağım."

"Evet, tabii, ama çabuk ol."

"Teddy, ben Tori Hunter. Shepard County Şerif Ofisi'nde dedektifim," dedi diz çöküp ona kimliğini gösterirken.

Teddy bir ona bir de ona baktı. "Sanırım seni daha önce gördüm," dedi.

"Öyle mi? Nerede?" Tori Teddy'yi kontrol ederken sordu, ayak bilekleri ve el bileklerindeki kırmızı izleri fark etmişti ama onun dışında fiziksel olarak iyi görünüyordu, üzerinde sadece kapüşonu, kot pantolonu ve spor ayakkabıları vardı.

"Okul. Orada birini kaldırıyordun, ayakta duruyordun, müdürle konuşuyordun."

Tori başını salladı ve gülümsedi. "Erkek arkadaşımın on üç yaşında bir oğlu var. Adı Quinn, Quinn Braddock. Quinn'i tanıyor musun?"

Teddy hevesle başını salladı. "Arkadaşım Bronson'ın ağabeyi Reiger ile arkadaş."

"Reiger? Bu Reiger Rooney olabilir mi?" Tori söyledi. "Evet."

"Quinn'in iyi bir arkadaşıdır. *Her zaman* bizim evdedir," dedi Tori sıcak bir gülümsemeyle. "Eminim bir gün beni Quinn'i alırken görmüşsündür."

Teddy başını salladı.

Tori Teddy'nin bileklerine masaj yaptı. "Bileklerin acıyor mu?" "Biraz. Jared bağları kestiği için şimdi daha iyiler."

Tori Teddy'ye gülümsedi ve sonra gözlerinin Jared'a kaymasına izin verdi. "Jared, soyadın var mı? Nasıl olsa döndüğümde bulacağım. Özellikle de yüzünü gördüğümde beri."

"Amcam seninle konuşmamamı söyledi. Akıl oyunları falan oynayacakmışsın. Sadece onu teslim etmem gerekiyor ve sen de yoluna gidebilirsin. Sonra ben de yoluma gideceğim. O yüzden onu al ve git."

"Bu kar fırtınasında-"

Bir motor sesi duyuldu.

"O da ne?" Tori arkasını dönerek, "Bu da ne?" dedi.

"Yalnız gelmen gerekiyordu," dedi Jared, öndeki resimli pencereye koşup perdelerdeki aralıktan bakarak.

Tori ön kapıya koşup yan pencereden dışarı bakarak, "Evet," diye cevap verdi. "Benimle birlikte değiller. Bu bir polis aracı değil." Otuz metre ötede bir kamyonet park etmişti. Kaldırılmıştı, yüksekte duruyordu ve üzerinde evin önünü aydınlatan bir ışık rafı v a r d ı . "*Bu* kamyoneti tanıyor musun?"

Jared iç çekerek, "Biliyorum," dedi. "Bela."

Tori öfkeyle, "Kahretsin, beni bir şekilde buraya kadar takip etmiş olmalılar," diye mırıldandı. Teddy'ye döndü. "Yere yat," dedi yemek masasına doğru koşarken.

Av tüfeği ve AR-15 vardı. Tüfek konusunda daha rahattı ve on iki kalibrelik olanı alıp kurdu. Masanın üzerinde birkaç Glock şarjörü vardı. Birini alıp kendi silahına yerleştirdi ve bir mermi sürdü.

"Silahsız olman gerekiyordu," dedi Jared.

"Dergim amcanda," diye yanıtladı Tori. "Işıkları kapat."

* * *

Jenks park etti. "Soldaki büyük ağacı alıyorum," dedi ve kamyonundan atlayıp ön tarafa koştu.

"Sağ kanadı halledebilir misin?" Towne Merc'e dedi ki.

Merc tüfeğini aldı ve horozunu kaldırdı. Sağ taraflarındaki alanı inceledi. İki olgun ağaç ve Hunter'ın sürdüğü kamyonet vardı. Hepsi de eve yaklaşmasını sağlayacak iyi bir siper oluşturuyordu. "Evet. Topallıyorum, o yüzden beni koruyun."

"Yapacağım," dedi Towne, kapıyı açmadan önce yolcu tarafındaki camı indirerek. Dışarı atladı. "Git!"

Merc sağa doğru ilerledi, topallayarak sol bacağını bir ağaca doğru sürükledi.

Towne önce Merc'ün sonra da Jenks'in gözlerine bakarak başını salladı.

* * *

"Marist'ten ne aldın? Para mı?" Tori tüfeği kontrol ederek sordu.

"Evet."

"Demek bütün mesele buydu?" Tori öfkeyle cevap verdi. "Gerçekten mi? Para mı? Sadece biraz para için onun ailesini ve başka bir adamı mı öldürdün?"

"Bu daha fazlası hakkında... daha fazlası..." Sesi kesildi. "Neyden daha fazlası hakkında?"

"Oh kahretsin!" Jared uyardı. "Dikkat et!"

Bap! Bap! Bap! Bap! Crack! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat!

Tori hemen mutfağa daldı.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

Cam, siva ve alçıpan, silah sesleriyle birlikte havayı doldurarak oturma odasına yağdı.

Tori sürünerek köşeye baktı. Jared vurulmuştu. Pencerenin solundaki köşede durduğunu, karnının alt kısmından kan aktığını ve elini yarasının üzerinde tuttuğunu gördü.

"Teddy! Teddy!" Tori seslendi.

"Evet."

"Bana doğru sürün! Bana doğru sürün, hemen!"

Çocuk yerde debelenerek geldi ve kadın kapüşonunu tutup onu köşeden mutfığa sürükledi. Döndü ve mutfaktan sürünerek diğer taraftaki diğer girişe geçti ve köşeden baktı. Ön kapının sağındaki iki pencere dışarı fırlamıştı ve dışarıyı görebiliyordu.

Jared ateş etmeye başladı. *Bap! Bap! Bap! Bap! Bap! Bap!*

Tam ateş hattında, büyük bir ağacı siper olarak kullanan bir adam vardı. Köşeden fırladı.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

Geri döndü, elleri ve dizleri üzerinde Teddy'ye doğru ilerledi ve duvarın arkasından Jared'e baktı. O da dizlerinin üzerine çökmüştü. Yemek masasına uzandı ve av tüfeği fişeklerini alıp doldurdu.

Bap! Bap! Bap! Bap! Crack! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat!

Evin önünü daha fazla cam ve alçıpan kaplamıştı. Teddy'ye baktı. Dehşet içindeydi, kulaklarını kapatmış, yere yuvarlanmıştı. Tori mutfaktan diğer tarafa geçti, köşeden baktı, sonra tüfeği çevirdi.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

Adam Jared'a ateş etmekten geri çekildi. Ağacı oydu ama adamı vuramadı.

Lanet olsun!

* * *

Jenks geriye doğru eğildi ve tüfeğine bir şarjör doldurmakta olan Towne'a baktı. Merc topallıyordu ama bir ağaçtan diğerine ilerliyor, ilerlerken de ateş ediyordu.

Ağacın etrafından dolandı ve ateş etti.

* * *

Boom! Boom! Bum!

Soğuk havayla birlikte daha fazla moloz evin içine doldu ve şimdi kar içeri süzülüyordu.

İyi değil.

Jared tüfeği dolduruyordu. "Gitmek zorundasın!"

"Gitmek mi? Nereye gideyim?" Tori söyledi.

"Kamyon ön tarafta."

Jared cebinden kamyonetinin anahtarlarını çıkardı ve ona uzattı. "Kamyonum arka tarafta. Ben onları oyalarım. Arazinin arka tarafında başka bir araba yolu daha var. Güneydoğu. İki büyük kayanın arasından geçip tepeden aşağı inin."

Boom! Boom! Bap! Bap! Bap! Crack! Crack! Boom! Çat! Bap! Jared belinden tabancasını çıkardı, döndü ve ateş etti. Çat! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat!

Tori yerde debelenerek arka kapıya gitti. Kamyona doğru baktı.

Boom! Boom! Bap! Bap! Bap! Crack! Crack! Boom! Çat! Bap!

Jared geriye doğru eğildi, ağır ağır nefes alıyor, acıyla yüzünü buruşturuyordu. Yine vurulmuştu. Silahındaki şarjörü çıkardı ve cebinden bir tane çıkarıp içine soktu. Jared Tori'nin gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "Fazla vaktim yok. Çocuğu al. Git! *Şimdi!*"

Tori yemek masasına doğru koştu ve AR-15'i kaptı. İki tane daha Glock şarjörü vardı. Onları da alıp ceketinin cebine doldurdu. Bir kutu av tüfeği fişeği aldı ve onları başka bir ceket cebine atıp fermuarını çekti. Diğer kutuyu da ayaklarının dibinde hâlâ bir av tüfeği olan Jared'e doğru fırlattı. Jared ona başıyla işaret etti ve tüfeğe fişekleri doldurmaya başladı. Teddy'nin gözlerinin içine baktı. "Tüfeği almanı istiyorum. Kamyonete koş. Mecbursun, anladın mı?"

Dehşete kapılan çocuk başını salladı.

"Yapabilirsin." Tori kapıyı çekerek açtı. "Hemen arkanda olacağım," diyerek Glock'unu çıkardı ve AR-15'in kayışını omzuna attı.

Jared'e son bir kez daha baktı. Tüfeği tekrar eline almış, fişekleri dolduruyordu. Ona başını salladı. O da başını salladı.

"Başla!" Jared bağırdı, sonra döndü ve önden ateş etti.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

Tori Teddy'yi dışarı itti. "Kaçın!"

* * *

Merc önce Towne'a, sonra da evin kırk metre önündeki büyük ağacın yanında duran Jenks'e baktı. Towne ona başıyla selam verdi ve sonra ateş etti.

Merc yarı koşarak, sakat bacağının üzerinde zıplayarak büyük kamyonun yolcu tarafına doğru ilerledi. Ön çamurluğa gelince durdu.

"*Git!*" diye bağırdı içeriden biri.

Jared dışarı fırladı ve ateş etti.

Boom! Bum! Boom! Boom! Boom!

Boom!

Jared onun yükseldiğini görmedi. Merc ateş etti.

Çatlak!

İlk atış Jared'i ayağa kaldırdı.

Towne ve Jenks ön pencereye ateş açtı. *Bum! Bum! Bum!*

Bap! Bap! Bap! Crack! Çat! Çat! Çat! Çat! Jared evin içine geri düştü.

Merc sağında bir hareketlilik yakaladı. Sonra başka bir kamyon gördü, Jared'in kamyonu ve ona doğru koşan iki ceset.

"*Hey! Hey! Arka taraf! Arkaya!*"

* * *

Teddy kamyona doğru koştu, derin karda adım atarken tüfeği iki elinde tutuyordu. Tori onun arkasından koştu, gece evin içinden ve dışından gelen silah sesleriyle dolarken kamyona doğru yüksek dizleriyle koştu.

"*Hey! Hey!*"

Bu ses onun sağ arka tarafındaydı.

"*Arka taraf! Arka taraf!*"

Tori sağa doğru dönerek dizlerinin üzerine çöktü ve ateş etti.

Bap! Bap! Bap! Bap!

Adam yere düştü.

Son on metreyi koşarak geçti. Teddy uzanıp kapısını açmıştı, o da içeri atladı ve AR-15'i arabanın içine fırlattı.

arka koltuğa oturdu, kamyonu çalıştırdı, vitesi boşa aldı, gaza bastı ve sağa doğru direksiyonu kırdı.

"Başını aşağıda tut!" Tori bağırdı.

Ping! Ping! Ping! Ping!

Kamyonun arkasına isabet eden silah sesleri üzerine hızla ilerledi ve iki büyük kayayı görebilmek için tam zamanında farları yaktı. Kayaların arasından hızla geçip tepeden aşağıya indi ve Jared'in söylediği ağaçların arasındaki boşluğu gördü. Tepenin dibinde, yolun ilerisinde büyük bir kar birikintisi vardı.

"Dayan!"

Tori fren yapmadı, kar birikintisine doğru sürdü, karlar uçuştı. Kamyon savruldu ve sonra üzerinden tırmanıp geçerek sert bir şekilde yola indi. Yolda kalabilmek için direksiyonu sertçe sağa kırdı, arka taraf ona doğru savruldu, onu yan yatırdı ve kamyon durdu. Direksiyonu sertçe sola çevirdi ve gaza bastı; kamyon kükreyerek yola çıktı, yönünü bulmaya ve savrulan karda ne kadar ilerisini görebileceğini anlamaya çalışıyordu. Görüş mesafesi çok azdı ve o anki düşüncesi şuydu: *Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.*

* * *

"Merc! Merc!" Towne bağırarak evin sağ tarafına doğru koştu.

"Beni sol omzumdan vurdu," diye inledi Merc. "Cehennem gibi acıyor.

Kaldır beni."

İkisi topallaya topallaya evin arka tarafına gittiler.

* * *

Jenks kamyonu gözden kaybetti. Arkasını döndü ve aceleyle evin arka tarafına ve arka kapıya doğru gitti. Towne, Merc'ün eve girmesine yardım ediyordu.

Kapıyı içeri itti. Jenks içeriye baktı ve sol ön köşede bir ceset silueti gördü.

oturma odası. İçeri adım attı, sağa doğru eğildi, mutfaktan geçti ve köşeyi dönerek evin açık ön tarafına geçti.

Jared köşede oturuyordu, yanında iki silah vardı, hareket edemiyordu, hızlı nefesler alıyordu, vücudu titriyordu.

Jenks ayağa kalktı.

"Hayır!" Merc bağırdı, sağ elinde silahıyla tökezleyerek odaya girdi. Ağır nefes alıyordu, sol kolu gevşekti, Jared'e baktı. "Seni hain pislik."

"Yanlış insanları... öldürüyorsunuz," diye soluk soluğa kaldı Jared.

"O on yaşındaydı.

Ailesi masumdu, sana hiçbir şey yapmadılar." "Siktir git."

Bum!

"Siktir git!"

Boom! Boom! Bum!

Merc sağ dizinin üzerine çöktü.

Towne ve Jenks Merc'in ayağa kalkmasına ve mutfağa gitmesine yardım ettiler. Jenks bir sandalye çekip onu oturttu. Towne ışıkları açtı. Merc sol omzunun üst kısmından vurulmuştu ve yaradan kan sızıyordu. Jenks hemen onu muayene etti. "Kurşun içeri girmiş," dedi, çıkış yarasına bakıyordu. Koşarak banyoya gitti ve dolapları karıştırarak büyük bandajlar, gazlı bezler ve kalın bir as bandajı buldu. Towne mutfakta yarısı boş bir votka şişesi buldu.

"Şuraya dök."

Merc yüzünü buruşturarak votkadan uzun bir yudum aldı ve "Önce bana bir yudum ver," dedi.

Towne yaranın üzerine alkol döktü.

"Ahrq!"

Büyük bir delik değildi. Jenks giriş ve çıkış yaralarına büyük bandajlar uyguladıktan sonra önce gazlı beze, ardından da as bandajına sardı. "Ben dikene kadar şimdilik bu kadar yeter."

Merc yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Towne büyük bir banyo havlusu buldu ve ona bir askı yaptı. Bacağında ve şimdi de omzunda bir delik vardı. "Sol omzun berbat durumda. Hatta tüm sol tarafın."

Jared'e dönüp bakarken, "Ben sağ elimle ateş ederim," diye cevap verdi. "Az önce gördüğün gibi."

"Şimdi ne olacak?" Jenks söyledi.

Bir zil sesi duydular. Bir cep telefonuydu. Jared'in. Telefon cebindeydi.

"Buradan gitsek iyi olacak," dedi Towne. "Buraya başka biri gelmeden önce."

Merc'ü kamyonetin arka koltuğuna bindirdiler ve **g i t m e k** için döndüler. Garaj yolunun sonunda sağa ya da sola dönebilirlerdi. Jenks sola dönmeye başladı. Towne, "Hayır, sağa dön," dedi.

"Değil mi?"

"Evet. Eğer biri geliyorsa, geldiğimiz yoldan çıkarsak bize doğru gelirler. Sağa dön."

Jenks sağa döndü ve ilerledi. Sonra yeni bir lastik izi daha gördüler. "Hunter?"

Towne başını salladı. "Bakalım bizi nereye götürecekler."

SEVENTEEN

"OH, NOW THAT'S A BAD QUESTION."

"Hareket etmedi mi?" Braddock Boe'ya sordu.

"Hayır. Tahoe'nuz 8:58'den beri hareketsiz. Şu an saat 10:43.
Hangi cehennemde o?"

"Bilmiyorum. Telefonu da hareket etmedi."

"Belki de barda bekliyordur."

"O zaman neden geri aramadın? Mesajlarıma neden cevap vermiyorsunuz?" Braddock dedi ki. "Doğru olmayan bir şeyler var."

"Hayır, değil," diye yanıtladı Boe.

"Two Coves'a yaklaşıyoruz," dedi Steak, stop lambasının yanıp sönen kırmızı ışığını görünce polis farlarını kapatarak. "Bar sağ tarafta."

Boe, "Hepimiz buradayız ve hiçbir yere gitmiyoruz," dedi. "Neye ihtiyacınız olduğunu bize bildirin."

"Seni sonra ararım."

Kasabaların içinden ve gittikçe kötüleşen ilçe yolları boyunca yapılan yolculuk en iyi ihtimalle tehlikeli olmuştu. Çoğu zaman elli ya da altmış adımdan ötesini göremiyorlardı; direksiyonda Steak, navigatör olarak da Braddock'un telefonunda mesaj olup olmadığını kontrol etmediği zamanlardaki dikkati sürüyordu.

Braddock silahını çıkardı ve bir mermi sürdü. "Bu şekilde hallediyoruz, değil mi?"

"Eğer o içeride değilse, biz kesinlikle içerideyiz."

Biftek kırmızı ışıktaki bir an durdu. İkisi birden barın dışını gözden geçirdi. Tahoe'yu ve ön tarafa park etmiş diğer iki kamyoneti fark ettiler. Steak öne geçti ve pencerelerden barın içini gözetlemeye başladılar. "Barda oturan en az üç adam görüyorum."

"Dört. Girişte bir tane var, pencereden dışarı bakıyor," dedi Braddock. "Park edin. İçeri giriyoruz."

"Hey," diye öğüt verdi Steak. "Buralarda bizi pek sevmezler."

"Umurumda değil."

"Tabii ki. Ama sakın olun. Biz vurmadan önce onları vurmamız için bize bir sebep versinler, tamam mı?"

Braddock başını salladı.

Biftek arabayı park etti ve Braddock dışarı çıkıp merdivenleri tırmandı. "Kapıyı aç," diye emretti, rozetini kaldırarak. Biftek dışarıdaydı, merdivenlerin dibindeydi.

Adam Braddock'a, rozete ve sonra tekrar bara baktı.

"Dedim ki: Açın. Aç. Lanet. Kapıyı aç," dedi Braddock, bu kez eli kapının kolundayken daha kararlı bir şekilde.

Kördüğüm tersine döndü ve Braddock kapıyı çekerek açtı. Kapıdaki adama, "Bardan içeri gir," dedi. Biftek onun arkasından içeri girdi.

"Ben Will Braddock, Shepard İlçesi Baş Dedektifiyim," dedi Braddock. "Tori Hunter nerede?"

İçeride dört adam vardı; girişteki adam, barın iki ucunda oturan iki adam ve barın arkasında barmen pozisyonunda duran adam. Kimse cevap vermedi. Gerçi diğerlerinden üçü gözlerini barmene çevirdi.

"Bir soru sordum," diye hırladı Braddock. "Dışarıdaki Tahoe neredeyse iki saattir hareket etmedi. Telefonu da aynı süre içinde hareket etmedi, tam şurada duruyor," dedi barın arkasına geçerek. Soluna, ceketini geri çeken adamlardan birine baktı ve hemen silahını çekti.

"Hayır, hayır, hayır. Bunu aklından bile geçirme," dedi Steak kapı aralığından soğuk bir sesle, eli silahının kabzasında. "Bu iş böyle olmayacak."

Barın en ucundaki adam, "Sizin gibi insanların buraya dalmasından hoşlanmıyoruz-" diye seslendi.

"Kapa çeneni," diye tersledi Braddock ve barın arkasındaki adamın gözlerinin içine baktı. "Sanırım sen Newell DeBoer'sın."

"Öyleyim."

"Nerede o?" "Senin için kim o?"

"İşte bu kötü bir soru," dedi Steak başını sallayarak. "Tori Hunter sadece meslektaşım değil, aynı zamanda sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri. Bu senin için yeterince kötü, ama o? Şimdi de onun sevdiği kadın hakkında konuşuyorsun."

"Son kez soruyorum," diye hırladı Braddock, 1.80'lik vücudu DeBoer'ın üzerinde yükselirken 1.90 gibi görünüyordu.

DeBoer omuzlarını düşürerek, "Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı," dedi. "Dönmemiş olmasından endişelenmeye başladım."

"Ne için endişeleniyorsun? Ona ne yaptırdınız? Onu nereye gönderdin?"

"Onu Teddy Marist adındaki çocuğu alması için gönderdim." DeBoer her şeyi açıkladı. Jared, onu kardeşinin ormanın derinliklerindeki evine göndermiş, çocuğu alıp geri gelmesini söylemişti. Cep telefonunun, anahtarlarının ve Glock'unun şarjörünün bulunduğu çekmeceyi açtı.

"Silahı nerede?"

"Çocuğu almak istiyorsa silahsız gitmesi gerekiyordu. Bana şarjörü bırakırdı ama Glock'u bırakmazdı," dedi. "Kahretsin, bu havada bile şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. En azından yarım saat önce burada olmalıydı."

"Oraya ne götürdü?" Biftek dedi.

DeBoer, "Kamyonetimi almasını istedim," diye cevap verdi. "Off-road için iyi. Yüksekte duruyor, bu iş için yeterli boşluğu var. Oraya gidip çocuğu alacak ve hemen geri dönecekti. Jared onu teslim edecek, sonra oradan ayrılacak ve fırtınanın içinde kaybolmaya çalışacak, burası ile gideceği yer arasına mesafe koyacaktı."

"Yeğenini ara."

"Öyleydin," diye yanıtladı DeBoer. "Son yarım saat içinde birkaç kez."

Cevap yok."

"Öyle," diye doğruladı adamlardan biri. "Defalarca."

Braddock Steak'e baktı, o da başını salladı. *İyi değil.*

"Benim *salak* yeğenim."

"Kime bulaşmış?" Braddock söyledi.

DeBoer başını sallayarak, "Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Sordum. Bana isimleri söylemedi. Bunun *benim güvenliğim* için olduğunu söyledi."

"Bunu satın mı aldın?" Biftek sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım onlardan biri Colum Mercer. İkisi birkaç yıl önce birlikte Kuzey Carolina'ya gittiler. Jared bir ay kadar önce Minnesota'ya geri döndü. Beklenmedik bir şeydi, önceden haber verilmemişti ve bugünden önce onunla birkaç kez konuştuğumda kalıcı bir dönüş olduğunu hissetmemiştim. O yokken Jared'ın eski evine ben baktım. Bir gün eve gittiğimde garajda, masa testerelerinden birinin başında bir şeyler kesiyordu. Jared burada yaşarken ahşap işçisiydi. Her halükarda o gün Colum Mercer da onunla birlikteydi."

"Başka kimse var mı?"

"O gün değil. Jared bir gece Colum ve tanımadığım iki adamla birlikte buraya geldi."

"Onlarla konuşmaya gitmedin mi? Kendini tanıtmadın mı?"

"Hayır. Çok yoğundu, barın arkasıındaydım ve burada o kadar uzun kalmadılar. Birkaç bira içtiler ve gittiler. Gittiklerini görmedim bile. Ama onlardan uzaklaşmakla ilgili bir şeyler söyledi. Dediğim gibi, 'onların' kim olduğunu söylemedi, ama onlar birden fazla."

"Mercer'ın onlardan biri olduğunu varsayalım. Onu nerede bulabiliriz?" "Ailesi buranın güneyindeki Menahga'dan. O tarafta biriyle kalıp kalmadığını bilmiyorum. Onu Jared'in evinde ve o gece burada sadece beş dakika gördüm. Hepsi bu kadar. *Neden* geri döndükleri hakkında daha fazla bir şey bilmiyorum. Bugün neye karıştığına dair her şeyi bile bilmiyorum, cinayetler olduğu ve çocukla kaçtığı ve beni aradığı dışında..."

DeBoer bir an için bu kelime üzerinde düşündü. "Çocuğun dönüşünü ayarlamam için beni aradı."

"Karşılığında mı?"

"Hiçbir şey. Başka bir şey yapmazdım. Sadece çocuktuk. Çocuk on yaşında. *Ona* yardım etmem gerekiyordu, ben de ettim. Size de söylediğim gibi, Jared'in geri dönmek için ayrıldığında beni araması gerekiyordu. Onu arıyorum ama cevap vermiyor. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

"Evet, öyle olmalı," diye onayladı girişteki adam. "Newell'in kamyoneti, eğer akıllıca kullanırsa, karla, hatta bunca karla bile kolayca başa çıkabilir."

"Sorun o değil," diye mırıldandı Steak. "O burada değil ve yeğeni de telefona cevap vermiyor. Ve sen," dedi Newell'i göstererek, "bazı 'onlar' hakkında konuşuyorsun. Bundan hoşlanmadım."

"Nereye gitti?"

DeBoer tezgâhın arkasından bir harita çıkardı. "Kardeşim Bud'ın evi buranın kuzeybatısında. Eyalet parkının hemen yanında. Burası." Haritada bir noktayı daire içine aldı. "Şimdi normalde oraya gitmek on beş yirmi dakika kadar sürer. Hava durumu göz önüne alındığında bunun iki katına çıktığını varsayalım. Çocuğu gözaltına almak en fazla beş dakika sürer ve hemen buraya geri gelir. Yani, şartlar göz önüne alındığında gidiş-dönüş en fazla bir saat, belki biraz daha fazla. İki saati geçtik."

Braddock Steak'e, "Oraya gitmeliyiz," dedi. "Bulmak için GPS çalışıyor mu?"

"Evet. Onu oraya yönlendirmesi için Garmin'imi kullanmasını söyledim." Haritayı işaret etti. "Garmin onu tam olarak bu yöne götürecekti. Ama koşullar," dedi DeBoer kuşkuyla. "O Tahoe ile oraya varmak senin için riskli olabilir. Bu yüzden kamyonetimi almasını istedim."

Braddock, "Denemekten başka çare yok," dedi ve Steak'i işaret etti. "O halledebilir."

"Mecburen," dedi Steak ön pencerelerden birine gidip dışarıya bakarken, kar yatay olarak geliyor, yığılıyordu, Tahoe'ları birkaç dakika içinde hafif bir tabakayla kaplanmıştı bile. Doğuda kasabaya yaklaşan parlak ışıklar vardı. Araç görüş alanına girdi.

"Evet!" Biftek ön kapıya doğru koştu. "Evet, evet, evet."

"Nereye gidiyorsun?" Braddock söyledi.

"Bir fikrim var."

Steak yola doğru koştu, elindeki feneri salladı ve rozetini havaya kaldırdı.

Kirli turuncu bir kar küreme aracı durdu. "Ne halt ediyorsun sen?" diye seslendi şoför.

"şerif departmanı," dedi Steak. "Kamyonunuza ihtiyacımız var."

EIGHTEEN

“YOU ALWAYS STAY WITH THE VEHICLE.”

"Hayır, hayır, hayır!" Tori kamyonu kontrol etmek için mücadele ederken bağırdı, büyük kamyonun arka ucu üzerine doğru savruldu. "Hadi ama!"

Tori direksiyonu sağa kırdı, ama bu arka tarafı sola doğru savurdu ve patinaj yaptı.

"Lanet olsun." Direksiyonu sola kırdı ama bu sadece arka tarafı sertçe döndürdü ve kontrolü kaybetti, kamyon üç-altmışla döndü.

Fren yapma!

Tutuşunu gevşetti, kamyonun tamamen dönmesine izin verdi ve karın ağırlığının onları durdurmasına izin verdi, öyle de oldu, onları durma noktasına getirdi, Tori sürücü tarafındaki kapıya uçtu. Gözleri kocaman açılmış olan Teddy'ye baktı. Teddy de ona baktı.

Kamyonun etrafındaki kar girdabı ve etrafta dönüp durması kafasını karıştırmıştı. Hangi yöne baktığını bilmiyordu. Tek bildiği eve doğru geri dönemeyeceğiydi. Ön camdan dışarı baktığında lastik izlerini göremedi. Arkasına baktığında, dönüşünün izlerini gördü.

Hafifçe gaza bastı, direksiyonu gevşek bir şekilde tuttu ve ilerledi. Dikiz aynasını kontrol etti. Temiz görünüyordu.

Evden ayrılalı ne kadar oldu? Beş dakika bile olmadı. Dikiz aynasına bir kez daha baktı. En iyi ihtimalle arkasında kimse yoktu.

söyleyebilirdi. Önüne baktığında, görüş mesafesi otuz adımdan fazla değildi ve arkası da daha iyi değildi ama başka bir far seti de görmüyordu. Bir adamı vurup yere düştüğünü görmek, onlara kaçmak için yeterli zaman ve alan kazandırmış olabilirdi. Çok kısa da olsa bir nefes almasına izin verdi.

"İyi misin?"

"Evet," dedi Teddy, taksinin etrafına savrulmuş bir halde.

"Önümdeki yolu görmeme yardım et, tamam mı?"

Bir çift göz on yaşında bir çocuğa ait olsa bile, bu koşullarda bir çift gözden daha iyiydi. Bir dakika durdu ve taksinin içini keşfe çıktı. Bir yün battaniye, bir cam kazıyıcı, küçük bir plastik kürek ve bir el feneri bulmuştu. Ama ne bir harita ne de kamyonunda bir GPS vardı.

"Neredeyiz?" diye sordu endişeyle. "Sen biliyor musun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Haritam ya da GPS'im yok. Bunlar olmadan gittiğiniz evi asla bulamazdım."

Sorun şu ki, burası eyaletin neredeyse hiç aşına olmadığı bir parçasıydı. Bildiği tek şey ise şu anda kötü bir şey olduğuydu. Nüfusun olmadığı bir bölgeydi, kimsenin gerçekten yaşamadığı bir tür ölü bölge gibiydi. Takip etmeye çalıştığı yolun çakıllı bir yol olduğundan hiç şüphesi yoktu. Nereye gidiyordu? Hiçbir fikri yoktu. Yola çıktıklarından beri herhangi bir işaret yoktu.

Harita ya da GPS olmadan ne biliyordu ki?

Ev, Tamarac Ulusal Vahşi Yaşam Sığınağı'nın doğu sınırından çok uzakta değildi. Bunu Garmin'in harita ekranında gördüğünü hatırlıyordu. Ve coğrafya bilgisini test ederken, White Earth Kızılderili Bölgesi'nin kuzeybatıda bir yerlerde olduğunu düşündü.

Emin olduğu tek şey, evden uzaklaştıkça rüzgârın ve karın daha da kötüleştiği idi. Görüş mesafesi oldukça azalmış, neredeyse beyaza dönmüştü. Bunun nedeni, artık ormanın derinliklerinden çıkmış ve daha açıkta kalmış gibi görünmesiydi. Ancak her iki tarafını çevreleyen orman olmadan, yolun izlediği yolu görmek çok daha zordu.

Zekice, Tori. Hiçliğin ortasındasın, canavar bir kamyon ve on yaşında bir çocukla nereye gitmeye çalıştığına dair hiçbir fikrin yok.

İncil'deki gibi bir kar fırtınasının ortasında kapüşonlu bir tişörtten başka bir şey yoktu. Telefon yok, harita yok, pusula bile yok. Bildiğini sandığı tek şey evden çıktığında doğuya gitmediği idi. Eve batıdan, kuzeybatıdan gitmişti ve evden çıktığında, zorunluluktan geldiği yönün tersine gitmişti.

Şu anda nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu, kuzey mi, güney mi, batı mı, hatta şimdi doğu mu, fırtınanın ve birçok dönemecin kafa karıştırıcı doğası böyleydi. Bildiği kadarıyla bir daire ç i z m i ş olabilir di ama henüz karda başka bir lastik izine rastlamamıştı. Keşke rastlasaydı, onları takip ederdi.

Ama bunun dışında, oyun nasıldı Bayan Lincoln?

Yolda kal. Tek yapabildiği buydu.

Eninde sonunda bir yere varması gerekiyordu, değil mi?

Gözleri önündeki yola odaklanmıştı, biraz konuşmaya ihtiyacı vardı ama Teddy sessizdi. Bugün başına gelenler düşünüldüğünde neden sessiz olmasını ki? Eğer bundan kurtulurlarsa, olanlarla başa çıkmak için çok fazla yardıma ihtiyacı olacaktı. Bu, ölene kadar aklından çıkmayacak günlerden biriydi. Onu asla terk etmeyecekti. O da bu konuda bir şeyler biliyordu.

"Teddy, bir noktada bugün olanlar hakkında konuşmamız gerekecek. Ama şimdilik bilmem gereken şey kaç adamla karşı karşıya olduğumuz? Jared vardı. O evde bize ateş eden en az iki, büyük ihtimalle üç adam vardı. Bundan daha fazlası var mı?"

"Sanmıyorum," dedi Teddy. "Ben sadece Jared'i gördüm. Geri kalan zamanlarda başımın üzerinde bir yastık kılıfı vardı."

"Ama siz dört kişi olduğunu düşünüyorsunuz. Başka erkeklerden oluşan büyük bir grup falan yok muydu?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

Tori başını salladı ve önündeki yola baktı, hızı saatte on beş mildi.

"Teddy, eğlenmek için ne yaparsın? Spor yapıyor musun?"

"Uh... evet."

"Ne? Quinn hokey oynuyor. Kafayı takmış durumda. Sen ne oynuyorsun?"

"Bayrak futbolu ve basketbol."

"Bayrak futbolu mu? Bugünlerde gerçek futboldan önce onu mu oynuyorsun?" "Evet, sanırım."

Tori başıyla onayladı. "Futbol oynamak ister misin?"

"Bilmiyorum. Yedinci sınıfa kadar yapamam. İlk kez o yıl yapabildim."

"Anlıyorum," dedi Tori, öne doğru eğilerek, savrulan kar o kadar yoğundu ki şu anda yolu takip etmek için yapabileceği tek şey buydu. "Vikings taraftarı mısın?"

"Evet. Sanırım. Geçen sezon babamla birkaç maç izlemiştim."

Sakin oraya gitme.

"Basketbola ne dersiniz? Timberwolves taraftarı mısın?" "Evet!"

diye yanıtladı, biraz daha coşkulu bir şekilde. "Ant'ı seviyorum."

"Ant mı? Ant kim?"

"Anthony Edwards," diye cevap verdi, sanki ciddiymiş gibi bir ses tonuyla. "Kim olduğunu bilmiyor musun?"

Tori biliyordu. Quinn hokey oynuyor olabilirdi ama Braddock üniversitede basketbol oynamıştı ve hâlâ basketbol izlemeyi seviyordu ve Tori, pasif bir dikkatle ve ara sıra televizyon ekranına bakarak Minnesota Timberwolves oyuncularından bazılarını öğrenmişti. Ant da 65 yaşında biri için komik bir lakaptı. En önemlisi, Teddy bir konuda heyecanlıydı. "Bana ondan bahset."

Teddy sonraki on beş dakikayı Anthony Edwards ve Timberwolves'un diğer oyuncularını hakkında konuşarak geçirdi, bazı isimleri tanıdı, bazılarını tanımadı ama Teddy hepsiyle ilgilendi, istatistiklerini okudu ve takımın bu sezon ne kadar iyi görüldüğünden bahsetti. Teddy basketbol istatistiklerini Quinn ve arkadaşlarının hokey istatistiklerini sürekli gözden geçirdikleri gibi gözden geçiriyor gibiydi. Eğer o gün başına gelenlerden on beş dakikalık bir mola verdiyse, buna değirdi.

"Playofflara kalabilecekler mi?"

"Kesinlikle," dedi Teddy. "Sen bir hokey hayranısın, ha?"

"Quinn'den, evet. Vahşi Doğa hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Quinn her şeyi yakından takip ediyor."

"Wild çok havalı. Formalarını gerçekten çok seviyorum. Hokey en iyi formalara, en iyi logolara, en iyi takılara sahip."

Tori gülümsedi. "Quinn de aynı fikirdeydi." Giydiği tek şey buydu ve Quinn'in arkadaşlarından biri şu ya da bu NHL takımının tatlı "havasından" her bahsettiğinde beş senti olsa emekli olabileceğini düşünürdü.

"Bana ne olacak?" Teddy sordu.

Bu, kaçınmayı umduğu bir konuydu. Tori bir an gözlerini ileriye dikerek yolun kenarlarını görmeye çalıştı. Kar aniden bastırıyordu ama sola doğru yumuşak bir dönüş olacakmış gibi görünüyordu. "Anlayacağız-"

Bir rüzgâr esti, kamyonu sarsacak kadar salladı ve direksiyonu tutuşu bir anlığına gevşedi. "Tanrım!"

Ön cam beyazlaştı. Tori yolu göremedi ve aniden sağ ön tarafın eğilmeye başladığını hissetti.

Direksiyonu sola kırdı, gaza bastı ama sağ arka uç sağa savruldu ve yol seviyesinin altına düştü.

"Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!"

Gaza bastı ve direksiyonu sertçe sola kırdı.

"Haydi!"

Çok geç kalmışlardı. Arka taraf sağa doğru çekmeye devam etti, yerçekimi ve ağırlık kontrolü ele aldı ve onları banktan aşağıya doğru sürükledi. Frene basarak kaymayı durdurmaya çalıştı ama nafile, arka taraf durana kadar düşmeye devam etti.

"Oh adamım."

Dik bir yan tepede yakalanmışlar. Kamyon sağa doğru yatmıştı. Gaza basıp yokuşu tırmanmaya çalıştı ama arka tekerleklerin karda döndüğünü hissetti. Lastikler onları banktan yukarı itecek çekişi sağlayamıyordu.

Geriye doğru sallanıp sonra ileri giderse kurtulabileceklerini düşünerek geri döndü. Beş dakika boyunca bunu denedi ama kıyıya doğru ivme kazanamadı.

Sıkışmışlardı.

"Ne yapacağız?" Teddy
söyledi. Tori bir an düşündü.

"Her zaman aracın yanında kalırsın. Böyle havalarda hayatta kalmak için en iyi şans, korunmaktır," diye cevap verdi. *Şimdi durum böyle mi olacaktı?* Gecenin bir yarısıydı. Hiçliğin ortasında kapana kısılmışlardı. Sıcaklık sıfır civarındaydı, rüzgâr uğulduyor ve yoğun kar esiyordu.

"Sadece bekleyelim mi?"

Tori bir dakika düşündükten sonra Teddy'ye baktı. "Şu battaniyeye sarın, güzelce ve sıkıca."

Teddy başını salladı.

Motor hâlâ çalışıyordu ve kadın benzin göstergesini kontrol etti. Yarım depodan biraz az benzinleri vardı. Şimdilik çalışır durumda bıraktı.

Saat 23:30. Fırtınanın gece boyunca sürmesi bekleniyordu. Güneşin doğmasına yedi saatten biraz fazla vardı. Böyle bir yolda, bir kar küreme aracının ya da başka bir aracın yardıma gelmesi gün doğumunu çok geçebilirdi. Tori'nin Audi'sinde OnStar vardı. Kamyonun iç kabininde bir şeyler aradı ama Jared'ın bu ya da benzeri bir hizmeti olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Neden olsun ki? Takip edilmek Jared'ın ya da amcası ve arkadaşlarının başlangıçta izin vereceği bir şey değildi.

"Ne yapacağız?"

Arka koltuğa baktı ve küçük küreğe göz attı.

* * *

11:22.

Steak kamyonu el koymuş ve nedenini açıklamıştı. Saban sürücüsü Earl'ü onlara yardım etmeye ikna etmek fazla zaman almadı. "Atlayın," demişti. "Sizi oraya götüreceğim."

"Otuz bir yıldır ilçe için saban sürüyorum," dedi Earl Snyder, ormanda gümbür gümbür ilerlerken, büyük sabanı tam gaz itiyor, bir yandan da karları temizliyordu. "Bölgedeki her yolu bilirim. Gittiğimiz yerden birçok kez geçtik." Sürüşü

beceriler bunu destekledi. Tahoe ile yapabileceklerinden çok daha iyi zaman geçirdiler.

Earl sanki bir pazar gezintisine çıkmış gibi sürüyordu. Yirmi dakika içinde onları yaklaştırdı. Kamyonun devasa boyutu, ağırlığı ve karı sürükleyip götürmesi, koşullara rağmen hızlı hareket etmelerini sağlıyordu. Braddock, *yol boyunca bu şeyle boğuşacağım*, diye düşündü. Sık ağaçların arasından eve doğru ilerliyorlardı, Braddock'un telefonundaki harita uygulaması ona yaklaştıklarını söylüyordu.

Önlerinde kesişen iki takım lastik izi görünüyordu. İki set de eşit derinlikteydi. Braddock izlerden birinin Tori'ye ait olduğunu düşündü. Onu endişelendiren diğer setti. Böyle bir gecede başka birinin yollarda olması için hiçbir neden yoktu.

Braddock telefonunu kontrol etti. "Hemen yukarıda-"

"Yaklaşık bin fit diyebilirim," dedi Earl. Arabayı sağa dönüşe doğru sürdü. Lastik izleri kar yığınının doğru ilerliyordu. Earl kar birikintisini temizledi ve sonra tepeye ve araba yoluna döndü. "Sanırım bunu saplanmadan başarabiliriz." Dik araba yolundan yukarı doğru koşmaya başladı.

"İşte gidiyoruz!" Earl, pulluk **g a r a j** yolunun eğiminde gümbürdeyerek sola doğru ilerlerken, "İşte gidiyoruz," dedi.

Earl arabayı tepeye doğru sürerken, Braddock ve Steak silahlarını ve el fenerlerini çıkardılar. Saban kamyonu kükreyerek açıklık gibi görünen bir yere girdi. Ev ileride, sol taraflarındaydı. Evin arka tarafında ışıklar yanıyordu. Ön tarafta park etmiş bir kamyon vardı.

Steak, "Tarifine göre bu DeBoer'in kamyoneti," dedi.

Yaklaştıklarında Braddock, "Şu eve bak," diye mırıldandı.

Dış cephe kaplaması, ön camlar gibi vurulmuştu, ön camlardaki perdeler rüzgârda dalgalanıyordu. DeBoer'in kamyoneti de öyle.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Steak. "Earl burada dur. Kamyonda kal." "Emredersiniz, efendim."

Braddock ve Steak bir süre sessizce evi incelediler. "Ne düşünüyorsun?" Biftek neredeyse fısıltıyla konuştu.

Braddock bir süre sonra, "Gördüğüm kadarıyla bir hareket yok," dedi ve kapının koluna uzandı. Sanki çelik gibi bir nefes verdi

kendisi. "Hadi gidelim."

Braddock dışarı çıktı, onu Steak izledi ve silahları ve el fenerleri havada, derin karda dikkatli adımlarla eve doğru ilerlediler.

"Hâlâ öyle," dedi Steak.

"Burada her ne olduysa bitti," dedi Braddock endişeyle, evin içinde bulacaklarından korkarak.

"Bırak gideyim," dedi Steak. "Ben kontrol edeceğim."

"Hayır." Braddock evin ön kapısına doğru ilerledi, Steak on adım gerisindeydi, el feneriyle etrafı tarıyordu, rüzgâr uğulduyor, kar her tarafa savruluyordu. Ön kapıyı açtı ve içeri girdi, içeriği tararken el feneri sağ ön köşede yatan cesedi yakaladı. Adam göğsünden birkaç kez ve alnından bir kez vurulmuştu, arkasındaki duvar kan içindeydi. Ayaklarının dibinde bir tüfek, sağ elinin yanında da bir tabanca vardı. Vücudun her tarafında fırlamış mermi kovanları vardı. Braddock ne olduğunu gözünde canlandırmaya çalışarak avluya baktı.

"Tori!" Biftek seslendi.

Braddock da katıldı. "Tori!"

Hemen tüm evi temizlediler. Tori yok. Teddy Marist yok. "Köşedeki DeBoer'ın yeğeni mi?" Biftek sordu.

Braddock, yemek odasındaki bir sandalyenin etrafındaki büyük kan damlacıklarını fark etmeden önce, "Sanırım öyle," dedi. Yerde iki boş kutuyla birlikte kullanılmamış av tüfeği fişekleri vardı. Braddock mutfaktan geçerek karşı tarafa doğru yürüdü. Halının üzerinde daha fazla atılmış av tüfeği fişekleri vardı. Steak'e döndü. "Yangın söndürme."

"Buradaki tüm bu kan," dedi Steak sandalyede. "Bu onun mu? Öndeki adam."

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Braddock, diz çökmüş, eldivenli parmaklarıyla iki sargı bezi ambalajını tutuyordu. "Birisi biraz tamirat yapmış."

"Huh," dedi Steak ve arka kapıdan dışarı baktı. "Dışarıda bir sürü insan yürüyordu," dedi kapıyı açıp dışarıya adım atarak. "Bir sürü ayak sesi. Farklı boyutlarda ve... yönlerde." Batıya baktı ve birbirine çok yakın ve birbirinin üzerinden geçen iki set gördü,

bir ayağını sürükleyerek. "Evin batı tarafından iki kişi geldi. Biri ayağını sürüklüyordu."

Braddock sağa doğru adım atarak el feneriyle etrafı taradı. Garaja doğru baktı ve geniş tabanlı bir dizi lastik izi gördü. El feneriyle taradı, beyaz karda altın rengi bir ışık yakaladı. Fırlatılmış bir mermi kovanı. Ve lastik izlerine doğru ayak izleri vardı. Daha küçük izler, ama iki farklı set. Lastik izleri güneybatıda olduğunu düşündüğü yöne dönüyor ve evden uzaklaşıyordu. "Biftek!"

Koşarak Braddock'un yanına gitti ve mermi kovanını, ayak izlerini ve ardından uzaklaşan lastik izlerini gösterdi.

"Bunlar kamyonet izleri, geniş lastikler, Darkwoods'da gördüklerimiz gibi. Sanırım kamyonet buraya park edilmişti. Birisi içine binmiş, kar burada birikip püskürttüğü için hızla geri dönmüş ve o tarafa doğru gitmiş," dedi Braddock ve garajın yanından geçen ormanı işaret etti.

Steak, "Tori, DeBoer'ın kamyonetini ön tarafa park etti," dedi. "Çocuk için geliyor. Yolun büyük bölümünde gördüğümüz ikinci iz grubu, onları takip ediyordu. Belki tatil köyünden, belki de Two Coves'dan. Bunu bilemezdi. Arkasındaki farları gördüğünden şüpheliyim. Onu takip ediyorlarsa yakın durmalarına gerek yoktu."

"Lastik izlerini takip ettiler, birkaç dakika arkasından geldiler ve sonra Jared ve Teddy'nin içeride olduğunu bilerek eve saldırdılar. Tori geldiklerini gördü ama artık çok geçti. Jared'la birlikte onları püskürtmüşler."

"Tori ve Teddy'nin kaçmasına yetecek kadar uzun bir süre," dedi Braddock, sesinde bir parça umut vardı. "Hâlâ dışarıdalar. Sence bizden ne kadar öndeler?"

Steak çömeldi ve lastik izlerini, tazeliklerini inceledi, sağ işaret parmağıyla taze kar derinliğini kontrol etti. Karla kaplı parmağını yukarı kaldırdı. Taze karın derinliği bir santimden fazlaydı. Steak, "Şu anda saatte yaklaşık iki santim yeni kar yağıyor," dedi. "Bu izler tahminimce yarım saat, kırk dakikalık."

"Saban bizde."

Biftek döndü ve el salladı. "*Earl!*"

* * *

Kürek küçüktü, arabanın bagajında saklanmak içindi ama tam da bu amaç için kullanılacaktı. Çılgınca kamyonun altını kazdı, karı çıkardı ve arka tekerlekler karla mücadele etmek zorunda kalmazsa, momentumla yoldan dik düşüşü tırmanabileceklerini umdu.

Tori sürücü tarafının altını temizlemişti. Yola tırmandı ve bir an için durdu, nefesini tuttu, rüzgâr bir an için hafifledi ve ona nerede olduğunu değerlendirme imkânı verdi.

Yol, alçak bir sulak alan gibi görünen bir yerden geçiyordu. Kamyon kasasının beş metre gerisinde karların arasından çıkan kedi kuyrukları vardı. Yolun bu kısmı boyunca, dönüşte yolun bu bölümünün sağ tarafında dik bir düşüş vardı. Değerlendirdiğinde kırk beş derecelik bir eğim gibi görünüyordu. Tam o anda çarpmış olması büyük bir şanssızlıktı.

Yolcu tarafının altından kazmaya başladı. Tek iyi haber, karın çok yeni ve taze olmasıydı, o dibe inene kadar o kadar da sıkışmamıştı. Önden arkaya doğru hızlıca çalıştı. Kazıp çıkarması on dakikasını aldı ve kat kat kışlık kıyafetlerinin altında vücudundaki teri hissetti. Burnunu çekti ve yola tırmanıp kamyonun önündeki küçük bir alanı kürekle kazdı.

İçeri geri döndüğünde kamyonun eğimini gerçekten hissedebiliyordu. "Sence gidecek mi?" Teddy söyledi.

Şüpheliydi. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Kamyonu vites taktı ve lastiklere gaz verdi, arkada patinaj yaptıklarını hissetti ama çok az hareket vardı. Daha fazla geri gitmekten çekindiği için ivme kazanması gerekiyordu. Biraz geri gittikten sonra vites taktı ve gaza bastı.

Sallanarak ivme kazanmaya çalışırken motor kükrüyordu, ancak tepeye doğru ivme kazanamıyordu, lastikler çarpacaktı

yan tepeye çıkıp dönüyor ve geri düşüyordu. Birkaç kez denedi ve sonunda işleri daha da kötüleştirebileceğini düşündü.

"Ne yapacağız?"

Arabadan atlayarak arka tekerleğin yanına indi ve tekerleğin karda patinaj **yaptığını** gördü. Tori bir an düşündü. Büyük bir kamyondu. Büyük lastikleri vardı ama yukarı çıkan karı tutamıyorlardı. Ya gerçek zemini kazarsan? Altındaki çimenlere ya da çakıllara? Muhtemelen bir ya da iki metre daha aşağıdaydı. Kamyon arkadan çekişliydi. Yere inebilirse ve lastikler tutunabilirse, bu işe yarayabilirdi. Kamyona geri atladı, bir an ısınmak istedi, ellerinin ve ayaklarının üşüdüğünü hissediyordu.

İçeride eldivenlerini çıkardı ve ellerini birbirine sürterek ısıttı, üfledi. "Geri dönüp tekrar kazmam gerekiyor," dedi Teddy'ye. Teddy başını eğdi ve sonra eliyle işaret etti. "Bak."

Tori döndüğünde farların yaklaştığını gördü.

Teddy umutla, "Belki bize yardım edebilirler," dedi.

Yaklaşan ışıklara iyice baktı. Farlar vardı ve sonra kabinin üzerinde ışıklar vardı. Bir dizi ışık.

"Yardım etmek için burada olduklarını sanmıyorum."

NINETEEN

"HAUL ASS."

Earl evin etrafından dolandı ve izleri takip ettiler. Tepenin dibinde Earl saban bıçağını indirdi ve kar setini aştılar. Hemen, bir dizi izlerin devamını ve ardından daha önce olduğu gibi batıya doğru giden ikinci bir dizi daha taze izleri gördüler.

"Hâlâ onu takip ediyorlar," diye haykırdı Braddock. "Onu takip ediyorlar."

"Earl?" Biftek dedi.

"Haul ass. Evet, efendim. Elimden gelenin en iyisini yaparım," dedi ve gaza bastı, vites değiştirirken motor gürleyerek ilerledi.

Steak, "Destek çağırmalıyız," diye önerdi. "Buraya biraz yardım getirin."

"Ve onlara ne diyeceğim? Tamarac Ulusal Yaban Hayatı Sığınağı'nda bir yerlerde bir kamyonetin içinde bir emniyet görevlisi olabilir mi?" Braddock dedi ki. "Nerede olduğunu ya da nereye gittiğini bilmiyoruz ve görüş mesafesi bok gibi ve yağan bir buçuk metre kar var. Sadece Earl bu gece dışarı çıkacak kadar çılgın."

"Daha kötülerini de gördüm,"

diye takıldı Earl. "Çok değil,"

diye mırıldandı Steak.

"Hayır, pek değil. Ve gittikçe kötüleşiyor. Ve vahşi yaşam sığınağında, çok daha fazla maruziyet var. Rüzgarın şimdi kötü olduğunu düşünüyorsanız."

beş dakika."

Braddock telefonundaki haritayı cımbızla çekip çıkardı. "Earl, bu yol nereye gidiyor?"

"Bu yol, sığınağın kuzey ucundan dolambaçlı bir şekilde yaklaşık yirmi mil daha gidiyor. Eğer oraya varır ve sağa dönerse, 113. Bölge'ye çıkar. Bu en azından asfalt bir yol. Doğuda ya da batıda, eninde sonunda bir kasabaya varacaktır."

"Eğer oraya varır ve sola giderse?"

Earl yüzünü buruşturdu. "Güneyde çoğu çıkmaz sokak olan çakıllı yollardan başka bir şey yok. Birkaç yol sizi güneye, 26. Bölge'ye kadar götürüyor. Orası da asfalt, ama oraya vardığınızda yine her iki yönde de bir kasabaya ulaşmak için uzun bir yol var."

"Başka bir kulübe bulabilir mi, belki geceyi orada geçirir?"

"Bırakın kulübeleri, dışarıda pek fazla yapı yok." "Burada gerçekten, bilirsiniz, yaşayan biri var mı?"

Earl kıkırdayarak, "Bulunmak isteyen hiç kimse," dedi. "Siz ikiniz Two Coves Tavern'deydiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Steak.

"Eminim orada sizi *çok sevmişlerdir*."

"Tam olarak değil," dedi Braddock.

"Sen hükümete. Bu tarafta kimse hükümeti sevmez, tabii benim gibi hükümet adamları hariç."

"Sen yolları temizle," dedi Steak.

"Bu doğru. Geri kalanınız olmasa da olur." "Geçen yıl bu tarafta bir kargaşa oldu. Bazı sözde milisler adamlar sorun çıkarıyor," dedi Steak.

"Şu Partizan adamlar. Two Coves Tavern'de karşılaştığın bir ya da iki adam tüm bu entrikalara ve göğüs kabartmalara karışmışsa hiç şaşırmam," dedi Earl alayla. "Ben de bir zamanlar askerdim, uzun zaman önce, Amerikan Ordusu'nda. Tüfeğimi taşırdım. 1991 yılını Kuveyt'teki kum havuzunda geçirdim. Orada gerçek askerler vardı. Burada mı? Sert konuşuyorlar ama bunu destekleyecek bir şey yapacak cesaretleri yok. Eyalet tüm bu adamları tutukladı ve sanırım nedenini anlıyorum. İçlerinden dördü o insan hakları avukatına bir kötülük yapmış olabilir, ama bence sadece onu korkutmak istemişlerdir."

Aslında onu öldürebilirdim. Gerçi bunun için sadece bir salak yeter sanırım ama o adamlar beni hiç korkutmadı."

Earl yol boyunca kar küreyerek ilerledi ve önlerindeki çift izi takip etti. "İzlerden biri diğerinden daha taze," dedi. "Biri biraz daha dolmuş, o kadar taze değil."

"Bir boşluk var. Zaman boşluğu," dedi Steak.

Braddock, "Kadın kaçtı ve takip edebilmeleri için sargı bezi takmaları gerekti," dedi. "O ya da Jared onlardan birini yakaladı."

"Arkasında lar, muhtemelen on, on beş dakika," dedi Steak.
"Earl."

"Evet, efendim. Kış çekiyorum."

* * *

Jenks, "Dostum, zar zor görebiliyorum," dedi ve Merc'e döndü.

"Açıktayız," diye yanıtladı Merc. "Rüzgârı durduracak hiçbir şey yok. Oha!"

Bir rüzgâr çıktı ve Jenks frene bastı. Sanki beyaz bir battaniyeye sarılmış gibiydiler, rüzgâr esiyor, kar kamyonu birkaç saniye boyunca sarıyor, sonra rüzgâr hafifliyor ve kamyon zar zor sürülebilir hale geliyordu.

"Bu bokun içinde nasıl araba kullanıyorsunuz?" Jenks homurdandı. "Kullanmıyoruz," dedi Merc.

"Dediğini sanmıştım-"

"Minnesotalılar yüreklidir. Aptal değiller. Bu bokun içinde araba kullanmak aptallıktır." Jenks ilerlemeye devam etti. "Bu da ne..."

Towne karın içinden gözlerini kısarak, "Dayan," dedi. "İleride, sağda. Hendekte."

"Bu Jared'in kamyoneti," dedi
Merc. Jenks durdu.

* * *

Kamyon pozisyonunu korudu, yaklaşmadı.

Tori aradaki aşağı yukarı otuz metrelik boşluğa baktı. Teddy onun sağındaydı, gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Glock'una bir mermi yerleştirdiğinden emin oldu.

"Arka koltuğa geç," dedi ona. "Seni yerde istiyorum, anladın mı?"

Teddy, "Tamam, tamam," diyerek arka koltuğa atladı ve koltukların arasına indi. Kamyon biraz sağa yatmıştı. Kamyonun kapısı, koltuklar ve bir dereceye kadar da alt şasi onu koruyacaktı. "şu saldırı tũfeđini bana ver."

Teddy AR-15'i uzattı ve o da yolcu koltuğuna koydu.

Ön yolcu koltuğunu gidebildiği kadar geriye çekti ve sonra Teddy'ye biraz daha koruma sağlamak için koltuğu gidebildiği kadar arkaya yatırdı. "Yerde kal."

* * *

"Onun hakkında ne dũřünüyorsun?" Towne, Jenks'e dedi ki.

"Sıkıştığını anladım. Hareket edemiyor ama sorun olduğunu hissediyor. O kamyonndan çıkmayacak."

Merc silahını kontrol ederken, "Bunu tanıyor," dedi. "Evde bir göz attım."

Saldırı tũfekleri vardı ama hepsinin son şarjörleri doluydu. Merc tũfeđini kullanamıyordu ama tabanca kullanabiliyordu. Ondan iki tane vardı.

Towne camını kapatarak Jenks'e baktı. Jenks de aynısını yaptı.

Merc sağa doğru kayarak camını indirdi. "şimdi mi?" Jenks eli kapının kolunda, "şimdi mi?" dedi.

"şimdi!" Towne cevap verdi.

* * *

Bir hareket oldu, kapılar açıldı. "İşte geliyor."

Bap! Bap! Bap! Crack! at! at! at! at!

Silah sesleri kamyonu, kapılara çarptı ve gelmeye devam etti. Sürücü tarafındaki kapı ve arka kapı camı kırıldı ve kabinin içi soğuk havayla doldu. Savunmasız bir açıda duruyordu. Yukarı çıkamazdı ama direksiyonu sağa kırabilir, kamyonu hendeğin içine doğru çevirebilirdi. Kamyonun arkasından daha fazla korunabilirlerdi ama onları geri çekmesi gerekiyordu.

Tori AR-15'i kaptı, kaldırdı ve ateş etti.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

* * *

Kurşunlar kamyonun kaportasına isabet etti.

"O değil çalışan uysal," Merc dedi, Eğilmek arkasında Yolcu koltuğuna.

* * *

Onları geri çektikten sonra tekrar denemek zorunda kaldı. Kamyonu geri vitese taktı ve gaza sertçe bastı, geriye doğru, kedi kuyruklarının içine düştü, durdu ve... düz bir zemindeydi. Direksiyonu sertçe sağa çevirdi ve ileri doğru sürdü ve... hareket etti... çekiş vardı. Sürebilirdi.

Gaza bastı, kamyon önce yoğun karda savruldu ve sonra ileriye fırladı. Tek düşünebildiği şeydi: *Git!*

Kamyon daha düz bir zemindeydi ve yeterli boşluğu vardı.

Git! Git! Git! Git! Yürü! Yürü!

"Yola çıktın mı?" Teddy aradı.

"Hayır, başka bir şey deniyorum. Yerde kal!" Yolun solundaki virajı takip etti, önündeki kar ya da engellerden habersizdi, bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu ama elleri direksiyonda, ayağı gazdaydı ve sonra birden kamyon yukarı doğru açı yaptı, alçak zemin yola doğru yükseldi. "Evet. Evet! Evet! Evet! ***Evet!***"

* * *

"Hadi gidelim!" Towne bağırdı.

Jenks direksiyona geri döndü ve ilerleyerek onu kovalamaya başladı. "Nerede o? Nerede?"

"Sanırım hendeğin içinde, dönemecin etrafında, yola paralel gidiyor. Tam olarak söyleyemem."

Jenks yavaşlayarak geniş virajı döndü ve virajı tamamladığından emin oldu. "Sanırım onu ileride görüyorum. Şu anda yolda."

* * *

Tanrı aşkına, Tori, neden bu hareketi daha önce düşünmedin?

"Yola mı çıktın?"

"Evet, ama arkada kal." Dikiz aynasına baktı. "Arkamızdalar."

Ve daha büyük bir kamyonla.

* * *

"Burada dur!" Braddock ileriye bakarak iki iz kümesi gördü ama sonra ilerideki bir iz kümesi hendeğe giriyor gibi göründü. Taksiden aşağı atladı ve yol ile sazlıkların arasındaki alana baktı. Sanki biri hendeğe girmiş ve kazmaya ya da kendini çıkarmaya çalışmış gibi karlar parçalanmıştı, ama sonra bir dizi iz yola paralel uzanıyordu. Akıllı kız. Gidebildiğin yere git.

"Will!" Steak sabanın arkasından seslendi.

"Ne oldu?"

"Kovan, bir .223 Remington. Ve hala biraz sıcak.

Burada bir şey oldu. Hem de çok uzun zaman önce değil."

"Çok uzakta değiller," diye haykırdı Braddock. "Hadi gidelim."

* * *

Hunter önlerinde hızla ilerliyordu, rüzgâr ve kar yüzünden zorlukla görülebiliyordu ama kırmızı stop lambaları onu görmelerini sağlıyordu.

Jenks, "Onun için işi zorlaştır," diye emretti.

Towne camını indirdi. Merc sağa kaymış, camı inmiş.

Çatlak! Çatlak!

Çatlak! Çat! Çat!

Bap! Bap! Bap!

* * *

Bir kurşun yan aynasına isabet etti. Bir diğeri arka camdan içeri girerken Tori eğildi ve ardından bir diğeri ön camı deldi.

"Yerde kal! Yerde kal!" Tori başını aşağıda tutarak bağırdı ama bunu yaptığında yolu görmek zorlaştı ve hızını kaybetti.

Ping! Ping! Ping! Ping! Ping!

Kamyondan silah sesleri yükseldi.

Tori önündeki yolu görebilmek için başını biraz daha kaldırdı ama parlak beyaz kardan başka bir şey göremedi ve sonra dikiz aynasında parlak bir ışık parladı.

Yavaşlamıştı. Yaklaşıyorlardı.

* * *

"Çarpın, itin onu yoldan!" Towne bağırdı. "Yap şunu!"

Jenks direksiyonu kırdı ve sol tarafa yanaştı. Towne camdan dışarı eğildi. Ateş edildi.

* * *

Kamyonun sol tarafına yanaştığını görmeden önce hissetti.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Kurşunlar kamyonu isabet etti, biri ön panelden sekerek yanağını sıyırdı.

Başka seçeneğim yok.

Tori sağ elini direksiyondan çekti, Glock'unu çekti, döndü ve ateş etti.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

* * *

"Oha!" Towne uluyarak içeriye doğru eğildi.

Jenks kontrolünü kaybetti.

Kamyon savruldu, arka tarafı sağa savruldu. Direksiyonu sağa kırarak düzeltmeye çalıştı ama aşırı düzeltti, sonunda kontrolü ele geçirip karda kayarak durana kadar üç-altmış takla attı.

* * *

Tori onu geri çekmiş, sonra önüne bakmıştı. "Ah hayır!"

Yol sert bir şekilde sağa döndü, direksiyonu sağa kırdı ve yakalamaya çalıştı.

Artık çok geçti.

Dönüşte kayarak ilerledi, arka uç onu sola doğru savurdu.

Bir hendeğe doğru sürüklendi.

"Kahretsin! Lanet olsun!"

Tori geçen seferki gibi geri çekmeyi denedi ama çok derindeydi.

Gaza bastı ama kamyon hareket etmiyordu, tekerlekler zar zor dönüyordu.

Sıkıştım.

Hızlı bir envanter çıkardı. AR-15, Glock ve pompalı tüfeği vardı. Dikkatli bir gözle, saldırı tüfeğinin şarjörünü çıkardı. Mermisi azalmıştı, belki on beş, yirmi tane kalmıştı. Glock'ta yedi mermi ve fazladan bir şarjör kalmıştı. Bir de pompalı tüfeği vardı. Elinde olan buydu. *Onlarda ne vardı?*

Çok daha fazla mühimmattan ve kamyonlarından şüpheleniyordu. Kamyonları.

Kamyonlarına ihtiyacımız var. Artık hayatta kalmalarının tek yolu buydu. Teddy kafasını kaldırdı. "Neler oluyor?"

"Onlarla savaşmak zorunda kalacağım," dedi Tori, soğukta nefes verirken, kamyon hâlâ çalışır durumda olduğu için ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Biraz işe yaramıştı ama bu koşullarda fazla zamanları yoktu. Teddy'ye baktı. Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve titriyordu. Odaklanacak bir şeye ihtiyacı vardı ve Teddy'nin de onun yardımına ihtiyacı olacaktı. "Şu on iki kalibrelik silahı al."

Teddy onu yerden aldı. Dolu olduğunu biliyordu. Ceketinin cebinden çıkardığı mermileri Teddy'ye uzattı. "Şunları tut. Bunu sana verdiğimde, yeniden doldurman gerekecek."

"O-o-okay."

Av tüfeğinden bir fişek çıkardı. On yaşındaydı. Bu yaşta bunu öğrenmek zorunda olmamalı, diye düşündü Tori. Eğer on bir yaşını göreceksa, öğrenmek zorundaydı. "Bu şekilde giriyor." Silahın nasıl doldurulacağını hızlıca gösterdi. "Anladın mı?"

"Sanırım öyle." Titrediği ve konuşamadığı için mi tereddüt ediyordu, yoksa anlamamış mıydı?

İki mermi fırlattı. "Göster bana."

Teddy mermileri aldı ve silahı düzgün bir şekilde doldurdu.

"Güzel. Ben söylersem yap."

Çocuk başını salladı.

Yola bakmak için döndü.

Kamyon yolda durmuş ve yolcu tarafı ona dönük olacak şekilde dönmüştü. Belki seksen ila yüz metre uzaktaydılar. İki adam kamyonundan inmiş, biri de arka yolcu tarafında, kabinde kalmıştı.

Demek böyle oynayacaklardı.

Eğer öyleyse, içeride kolay bir ördekti.

Kot pantolonunun botlarının içine girdiğinden emin olmak için eğildi ve sonra onları ekstra sıkı bir şekilde tekrar giydi. "Benim tarafıma doğru kay. Çok alçakta kal, içeride kal," diye fısıldadı kendini sürücü tarafındaki camdan dışarı iterken.

"Nereye gidiyorsun?" "Biraz

hava almaya çıkıyorum."

* * *

Towne inip arka yatağı siper olarak kullandı. Jenks ön tarafı kullandı. Merc taksinin arka koltuğunda kaldı.

"Şimdi!"

Boom! Boom! Bum! Çat! Çat! Çat! Çat! Çat! Bam! Bam! Bam! Bam!

* * *

Ping! Ping! Ping!

Silah sesleri kamyonun yolcu tarafında sekerken, Tori arka tarafa doğru gizlice ilerledi.

Saydığı turları yapmak zorundaydı.

Kamyonetin kabinindeki adama bakarken, bunu yapmanın belki de tek bir yolu olduğunu gördü.

Arka tara fa baktı. Siper almak için alçak bir açısı vardı.

Kamyonetin kabinindeki adama nişan aldı.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Glock şarjörü bitmişti. Onu çıkarıp di ğ e r i n i taktı.

* * *

"Ahrğ!" Merc inledi, silah sesleri taksiyi dolduruyordu.

"Arka tarafta!" Jenks ateşe karşılık verdi. Towne da öyle.

* * *

Tori geri çekilerek geri dönen ateşin kamyona çarpmasına ya da başının üzerinden geçmesine izin verdi. Karşı ateş durduğunda hızla arka tarafa baktı ve dinledi. İnleme sesleri duydu.

Belki de artık ikiye bire düşmüştük.

Bunu geliştirebilir mi?

Tekrar arka tarafa baktı. Kamyon kabininin hareket ettiğini gördü. İsteddiği de buydu. Geri çekildi, AR-15'i kaptı ve ön tarafa geçip etrafı kolaçan etti. Adamlar kabinin içini kontrol ediyordu.

Tori sola doğru hızlı bir adım attı, sağ dizinin üzerine çöktü ve ateş etti.

Bap! Bap! Bap! Bap! Bap! Bap! Bap! Bap!

Dergiyi boşaltmıştı.

"Teddy!" dedi. "Tüfek."

Ona uzattı. Tekrar arka tarafa doğru ilerledi ve arka yatağın etrafına baktı. Tüfeği kurdu, ayağa kalktı ve ateş etti.

* * *

Boom! Boom! Bum!

"Av tüfeği!" Jenks bağırdı.

"Merc! Merc!" Towne taksiye dönüp bakarken böyle dedi. Zaten üç kez vurulmuştu ve şimdi onu tekrar yakalamıştı. İş göremez haldeydi, zar zor hareket ediyordu, koltuğa yaslanmış yatıyordu.

Jenks, "Eğer ona yardım bulamazsak, gidici," dedi. "Orospu çocuğu," diye inledi sol üst kolunu tutarak. Orası sıyrılmıştı. "Kaltak ateş edebiliyor."

"Bunun içine girdik. Ona yaklaşmamızı istedi." "O sürtüğü duman etmek istiyorum, hem de hemen şimdi."

* * *

"Teddy?" diye fısıldadı yüksek sesle. "Hâlâ orada mısın?" "Evet."

"Tüfeği doldur," dedi.

Teddy kendisine söyleneni yaptı ama yavaştı, elleri titriyordu. "Üşüyorum, Tori. Gerçekten üşüyorum."

O da hissediyordu, soğuk hava katmanlarına kadar ulaşıyor, kulaklarında ve yüzünde acıyı hissediyordu. Ayakları donmuş gibiydi. Çok fazla zamanları kalmamıştı.

"Ben de öyle. Üzerinde çalışıyorum. Şu battaniyeye sarın."

Sıcaklık sıfır civarındaydı ve rüzgâr sıfırın çok altındaydı. Eğer bu adamlar akıllı olsalardı, onları beklerlerdi. Konuyu zorlamak zorundaydı.

Eğer şimdi ikiye karşı bir durumdaysa, bu ona bir savaş şansı veriyordu. Rüzgâr ve kar onun görüşünü etkiliyordu ama onlarınkini de. Sağındaki hendek dönüşün köşesini sarıyor, alçakta kalırsa biraz koruma sağlıyordu. Elinde kalan tek hamle onları kuşatmaya çalışmaktı.

* * *

Braddock ve Steak ilerideki raylara bakarken kar küreme aracı yolda gümbürdeyerek ilerliyordu.

"Hâlâ iki set var," dedi Steak. "Ve izlerden biri yolun etrafında dolanıyor, sanki bir şeyden kaçınmaya çalışıyorlarmış gibi."

"Ya da bir şeyin çarpmasını önlemek için," diye yanıtladı Braddock. "Bu bir kovalamacaydı."

Earl endişeyle, "Yaklaştık, sana söylüyorum," dedi. "Şu izler. Gördüğünüz gibi taze. Beş dakika önce yapılmış, belki daha az. Buradan biraz sola sapacak."

Earl yoldaki bir virajla birlikte sola dönmeye başladı. O sırada ışıkları ileride bir şeyin parıltısını yakaladı. "Bu bir kamyon mu?"

* * *

Jenks Towne'a, "Onu bekleyebiliriz," dedi. "Hiçbir yere gidemez. Donarak ölecekler. Ona bir saat ver. Onu sabit tutun."

"Biz de donabiliriz. Ve Merc ölüyor," dedi Towne.

Jenks bir süre sonra, "Ona kamyonla saldırabiliriz," diye önerdi. "Birimiz arkada durur, içeri girerken ateş ederiz. Yüksek bir yerimiz var. Aşağı doğru açı. Bu şekilde işini bitiririz."

Towne, "Belki," dedi ve sonra arkasını döndü. "O da ne?"

* * *

Tori tüfeği kaptı, Glock'unu beline soktu ve kamyonetin arka tarafına doğru ilerledi. Alçakta durarak yolun yumuşak köşesine doğru ilerledi ve durdu. Onu görmüş olsalardı, ateş ediyor olurlardı. Sorun hendeğin bitmiş olmasıydı. Onlara yaklaşabilmek için elli metre daha gitmesi gerekiyordu. Tüfeği kaldırdı ve gitmek için ayaklarını hazırladı ve tam gitmek üzereydi ki sesi duydu.

İlk başta, yumuşak bir gümbürtüydü. Bir motor sesi gibiydi. Ve gümbürtü gittikçe yükseliyordu.

Sonra onu gördü. Parlak ışık köşeden geliyordu ve sonra durdu.

* * *

Towne, "Bu... bir kar küreme aracı," dedi.

Jenks silahını kaldırarak, "Sıkışıp kalacağız," dedi.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat! Çat! Çat!

* * *

Earl yavaşça durdu.

Braddock panik çubuğuna tutunarak yolcu kapısını açtı ve dışarı baktı.

"Will, bu adamların-" "Silahları var mı?" Braddock bağırdı.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

Kurşunlar ön camdan içeri girdi.

Steak sol omzuna uzanarak, "Ah lanet olsun, vuruldum, kahretsin," diye inledi. "Earl yere yat."

"Siktir et," diye homurdandı Earl, eğildi ama saban bıçağını kalkan olarak kaldırarak ilerledi.

"Aferin oğlum," diye homurdandı Steak.

Braddock, saban bıçağı kalkana kadar sol eliyle panik çubuğuna tutunarak ateşe karşılık verdi.

* * *

İçlerinden birinin dönüp kamyonu, kar küreme aracına ateş ettiğini gördü. Pompalı tüfekte ortaya çıktı.

Bam! Bam! Bam! Bam! Bam! Bam!

Tori yere düştü ve pulluktan birinin ateş ettiğini fark ettiğinde tüfeği yeniden doldurmaya başladı.

* * *

Towne döndü ve sabana ateş etti.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Bam! Bam! Bam! Bam! Bam! Bam!

Jenks yere düştü, arka omzundan vuruldu. "Towne!"

Towne arkasını döndü ve Jenks'in dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü. Vurulmuştu. "Gitmemiz gerek! *Hemen!*" Jenks'i kaldırıp kamyonetin arka yolcu kapısına doğru itti ve sürücü koltuğuna atladı. Kamyoneti sağa çevirip hızlandı.

"Başını eğ!"

* * *

Kamyon ona doğru döndü. Tüfeği bıraktı ve Glock'unu çekti.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Kamyon ondan uzaklaşırken yükünü boşalttı, yola atladı ve kamyon hızla uzaklaşırken ateş etti.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Şarjör boşalana kadar ateş etti. "Tori! *Tori!*"

Braddock.

Adam koşarak yanına gelip uzun kollarını ona dolayarak kucakladığında kadın yolda hareketsiz duruyordu. "Seni bulduğumuza inanamıyorum."

"Ben de öyle," dedi ve başını bir anlığına onun göğsüne gömdü.

Sağ yanağı onunkine değdi. "Tanrım. Donmuşsun." "Ben de öyle... hissediyorum," diye cevap verdi dişlerini gıcırdatarak. "Teddy." "O sende mi?"

"Kamyonda. Çok üşümüş." Arkasını döndü ve Braddock'la birlikte hendeğe gidip Teddy'yi kamyondan çıkardılar. Zavallı çocuğun üzerinde kapüşonlu bir tişört, kot pantolon ve spor ayakkabıdan başka bir şey yoktu. Braddock onu yola taşıırken, Tori arka koltuktan yün battaniyeyi kaptı ve aceleyle üzerine sardı.

Pulluk yanaştı ve Earl aceleyle taksiden indi. "Dedektif Braddock, adamınız vuruldu."

"*Biftek!*" Braddock bağırdı.

"Biftek! Kötü mü!" Tori yolcu tarafına koşup arabanın içine tırmanırken bağırdı.

"Hey!" diye inleyerek selamladı. "Seni gördüğüme sevindim." "Ben de seni," dedi Tori.

"Tori, dudakların mavi."

"Evet, birkaç saat oldu, sana söyleyeyim. Şuna bir bakalım." Ceketini açtı ve omzundaki yarayı incelemek için gömleğini geri çekti.

"Çok acıyor, biliyor musun? Geldiğini bile görmedim. Silahımı bile çıkarmadım."

"Yaşlandıkça daha yavaş hareket ediyorsun," diye takıldı Tori. Yara hayati bir yere yakın değildi ama kemik ve doku hasarı olduğuna şüphe yoktu. "Bir hastaneye gitmemiz gerek."

Braddock, Teddy'yi kar küreme aracının kabinine kaldırırken, "En yakın Park Rapids sanırım," dedi. "Yine de muhtemelen kırk, elli dakika uzaktayız, özellikle de bu koşullarda."

Tori, Steak'e bakarak, "Gitsek iyi olacak," dedi. "Yardıma ihtiyacı var."

"Earl."

"Biliyorum, Dedektif Braddock. Yine kışına tekme bas."

TWENTY

“SHELTER.”

Braddock kollarını titreyen Tori'ye dolamış, kollarını ve gövdesini ovarak onu ısıtmaya çalışıyordu. Teddy sol taraflarında oturmuş, bir battaniyeye ve Earl'ün kamyonda bulunan ekstra kalın yedek montuna sarılmıştı, sonra Steak kıpırdamadan durmaya çalışıyor ve Earl de onunla sohbet ediyor, onu uyanık tutuyor, konuşuyor ve dikkatini dağıtıyordu. Braddock ilk birkaç dakikayı telefonda Eyalet Devriyesi ve Becker İlçesi Şerif Departmanı ile konuşarak geçirmişti. Kamyonu tarif etti, üç adam vardı, muhtemelen üzerinde birkaç kurşun deliği vardı, camları eksikti. "Ve bu gece yollarda olacak. Kimse, *hiç kimse* dışarıda değil."

Eyalet Devriyesi ya da şerif departmanlarından da pek kimse yoktu. Yine de kamyonu tarif eden bir bülten yayınlandı. Braddock, "Dikkatli olun," diye uyardı. "Destek çağırın. Aşağı atacaklar. Çoktan yaptılar bile."

Braddock Boe'yu aradı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Park Rapids. Biftek sol omzundan vuruldu. Teddy ve Tori yaşıyorlar ama buz küpü gibiler."

"Sadece oraya git," dedi Boe. "Girisini ben hallederim." Çağrılar yapıldı ve sessizce yola koyuldular.

"Çok üşüyorsun," diye fısıldadı Braddock kulağına, eldivensiz eli yanağına, kulağına, boynuna dokunurken.

"Ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim," dedi Tori, adrenalinin etkisi geçmişti. Vücudu titriyordu ve adam onu daha sıkı tuttu, kollarını ve bacaklarını ovarak kan dolaşımını sağlamaya çalıştı. Paltosunu çıkarmış ve onu paltosuna sarmıştı.

"Şimdi donacaksın," dedi.

"Ben ıslanmadım. Sırılsıklam olmuşsun," dedi.

Isıtıcı tam güçteyken, kamyonetin kabinindeki tekli koltukta oturan beş kişinin vücut ısısı, ön camın ortasındaki delikten içeri giren soğukla mücadeleye yardımcı oldu. Bu bir sıcaklık çatışmasıydı.

Titreyen ve dişleri takırdayan Tori, gözlerinin battaniyeye ve eski, yıpranmış pazen paltoya sarılmış Teddy'ye kaymasına izin verdi. Braddock'a yaslanmış, gözleri kapalı ve bitkin bir haldeydi.

Braddock, "Bu adamlar onu ve Jared'i bulmak için büyük çaba sarf ettiler," dedi. "Bu kar fırtınasında sizi takip etmek için. Neden? Jared size bir şey söyledi mi?"

"Bu işin paradan daha önemli olduğu dışında ondan pek bir şey öğrenemedim."

"Daha fazla mı? Ne şekilde daha fazla?"

"Bilmiyorum. O adamlar ortaya çıkmadan önce bunu ondan zar zor öğrendim. Düşündüğümüz gibi Marist'ten para aldılar ama başka bir şeyler dönüyor."

"Teddy tüm bunlar hakkında bir şey biliyor mu?"

"Bu konuyu ona açma şansım hiç olmadı. Ona bu soruları Two Coves'a dönerken soracaktım ama sonra çatışma başladı. Geri kalan zaman sadece-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Braddock. "Hayatta kalmak." "Dışarıda bizi mi bekliyorlardı?"

"Hayır. Seni bir yerden aldılar, sanırım Two Coves'dan." Bunu bir dakika düşündü. "Newell'in seni DeBoer bana tuzak kurardı."

"Ben de öyle. Bence gündemi olan biri ama gündemi bu değildi," dedi Braddock. "Ama bence senin peşine düştükleri yer orası. O adamlar Jared'i bulmak istiyorlardı. Onu daha önce bulmak zorundaydılar."

Biz yaptık. Sanırım amcasından yardım isteyebileceğini düşündüler. Onun yerine sen ortaya çıktın. Seni yaptılar, seni takip ettiler."

"Hayır. Yol boyunca altımı kontrol ettim," diye ısrar etti Tori. "Hiç kimseyi görmedim. Önde ya da arkada."

"Yapmazdın, Tor," diye yanıtladı onu başından öperek. "Lastik izlerinin basitliğıydi. Böyle bir gecede, o kadar taze kar varken, dışarıda kimse yokken, bu kolaydı. İkinizi böyle bulduk. Bu ve buradaki büyük kamyon."

Tori iri yarı şoföre baktı. "Teşekkürler, Earl." "Benim için zevkti, hanımefendi."

"Şimdi anlatacak bir hikayen var, değil mi?"

Earl sırttı. "I yapamam bekle için olsun ev ve söyle ve Savaş Bakanlığı'na bildirdim."

"Savaş departmanı mı?"

Sırıtarak ona baktı. "Karım, tabii ki."

"Earl!" Tori şaşkınlık ve kahkaha içinde cevap verdi. Başını kaldırıp Braddock'a baktı. "Bana böyle mi hitap ediyorsun?"

"Asla. Hayatıma çok değer veriyorum."

Earl hâlâ kıkırdayarak, "Wanda bunu duyana kadar bekle," dedi.

* * *

Towne virajlı yolda ilerlerken yirmi dakika boyunca sürekli dikiz aynasını kontrol etti, rüzgâr ve karla savaştı, ikisi de azalmıyor, sadece artıyordu ve her ikisi de taksinin arkasını dolduruyordu, sağ arka cam sürücü tarafındaki camlarla birlikte dışarı fırladı. Jenks sol omzundan kötü bir darbe aldı ve kendisi de sol kolunun üst kısmından, sağ göğüs kafesi boyunca sıyrıldı ve boynunun arkasında da bir şey onu rahatsız ediyordu.

Yaban hayatı koruma alanından kuzeye, 113 numaralı ilçe yoluna doğru ilerlerken kimse onu takip etmemişti, yarım mil kala durdu ve gösterge panelindeki GPS haritasını inceledi. Karavana otuz mil kalmıştı.

"Jenks?"

"Canım yanıyor dostum," diye inledi cevap olarak.

Towne arkasını döndü. Jenks sol omzunun arkasından vurulmuştu. Terliyor ve yüzünü buruşturuyordu.

"Sol kolumu zar zor hareket ettirebiliyorum." "Peki ya Merc?"

"O öldü, dostum. O bir ceset. Kafasının arkasından vurulmuş."

Towne arka koltukta yatan bir tişört gördü. Tişörtü çabucak küçük parçalara ayırdı. "Öne otur."

Jenks öne doğru eğildi ve Towne kanamayı durdurmak için omuzdaki yarayı tişört parçalarıyla kapattı. Daha sonra Merc'in vücudundan bir gömlek çıkarmış ve Jenks'in kolunu yükseltmek için bir askı hazırlamıştır.

"Sen de vurulmuşsun," dedi Jenks. "Boynunda kanama var. Başını çevir."

Towne başını çevirdi.

"Evet, ensenden yaralandın, sadece sıyrık." "Sol kolum ve göğüs kafesim de öyle," dedi. "Yaşayacağım. Sen de yaşayacaksın."

"Onu ne yapacağız?" Jenks söyledi.

Towne iç çekti. Kamyondan indi ve yolcu tarafına doğru yürüdü. Kollarını Merc'in koltuk altlarından geçirerek onu kamyondan çıkardı ve cesedini hendeğin dibine, sazlıkların arasına attı. Bunu yaptıktan sonra Jenks'in ön yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti. Camlar dışarı fırlamıştı. Isıtıcıya daha yakın olması gerekiyordu.

Towne tekrar arabaya binip sürmeye başladığında Jenks, "Onu bu şekilde yapmak çok soğuk," diye mırıldandı.

"Başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Biliyorum, sadece hoşuma gitmiyor. Siktiğimin Jared'i. Şimdi ne yapacağız?" "Barınak."

On beş dakika sonra Towne, İlçe 113'ün çok uzağında olmayan bir gölde bir grup kulübe bulmuştu. Bir tanesi yolun sonunda izole edilmişti. Yakınına park etti ve etrafından dolaştı. Boştu ve kış için kapalı görünüyordu, sadece yazlık bir yerdı ama içeride bir şömine ve garajın kenarında bir odun yığını vardı. Ekli garajın yan kapısını bir levyeyle açtı, garaj kapısını açtı ve onları içeri soktu. Kulübenin içinde elektriği buldu ve ısıtıcıyı açtı.

Havanın dışındaydılar.

Towne, Jenks'i şöminenin önünde bir sandalyeye oturttu ve ardından büyük bir ateş yakarak ikisini ısıttı. Evi aradı ve banyodaki dolapta bir kutu küçük bandaj, bir şişe alkol, siyah havlu kumaştan banyo havluları, iki büyük plaj havlusu ve mutfaktaki dolapta bir şişe cin buldu. Herhangi bir ilaç bulamadı. Onlar ateşin başında ısınırken, Jenks'in yarasıyla elinden geldiğince ilgilendi, alkolle temizledi, bandajladı ve sonra onu tekrar askıya aldı. Bütün paketleri ateşin içine koydu.

"Nasıl yani?"

Jenks yüzünü buruşturarak rahat etmeye çalıştı. "şimdilik idare eder." İcini çekti. "O boktan cin dışında yiyecek ya da içecek bir şey var mı?"

"Nada."

"En azından ısınıyoruz."

Üzerine bir battaniye örttü ve bir sandalye daha çekti. Üzerindeki kat kat gömlekleri çıkardı ve önce sol kolunun üst kısmındaki yarayı inceledi. şanslıydı. Bir santim daha olsaydı pazusu parçalanabilirdi. Alkolle temizledi ve iki bandaj uyguladı. Göğüs kafesinin hemen altındaki yara için de aynı şeyi yaptı. Kanı temizledi. Muhtemelen birkaç dikişe ihtiyacı vardı ama şimdilik bir bandaj yeterli olacaktı. Boynu hâlâ kanıyordu. Kanamayı durdurmak için birkaç dakika boyunca havluyla kapattı.

Jenks öne doğru eğildi ve onu inceledi. "İyi bir çizik. Kısa ama bir parça koparmış." Towne bezin üzerine biraz alkol döktü ve Jenks uzanıp sağ eliyle yarayı temizledi, kuruladı ve sonra Towne'un yardımıyla bir bandaj uygulamayı başardı.

"şimdi ne yapacağız?" Jenks ucuz cininden bir yudum alarak konuştu. Gözlerini ateşe dikti.

Towne ayağa kalkıp telefonunu çıkararak, "Fırtınayı bekle," diye cevap verdi. "Max'i aramam gerekiyor."

* * *

Kar küreme bıçağının yolu tamamen açmasına rağmen Park Rapids'teki hastaneye ulaşmaları neredeyse bir saat sürdü. Boe önceden haber vermişti ve önlerine çıktıklarında iki doktor onları bekliyordu. İki Hubbard County Şerif yardımcısının yanı sıra Park Rapids polisinden iki devriye memuru da oradaydı. Braddock çok fazla güvenlik istemişti.

Bir polis memuru "Yakın bir tehdit var mı?" diye sordu.

"İşimi şansa bırakmayacağım," dedi Braddock, Tori'nin Jared hakkında söylediklerine dikkat ederek, bunun paradan daha önemli bir şey olabileceği uyarısında bulundu.

Biftek sedyeyle içeri taşındı, bir doktor acil servise girerken yarayı inceledi.

Diğer doktor ve bir hemşire Teddy'yi muayene etmek üzere hemen başka bir acil durum kabinine götürdü. Fiziksel bir yaralanma yoktu ama doktor hemen orta derecede hipotermi teşhisi koydu. Onu hastane odasına taşıdılar, soğuk giysilerini çıkardılar, bir hastane yatağına yatırdılar ve hemen battaniyelere sardılar. Doktor ona sıcak bir intravenöz infüzyon başlattı.

"Merak etme," dedi Tori Teddy'ye, saçlarını yüzünden çekerek. "Ben buradayım. Braddock burada. Yardımcıları ve memurlar nöbet tutuyor. Doktorlar ve hemşireler seni kontrol edecekler. Burada güvendesin, tamam mı? Güvendesin."

Teddy başını salladı. "Bana ne olacak?"

"Kimi aramalıyız? Büyükanne ve büyükbabanız var mı? Ya da aramamız gereken teyzeler veya amcalar?"

"Annemin erkek kardeşi, Tony amcam ve Fi teyzem. Excelsior'da yaşıyorlar." Excelsior, Minneapolis'in batı banliyölerinden biriydi.

"Tamam," dedi Tori. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağız ve bazı şeyleri çözmeye başlayacağız. Tamam mı?"

"Tamam."

Bir dakika sonra Teddy'nin gözleri kapanmış ve uykuya dalmıştı.

Tori odadan çıktı, bir şerif yardımcısı nöbet tutuyordu. Braddock koridorda bekliyordu.

"Biftek?" diye sordu.

"Doktor onunla ilgileniyor," dedi.

"Jared'in bahsettiği 'daha fazlası'nın ne olduğunu bulmalıyız. Teddy'nin amcası Tony'yi de aramalıyız."

Braddock başını sallayarak, "Evet, var," dedi. "Ama şu anda değil. Seni kontrol ettirmemiz gerekiyor."

"Ben iyiyim."

"Sen başka bir şey değilsin." Bir hemşireye dedi ki: "Onu kontrol edebilir misiniz? O da soğukta dışarıdaydı. Yüzü çizilmiş."

"Ben iyiyim, gerçekten."

"Doğru," diye yanıtladı Braddock. "O bir buz kütlesi gibi."

Hemşire Tori'nin eline uzandı. "Aman Tanrım. Yan o da da , hemen yanınızda. Doktor."

Hemşire Tori'yi hastane yatağına götürdü. Doktor onu muayene etti. "Seni bu kıyafetlerden kurtarmamız ve ısıtmamız gerekiyor." Braddock ve hemşirenin yardımıyla Tori giysilerini çıkardı, Bir önlük giydi ve hemşirenin onu battaniyeye sarmasına izin vererek yatağa tırmandı. Doktor ona benzer bir infüzyon rejimi uygulamaya başladı.

Doktorlar ve hemşireler gittikten sonra Braddock yatağının başında durdu. "Sadece dinlen. Diğer her şey birkaç saat bekleyebilir."

Tori başını salladı ve bir dakika sonra bitkin bir halde uykuya daldı.

* * *

Towne ön kapının sağ tarafındaki dar dikey pencereden dışarı baktı, gökyüzü uyanmaya hazırmış gibi görünse de hâlâ karanlıktı. Kar, şiddetli rüzgârla birlikte savrulmaya devam ediyordu; bu bir anlamda iyi bir şeydi, çünkü fırtınalı koşullar karın dolmasına ve garaja g i d e n lastik izlerini büyük ölçüde örtmesine izin veriyordu.

Uzun bir esneme sesi çıkardı. Jenks'i stabilize ettikten ve kendi yaralarını onardıktan sonra uyumaya çalışmıştı ama zihni bir türlü sakinleşmiyordu. Vücudunda hâlâ çok fazla adrenalin dolaşıyordu.

Jenks için de durum pek iyi değildi. Omzunun zonklaması ve bir türlü rahat edememesi arasında dinlenebileceği pek bir şey yoktu.

Bu yüzden uyumak yerine gözünü dört açmış, kulübenin ön tarafındaki odalarda volta atıyor, endişeyle

Diğer araçlar, meraklı komşular, kulübenin garajına kadar uzanan ve çoğu karla kaplı lastik izlerinin nedenini merak ediyorlardı. Kulübede daha sonra yaptığı aramalardan birinde bir dürbün bulmuş ve tüm pencereleri dolaşarak çevreyi incelemişti. Karlı karanlıkta bile yakınlardaki birkaç kulübeyi daha fark etmişti. İçini rahatlatan şey, hiçbirinin dolu görünmemesi, hepsinin karanlık olmasıydı. Bölgenin haritalarını incelerken, ıssızlığı, yakınlarda kasaba olmayışını görünce küçük bir rahatlama dalgası kapladı içini. Şu an için o l a b i l d i ğ i n c e güvendeydiler.

Bunu yaptıktan sonra geri dönüp evdeki dokunduğu tüm yüzeyleri silmeye dikkat etmişti. Aynı şeyi garajda da yapmış, Merc'in kamyonetinin içini ve dışını silmişti. Sıradaki hamle ne olursa olsun, kamyonet kullanılamaz haldeydi. Bunu yaptıktan sonra küçük oturma odasına geri döndü ve şömine demirini alevleri körüklemek için kullanarak ateşe bir kütük daha attı.

"Saat kaç?" Jenks mırıldandı; gözleri kapalıydı.

"Neredeyse sabah altı. Dışarısı biraz daha aydınlanıyor."

Jenks sandalyesinde kıpırdandı.

"Sadece dinlen. Şu anda yapacak bir şey yok." "Kendini nasıl hissediyorsun?" Jenks sordu.

"Ağrım var ama senin kadar ağrım olduğunu sanmıyorum."

Rüzgâr ve kara rağmen gökyüzünün aydınlanmaya başladığını fark ettiğinde bir saat daha geçmişti. Şimdi düşünmeye başlamıştı: *Ne yapmaları gerekiyordu? Ve daha da önemlisi: Polis onlar hakkında ne biliyordu?*

Eyaletin Minneapolis ve St. Paul'den kuzeye doğru kapatılmasıyla birlikte, telefonunda bulabileceği çok az yeni haber vardı.

Max'i tekrar aradı. Gece boyunca birkaç saatte bir konuşmuşlardı.

"Yeni bir şey var mı?"

"Duyduğum kadarıyla hayır," diye yanıtladı Max. "Haberlerde bir şey yok ve her şeyi izliyorum, televizyon, radyo, internet, sosyal medya. Bununla birlikte, dün gece olanlar yakında ortaya çıkacak. Asıl soru Jared'in Hunter'a ne söylediği ya da Jared'in çocuğa ne söylediği.

Polise. Eğer senin adını öğrenirlerse, benimkini de öğrenmeleri uzun sürmez." Bir duraklama oldu. "Şu anda durumunuz nedir? Jenks nasıl?"

Towne gece boyunca verdiği mücadeleyi özetleyerek, "Pek iyi değil," diye cevap verdi. "Şimdilik güvendedeyiz ama canımız çok yanıyor, özellikle de Jenks'in. Bakıma ihtiyacı var, ona burada verebileceğimden daha fazla bakıma. Dikişe ve ilaca ihtiyacı var."

"Bulunduğunuz yerin haritasını çıkardım," dedi Max. "Kar azalmaya başlıyor. Haberlerde kar küreme araçlarının yola çıktığını söylediler ama henüz benim yoluma çıkmadılar ve çıkmaları birkaç saat sürebilir. Ulaştıklarında sizin için geleceğim ama oraya varmam biraz zaman alacak. Hava tekrar kararana kadar dayanma şansınız var mı?"

Towne Jenks'e baktı. Rahatsızlık içindeydi ve terliyordu. Yiyecekleri ya da sargı bezleri yoktu. "Yapabileceğimizi sanmıyorum." "Sıkı durun o zaman. Elimden geldiğince çabuk yola çıkacağım."

TWENTY-ONE

"IT WAS A WOMAN."

Bazen uyurken o kadar yorgun olursunuz ve uyku o kadar güzeldir ki yatağa, battaniyelere, yastıklara gömülürsünüz ve kendinizi uyanmak istemediğiniz bir uyku pozisyonunda bulursunuz. Zihniniz ve bedeniniz o kadar rahattır ki sadece orada kalmak istersiniz, rahat, sıcak, dinlenmiş.

Bu bilinçaltının onunla konuşmasıydı.

Sonra koku alma duyuları devreye girdi. Burun deliklerine kahve ve vanilyanın tatlı kokusu yayıldı. Gözlerini açtığı anda, yüzünden birkaç santim ötede kahverengi plastik kapaklı, uzun, kirli beyaz bir fincan gördü.

Pasaklı Braddock uzun bir fincan kahveyi burnunun dibinde sallıyordu. Silindir masasının üzerinde taba rengi bir kâğıt torba duruyordu. "Merhaba," dedi yorgun bir gülümsemeyle, kollarını uzatarak.

"Günaydın," diye selamladı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha sıcak." Tori battaniyeleri geriye itti ve doğrulup fincanı aldı, uzun uzun içti, sıcak tatlı kahve boğazında hoş bir şekilde dönerek vücudunu ısıttı. Tezgâhın üzerinde bir yığın katlanmış giysi gördü. "Bunlar benim mi?"

"Evet. Hastane personeli onları sizin için yıkadı ve kuruttu."

Üzerinde hâlâ eskimiş bir hastane önlüğünden başka bir şey yoktu. "Quinn'i kontrol ettin mi?"

Braddock başını salladı. "Kuzenleriyle birlikte. Çoktan dışarı çıkmışlar, yol boyunca sürülmüş kar yığınları üzerinde kar kaleleri inşa ediyorlar. Yığınların epey yüksek olduğunu söyledi."

Tori güldü, kahvesinden bir yudum daha aldı ve ardından kâğıt torbaya bakmaya başladı, yumurta ve sosisin doyurucu kokusu onu çağırıyordu.

Doktor geldi ve onu kontrol etti, özellikle vücut ısısını ölçtü ve ardından sol kolundan infüzyon iğnesini çıkardı.

"Nasılım doktor?"

"İyi," dedi. "Vücut ısınız neredeyse normale döndü. Sadece önümüzdeki birkaç gün sıcak kal. Belki biraz ağırdan alıp dinlenirsin."

"Sıcak kalacağıma söz veriyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi doktor alaycı bir gülümsemeyle. "Peki Teddy?"

"Hâlâ uyuyor," dedi. "Zavallı çocuk neredeyse hiç hareket etmedi. Ateşi var, bu yüzden gözümüz üzerinde olacak. Yine de onu yakında uyandıracağız. Ona kahvaltı yaptırmaya çalışın."

Doktor gitti ve Tori uzun bir kahve içtikten sonra Braddock'un getirdiği kahvaltı sandviçini açtı. Yirmi dört saattir bir şey yemediğini ve açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. "Belim sevmese de bunları seviyorum," dedi ve kahvaltı sandviçinden kocaman bir ısırık alarak yumurta, domuz pastırması, jambon ve peynir karışımının tadını çıkardı. "Saat kaç?" dedi çiğneyerek.

"Sabah 9:15," dedi Braddock pencereden dışarı bakarak. "Kar yağışı neredeyse durdu. Yollar temizlenmeye başladı. İşler biraz hareketlenmeye başladı."

"Peki ben dışarıdayken?"

"Lainey Darr'ın kardeşi Tony ile konuştum. O ve eşi Fiona şu anda Twin Cities'den buraya geliyorlar. Manchester Bay'de duracaklar ve Reese onları buraya getirecek. Teddy'ye göz kulak olacaklarını söylediler. Karısıyla birlikte yıllar önce Lainey ve Barry'ye başlarına bir şey gelirse bunu yapacaklarını söylemişler."

"Peki ya biftek?" Battaniyesini üzerinden attı. "Gidip onu kontrol etmeliyim."

Braddock onu durdurdu. "Üç saat önce bir ambulansa bindirildi. Muhtemelen şu anda ameliyattadır."

"Ne! Neden beni ayağa kaldırmadın?"

"Çünkü bana yapmamamı söyledi. Dinlenmeni istedi. Ben de istedim. Buna ihtiyacın vardı. Yani, gözlerin kapandıktan sonra, o battaniyelerin altında bir saat daha titremeni ve ürpermeni izledim."

"Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Braddock, "Evet ama bu kadar bitkin olduğunu fark etmemiş gibiydin," dedi. "Bu yüzden uyumana izin verdim."

"Steak'in prognozu nedir?"

Braddock, "Köprücük kemiği parçalanmış ve bazı doku hasarları var," dedi. "Doktor, muhtemelen bir plaka ve omzunda bir şeyleri bir arada tutmak için bir grup vida ile sonuçlanacağını söyledi, ancak zamanla başka türlü iyi olacak. O iyi. Vurulduğu için kızgın ama iyi."

"Bu onun yapmak zorunda kalacağı türden bir şey mi?"

"Emekli olmak mı? Hayır, sanmıyorum," diye yanıtladı Braddock ve sonra gülümsedi. "Gerçi ambulansa bindirilirken tehdit ediyordu. Malulen emekli olacağım, iyi bir hayat süreceğim, bütün gün balık tutacağım, bütün gece sevişeceğim, falan filan. Morali iyiydi ama bir süre görevden uzak kalacak."

"Grace'le konuştun mu?"

"Yaptım. O da öyle. Kocasının ve sizin iyi olmanız onu rahatlattı."

Bir sandalyeye oturdu, öne doğru eğildi ve yere baktı. "Sorun ne?" diye sordu, bir ısırık daha alarak.

"Dün gece çok endişelendim. Sana ulaşamadım. Seni bulamadım ve sonra ormandaki o evdeki olay, çatışma. Orada değildim. Arkanda değildim."

"Bu kez yataktan kalktı, ona doğru yürüdü ve kucağına oturdu. "Park Rapids'de oturup beklemedin. Ya da Two Coves'da. Aramaya devam ettin ve beni buldun. Hem de tam zamanında. Onlara saldırmak üzereydin."

"Acele ettirmek mi?"

"Teddy donuyordu. Ben de donuyordum. Fazla zamanımız yoktu. O ve benim oradan canlı çıkmamızın tek yolu

ve kamyonlarını almak. Sen ortaya çıktığında onları kuşatmaya çalışıyordum."

"Oh," dedi kaşlarını kaldırarak. "Yani bana ihtiyacın yok muydu?"

Tori başını salladı ve mırıldandı, "Başarı şansımın o kadar da yüksek olduğunu sanmıyorum."

"Ama orada oturup donarak ölmeyecektiniz."

"Hayır. Tek bir seçeneğim vardı. Yapılması gereken tek seçenek buydu ve ben de onu yaptım ama sonra, sen oradaydın" dedi ve onu alnından usulca öperek "Tanrı'ya şükür" diye fısıldadı.

"Steak'in Earl'e bayrak çekmek gibi parlak bir fikri olmasaydı asla zamanında yetişemezdik. O da olmasaydı, hiç başaramazdık."

"Biliyor musun Braddock, senin ve benim bir köpeğimiz olmayabilir ama sen tam bir tazı gibisin." Elini adamın sakalında gezdirdi. "Büyük, yakışıklı, pasaklı bir köpek."

"Köpeklerden bahsetmişken, Quinn bir tane almamızı öneriyor. Bir arkadaşının köpeği yeni sarı Labrador yavrulamış. Bana bir resim gösterdi. Çok sevimlilerdi."

Tori gülerek, "Küçüklüğümden beri bir köpeğim olmadı," diye cevap verdi.

"Kulağa evet gibi geliyor."

"Kaka yapmadığım sürece."

Tori giyinirken yan odadan sesler duydu. Braddock kafasını içeri uzattı. "Tony ve Fiona Darr burada."

Tori saçlarını at kuyruğu yaptı ve Teddy'nin teyzesi ve amcası tarafından kucaklandığını görmek için aceleyle yan taraftaki hastane odasına gitti.

Teddy onun içeri girdiğini görünce, "Merhaba Tori," dedi.

"Hey," dedi yatağının yanına giderek. "İyi görünüyorsun," dedi gülümseyerek, saçlarını karıştırdı ve alnına hızlıca dokundu. Tıpkı doktorun söylediği gibi sıcaktı ama rengi oldukça iyi görünüyordu.

Tony Darr kendini tanıttı ve Tori'nin elini sıktı. "Dün gece yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim ama sadece ben değildim. Will, Dedektif Williams ve isimsiz kahraman Earl Snyder adında bir kar küreme aracı sürücüsü de vardı."

Fiona Darr, "Dedektif Braddock'un bize anlattıklarına bakılırsa hepiniz büyük bir çile çekmişsiniz," dedi.

"Evet," dedi Tori, Teddy'ye bakarak ve şefkatle elini sıkarak. "Artık her şey bitti."

Braddock, "Hepimiz bir dakikalığına koridora çıkabilir miyiz?" diye sordu.

Fiona Teddy'ye, "Hemen döneceğiz," dedi.

Tony Darr, Braddock'a bir belge uzattı. "Birkaç yıl önce Lainey ve Barry, başlarına bir şey gelirse Fi ve benim Teddy'ye göz kulak olup olamayacağımızı sordular. Hiç düşünmemiştim... Bunun gerçekten gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Bu onların vasiyetinin bir kopyası. Boşanmalarında buna atıfta bulunulduğuna inanıyorum ama elimde bir kopyası yok." "Dün avukatlarıyla konuştuk.

Barry ve Teddy'yi bul. Eminim boşanma kararının bir kopyasını alabiliriz ve her şey kendiliğinden çözülür," dedi Braddock kâğıtları karıştırırken.

"Kız kardeşime ne olduğu hakkında daha fazla bilginiz var mı? Ya da Barry'ye?" Tony Darr sordu. "Yani bu... söyleyecek kelime bulamıyorum." Tony Darr'ın olanları tam olarak sindirecek zamanı olmadığı anlaşılıyordu. Bu kısım son yirmi dört saatin çılgınlığı yatıştığında gelecekti.

Braddock, "Daha önce konuştuğumuzda da söylediğim gibi, elimizde bazı ufak tefek şeyler var ama bunların çoğu somut değil," dedi.

"Şimdiye kadar," diye araya girdi Tori, "her şey Teddy'yi bulmakla ilgiliydi. Artık bulduğumuza göre, nedenine odaklanabiliriz? Çok fazla sorumuz var. Bu konuda bize yardımcı olabilecek tek kişi Teddy. Onunla dün hakkında konuşmamız gerekiyor. Hatırladıkları hakkında."

"Tanrım. Tüm bunlar hakkında konuşmak zorunda mı?" Fiona yalvardı.

Tori, "Bundan sorumlu olanları bulacaksak korkarım ki öyle olacak," dedi. "Ve bunu ne kadar erken yaparsak o kadar iyi. Zihninde en taze olduğu zamanda."

Braddock, "Tori'nin bu tür konularda, çocuklarla konuşma konusunda çok deneyimi var," diyerek FBI'daki kariyerini kısaca anlattı.

"Bunu halledecek daha iyi kimse yok. Tori içeri girdiğinde verdiği tepkiyi gördünüz. Orada biraz güven var."

"İçeride onunla birlikte olabilir miyiz?"

"Kesinlikle," Tori dedi. "Sen ihtiyaç için duymak ne o yaşadım."

Rahat bir kanepesi ve yumuşak sandalyeleri olan özel bir ofise geçtiler. Battaniyeye sarılmış Teddy, teyzesi ve eniştesi yerlerine otururken Reese, Tori ve Braddock'u bir kenara çekti.

"Her şey sırayla," diye başladı Reese. "Jared'in kimliğini tespit ettik. Jared Bayne, otuz bir yaşında. Newell DeBoer'in yeğeni, Newell'in merhum kız kardeşi Pauline'in oğlu. Güncel bir Minnesota ehliyeti yok ama Kuzey Carolina için bir ehliyeti var."

Braddock, "DeBoer birkaç yıldır orada olduğundan bahsetti," dedi. "Colum Mercer ile birlikte."

"Kuzey Carolina DMV kayıtları bunu destekliyor. Görünüşe göre o ve Mercer orada altı yıldan biraz fazla kalmışlar. İkisinin de bir noktada Linville kasabasında bir apartman dairesi adresi var ama bu üç yıl önceydi. Mercer'ın ayrıca Kuzey Carolina plakalı bir karavanı da varmış, bu yüzden onun için de bir bülten çıkardık."

"Linville nerede?"

"Kuzeybatı Kuzey Carolina, Appalachians'da." Reese onlara haritadaki yeri gösterdi. "Kuzey Carolina'nın kırsal kesimindeydiler. Two Coves, Menahga, Arago, Park Rapids'ten pek de farklı değiller. Sadece orada dağlar ve daha iyi bir hava var. Mercer'a ait bir cep telefonu numarası var ama servis dışı ve onu takip etmemizin bir yolu yok. Her ikisi hakkında da dosyalarım var," diye ekledi ve dosyaları görmeleri için havaya kaldırdı.

"Dün gece onlardan birini öldürmüş olabileceğini mi düşündün?" Braddock Tori'ye şöyle dedi.

"Tam o evden çıkarken birini vurdum. Yere düştüğünü gördüm."

"Orada bir ceset bulamadık, ancak yemek odasında kan ve s a r g ı bezi bulduk, yani bu adamlar birilerini yamamaya çalışmış olabilirler."

Tori başını salladı. "Kendimi ikinci kez hendeğin içinde bulduğumda, kamyonetin arka kabininde bir adam vardı. Oraya birkaç kez ateş ettim. Sanırım o her kimse onu vurdum. Diğer ikisi ona yaklaştı. Onlara da ateş ettim ama birini vurup vurmadığımı bilmiyorum. Anlayamadım. Eğer onları vurduysam bile, sen ve Steak oraya vardığınızda kaçmalarını engellemeye yetmedi."

Braddock, "Jared öldü ve belki de Mercer şimdilik kayıplara karıştı," dedi. "Ama dışarıda bir yerlerde en az iki kişi daha var."

"Jared bana bunun paradan daha önemli olduğunu söyledi."

Braddock, "Gerçekten ne dedi?" diye sordu. "Tam olarak ne söyledi?"

"Dedim ki: Ailesini ve başka bir adamı sadece biraz para için mi öldürdün? O da daha fazlası için olduğunu söyledi ve sonra sesi kesildi."

"Daha mı? Daha fazla ne?"

"Düşüncesini tamamlamadı. Tetikçiler ortaya çıktı." Reese yüzünü buruşturdu. "Bu biraz zayıf görünüyor."

"Biz orada değildik," diye uyardı Braddock. "Nasıl söyledi?"

"Söyleyiş tarzı, ses tonu 'daha'nın küçük bir şey olmadığını, önemsiz bir şey olduğunu söylüyordu. Bunun bir ağırlığı vardı. Benim izlenimim bu 'daha'nın en az para kadar, hatta daha da önemli olduğu yönündeydi."

"Daha çok mu?"

"İçgüdülerim, sezgilerim, ne dersiniz deyin, burada başka bir şeyler döndüğünü söylüyor. Bu adamları tespit edip bulmamız gerekiyor. Bunu yapana kadar bu işin bittiğinden emin olamayız."

"Mercer için bir arama emri çıkarttık," dedi Reese. "Nolan Kuzey Carolina'daki yasal kartallarla konuşuyor ama ne Jared Bayne ne de Colum Mercer'in orada yasalarla başı derde girmiş. Bununla birlikte Linville ve civarındaki bölgelerde onlarla ilgili araştırmalar yapılıyor. Belki bazı bağlantılar bulur, oradan çalışırız."

"Bayne'in kullandığı eve ne dersin?" Tori sordu.

"Buraya gelmek hiç de kolay olmadı ama dostun Earl'ün rehberliği sayesinde Becker County, BCA gibi ormandaki eve bir ekip gönderiyor."

"Fazla bir şey bulacaklarından şüpheliyim," dedi Tori. "Ama Newell DeBoer ile tekrar konuşmak istiyorum. Gerçi önce konuşmamız gereken biri var."

* * *

Teddy kanepenin bir ucunda amcasıyla otururken, Tori diğer ucunda ona dönük, rahat ve arkadaş canlısı bir şekilde, iki elinde yeşil seramik bir fincanda kahve tutarak oturuyordu.

Tori başladı. "Teddy, dün hakkında konuşmamız gerekiyor. Dedektif Braddock ve ben tüm bunlardan sorumlu kişileri bulacaksak, ne gördüğünü ve duyduğunu bilmemiz gerekiyor. Dünden benim ortaya çıktığım zamana kadar neler hatırladığını bilmemiz gerekiyor," diye açıkladı Tori.

Teddy endişeyle başını salladı.

"Her şey yoluna girecek," dedi dizini okşayarak. "En baştan başlamayı deneyelim."

Teddy onları Girard'ın evindeki çatışmaya götürdü. Garajdan boğuk bir patlama sesi duymuş ve ardından içeriden art arda üç el ateş edilmiş. "Sonra yüzü maskeli bir adam merdivenlerden bana doğru koştu. Yatak odama koştum ama beni yakaladı, ağzıma bant yapıştırdı, bileklerimi ve ayaklarımı bağladı ve başıma bir yastık kılıfı geçirdi."

Evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra araç değiştirdiklerini söyledi.

"Kamyonda kaç adam olduğunu biliyor musunuz?" Braddock sordu.

"Sanırım üç. Üç farklı ses duydum."

"Herhangi bir isim?"

Teddy başını salladı. "Jared vardı. Sanırım arabayı o kullanıyordu. Jenks adında bir adam vardı ve sonra da diğer adam." Teddy başını salladı. "Onun adı Towne'du. Bunu bilmem gerektiğini sanmıyorum çünkü sanırım Jared onların isimlerini söyledi ve onlar da ona kızıp susmasını söylediler, özellikle de Towne'a. Şu adam. İkinci sırada oturuyordu. O... o..."

"O ne?"

"O... uh..." Teddy'nin alt dudağı bir an için titredi ve tereddüt etti.

"Sorun yok dostum," diye güvence verdi Tori.

Teddy nefes almış ve sırtını dikleştirmiş gibiydi. "Babamı aradığında bana silah doğrulttu. Ve bana silah doğrulttuğunu babama söylememi istedi." Meydan okuyordu. *Dün olsa bu seni ağlatırdı*, diye düşündü Tori. Dün yaşadıklarından sonra, tüm o silahlar, ateş etme, kovalamaca, neredeyse donarak ölme, bir günde on yıl olgunlaşmıştı.

"Babandan ne istediler?" Braddock söyledi.

Teddy bir an düşündü. "Towne, ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, eski karısından, annemden sakladığı o küçük serveti istediklerini söyledi."

"Fortune?"

"Evet,
efendim."

"Annenden sakladığını mı?" Tori onaylayarak söyledi.

"Evet," dedi Teddy. "Babamın onu uzak olmayan bir yerde sakladığını bildiğini söyledi. Onu kendilerine getirmesini istediler."

"Peki onlara getirmesi gereken şey neydi?"

Teddy bir an için gözlerini kapatarak düşündü. "Her hesabı, şifreyi, kaydı, bunun gibi şeyleri söylediğini hatırlıyorum." Tori Braddock'a baktı. Kiralık kasanın içindekilerin hepsi bunlardı. İlginçtir, ona parayı getirmesini söylememişlerdi. Belki de bunu bilmiyorlardı.

"Bu konuda başka bir şey söylediler mi?" Braddock söyledi.

Teddy başını salladı. "Babamın... günahlarının bedelini ödeme zamanı gelmişti."

"Günahlarının bedelini mi ödeyecek?" Tony Amca önce Fi'ye, sonra da Tori'ye bakarak sordu. "Ne hakkında konuşuyorlar? Sen biliyor musun?"

"Teddy, kiralık kasanın ne olduğunu biliyor musun?" Tori sordu. Teddy başını salladı. "Evet, babam bana bankasında göstermişti."

"Baban seni hiç kendisine ait olmayan bir bankaya götürdü mü? Kiralık kasa açmak için?"

"Hayır, hiç sanmıyorum."

"Seni hiç Akeley kasabasına götürdü mü?" Braddock dedi ki.

"Hayır efendim, sanmıyorum."

"Babanla konuşmaları bittikten sonra," diye devam etti Tori. "Sonra ne oldu?"

Teddy, "Ondan sonra ağzımı tekrar bantladı ve yastık kılıfını başıma geçirdi," dedi.

"Daha fazla konuştular mı?"

"Tatil köyüne varana kadar çoğu zaman sessiz kaldılar," dedi Teddy. "Ama ben yine de dinledim."

Tori gülümsedi. "Şimdi mi?"

"Evet," diye yanıtladı gururla. "Battaniyenin altındaydım ama başımı arka koltuğa yaklaştırdım."

"Anlıyorum," dedi Tori, yine gözlerini çocuğa dikmiş olan Braddock'a bakarak. Teddy'nin konuşmak istediği bir şey vardı. "Peki başka ne duydun?"

"Zorlu bir yolda olduğumuzu hatırlıyorum çünkü etrafta zıplıyordum ama sonra içlerinden birinin şöyle dediğini duydum: Max'i mi arıyorsun?"

"Hmm," dedi Tori. "Max mi? Ve onu mu aradılar?"

"O değil. Bir kadındı."

"Bir kadın," dedi Tori şaşırarak. "Gerçekten mi?"

"Söylediği her şeyi duyamadım ama bir kadın olduğu kesindi. Onun sesini duydum."

"Daha önce duyduğun bir şey miydi?" "Hayır. Sanmıyorum."

"Ah, anlıyorum. Peki ne hakkında konuştuklarını duydun? Max ve bu adam?"

"Babamın nerede olduğunu sorduğunu duydum. Adını söyledi, Barry. Ben de duydum."

"Barry mi? İlk adı mı?" Tori onaylayarak sordu. "Marist değil, Mr. Marist, Barry Marist değil, Barry?"

"Doğru."

"Başka bir şey var mı?"

"Towne'u hatırlıyorum, sanırım Towne'du, Max'in izleyebileceği ve dinleyebileceği bir yerde olması gerektiğini söyledi, böylece babamın onlarla 'uğraşmadığından' emin olabilirlerdi."

"Onlarla dalga mı geçiyorsun?"

"Evet, gerçi Max denen adamın güldüğünü ve babamın-"
Duraksadı.

"Ne yapmadın?" Tori sordu.

"Bu biraz kötü bir kelime," dedi Teddy. "Başımın belaya girmesini istemiyorum."

Amcası Tony, "Teddy, eğer bir kez serbest geçiş hakkın olduysa, o da şimdi," dedi. "Kadın, babamın bir kadınla yatacak cesareti olmadığını söyledi.

onları."

"Hmm," diye yanıtladı Tori, gözleri Braddock'a kayarak. Bu Max her kimse, Barry Marist hakkında bazı bilgilere sahipti. Onu bir şekilde *taniyordu*. Marist ile bu adamlar arasındaki bağlantı oydu.

"Babam ne yaptı?" Teddy sesini yükselterek sordu. "Onu neden öldürdüler? Annemi mi? Ed'i? Neden öldürdüler?"

"Henüz bilmiyoruz," diye yanıtladı Tori. "Seni geri aldığımıza göre bunu araştırmaya başlayacağız."

Braddock sandalyesini öne çekerek, "Teddy, babanın neye bulaştığını bilmiyoruz," dedi. "Her ne ise, iyi bir şey olmayabilir. Ama Tori ve ben sana şunu kesin olarak söyleyebiliriz, baban dün en önemli anda cesaretliydi. Onu öldürmeden önce diğer kulübedeki adamlarla dövüştü. Bunu yaptığında Jared'e, onlar sana aynısını yapmadan önce seni o tatil köyünden götürme fırsatı verdiğini düşünüyoruz."

"Baban cesur biriydi Teddy," dedi Tori yumuşak bir sesle. "Tüm bunlardan ne çıkarsa çıksın, her ne yapıyorsa yapsın, önemli olduğunda senin için ayağa kalktı ve savaştı. Bunu unutma."

"Yapacağım."

"Ve sen de cesurdun. O adamlara ne yaptığını dinledin mi? Bu cesurca ve zekiceydi. Ve dün gece her adımında yanımda oldun. Senin yardımın olmadan onlarla savaşamazdım."

Teddy başını salladı.

"Yine de birkaç sorum daha var, tamam mı?"

"Tamam."

"Dün tatil köyünde ne kadar kaldınız?"

Teddy bir dakika düşündü. "Uzun bir süre gibi görünüyordu." "Benim için uzun bir süre mi? Bir saat mi, iki saat mi, daha fazla mı?"

"Daha fazla. Sanırım beş ya da altı saat boyunca oradaydık."

"Jared seni kulübeden çıkardığında kamyonetinde miydi?"

"Sanırım öyle," dedi Teddy. "Ama başımda hâlâ yastık kılıfı vardı, o yüzden emin olamıyorum ama beni omzunun üzerinden attığını biliyorum ve beni bindirdiği kamyonet de çok uzakta değildi."

"Uzaklaşırken kamyonetine ateş ettiler mi?" "Evet."

"Peki ondan sonra Jared sana ne dedi?"

Teddy gözlerini kapatarak, "Ailem için üzgün olduğunu söyledi," diye cevap verdi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Amcası kolunu ona doladı. "Sorun yok Teddy, halledebiliriz."

"Sadece bir iki soru daha," diye bastırdı Tori. "Jared başka bir şey söyledi mi?"

"Ne gibi?"

"Bu adamlar babana, annene, Ed'e bunu neden yaptı? Bize telefon görüşmesinden, hesaplardan, kayıtlardan falan bahsettin, demek ki babanda istedikleri bir şey vardı."

"Merak ettiğimiz şey," diye devam etti Braddock, "başka bir şey de var mıydı?"

"Dün geceyi hatırlayın, evde, silah sesleri başlamadan hemen önce Jared'e bunun sadece parayla ilgili olup olmadığını sormuştum ve o da bunun-"

"Daha fazla."

"Doğru."

"Teddy, Jared sana başka bir şeyden bahsetti mi?" Braddock sordu. "Başka ne yaptıklarına dair bir şey? Başka ne planlamış olabilirler?"

Teddy bir dakika düşündü ve sonra başını salladı. "Jared benimle üzgün olduğunu söylemenin ötesinde pek konuşmadı. O evdeyken yastık kılıfını çoğu zaman kafamda tuttu. Tori gelmeden sadece yarım saat önce başımdan çıkardı. Yüzünü ilk kez o zaman gördüm."

"Teddy, adını duyduğun Colum Mercer adında bir adam var mıydı? Ya da bir ses duyduğun mu?"

"Tesise varmadan önce birinin birkaç kez Merc dediğini duydum. Ama bu ismi hiç duymamıştım."

"Bir soru daha," dedi Braddock. "Erkek sesleri. Sesleri..." Bir an durdu. "Sesleri buralı gibi mi geliyordu?"

"Nasıl yani?"

"Bilirsiniz, biz Minnesotalılar," dedi Tori. "'Yah', 'dontcha know', 'for Pete's sake', 'you betcha', 'darn tootin', 'uffda' gibi şeyler söylemeye eğilimliyiz. Çok klişe, bunları söylememeye çalışıyoruz ama zaman zaman hepimiz söylüyoruz, bu Minnesotalı olmamızın bir parçası." Gülümsedi. "Bizim özel bir konuşma tarzımız var. Sesleri böyle miydi?"

Teddy bir süre sonra başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Hayır, yapmadılar."

"Tamam." Tori başını salladı. "Nasıl farklıydı?"

Gözleri parladı ve teyzesi ile eniştesine döndü. "Tony Amca, bahar tatili için Teksas'a gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Austin'deki tatil köyü," dedi Tony. "Eminim öyledir."

"Evet. Sesleri biraz öyle geliyordu."

Braddock bir tanesini taklit ederek, "Biraz güneyli *draaaaaaaw*," dedi. "Evet, onun gibi bir şey."

"Hiç bir eyalet, şehir ya da hatırladığınız bir coğrafya söylediler mi?"

"Hayır, ben duymadım. Ama dediğin gibiydi, sesleri... güneyli gibiydi."

Braddock ve Tori bakiştılar. Teddy yorgundu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Önümüzdeki günlerde daha fazla soru sorulacaktı.

"İyi iş Teddy," dedi Braddock. "Gerçekten iyi."

"Hadi seni yatağına geri götürelim," dedi Tori.

Tony ve Fi Teddy'yi hastane odasına geri götürdüler ve yatmasına yardım ettiler. Teddy çok yorgundu ve Tori onun aklından geçen karmaşayı biliyordu. Tony ve Fiona Darr koridorda Tori, Braddock ve Reese'e katıldılar.

"Sana yardım edebildi mi?" Tony Darr sordu.

"Birkaç şey öğrendik. İşin içinde Max adında bir kadın var," dedi Braddock. "Bu yeni ve önemli bir şey. Güneyli aksanları, Jared Bayne ve Colum Mercer'ın Kuzey Carolina'da olduğunu bildiğimizden, Kuzey Carolina ile bir bağlantıları olduğunu düşündürüyor olabilir. Barry'den hesapları, kayıtları, şifreleri getirmesini istediler, yani kiralık kasa hakkında biraz bilgi sahibiydiler."

"Bu da ne demek oluyor?" Tony sordu.

"Henüz bilmiyoruz. Kayınbiraderinizin Akeley'deki bir bankada kasası olduğunu biliyor muydunuz? Onun şubelerinden biri değildi. Rapids Community Bank'ın bir şubesindeydi."

"Hayır," diye yanıtladı Tony. Fi'ye baktı.

"Sen mi?" "Hayır."

"Dün o tatil köyüne gitmeden önce oraya gitmiş. Dün oradan ne aldığını bilmiyoruz ama bir önceki seyahatinin videosunda bir dizüstü bilgisayarla ayrıldığı görülüyordu. Dün kasada 420,000 dolar nakit para bulduk."

"\$420,000?" Tony Darr şok olmuş bir halde, "Vay canına," dedi. "Vay canına."

"Bunu bilmiyorlardı ya da istemediler ama orada başka ne varsa talep ettiler. Tatil köyünü de biliyorlardı ve kaybedene kadar Barry'nin babasına ait olduğunu da."

"Otis'in yeri, değil mi?" Tony söyledi. "Barry o zamanlar ona yardım edemediği için oldukça perişan haldeydi. Sonra da tatil köyündeki ölüm şekli." Başını iki yana salladı. "Oldukça korkunçtu." Bir an durdu. "Bu adamlar Barry hakkında çok şey biliyorlardı, değil mi?"

"Yaptılar," dedi Braddock. "Bu da bize bir şeyler anlatıyor olabilir. Planlarının Barry ve Teddy'yi orada öldürmek, bunu bir cinayet intiharı gibi göstermek, muhtemelen Barry'nin kendi silahını kullanmak olduğunu düşünüyoruz, ki o da kayıp. Muhtemelen kız kardeşinizi ve Ed Girard'ı öldüren silahla aynı silah."

"Hepsi bir tuzaktı," dedi Tori. "Barry kaçırmış gibi göstermek için."

"Hepsi para için," dedi Tony başını sallayarak. "Yoksa sorduğun gibi, daha fazlası için miydi?"

"Kesin olarak bilmiyoruz," dedi Tori. "Soruşturma sona ermedi. Kız kardeşin ve eski enişten bu işin içindeydi, ama Jared'in bana söylediklerine inanırsam, bu *sadece* onlarla ilgili değildi."

yapmak. Ama onlar, para ve peşinde oldukları diğer şeyler arasında bir bağ olmalı. Demek istediğim, Teddy ile daha fazla konuşmamız gerekebilir. Bu iş bitmemiş gibi geliyor."

Tony ve Fi Teddy'yi kontrol etmek için hastane odasına geri dönmeden önce bir iki dakika daha konuştular.

"Sırada ne var?" Reese, Tori ve Braddock'a sordu.

"Two Coves," dedi Tori. "Bazı şeyleri geri almam gerekiyor ve Newell DeBoer'a bazı sorularımız var."

TWENTY-TWO

“IT’S MORE SUBSTANTIAL WHEN YOU COMPOUND THE
INTEREST OVER TIME.”

Kar fırtınası geçip gitmişti, ancak sabahın geç saatlerinde havada hâlâ tek tük serpintiler uçuşuyordu. Sonrasında, eyaletin kuzey yarısının tamamı otuz inçlik taze ve yoğun kara gömülmüştü. Yollar çukurlu ve buzluymdu, kar küreme araçları ancak şimdi güçlü bir şekilde yolları temizliyordu.

Reese arabayı sürdü, Braddock ön koltukta oturdu ve Tori de arkada oturup Jared Bayne ve Colum Mercer hakkındaki dosyaları okudu. Two Coves'a giderlerken Braddock, Eggleston'la birlikte hastanede Steak'in ameliyattan çıkmasını bekleyen Boe'yu aradı.

"Ne sabahtı ama," diye başladı Boe. "Oğlumuz nasıl?"

"Hâlâ ameliyatta. Doktorlar Grace'e bunun basit bir prosedür olduğunu söylediler," diyor Eggs partneri hakkında. "Köprücük kemiği için cerrah geçen bahar üniversitede bir hokey oyuncusu için benzer bir ameliyat yaptığını ve oyuncunun tüm sezon boyunca sorunsuz oynadığını söyledi. Bunu duymak güzeldi."

Braddock, Teddy'den öğrendiklerini dün öğrendiklerine ekleyerek onları bilgilendirdi.

"Teddy babasına özellikle tüm hesapları, kayıtları ve şifreleri getirmesini söylediklerini hatırlıyor. Ve dün gördüklerimize dayanarak kasada bir dizüstü bilgisayar olduğunu düşünüyoruz. Dün gördüklerimize dayanarak

Orada 420.000 dolar nakit para bulduk," dedi Braddock. "Yani, bilirsiniz, bu konuda hiç şüpheli bir şey yok."

"Banka mı?" Boe söyledi.

"Banka şüpheli para çekme ya da transfer işlemlerini izliyor ama belki de bu odağı değiştirmemiz gerekiyor. Bu, onun dışarıdan birine erişim sağlamasıyla ilgili olmayabilir, belki de bu zaten bankanın içinden dışarıya taşınmış olan parayla ilgiliydi."

"Zimmete para geçirme mi?" Boe söyledi. "Hırsızlık mı yapıyordu?"

"Muhtemelen," dedi Braddock. "Teddy'nin duydukları doğruysa ve kasada bulduklarımız bir işaretse, bence bu konuyu uzun uzun düşünmeliyiz. Banka dün olağandışı bir elektronik bankacılık faaliyeti olmadığını söylüyor. Para mı? Çoktan gitmiş olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Bu hesaplar Rapids Community Bank'ta mıydı?"

"Ne onun adına ne de kasadaki isme kayıtlı. Orayı araştırmalıyız. Lakes Community Bank'ı araştırmalıyız. Elaine Baird'e bundan bahsederek, Marist'in orada yaptığı her şeyi araştırmaya başlamayacağını düşünemiyorum. Yani, uyuşturucu satmıyorsa, 420,000 dolar nakit para ve başka ne varsa başka nereden bulabilir? Başka nerede böyle bir paraya erişimi olabilir ki?"

"Ve sizce bu bizi tüm bunlardan kimin sorumlu olduğuna mı götürüyor?" Boe söyledi.

Braddock, "Bu takip edilecek yollardan biri,"

dedi. "Başka ne olabilir?"

"Daha fazla," dedi Tori.

"Ah, Jared Bayne'in ima ettiği şey. Hepiniz bunun ne olduğunu düşünüyorsunuz? Sizce başka birinin peşinden gitmeyi mi planladılar?"

Braddock, "Bilmiyoruz," dedi.

"Bilmemek beni çok huzursuz ediyor," dedi Tori. "Ben de öyle."

Boe, "Belki de dün geceki son çatışmadan sonra her şey bitmiştir," dedi. "Etrafta dolaşmaya devam etmek için çok fazla sıcaklık var. Buradan çıkmak zorundalar."

"Buna güvenmek ister misin?" Tori cevap verdi.

"Sanırım bilmiyorsun."

"Jeanette, kim olduklarını bilmiyoruz. Para onlarda. Jared'de yoktu. Yine de bu adamlar dün gece gelmeye devam ettiler. Caydırılmazlardı. Jared'in bana, Teddy'ye ya da ikimize birden öttüğünü düşünmüş olmalılar ve biz başkasına söyleyemeden bizi öldürmek zorunda kaldılar. Mantıklı olan tek şey bu. Ve bu kadar ileri gitmek? Onlar da Teddy ve benim kadar kolay ölebilirlerdi. Jared'in 'daha fazlası' derken kastettiği her neyse, onlar için çok şey ifade ediyor gibi görünüyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı Boe ihtiyatla. "Teddy Marist'i korumamız gerekiyor. Bunu ben halledeceğim. Ben bunu yaparken, siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Buraya geri mi dönüyorsunuz?"

"Önce Two Coves. Bazı şeyleri geri almamız gerekiyor ve Newell DeBoer'a bazı sorularımız var," dedi Braddock.

Yol koşullarının iyileşmesiyle yarım saat içinde Two Coves Tavern'e ulaştılar. Reese, Braddock'un Tahoe'sunun yanına park etti, hâlâ bir gece önceki yerinde duruyordu ama üzerindeki karlar temizlenmişti. İçeride DeBoer'ı ve bir gece önceki üç adamı buldular. DeBoer yine bol mavi kot pantolonunu giymiş ve askılarını takmıştı ama üzerinde farklı bir flanel gömlek vardı.

Tori dün gece oturduğu bar taburesine gitti. DeBoer hiç vakit kaybetmeden önüne sıcak bir fincan kahve koydu. Barın arkasındaki çekmeceyi açtı ve Tori'nin telefonunu, anahtarlarını ve hemen silahına yerleştirdiği Glock'unun şarjörünü aldı. "Bunu kolluk kuvvetlerinden birine söyleyeceğimi hiç düşünmezdim. Ama gerçekten, seni gördüğüme sevindim."

Tori başıyla onayladı. Sıcak kahveden küçük bir yudum almadan önce DeBoer'a yumuşak bir sesle, "Yeğenin için üzgünüm," dedi. "Eğer teselli olacaksa, o benim ve Teddy Marist için canını verdi. Biz kaçabilelim diye onları uzak tuttu."

"Bunun için teşekkür ederim," dedi DeBoer, başını sallayarak ve tezgâha yaslanarak. "Becker İlçe Şerifi bana Bud'ın evinde ne bulduklarına ve neler olduğuna dair bazı ayrıntılar verdi

sonra. Arkadaşlarının seni bulmasına sevindim." Braddock'a döndü. "O kar küreme aracı sürücüsü seni orada mı yakaladı?"

"Evet. Başka türlü başarabileceğimizden emin değilim."

"Anladığını sanmıyorum." DeBoer başını salladı.

Tori olanları genel hatlarıyla anlattı. "Sanırım eve kadar takip edildim."

Braddock, "İzlerini takip etmişler," dedi. "Onu bu şekilde bulduk."

DeBoer ve diğer adamların hepsi başlarını salladı ve bunu önceden düşünemediklerinden yakındılar.

"O adamlar benim birkaç dakika arkamdan geldiler. Jared ateşi aldı ve ben Teddy Marist ile kaçarken beni korudu," dedi Tori sessizce. "Yeğenin öleceğini biliyordu."

DeBoer, "Dün, birçok akılsızca hareketle dolu bir hayat yaşadığını tamamen gösterdi," dedi. "En azından bir parça onurla gitti."

Tori, "Evet, geç de olsa küçük bir parçası," dedi.

DeBoer, "Dün gece bunun mümkün olduğunu bilseydim, tüm bunları asla ayarlamazdım," dedi. "Başka bir yol bulurdum."

"O zamandan beri merak ettiğim tek şey, neden dün tüm bunlara karıştığı, üç cinayette suç ortağı olduğu, ancak sonra çark edip Teddy Marist'i kurtardığıydı. Bir türlü anlayamadım. Sonra Dedektif Reese'in onun hakkında hazırladığı dosyayı okudum."

"Ve?"

"On bir yaşında bir oğlu var, Jordan."

DeBoer başını sallayarak, "Evet," dedi.

"Onunla bir ilişkisi var mıydı?"

"Denedi; söylemeliyim ki gerçekten denedi ama nasıl baba olunacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Jared aileden biriydi ama neyse oydu, berbat biriydi. Jordan'ın annesi Jared'in pek çok eksikliğini hemen fark etti ve hatasında ısrar etmedi. Okulunu bitirdi, hemşire oldu, Park Rapids'te tanıştığı istikrarlı bir adamla evlendi ve Jordan'ın tam yasal ve fiziksel velayetini aldı. Hakkını yemeyelim, Jared'den beş sent bile istemedi, zaten onda bile yoktu. Kocasını aslen Spokane'liydi,

Washington'a taşındılar. Bundan kısa bir süre sonra Jared Kuzey Carolina'ya gitti."

"Neden?"

"Buradan, tüm başarısızlıklarından uzaklaşmak istiyordu. Acı çekiyordu."

"At?"

"Dünya. Dünya ona çalışacak pek bir şey vermedi ve o da her zaman kendi yerini bulmakta zorlandı. Hatırladığım kadarıyla o taraflarda bir ailesi olan Colum Mercer ile gitti."

"Mercer'ın Kuzey Carolina'da ailesi mi vardı?"

Braddock söyledi. "Evet, sanırım öyle. Uzaktan kuzenler ya da öyle bir şey."

Braddock telefonunu çıkarıp uzaklaşan Reese'e başıyla işaret etti.

"Mercer'dan mı bahsediyordun?"

"Jared'le kıyaslandığında, Colum o kadar da berbat biri değildi, bir ya da iki vidası gevşemişti. Biraz *kötü* bir tohumdu."

"Şiddet mi?"

DeBoer başını salladı. "Bundan korkmuyordu. Birkaç kötü kavgaya karıştı, bir tanesi şuradaki yolda oldu. Bir adamı hastanelik etti, çok kötü dövdü. Silahları severdi. Şerifle çatışmaya girmiş. Buna inanmakta zorlanabilirsiniz ama ben burada temiz bir yer işletmeye çalışıyorum. Bela istemiyorum. Ewell'in dün gece söylediği gibi, sizin gibi insanların büyük hayranı değiliz, sadece rahat bırakılmak istiyoruz, ama sizinle kavga etmek için de bir neden göremiyorum."

Braddock, "Biz de sizinle gelmeyelim," dedi.

Ewell, "Dün gece buraya ateşli bir şekilde gelmenizden sonra buna itiraz edebilirim," diye suçladı.

Braddock Ewell'a döndü. "Onu bulmak zorundaydım. Sen ve diğerleriniz onu dün gece hiçbir şey olmadan o pisliğin içine gönderdiniz. Hiçbir şeyle! O yüzden siktirin gidin!"

"Eaaaassy," dedi Tori sessizce, Braddock'a dönerek.

DeBoer başını sallayarak, "Ewell," diye homurdandı. "Odayı okur musun?"

"Lanet olsun. O yaptı-"

"Yeter! Dün gece bitti."

"Şerefsiz," diye homurdandı Ewell, taburesinden kalktı, birasını aldı ve uzaklaştı.

DeBoer Ewell'in uzaklaşmasını izledi. "Sizin varlığınızdandır dolayı özellikle mağdur durumda."

"MN Partizanları mı?" Tori sordu.

"Evet," diye başını salladı DeBoer. "Tüm bu olaylara karışmış bazı akrabaları var. Devletin olayı ele alış biçimiyle ilgili sorunları var. Hepimizin var ama size zaten bilmediğiniz bir şey söylemeyeceğim."

Braddock kendini sakinleştirdikten sonra vites değiştirdi. "Dün gece Mercer'dan bahsettin. Ayrıca Jared'in bir ay kadar önce döndüğünü de söylediniz."

"Evet."

"Ve onu evinde bir kez gördünüz?" "Ve bir kez de burada."

"Ne zaman buradaydı?"

"Bir ay önceydi, bir Cumartesi gecesi. Sanırım yeni dönmüştü. Bir gece Colum ve tanımadığım iki adamla birlikte buraya uğradı."

"Jared diğerlerini tanıştırdı mı?"

"Hayır, yapmadı ama Jared pek öyle düşünmüyor. Ayrıca, biz burada masalara servis yapmayız. Bir içki isterseniz bara gelirsiniz. Yemek sipariş ederseniz, buraya gelirsiniz, sipariş verirsiniz, bir numara alırsınız ve hazır olduğunda çağırırız ve gelip alırsınız."

"Ve Jared az önce bara mı geldi?"

"Evet."

"Peki burada ne kadar kaldılar?"

"O kadar uzun değil. Bir ya da iki kadeh içki, hepsi bu. Girip çıktık."

"Bu adamların neye benzediğini hatırlıyor musun?" Tori söyledi.

DeBoer yüzünü buruşturdu. "Bunu soracağınızı tahmin etmişim. Onları sadece buradan görebildim, bu yüzden tasvirlerim biraz bulanık olabilir." Kahvesinden bir yudum aldı ve bir süre düşündü. "Adamlardan biri iri yarı, kalın yapılı, koyu siyah saçlı, bugünlerde sıkça gördüğümüz dağınık sakallı biriydi. Diğerleri daha uzun boyluydu. Koyu renk saçlı, yuvarlak gözlüklü ve sakallıydı ama sakalları biraz daha kesilmişti."

Braddock Tori'ye baktı. "Dün gecedan bir şey hatırlıyor musun?"

Tori iç çekti. "Karanlıktı. O adamlara hiç yaklaşmadım. Üç kişilerdi."

"Peki Jared'i diğerk gördüğün zaman?" Braddock söyledi. "O ve Mercer'dı, değil mi?"

"Evet. Tüm sorunlarına rağmen Jared hala ailesinin evinin sahibiydi, annesinden miras kalmıştı. Parası ödendi. Jared'in sadece vergileri ödemesi gerekiyordu ki o da çok fazla değildi. Her halükarda, haftada birkaç kez uğrar ve hala ayakta olduğundan emin olurdum. Bir gün evi kontrol etmeye gittiğimde garajdaki atölyesindeydi."

"Atölye mi?" Tori söyledi. "Ne yapıyorsun?"

"Ağaç işleri. Colum'la birlikte bir şey üzerinde çalışıyorlarmış gibi görünüyordu."

"Ne?"

DeBoer alay etti. "Yakından bakmadım ya da sormadım. Her şey hala duruyordu, meşgul görünüyorlardı ve bara gitmem gerekiyordu, bu yüzden orada fazla kalmadım."

Braddock, Reese'in yanında getirdiği arama iznini çıkardı. "Neden dışarı çıkıp bir göz atmıyoruz? Tüm bina için."

DeBoer arama emrini okudu ve sonra Ewell'a seslendi. "Beni Jared'in evine götürmeni istiyorum."

"Neden ben? Oraya... onlarla gitmek istemiyorum."

"Ama gideceksin."

"Kendin sür."

"Yapamam. Dün gece kamyonetimi birine ödünç verdim ve o da geri vermedi," diye yanıtladı DeBoer, Tori'ye göz kırparak.

DeBoer ve Ewell'i eve kadar takip etmişler. Kamyonetinin önünde pulluk bıçağı olduğu için Ewell'den arabayı kullanması da istenmiştir. DeBoer bir anahtarlık çıkardı ve garajın yan kapısını açarak onları içeri aldı.

"Jared'in makul derecede iyi bir becerisi varsa o da ahşap işçiliğiydi. Resmi bir eğitimi yoktu ama ağabeyim Bud bir ahşap ustasıdır ve Jared'e bir dolap yapım atölyesinde çalışmasına yetecek kadarını öğretti." DeBoer uzun ve sağlam bir ahşap masanın üzerindeki gönye testeresine doğru yürüdü. "Jared ve Colum burada bu ahşapla çalışıyorlardı sanırım."

"Ne yapıyorlardı?" Reese bir tahta parçasını eline alarak sordu.

"Colum bir arkadaşları için bir kutu olduğunu söyledi. Birkaç parça varmış gibi görünüyordu. Elektrikli tornavidası ve matkabı vardı. Onlarla birkaç dakika sohbet ettim ama çok uzun kalmadım. Sadece mekânı kontrol etmek için uğramıştım, hepsi bu."

Braddock odun parçalarından birini aldı. "Kiraz ağacı, değil mi?"

"Evet," dedi DeBoer. "Dolap için alışılmadık bir şey değil. Bud birkaç yıl önce evime bundan raflar yapmıştı."

Yakındaki bir masanın üzerinde bir kutu boya ve üzerinde koyu mavi lekeler bulunan bir gazete kağıdı vardı. "Onlar da mı resim yapıyordu?" Tori küçük bir Columbia Mavis boyası kutusuna bakarak sordu.

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Bir ya da iki saat kalacaklarını ve bu kadar olacağını söylediler," dedi DeBoer. "İstedikleri kadar zaman geçirebileceklerini söylediğimi hatırlıyorum, burası Jared'in yeri. İşlerini bitirdikten sonra onları bara uğramaya davet ettim."

"Ve yaptılar mı?"

"Hayır. Ondan sonra onu bir daha görmedim ve dün gece beni arayana kadar onunla bir daha konuşmadım. Hepiniz evin içinde hızlıca bir tur atmak ister misiniz?"

Eve doğru yürürlerken Reese geri çekildi ve telefonunu kaldırdı. "Becker İlçe Şerifi. Bunu ben almalıyım."

İki katlı kutu gibi küçük evde sadece birkaç dakika geçirdiler. Jared'in içeride hiç vakit geçirmediği anlaşıyordu. Kalan küçük mobilyaların üzerini hâlâ çarşaflar örtüyordu. Elektrikler kesikti. "Burada kimse yaşamadı mı?"

"Ara sıra burayı akrabalarım ya da bir süreliğine bir yere ihtiyacı olan arkadaşlarıma kiraladım. Parayı Jared'le paylaştık, onun yarısını güneye gönderdik. Şu anda kışı geçiriyor, suyu falan kesik. Şimdi Bud'la ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecek. Belki satar ve gelirini Jordan'a göndeririz," dedi DeBoer. "Sanırım Jared de bunu isterdi."

Braddock, "Kardeşin Bud'ın burada kalması gerekebilir," dedi. "Evi delik deşik olmuş. Epeyce bir iş gerekecek."

orada gerekli."

"Bana öyle söylendi."

"Jared burada kalmıyorsa nerede kalıyordu?" Tori DeBoer'a söyledi. DeBoer, "Biliyor musunuz, bilmiyorum," diye yanıtladı. "Hiç sormadım." "Mercer'ın bir karavanı var," diye düşündü Braddock.

"Bu işe aciliyet katmalıyız.

bu arama."

Dışarı çıktıklarında Reese onları bekliyordu. "Becker County'den bir şerif yardımcısı Tamarac Ulusal Vahşi Yaşam Sığınağı'nın kuzey ucunda kurşun delikleriyle dolu bir ceset buldu. BCA birini gönderiyor. Colum Mercer'a ait gibi görünüyor. Cesedi 113. ilçenin hemen güneyinde ve Elbow Gölü'nün hemen doğusunda bulmuşlar."

"Orası bir kasaba mı?" Tori söyledi.

DeBoer başını sallayarak, "Hayır, göl," diye cevap verdi. "Bu bölgenin ıssız olduğunu düşünüyorsanız, oraya çıkana kadar bekleyin."

* * *

Bir küreme aracı bir saat önce yoldan geçmiş, yolda bir patika açmış, büyük bir kar yığınının araba yolunun soluna itmiş, sonra da dönüp yolu daha geniş bir şekilde sürmüştü. Eve iki kere bile bakmamıştı.

Nerede o? Max iki saat önce evden ayrıldı.

Towne kulübenin önünde volta atıyor, perde aralığından bakarak herhangi bir işaret arıyordu. Telefonu çaldı.

"İki dakika," dedi Max.

Sonunda.

Siyah Jeep Cherokee'nin yoldan eve doğru döndüğünü gördü. Jenks'in sandalyesinden kalkmasına yardım etti ve onu yavaşça garaja ve SUV'ye götürdü, yolcu tarafından arka koltuğa oturmasına yardım ederken, Max sürücü tarafından atlayıp rahat etmesine yardım etti. Adam koltuğa oturup kemerini bağladıktan sonra Max eğilip onu öptü ve sakallı yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı. "Nasılsın?"

"Biraz bakıma ihtiyacım var, Maxie, tatlım."

Dikkatle adamın kışlık paltosunu ve gömleğini geri çekerek kana bulanmış kaba bandajlama işini inceledi. "Seni eve götürsek iyi olur."

Sürücü koltuğuna geri döndü ve eğilip kardeşine sarıldı. "Buraya daha erken gelemediğim için üzgünüm. Arkada içinde sandviç ve içecek olan bir soğutucu ve birkaç buz torbası var," dedi Max arabayı evden çıkarıp yolun aşağısına doğru sürerken.

Halsiz olan Jenks sağ eliyle soğutucuyu açıp bir soda ve sandviç uzattı, ardından kendisi için de bir tane aldı ve omzuna hafifçe yerleştirdiği yumuşak bir buz torbası aldı. "Bu aslında iyi hissettiriyor."

Max sola döndü ve ilerideki ilçe yolunu görebiliyorlardı, yol gözle görülür bir şekilde temizlenmişti. Towne'a küçük bir hap şişesi uzattı. "Vicodin."

"Ver şu lanet Vicodin'i bana," dedi Jenks.

Towne şişeyi açtı, kendisi için bir hap aldı ve sonra geri verdi.

"Kahretsin," diye ciyakladı Max, frene basarak.

"Ne?" Towne arkasını dönerek bağırdı.

Doğudan iki çift yanıp sönen polis ışığı geliyordu. Şerifin ızgara ışıklı iki Chevy Tahoe'su kükreyerek geçti, batıya doğru ilerliyordu, onlara bakmadılar bile.

Towne tekrar Jenks'e baktı. "Merc?"

"Olabilir."

"Merc?" Max söyledi. "Ne? Cesedini mi buldular?"

"Belki," dedi Towne, cesedi attıkları yeri açıklarken. "Karın onu örteceğini ve biz gidene kadar bulunamayacağını düşündüm."

Max başını salladı. "Emin olmalıydın kardeşim. Kesinlikle!"

Jenks, "Sakin ol Maxie," dedi.

Towne kız kardeşine döndü. "Dün gece orada değildin. Burada değildin. Bir çukur kazıp onu gömecek vaktimiz olmadı."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Maxie iç çekerek. "Özür dilerim. Sadece çok yaklaştık, hepsi bu. Çok yakınız."

* * *

Braddock Reese'i takip ederken, yol gün ışığında daha da temizlenmiş yollarda yirmi dakika sürdü. Oraya vardıklarında, iki şerif yardımcısı kısmen sürülmüş bir yolun kenarına park etmişti. Braddock haritayı inceledi ve sonra başını salladı. "Earl, o bir dahi."

"Ne?" Tori sordu.

Braddock haritayı biraz daha küçülttü ve sağ alt köşeyi işaret etti. "Sizi orada bulduk. Dün gece Earl birkaç mil ileride bir T'ye ulaşacağınızı, sağa giderseniz sonunda 113. Bölge'ye varacağınızı söyledi. O adamlar kaçtıklarında, T'ye girip kuzeye döndüklerine ve cesedi ana yola ulaşmadan hemen önce attıklarına bahse girer misin?"

Tori ve Braddock hendeğin dibine ve iki bacağın dışarı çıktığı küçük bir kedi kuyruğu alanına baktılar. "Kimliği belli mi?" Braddock sordu.

"Cüzdanı yok ama birkaç kez vurulmuş ve buranın güneyindeki çatışma hakkında her şeyi duyduk," dedi şerif yardımcısı. "Elimizde bu fotoğraf var ve eşleşiyor gibi görünüyor." Kuzey Carolina ehliyetinin fotoğrafıydı.

Kalın kışlık botlar giyen Reese, yardımcısıyla birlikte dikkatlice aşağı indi ve birkaç metre öteden cesedi ve teyit için telefonundaki fotoğrafı inceledi. "Bu o, tamam. Birkaç kez vurulmuş. Bir kez sol bacağından, birkaç kez gövdesinin üst kısmından ve bir kez de kafasından, sol kulağının hemen üstünden." Tori'ye baktı. "İyi atıştı."

"Braddock olabilir," diye cevap verdi Tori ve geriye dönüp baktığında iki minibüsün yoldan geldiğini gördü. Bunlar adli tıp ve adli tabipti. "Onu öylece atmışlar," diye mırıldandı. "Çöp atar gibi atmışlar."

Braddock, "Seni ve Teddy'yi öldürmeye çalışan adamlardan biriydi," diye mırıldandı.

"Başına geleni hak etmediğini söylemiyorum. Ama onu terk edenler?" Tori söyledi. "Jared'i öldürenler, onu öldürenler

Teddy'nin ailesi, Ed Girard, oradaki adamlarını kesinlikle umursamıyordu."

"İki hoot mu?" Reese iğneledi.

"Peki. İstersen iki sıçayım," diye karşılık verdi Tori. "Mesele şu ki, cesedi soğukkanlılıkla bir kenara atıp yollarına devam ettiler. Bu adamların insan hayatına hiç saygısı yok."

"Cenaze töreni mi bekliyordunuz? Kafasından vurulduğunda ölmüştü," diye cevap verdi Braddock şaşkınlıkla. "Bu adamlar hayatta kalma modundaydı ama genel bakış açınız doğru, bu adamlar katil."

* * *

Güneye, Max'in evine doğru olan yolculuk, karavanda mola vermeleri nedeniyle yaklaşık üç saat sürdü. Karavanı temizlediler, ihtiyaçları olan her şeyi aldılar ve geri dönmediler. Towne beyaz Tahoe'yu sürerken, Max Jeep Cherokee'sini sürüyor, Jenks rahatsız bir şekilde arkada oturuyordu.

Yollar sürülmüş olabilirdi ama sertleşmiş kar ve buz nedeniyle tehlikeli olmaya devam ediyordu ve bu da sürüş sırasında çok dikkatli olunmasını gerektiriyordu. Tüm yolculuk boyunca elleri direksiyonun iki yanında ve onundaydı. Birden fazla kez Jeep Cherokee'sinin arka tarafının rahatsızlık verecek kadar kıpırdadığını hissetti. Özellikle de arkadaki büyük battaniyenin altındaki yük varken *yolda kalmasına izin vermemeliydi*.

Max, Holmstrand'ın hemen güneyindeki H-4 çıkışından çıktı ve buzlu ilçe yolunda iki mil doğuya gittikten sonra virajlı ama kabaca sürülmüş bir yola ve ardından tek katlı çiftlik tarzı evinin dar araba yoluna saptı. Garaj yolundan yukarı çıkarken garaj kapısının açma düğmesine bastı ve Towne arkasındaki garaj yoluna park ederek boş alana girdi.

Towne ile birlikte Jenks'in eve girmesine yardım ettiler ve onu mutfak masasındaki sandalyeye oturtular. Towne Jenks'in ceketini ve gömleğini çıkarmasına yardım ederken, Max kolunu uzatarak bir masa lambası aldı. Işığı Jenks'in sol omzunun üzerinden sarkacak şekilde ayarladı ve ardından kana bulanmış bandajları dikkatlice yaradan çekti.

"Grrrraaaah," diye homurdandı Jenks. "Çok acıyor."

Max ve Towne parlak ışık altında kurşun yarasını incelediler.

"Enfeksiyon kapmış gibi görünmüyor, yine de endişeleniyorum," dedi Max, yaklaşıp okuma gözlüklerini takarak yaranın etrafına dokundu, Jenks acı içinde irkildi.

"Onu dikerek kapatabilir misin?"

"Yapmak zorunda kalacağım." Jenks'in gözlerinin içine baktı ve çenesini sol eliyle sıkıca kavradı. "Birazdan daha fazla acıtacak. Kıpırdamadan oturmalısın."

"Vicodin kullanıyorum. Bitir şu işi."

Towne kendine ve Jenks'e birer viski koyarken Max yeni sargı bezleri hazırladı, sağlam bir iğneyi sterilize etti ve sonra iğneye iplik geçirdi.

Jenks bardağını uzattı ve Towne da viskiyle doldurdu.

"Ağrı kesici alıyor," diye itiraz etti Max. "Bu kadar yeter."

"Sikeyim. " Jenks cevap verdi, çarpma ve
Viski. "Savaş alanı anestezisi."

Masaya oturdu ve ilk yardım çantasından ince lastik eldivenlerini çıkararak parlak ışık altında yarayı tekrar inceledi.

"Dik beni."

Max yaranın üzerinde çalışmaya başladı, iğneyi yaranın hemen solundaki deriye batırdı ve Jenks hemen kasıldı.

"Kıpırdamadan otur."

"Kıpırdamadan otur!"

Towne'a baktı. "Onun arkasında dur. Onu sabit tut."

Towne pozisyonunu aldı ve Max iğneyi bir dikiş daha atmak için batırdı. İğne batarken Jenks havayı içine çekti.

"Para güvende mi?" Kadın iğneyi önce itip sonra çekerken dişlerini sıkarak homurdandı. Viski ile karıştırılmış Vicodin'in etkisinde olabilirdi ama iğnenin iltihaplı deriye ve yaranın etrafındaki dokuya girişini hâlâ hissediyordu.

"Evet, işlemlerin yarısı şu anda tamamlandı. Geri kalanı da pazartesiye kadar sonuçlanır diye düşünüyorum. Her yerden erişilebilir, bu da bizim zaman çizelgemize uyuyor," dedi Max iğneyi çekip tekrar batırırken.

"Ouch. Siktir!"

"Özür dilerim. Ben hemşire değilim. Elimden geleni yapıyorum," diye cevap verdi, çenesinden tutup ona bakarak. "Kıpırdamadan otursan işimiz biraz daha çabuk biter. İrkilmeyi bırak, seni koca bebek."

Towne yarı alaycı bir tavırla, "Erkek ol," dedi.

"Evet, evet. Sende büyük delikler görmüyorum, amcık." Jenks viskisinden bir yudum daha aldı.

"Ve bu kadar yeter!" Max şişeyi almak için elini uzatan Towne'a bakmadan önce suçladı. Jenks isteksizce şişeyi ona uzattı.

Max iğneyi batırarak işine geri döndü. "Şimdi asıl soru şu," dedi Max iğneyi bir dikiş daha atmak için çekerken, "Daha önce çok yakın olduğumuzu söylediğimi biliyorum ama sanırım durumumuz hakkında konuşmamız gerekiyor. Parayı alıp temelli kaçacak mıyız? Yoksa kalıp bu işi bitirecek miyiz?"

"Bu işi bitireceğiz!" Jenks homurdandı. "Bu asla parayla ilgili değildi. Başlangıçta o kadar da çok para yoktu."

Max bir dikiş daha atarken, "Belki de beş parçaya böldüğünüzde değil," diye cevap verdi, yara artık kapanmaya başlamıştı. "Artık doyurmamız gereken iki boğaz daha az. Faizi zamana yaydığınızda daha önemli oluyor."

Towne, "Sen bunu çok iyi bilirsin," dedi.

"Bunların hiçbirisi umurumda değil," dedi Jenks ve sonra Max'in yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Senin umurunda mı?"

"Cooper Farrow'un bağırsaklarını bir balık gibi deşmek istiyorum," dedi ve bir an yarayı inceleyip iğneyi tekrar batırmadan önce dikişleri birbirine biraz daha yakın tutup tutmaması gerektiğini değerlendirdi. "Asıl soru, tüm bunlardan sonra bunu yapabilir miyiz? Jared ve Merc'i kaybettikten sonra. Sen ne düşünüyorsun kardeşim?"

"Ben de senin gibi hissediyorum."

"Soru bu değil. Asıl soru yürüme mi yoksa bitirmek mi istiyorsunuz?" Jenks iddia etti.

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Yeniden ifade et. Bunu bitirecek miyiz?"

Max iğneyi son bir kez daha geçirdi ve ipliği kesmeden önce düğümlledi. Yarayı bir pamukla temizledi.

top alkole batırılmış ve daha sonra gazlı bez ve büyük bir bandajla örtülmüştür.

Jenks sözlerini bitirdikten sonra, "Lanet olası bir soru sordum," diye bağırdı. "Lanet olası bir cevap istiyorum."

Max kardeşine döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Onlar, bu Braddock ve Hunter, hâlâ bizi arıyor olmalılar. Eğer bunu yaparsak, başarılı olmak istiyorum. Bir açıklama yapmak istiyorum. Ölmekten korkmuyorum ama bir intihar görevinde de değilim."

Jenks, "Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye cevap verdi.

"Evdeki kanunun Mercer ve Jared ile sizin aranızda bağlantı kurabileceğine inanmak için bir neden var mı? Ve siz ikinizi de bana?" Max kendine bir viski doldururken, doktorluğu tamamlanmıştı.

Towne, "Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi.

Jenks, "O gün ikisi de çiftlikteydi," diye uyardı.

"Evet, ama bizden çok uzakta. Hiç yakalanmadılar, hatırlayın. Aşağı inmeye bile cesaret edemedi bir hafta boyunca dağda kaldılar. Asla yakalanmadılar."

"Yine de." Jenks içini çekti. "Memleketteki şerif ya da eyalet polisi etrafı araştırmaya, sorular sormaya, buradaki adamlarla bağlantı kurmaya başlayabilir. Eski arkadaşlarımızdan bazılarıyla konuşurlarsa, içlerinden biri onları bizimle bir araya getirebilir."

"Yapacaklarına inanmak için bir neden var mı?" Max söyledi.

Towne, "Her şey mümkün ama... hayır," dedi. "Sanmıyorum. Öncelikle, hepimiz yollarımızı ayırdık. O zamanki arkadaşların çoğunun nerede olduğundan emin değilim. Birkaçı hala Linville ve Boone civarında takılıyor olabilir ama şu ana kadar hiçbir şey duymadım ve eğer kanun etrafta dolaşmaya gelseydi, sen ve ben duyardık ama duymadık."

"Peki o zaman-" diye başladı Max. "Peki o zaman ne?"

"Sizi bulmaları bir yana, aramaları için bile önce *kim olduğunuzu* bilmeleri gerekir. *Kim* olduğunuzu bildiklerini gösteren hiçbir şey görmedim."

Jenks, "Haklı olduğu bir nokta var," dedi.

Towne başını sallamadan önce bir an viskisini yudumladı. "O konuda öyle."

TWENTY-THREE

"THE SMART ALECK STUFF IS YOUR DOING."

Elbow Gölü'nden Manchester Körfezi'ne dönüş yolculuğunun beşinci dakikasında Tori başını Braddock'un omzuna yasladı ve gözleri kapandı. Uyandığında neredeyse bir saat geçmişti. Pine River - 10 mil yazan yeşil bir yol tabelası gördü.

Öğleden sonra güneşinin altında geniş araziye seyrediyor, kilometrelerce uzanan bembeyaz manzaranın geçip gitmesine izin veriyordu. Bu yol, dönüşümlü olarak geniş açık tarlalardan ve ardından sık çam ağaçlarından oluşan ormanlardan geçtiği için özellikle pitoreskti.

"Çok güzel."

"Ansel Adams bunun fotoğraflarını günlerce çekebilirdi," dedi Braddock. "Dün gece bu kadar sefil olan bir şeyde güzellik bulabilmeniz inanılmaz. Ama şimdi görüyorum ve keşke doğuda yaşarken kışın Adirondack Dağları'na çıkabilseydim diyorum. Orası çok güzel olmalı."

"Gerçekten mi? Sen New York'un yerlisisin ve Placid Gölü'ne hiç gitmedin mi?"

"Harika ebeveynlerim vardı ama kaşif değillerdi. Eminim hayatları boyunca beş kereden az uçmuşlardır. Kelimenin tam anlamıyla tüm hayatlarını Long Island'daki küçük evrenlerinde yaşadılar. Baştan sona şehirliydim. Sen ve ben dün gece tüm bunların ortasındaydık ve korkunçtu. Ama şimdi bakınca."

"Neredeyse huzurlu."

"New York City'deki gibi *değil*. Arada bir poyraz çıkar, üzerimize bir metre, on beş santim kar yağar ama hiç böyle olmazdı."

Tori güldü. "Manhattan'da büyük bir kar yaklaşık iki saat boyunca güzel görünür ve sonra her şey eriyene kadar özensiz ve kirli bir cehennem manzarası olur."

Doğrulup kollarını gerdi ve esnedi. "Biraz kestirdim."

"Soğuktan bayılmıştın."

"Dünya biraz uzaklaştı," diye cevap verdi, boynunu iki yana oynatıp kırıştırmadan. "Neredeyiz biz?"

"Sen uyurken ben düşünüyordum." "Ne hakkında?"

"Kuzey Carolina."

"Jared Bayne ve Colum Mercer oraya gidiyor."

"Evet. Aşağıda bir şey oldu ve onları buraya getirdi. Tuhaf olan sen uyurken Tony Darr'ı aradım. Ne kız kardeşinin ne de Marist'in Kuzey Carolina ile bir bağı olmadığını söyledi."

Tori bir an düşündü. "Mercer ve Jared Bayne'in var ama bu onların Ed Girard, Lainey Darr ya da Barry Marist ile bağlantılarının ne olduğu sorusunu akla getiriyor."

Braddock, "Belki de bağlantısı olanlar onlar değildir," dedi. "Towne telefonda Max ile konuşuyordu. Mercer ve Bayne'in yardımcı olduğunu ve Towne ile Max'in tüm operasyonun arkasındaki beyinler olduğunu hissediyorum."

O da bu görüşe katılıyordu. "Bu da Kuzey Carolina bağlantısı nedir sorusunu akla getiriyor."

"Boe, Reese ve Nolan, Kuzey Carolina'da biraz yardım toplamaya çalışacaklar. Bakalım bu soruna oradan saldırabilecek miyiz? Mercer'ın oradaki ailesine ulaşip Mercer ve Bayne'in kimlerle çalıştığını bilip bilmediklerini öğreneceğiz. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ve... son otuz altı saatten beri tamamen kızarmış durumdayım."

"Bunu duydum."

Küçük Pine River kasabasına geldiklerinde Tori yeniden yerine oturdu. Braddock güneye, H-4'e döndü. Eve yarım saat kalmıştı.

"Quinn bu gece ne yapıyor?"

"Bir arkadaşının evinde yatıya kalacak. Bütün hafta planlandı, yani yarın öğlene kadar dönmeyecek. Bizim gecemiz boş. Bir yerde akşam yemeği?" Güneş neredeyse batmak üzereydi.

Bir an düşündü. "Sadece eve gidip ısınmak istiyorum. Kolay bir yemeğe ne dersin?"

"Sen seç."

Tori en sevdikleri Çin lokantasını aradı. "Kasabaya girer girmez hazır olur."

Eve vardıklarında Quinn gece çantasını hazırlıyordu ve onunla birkaç dakika geçirebildiler. Tori ona sarılmayı birkaç saniye daha sürdürdü. İçten içe güldü. Quinn yedinci sınıfa gidiyordu ve şu anda ondan birkaç santim daha uzundu.

"Teddy Marist'i geri aldığınızı duydum," dedi Tori'ye.

"Aldık."

"Ama dostum. Ailesi."

"İyi insanlara benzeyen ve zaten onunla birlikte olan bir teyzesi ve amcası var. Emin ellerde olacak."

"Yine de," dedi Quinn.

Tori, Braddock'a gülümseyerek, "Bu adama sahip olduğun için minnettar ol," dedi. Quinn, babasının parmak eklemlerini göstererek, "Öyleyim," dedi. "Zıplamam gerek." "*Zıplaman* mı gerekiyor?" Tori gülerken Braddock, "Zıplamalıyım," dedi.

"Bu senin için yeni bir şey baba. Yarın çalışıyor musunuz?"

Braddock, "Muhtemelen biraz gerekecek," dedi. "Drew Amca yarın seni ve Pete'i alacak ve oradan devam edeceğiz."

"Anladım."

Dışarıda bir araba kornası çaldı ve bir anda kapıdan çıktı.

Tori Çin yemeklerini hazırlayıp tabak ve kaşıklarını alırken, Braddock da onun için bir şişe beyaz şarap açıp kendisi için de buzdolabından bir Corona çıkardı.

Mutfaktaki orta adada dinleniyor, yemek yiyor ve Quinn hakkında konuşuyorlardı.

"Onunla sadece beş dakikam oldu," diye düşündü Braddock.
"Biz' onunla sadece beş dakika geçirdik demeliyim."

"Buna alışsak iyi olur," dedi Tori sinsi bir sırıtışla. "O on üç yaşında. Bir ergen. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca çocuğunuz sizi dinlemeyecek. Beni dinleyebilir ama senin bir aptal olduğunu düşünecek."

Braddock güldü. "Göreceğiz."

"Uh-huh. Sadece bekle," diye iğneledi

Tori. "Gençken ne kadar kötüydün?"

Tori alaycı bir tavırla, "Affedersiniz," diye karşılık verdi.

"Konuştuğunuz kişi benim. İtiraf et."

Tori bir an için düşündü. "Ben de diğer genç kızlar gibiydim, zaman zaman tam bir hormonal duygusal dehşete kapılıyordum, gerçi Jessie daha kötüydü, onun benden çok daha fazla draması vardı. Koca Jim de senin gibi bekâr bir ebeveyni. Onunla ve benimle, ama özellikle Jess'le çok uğraştı. Kuralları zorlayan oydu."

"Ve sen de kurallara uyan biri miydin?"

"Ben çizgilerin içini boyadım, o ise daha serbest formdaydı." "Hah! Tek yumurta ikizlerinin zıtlığı."

"Sanırım ben Jessie'nin yang'ının ying'iydim. Çoğu zaman ne yapacağımıza Jessie karar verirdi ve ben de onun yanında olurdum."

"Katılmak."

"Evet. Şerif tüm bunları biliyordu. Lise ikinci sınıftayken bizi oturttu. İkimiz de alkolün olabileceği bir partiye davetliydik. Bize eğlenmemizi ama aptalca bir şey yapmamamızı söyledi ve bunun ne olduğunu tanımladı."

"Hangisiydi?"

"Şerif olarak onu utandıracak herhangi bir şey," dedi Tori.

"Muhtemelen bir noktada Quinn ile bu tür bir konuşma yapmam gerekecek?"

"Bunu almak zorunda kalacağını biliyorum. Ama sorun değil. O iyi yetiştirildi ve omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var. Bunu sen yaptın."

Braddock başını salladı. "Teşekkürler."

Tori başıyla onayladı ve şarabından uzun bir yudum alarak kadehini bitirdi. Ayağa kalktı ve şarap şişesini alarak ona doğru yürüdü, ona bir bardak daha doldurdu. "Benimle baban arasında bir fark var."

"O da ne?"

"Yalnız değilim. Artık benimsin." "Ben onun değilim-"

"Anne mi? Olmak zorunda değilsin. Önemli olan onun senin hakkında ne düşündüğü. Birbirinizi sevdiğinizi söylediğinizi duydum."

"Bunu duydun mu, ha?"

"Evet. *Bu* konuşmayı yapabilmek için bile senin burada olmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam."

"Şey, çocuğu seviyorum. Ukalanın teki."

"Ukalılığı sen yapıyorsun."

"Değil!"

"*Doğru*," dedi Braddock onu öperek. "Farklı bir konu, geçen gün Profesör Silby ile görüştün. Nasıl geçti?"

Tori şarabından bir yudum aldı. Bu konu hakkında konuşmaları gerektiğini düşünüyordu. "Bana tam zamanlı bir öğretmenlik işi teklif etti." Konuşmayı özetledi. "Şaşırdım."

"Ben değilim."

"Gerçekten mi?"

"Bunun olacağını bir mil öteden görebiliyordum. Seni istememek için *deli* olmalılar. Zaten onlar için sadece bir ders vermek için değerli biriydin, ama fakültenin tam üyesi olman? Bu onlar için büyük bir işe alım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Üniversite büyük bir üniversite olma yolunda hızla ilerliyor. Birinci lig sporları, hukuk fakültesi tartışmaları, Mannion Şirketleri ile kurulan simbiyotik ilişki, Salı günkü bu siyasi etkinlik, hepsi bu uzun vadeli büyüme planının bir parçası. Siz de bunun küçük bir parçasısınız. Büro'daki kariyeriniz. Çalıştığınız davalar. Büroda ve yerelde tanıdığınız ve erişiminiz olan insanlar."

"Yerel olarak mı?"

"Hadi ama, Tor. Seni işe almanın Kyle Mannion tarafından fark edilmeyeceğini mi sanıyorsun? Ya da üniversitenin onunla ve kardeşi Eddie ile ne kadar iyi arkadaş olduğunuzu bilmediğini mi? Bu sadece birkaç ders vermekle ilgili değil. Sen bir profesörden daha fazlasısın."

Onlar için. Zamanla onların da yararlanmak isteyecekleri benzersiz bir kaşeniz var."

"Hiç böyle düşünmemiştim. Nasıl bu kadar zeki oldun?"

"Benim süper gözlem gücüm var. Ama asıl soru, bunu yapmak istiyor musunuz? Daha fazla öğretmek. Gittiğinizi düşündüğünüz yer orası mı?"

Başını sallamadan önce bir an durdu. "Hoşuma gidiyor. Öğrencileri seviyorum, onların anladığını görmek. Bu eğlenceli."

"O zaman yap derim. İhtiyacım olduğunda seni arayabilir miyim?" "Silby'ye eğer yapamazsam bunu düşünmeyeceğimi söyledim."

"Ve harika dedi, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yaptıkların, yaptıkların yüzünden senden daha fazlasını istiyorlar. Tamamen anlıyorum."

"Yani," diye başladı Tori. "Bu senin için sorun olmaz mı?"

Braddock sırtıttı. "Kesinlikle. Eğer yapmak istediğiniz buysa, oyununuzu sonuna kadar destekleyeceğim. Ama-"

"Ama?"

"Bir akademisyen gibi giyinmeye başlamayacağına söz ver." Tori gülümsedi. "Hâlâ modacıyı mı istiyorsun?"

"Modacıya bayılıyorum. Tam bir duman gösterisi."

"Ha!" diye kıkırdadı Tori. "Sanırım üniversite de benim bu yönümü seviyor."

"Eminim öyledir," dedi Braddock ve eğilip onu tekrar öptü. "Ben temizlerim."

"Yukarı çıkıp çok sıcak, çok uzun bir banyo yapacağım," dedi Tori, şarap kadehini ve şişesini alıp ona döndü ve merdivenlerden yavaşça çıkarken göz göze geldiler.

Tori büyük jakuzili küvette banyoyu hazırladı ve birkaç mum yakarak ışıkları kararttı. Saçlarını bir kravatla topladı ve kendini küvetin içine bıraktı. Bir ucuna yaslandı, küvetin iki fıskiyesi sırtının ağrıyan kaslarına masaj yapıyordu. Beyaz şarabından uzun bir yudum aldı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi, başını yumuşak beyaz bir havluya yasladı, ılık su ağrıyan vücudunu rahatlattı. Filmlerden şarkılar çalma listesinden Marlena Shaw'ın *California Soul* şarkısı hafifçe çaldı.

Rahatlatıcı.

Son yirmi dört saatte yaşananlar hâlâ zihninde dönüp duruyordu. Ama ne kadar yeni olurlarsa olsunlar, geçmişte kalmışlardı. Ve eğer tüm terapiler boyunca herhangi bir konuda daha iyi hale geldiyse, o da ister uzak ister yakın olsun, geçmişin geçmişte kalmasına izin vermektir. Bir şeyleri düzeltmek için zamanda geriye gidemezsiniz, bu yüzden gelecek olanla başa çıkın ve zaten olanları unutun.

Hayat bu kadar basit değildi elbette. O, bazı şeyleri olurlarına bırakmakta zorlanan biriydi ama bu, yaşamaya çalıştığı sağlıklı bir düşünce biçimiydi. Ve bunu kendi başına yapmıyordu. Quinn'i yetiştirme konusunda Braddock'u rahatlatırsa, geçmişle başa çıkma konusunda da Braddock onu rahatlatıyordu. Bir şeyi dosya çekmecesine koyup unutmakta ustaydı. Onun bu yönünü kıskanıyor ve ona benzemeye çalışıyordu ama bu yolda küçük başarılar da elde etmemiş değildi.

Dusty Springfield'ın "Son of a Preacher Man" şarkısı odayı doldurduğunda bir nefes verdi. Şarkıyı çok seviyordu, yakın zamanda Braddock'la birlikte *Pulp Fiction*'i yeniden izlerken dinledikten sonra çalma listesine eklemişti.

Vincent'in Mia'yı ayarladıkları randevu için almaya gittiği sahne harikaydı. Mia hazırlanmayı bitirirken Vincent'a bir içki hazırlamasını söyler. Braddock, "Hayatımın hikâyesi," diye espri yapmıştı. "Bir içki içip senin hazırlanmanı beklemek."

"Oh, çok mağdursun."

Küvetin diğer ucuna hafif bir sıçrama oldu ve kendine bir gülümseme izni verdi.

Braddock.

Gözlerini açtığında adamın uzun, zayıf ve tamamen çıplak vücudunu küvetin diğer ucuna bıraktığını gördü, elinde taze bir şişe Corona vardı. "Katılmamın sakıncası var mı?"

Tori gülümsedi ve şarabından bir yudum daha aldı. "Ben de öyle umuyordum."

Braddock, "Neden bana doğru gelmiyorsun?" diye sordu.

"Aklında ne var?"

"Omuzlarını ve sırtını ovmak."

"Ben de bunu yapmanızı umuyordum. İlginize çok ihtiyaçları var."
Tori ona şarap kadehini uzattı ve ona doğru ilerledi, arkasını dönüp bacaklarının arasına girdi.

"Vay canına," dedi omuzlarını hafifçe ovmaya başlarken. "Ne?"

"Omuzların, kasların o kadar gergin ki taş gibiler." "Bir ya da iki gün oldu," diye yanıtladı, şarabından bir yudum alarak.

"Öyle," dedi, eğilip boynunu öptü ve fısıldayarak, "Bakalım bu konuda bir şey yapabilecek miyiz?"

"Bana böyle davranman hoşuma gidiyor."

"Bunu hak ettiniz," dedi. "Son olayların ışığında." Tekrar boynunu öptü, uzun kollarını ona doladı ve kendine çekti. "Burada seninle yatarken, bazen beni şaşırttığını itiraf etmeliyim."

"Peki bu nasıl olabilir?" diye sordu, soluna dönüp arkasına bakarak.

Kulağına fısıldadı, "Bu kadar küçük, bu kadar güzel bir modacının yine de... bu kadar vahşi olabilmesi."

Tori küçük bir gülümseme sundu. "Karşı konulmaz bir paket."

"Mmm, öyle," dedi, omuzlarına ve sırtına masaj yapacak kadar onu rahatlatarak.

İri yarı adamında sevdiği pek çok şey vardı, bunlardan biri de ayı pençesine benzeyen kocaman ellerine ve uzun parmaklarına rağmen son derece şefkatli bir dokunuşa sahip olmasıydı.

Konuştular ve güldüler, kadın şarabını yudumlarken müzik hafifçe çaldı ve adam nazikçe boynunu, omuzlarını ve kollarını ovdu, ara sıra birasından bir yudum almak için durdu.

Adam haklıydı, kadın düğümlemiş olmalıydı çünkü adam yavaşça boynunu ve omuzlarını yoğururken, kadın kaslarının gevşediğini, gerginliğinin azaldığını ve zihninin açıldığını hissedebiliyordu. Hafif onay iniltileri, adamın omuzlarının, boynunun, sırtının her santimiyle ilgilenmeye devam etmesini daha da teşvik etti ve sonra göğsüne yaslandı, adam şakaklarını hafifçe okşadı ve kadın adamın uzun bedeninin sıcaklığını ve güvenliğini altında hissetti.

Sanki havada süzülüyormuş gibi, neredeyse hafif bir transa benzer bir duruma sürüklendiğini hissetti. Elleriyle boynunu okşarken dudaklarıyla

Sol eli aşığıya kaymadan önce elleri yavaşça göğüslerine, kaburgalarına ve karnına dokunup okşayarak yavaş yavaş vücudunun geri kalanını keşfetti.

"Hmmm," diye mırıldandı onun dokunuşu karşısında. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Gözlerini kapadı, ona doğru eğildi, sırtını kamburlaştırdı, kalçaları artık ritmik olan dokunuşuna göre hareket etti, yavaşça sol kolunu boynuna doğru uzattı, yüzünü ona çevirdi, ağzını kendi ağzına çekti, dudakları ve dili onunkilere yumuşak bir şekilde değdi, bedenini serbest bıraktı.

"Ooooh, mmm," diye inledi nefes nefese, titreyen bedeninin tadını çıkararak.

Uzun bir nefes aldı, vücudu sakinleşti ve tamamen rahatladı, yavaşça döndü ve onun kendisini öne doğru çekmesine izin verdi. Kendini ona doğru alçaltırken yumuşak bir öpücük için eğildi.

* * *

Jenks tüm kabadayılığına rağmen yorgundu ve dinlenebilmesi için yatmasına yardım ettiler. Towne ve Max mutfağa dönüp biralalarını alıp oturdular.

Towne kız kardeşine, "Eğer bunu yapacaksak, benimle birlikte girmen gerekecek," dedi.

"Ben mi?"

"Yapamaz. Bu iki kişilik bir iş." "O zaman bana göstersen iyi olur."

Towne ve Max cipi boşalttı ve tüm malzemelerini garajdaki tezgâhın üzerine yerleştirdi. Jenks'in daha önceki metaforunu tamamlamak için, cerrah olarak Max'in mümkün olduğunca verimli olmasına yardımcı olmak için yapması gerekenleri gözden geçirdi.

"Tüm parçalar önceden kesilmiş ve önceden delinmiş" dedi. "Boyandılar ve boyandılar ve birbirleriyle uyumlu olmalılar."

"Ağırlığı kaldıracağından emin misin?"

Towne kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Test ettik."

"Peki ya patlayıcılar?" dedi, gri C-4 bloklarını incelerken. "Hepsi buraya sığar mı?"

"Evet, tuğlalar, patlayıcı başlıklar, zamanlayıcı. Ve bunu kullanacağız -" küçük bir cep telefonuna benzeyen küçük siyah bir cihazı havaya kaldırdı "- zamanlayıcıyı tetiklemek için."

Max başını salladı. "Anlıyorum."

"Podyumu söküp yeniden monte etmem on beş yirmi dakikamı alır. Kimse bizi görmeden çalışmak için yeterli zamanımız olmalı. Ben çalışırken sen de gözünü dört açacaksın. Ve eğer Jenks de uygunsa, ikinci bir uzaktan göz olarak onu da yanımıza alacağız."

Max başıyla onayladı. "Zamanlayıcıyı sen mi ayarlıyorsun o zaman?"

"Hayır. Bunu o gün yapacağız. Ve etkinleştirmek için yakın olmam gerekecek. Pencерemiz açıldığında, on beş dakikaya ayarlayacağım. Bu, yeterince uzaklaşmak için yeterli zaman bırakacak, ancak her şeyin düştüğünü görecektik kadar yakın olacak."

Towne her şeyi paketledi, tek tek tahta parçalarını kumaşa sardı. Geri kalanları bir sırt çantasına koydu ve tulumlarını kontrol etti. Max tulumu giyebilecek kadar uzundu ama biraz bol duruyordu.

Eve geri döndüğünde, kız kardeşini oturma odasında ayakta durmuş, elinde bir bardak viskiyle ön pencerenin perdelerindeki küçük bir dikey aralıktan dışarı bakarken buldu. Kendisi de bir kadeh doldurup ona katıldı ve berrak bir gecede dışarıya baktı. Karanlıkta bile, taze kar, parlak beyaz, arazisinin uzunluğunu ve genişliğini çerçevesiyordu.

Geniş bir arazisi vardı. Jenks'le birlikte ilk geldiklerinde üç dönümlük bir arazi olduğunu söylemişti. Biraz öne doğru eğildi. Sağ ve sol taraftaki sık ağaçların arasından uzaktaki evlerin dikdörtgen ve kare şeklindeki iç lambaları görünüyordu. Yazın en yoğun zamanında, yapraklar ve yerdeki bitki örtüsü her yeri kapladığında diğer evleri göremeyeceğinize şüphe yoktu.

"Manzara bana evimi hatırlatıyor," diye gözlemledi Towne. "Burada dağlar yok ve elbette daha fazla kar var ama orman, huzur ve sessizlik, burada kimse seni rahatsız etmiyor. O çılgın faşist şehir komünistlerinin hiçbirisi yok. En azından ben görmedim."

Max, "Burası Minneapolis ya da St. Paul değil ama kendinizi kandırmayın, *her* şey buraya doğru geliyor," dedi. "İstilacı bir ot gibi sürünerek geliyor. Parayla birlikte geliyor ve burada çok fazla para var ve Girard denen adam gibi her yıl daha fazla insan buraya geliyor, en iyi g ö l l e r d e k i en iyi arazileri kapıyor, mütevazı kulübeleri veya evleri yıkıyor, yerlerine milyon dolarlık canavarlıklar yapıyor ve tüm yerlileri veya işçi sınıfı insanları fiyatlandırıyor."

Towne başını salladı. "Tüm bu saçmalıklar birbirini takip ediyor gibi görünüyor, değil mi? Montana'daki bazı arkadaşlarımla konuştum. Tüm o zengin batı yakası tipleri Bozeman bölgesine taşınıyor, tüm arazileri satın alıyor, şehirden uzak olmak istediklerinden bahsediyorlar ama aslında istedikleri daha ucuz bir fiyata şehir." Bir viski içti. "Orada yaşamaya alışmak istemiyorlar, Montana'daki hayatın onlara alışmasını istiyorlar."

"Ama bizim gibi insanlar geri adım attığında? Geçen yıl buradaki Partizanlar gibi. Rod ve Warrick gibi, büyük bir şehirdeki bir bürokrat bize şu ya da bu yasaya uymamız gerektiğini söylüyor. Özgürlüklerimiz için savaşıyoruz ve onlar ne yapıyor? Şerifleri, eyalet polislerini ya da federalleri peşimize takıyorlar. Bizi! Orada yaşayanlar." Bir nefes verdi. "Özgürlüklerimiz için, yaşam tarzımız için direniyorduk ve bunun için bizi öldürdüler. Peki ya Lainey Darr? Yıllar önce Rod, Warrick ve tüm arkadaşlarımız hakkında saçtığı tüm o saçmalıklar, televizyona çıkıp bizim gibi insanlar hakkında söylediği tüm o şeyler yüzünden hak ettiğini buldu. Ben buradaydım kardeşim. Buradaydım ve o saçmalıkları dinlemek zorundaydım. Ve onu sık sık görmek zorundaydım. Evet, Bayan Darr, hayır Bayan Darr, elbette Bayan Darr, neye ihtiyacınız olursa, yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

"Bunun için özür dilerim."

"Keşke Jenks onu vurduğunda orada olabilseydim. Keşke tetiği çeken kişi ben olabilseydim."

"Yapabilir miydin sence?"

Max kardeşine döndü, gözleri soğuktu. "Biliyorum, yapabilirdim."

"Evet, kardeşim, artık savaşıyoruz. Sadece birkaç gün daha," dedi ve kız kardeşinin içkisini tokuşturdu. "İçkini bitir."

"Neden?"

"Arabayla gezmek istiyorum."

"Nerede?"

"Gece geç saatlerde biraz keşif yapalım."

TWENTY-FOUR

“FOLLOW THE MONEY.”

Tori'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Komodinin üzerindeki küçük saat 9:43'ü gösteriyordu.

Saat kaçta yatarsa yatsın bu onun için geç bir saatti. Döndüğünde Braddock'un yattığı tarafın boş olduğunu gördü. Sırtüstü dönerek yataklarının battaniyelerinin altına uzandı, çıplaktı ama rahat ve sıcaktı, banyosunun ve onunla birlikte gelen her şeyin tatmin edici duyguları hâlâ vücudunda hafifçe süzülüyordu. Başını yastığına doğru çevirdi, onun kokusunu içine çekerken mutfaktan gelen bir tava sesi duydu.

Birkaç dakika sonra kalın bornozuyla merdivenlerden indi ve onu buzdolabından bir kutu yumurta çıkarırken buldu. Mutfak sıcacık kızarmış ekmek, kahve ve domuz pastırması kokuyordu. Gazete mutfak adasının üzerine yayılmıştı. "Günaydın."

"Günaydın" dedi, kız sarılmak için hamle yaptığında bir kolunu ona dolayarak "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," dedi.

Birkaç dakika sonra yumurta pişmiş olarak masaya oturdular ve kahve eşliğinde kahvaltılarını ettiler. Braddock pencerelerin ve veranda kapısının perdelerini açmıştı. Kuzey Çam Gölü beyazların en parlakıydı, neredeyse kör ediciydi; yeni yağmış beyaz kar örtüsü çamların koyu yeşillerine ve yukarıdaki kristal berraklığındaki mavi gökyüzüne karşı duruyordu.

"Dışarısı çok güzel görünüyor, değil mi?"

"İşte bu yüzden burayı asla satamazsın. Manzara o kadar güzel ki. Bazen bu pencerelerden bakıp da mükemmel bir kartpostal resmi görmek beni şaşırtıyor," diye cevap verdi Tori, sandalyede oturup kahvesini yudumlarken bile bacaklarını altına çekmişti. Telefonuna uzandı ve hızlıca birkaç fotoğraf çekti. "Bir ressamın bunu hakkıyla yapabileceğinden emin değilim ama Lizzy'ye denetmeliyim." Arkadaşı Lizzy üniversitede sanat tarihi öğretmeni idi ve özellikle manzara resimlerinde başarılı bir ressamdı. Tori ona ilkbahar, yaz, kış ve sonbahar boyunca evlerinin güvertesinden aynı manzarayı resmettirmeyi düşünmüştü.

Vroom!

Tori gülererek, "Bu kar arabası kışını kaldırıyor," diye geveledi.

Braddock, "Şimdiden bir düzine kadarının göl boyunca zum yaptığını duydum," dedi. "Bu çocuklar yeni tozla cennete gidecekler. Kayak pistindeki kayakçılar da mutlu olacak."

"Muhtemelen bir aylık daha iş eklenmiştir," dedi Tori, ama şimdi biraz asık suratla. "Bugün Şubat'ın yirmi beşi. Her şeyin erimesi biraz zaman alacak. Bahar çok geç gelebilir."

"İyi ki bahar tatili gezimiz var o zaman." Kayınbiraderi Drew ve ailesiyle birlikte bir ay sonra okulun bahar tatili için Florida'daki Marco Adası'nda bir ev kiralamışlardı. Bu artık yıllık bir gezi haline gelmişti. "Bu, o sıcak havayı daha da tatlı kılacak."

Kahvaltılarını yaptılar, tabakları temizlediler ve sonra mutfak adasının etrafında oturup bir fincan kahve daha içtiler. Bütün gün bir battaniyenin altında dinlenmekten ve belki de ateşin başında bir kitap okumaktan başka bir şey istemezdi. Ama her şeyin ortasındaydılar ve cevaplanması gereken çok fazla soru vardı.

"Teddy'yi kontrol ettin mi?"

"Evet. Bu sabah hastaneden taburcu ediliyor. Yol boyunca ve şehirde bulundukları süre boyunca, biz her şeyi açıklayana kadar bir polis eskortu olacak."

Tori başını salladı. "Tüm bunlar sona erene kadar gerçekten güvende olmayacak. Kimliğini tespit ettiği kişileri bulmamız gerekiyor. Jared'in bahsettiği 'daha fazlasının' ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Braddock saatini kontrol etti. "Tam isabet."

"Bitti mi?"

"Bunu ne zaman gündeme getireceğinize dair bahis çizgisi olarak sabah 11:00'i belirledim.

Saat 11:20. Reese'e on dolar borcum var." "Çok komik."

"Biraz komikti," dedi. "Ta ki sen kaybedene kadar."

"Bu kadar uzun süre uyumanı hesaba katmamıştım. Tüm o seksin kalıcı etkisi olmalı."

"Lütfen. *O kadar da* harika değildi," diye kestirip attı Tori. "Bence öyleydi," diye karşılık verdi Braddock.

Ne kadar çabalasa da sırtmasını engelleyemedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bak ne diyeceğim. Giyinelim, hastanedeki oğlumuzu görmeye gidelim ve sonra da ofise gidip bu işi çözmeye başlayalım."

* * *

Max'in gözleri fal taşı gibi açıldı, sabah ışığı kalın pencere perdelerinin kenarlarından içeri süzülüyordu. Sol dirseğinin üzerine yuvarlandı. Jenks sırtüstü yatıyordu, hâlâ uyuyordu ama ter içindeydi, alnında ter damlaları vardı.

Onu yirmi yıldır tanıyordu, ağabeyleri Boone'daki eve getirmeye başladığından beri. Lisedeki matematik ödevinden başını kaldırdığında gözüne çarpan, siyah bukleleri ve deri ceketle motosiklet süren yakışıklı vahşi adamdı. Kısa bir süre sonra, kız henüz on altı yaşındayken ve adam yirmi bir yaşındayken onun ilk erkeği olmuştu. Sonra o, erkek kardeşleriyle birlikte dağlardaki göçebe hayatlarını yaşamaya gitmiş, kız da önce üniversiteye gitmiş, sonra evlenmiş ve sonra da taşınmış. Yıllar içinde birbirlerine birkaç kez rastlamışlardı, genellikle Kuzey Carolina'daki tatil zamanlarında, kız ailesini ziyaret etmek için eve döndüğünde ve erkek kardeşleri de peşine takıldığında. Çiftlikteki olaydan sonra, kardeşi Rodney'nin cenazesi için eve gitmişti.

O

Rod'un gömülmesinden sonraki geceyi hatırladı, üçü Boone'daki barda oturmuş intikam arzusundan bahsediyorlardı.

"Sabırlı olmamız gerekecek," demişti Towne. "Jenks ve benim şu anki halimizle dikkat çekmememiz gerekiyor. Tüm bu olanlardan sonra, yasaların gözü üzerimizde olacak. Ama bir gün bir fırsat doğacak ve Farrow bunun bedelini ödeyecek."

Sonra üniversitedeki etkinlik duyuruldu. Cooper Farrow şehre geliyordu. "Bu, onların gardının düştüğü küçük, uykulu tatil bölgemizde senin için bir şans olabilir. Ve bunu gerçek bir ikili yapabiliriz."

"Nasıl yani?"

Ona açıkladı. Darr ve Marist'i alacaklardı, sonra da Farrow'u.

Towne, "İşte bu," dedi ve sesindeki ilgiyi duyabiliyordu. "Benim küçük kardeşim, suç dehası."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence tüm bunları yaparsak, hepimiz *asla* geri dönemeyiz. Buna sen de dahilsin, Max. Hepimiz temelli gitmek zorunda kalırız. Bundan geri dönüş olmaz. Hükümet mi? Sonsuza dek peşimizde olacaklar."

"İşte bu yüzden iki kişilik. Darr ve Marist ile önce biraz daha fazla kirlenmeye razı olursak hepimizin rahatça gidebileceği bir yol biliyorum."

Towne bakmak için geldi. Yanında Jenks'i de getirmişti; Jenks önce fırsata, sonra da Max'e uzun uzun baktı. O ve Towne bodrum kattaki misafir odalarında kalıyorlardı. Çok geçmeden kapısı çalındı. Büyük yünlü sakalını pek sevmemişti ama adamın geri kalanı kesinlikle hoşuna gitmişti.

Kardeşi planının ana hatlarını beğenmiş ve bunu uygulamak için yeterli zamanları olduğunu düşünmüştü. Jenks de öyle düşünüyordu ama eğer bu işi yapacaklarsa biraz ahşap işçiliğine ihtiyaçları vardı. "Bunun için tam adamlarını tanıyorum."

İşte o zaman Jared ve Merc geldi. İki yerel adam. "İkisi de Jenks ve ben ne dersek sorgusuz sualsiz yapacaklar. Onlar

Her zaman öyleydi. Ve o gün ikisi de oradaydı. Bizim istediğimizi isteyecekler ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaklardır."

Onlara neden ihtiyaç duyulduğunu anlamıştı ve bunun tek nedeni Jared'in testere konusundaki becerisi değildi. Darr, Girard, Marist ve çocuğuyla anlaşmak için en az üç, belki de dört adam gerekecekti. Yine de ikisinin de mankafa olduğunu düşünüyordu, bu izlenimini yastık sohbeti sırasında Jenks'le de paylaşmıştı.

Jenks de aynı fikirdeydi. "Onlara ihtiyacımız var. Şimdilik. Ya sonra? Her şeyin nasıl şekilleneceğini göreceğiz. Belki de beş kişiyle seyahat etmeyiz. Sürü her zaman itlaf edilebilir."

Marist'i devirmesi tam planladığı gibi gitti, fırtına beklenmedik bir hediye oldu.

Sonra Marist bir falsolu top fırlattı.

Bunu kardeşine ya da yanında vurulmuş halde yatan Jenks'e söyleyemezdi ama Marist'in o silahı ele geçirmesi için donları aşağıda yakalandıklarını çok iyi biliyordu.

Jenks kıpırdandı, nefes aldı ve dilini dudaklarında gezdirdi. Gözleri açıldı.

Max eğilip onu alnından öperken, "Terden paspas olmuşsun," dedi. Terin, gece boyunca defalarca kontrol ettiği yaralarından çok, evdeki sıcaklığın artmasıyla ilgili olduğunu düşündü. "Nasıl hissediyorsun?"

Doğrulduğunda yüzünü buruşturarak "Yaşayacağım," dedi. Sol kolu askıda olmasına ve kalın bandajlara rağmen omzunu döndürerek homurdanarak ilerleyebildi. Sağ elini kullanıyor olması iyi bir şeydi. Sol eliyle pek bir şey yapabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekecekti. "Başka bir yara izinden başka bir şey olmayacak, Maxie." Zaten bir sürü yarası vardı.

Kapı çalındı. "Siz ikiniz orada mısınız?"

Jenks'in yataktan kalkmasına yardım etti ve üçü mutfak masasının etrafında toplandılar. Hava açmış, gökyüzü masmavi, güneş parlak ve sıcaklık yükseliyordu.

Towne, "Radyo dinliyor, televizyon izliyor ve internette araştırma yapıyordum," dedi. Görünüşe göre bir süredir bu işle uğraşıyordu.

"Ve?" Jenks söyledi.

"Medya artık Jared'in ve Merc'ün adını biliyor. Teddy Marist adlı çocuğun nasıl kurtarıldığına dair hikâyeler var. Ve polis Jared ve Merc ile birlikte görülen iki kişiyi daha arıyor."

"Seni ikisiyle birlikte kim görebilirdi ki?" Max sordu. Towne, "Belki Two Coves'daki bardaki insanlar," dedi. "I oraya gitmememiz gerektiğini biliyorduk."

Jenks başıyla onayladı. "Bu yüzden birkaç biradan sonra ayrıldık."

"Diğer tek yer karavan parkı olabilir. İnsanlar belki genel bir tarif verebilirler ama isim veremezler," diye yanıtladı Towne.

"Tabii plakaları sökmedilerse," dedi Max.

Towne yüzünü buruşturdu. "Eğer biri bunu yaptıysa, o zaman bu bir sorun olabilir, ama bunu kim yapar?"

"Hiç kimse," dedi Jenks. "Endişelenmiyorum."

"Bu şerif dedektifi ya da onun eski FBI ajanı kız arkadaşı hakkında olmak isteyebilirsiniz."

"Tori Hunter." Max başıyla onayladı. "Bu yola girdiğimizde onun da bu işe karışabileceğini söylemiştim. O ve Will Braddock."

Jenks, "İşte yine onlara hayranlık duyuyormuş gibi konuşuyorsun," diye inledi. Bu, harekete geçirdikleri şeyi araştırabilecek insanlarla ilgili ilk tartışmaları değildi.

"Onlar gibi insanlara, bizim gibi insanlar hakkında düşündüklerine ve yaptıklarına asla hayranlık duyamam. Asla. Ama bu onlara karşı temkinli olmadığım anlamına gelmiyor. Neler yapabildiklerini gördüm ve okudum."

"Haksız değil," dedi Towne. "Hunter geçen gece bizi alt etti."

Jenks umursamaz bir tavırla el salladı. "Arkadaşları ortaya çıkmasaydı onu indirecektik."

Towne o kadar emin değildi. "O bize vurdu. Rapor edilmediyse, biz ona hiç vurmadık."

"O daha küçük bir hedef." Jenks bu noktayı kabul etmeyecekti.

"Tamam, onların bizim için tehlikeli olduğunu kabul etmek istemiyorsun, o yüzden ben kabul edeceğim. Onlar hakkında bir şeyler okuyordum. Hunter, FBI'da kayıp çocuklar konusunda uzmanlaşmıştı. Büro'da kadın ya da erkek, herhangi bir ajanın sahip olabileceği kadar madalya sahibiydi. Braddock NYPD'de terörizm davalarında çalışan bir dedektifti. Birlikte, bazı insanları alaşağı etmişler.

Aynı şeyi bize de yapmak istediklerinden hiç şüphem yok." Kahvesinden bir yudum aldı. "Muhtemelen biz konuşurken bile peşimizdeler."

"Bizi nasıl avlayacaksın?"

"Marist, Jared ya da Merc ile bir bağlantısı var."

"Ya da çocuk," dedi Max. "Onun ne bildiğini bilmiyorsun."

Towne, Jenks'i işaret ederek, "Bence isimlerimiz ellerinde olsaydı," dedi. "Bu isimler şimdiye kadar halka açık olurdu, herkes onları bilirdi."

"Ama hiçbir şey?" dedi Max.

"Gördüğüm kadarıyla hayır," diye yanıtladı Towne. "Ama eminim onu ve Jared'i bulmak için neden bu kadar uğraştığımızı merak ediyorlardır."

"Bir şeyler bildiklerini sandığımızı düşünecekler."

"Doğru," dedi Towne. "Ve çocuğa hiçbir şey söylememiş olsak da, muhtemelen duymasını istemediğimiz birkaç şey duydu, ama sadece babası, nereye gittiğimiz, tatil köyü ve benzeri şeyler hakkında konuştuk."

"Beni sen aradın," dedi Max.

"Evet, ama senin gerçek adını hiç söylemedik kardeşim. Ve *gerçekte* neden burada olduğumuzu da hiç konuşmadık." Jenks'e baktı. "Konuştuk mu?"

"Hayır. Jared ve Merc nihai hedefin ne olduğunu bilseler de tüm detayları bilmiyorlardı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Max sordu.

Jenks, "Bu işi gizli tuttuk," dedi. "Genel plan Merc'ü etkilemezdi. Ama Merc'e her şeyi anlatmadık çünkü Jared'e anlatırdı ve o da... o kadar güvenilir değildi."

Max kaşlarını çatı. "Madem böyle düşünüyordunuz, onu neden buraya getirdiniz?" "O üssün inşa edilmesine ihtiyacımız vardı," dedi Towne. "O da mükemmel bir şekilde inşa etti." "Peki neden ona inşa ettirdiğinizi sormadı mı?"

"Jared ve Merc genel olarak burada neyi başarmak için bulunduğumuzu biliyorlardı ama *tüm* ayrıntıları bilmiyorlardı."

"Ama hedefi biliyorlardı, değil mi?"

"Evet."

"Jared bu konuda bir şey söylediye?"

"Maxie'nin dün gece söylediği gibi, bizi bulabilmeleri için önce kimi aradıklarını bilmeleri gerekiyor. Eğer bizi bulsalar da

bizi tanımladı. İsimlerimiz kamuoyuna açıklanacaktı. Etkinlik iptal edilirdi. Başlarına geleceklerden haberleri olduğunu sanmıyorum."

"Dün gece sen dinlenirken Towne ve ben üniversiteye gittik ve etrafı gezdik," dedi Max. "Ve?"

"Sessizdi. Ekstra güvenlikten eser yoktu." Jenks

Towne'a doğru baktı. "Devam edecek miyiz?"

"Onlar bize gitmememiz için bir sebep verene kadar."

* * *

Durup dört güzel kahve aldılar ve sonra hastaneye doğru yola çıktılar.

Steak uyanıktı, hastane yatağında yatıyordu, sol omzu ve kolu ağır bir şekilde bandajlanmış ve bağlanmıştı. Tori ve Braddock içeri girdiğinde karısı Grace ögle yemeği yemesine yardım ediyordu.

"Gracie," diye selamladı Braddock, ona doğru yürüdü, hızlıca sarıldı ve sonra ona bir kahve uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi lattesinden bir yudum alarak. "Hastane iyi niyetli," dedikten sonra sesini fısıltıya indirdi, "ama kahveleri berbat."

"Ah, dostum, beni bu halde görmesini istediğim son iki kişi sizsiniz," diye inledi Steak, her ne kadar hoş bir gülümsemeyle de olsa.

"Hayır, dostum," dedi Tori, hayat arkadaşını alnından öperek. "Seni en iyi anlayan biziz. Yine de," dedi, muzip bir gülümseme oluşturarak, "Grace'in seni beslediğini görmek hoş bir küçük ikramdı. Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekmeliydim."

"Beni öpüyorsun ve sonra zayıflamış halimle bana şantaj yapıyorsun." "Her seferinde işe yarıyor," dedi Grace göz kırparak.

"Oğlumuz nasılmış bakalım?" Braddock, Steak'in sağ omzunu nazikçe sıkarak, "Oğlumuz nasıl?" dedi.

"Hey, patron."

"Berbat bir hasta," dedi Grace alaycı bir ifadeyle. "Huysuz, inleyen, omzuna kızan, hemşireleri tersleyen."

"Hey!" Biftek savundu. "Ben hiçbir hemşireyi terslemedim."

Grace, "Önümüzdeki birkaç ay boyunca tam bir huysuz olacak," dedi. "Ama daha kötü olmadığı için kesinlikle rahatladım."

"Yaşayacağım. Ama bir süreliğine oyun dışındayım patron."

"Tam olarak değil. Sizi bilgilendirmek ve birkaç konuda düşüncelerinizi almak istedik."

"Siz ikiniz onu çalıştıracak mısınız?" Grace şakacı bir şekilde başını salladı.

"Birazcık," dedi Tori sırtarak. "Başından yaralanmamış, en azından yeni bir yaralanma olmamış."

"Şimdi size başka neler bildiğimizi anlatayım," dedi Braddock ve birkaç dakika boyunca Teddy Marist'ten, DeBoer'dan, eve gidişlerinden ve Jared Bayne ile Colum Mercer hakkında öğrendiklerini özetledi. Braddock, "Teddy adamların güneyli aksanları olduğunu söyledi," dedi. "Mercer ve Bayne buralı ama birkaç yıldır Kuzey Carolina'daymışlar. Orada soruşturmalar yürütüyoruz ama henüz bir şey çıkmadı."

"Teddy onları teşhis edebilir mi?" Steak sordu. "Sesinden belki, ama fiziksel olarak değil."

"Ama bunu biliyorlar *mıydı*?" Steak gözlerini kapatıp düşünmeye başladı.

"Belli ki öyle değil çünkü peşimizden gelmeye devam ettiler. Belli ki Jared'i yakalamamızı göze alamayacaklarını düşündüler," dedi Tori. "Peşinden gelmelerine neden olan bir şey biliyordu. Bir polisi ve on yaşında bir çocuğu öldürme riskini almalarına ve hepimizi kar fırtınasında kovalamalarına neden olan bir şey. Ve bunu zaten paraları varken yaptılar. Muhtemelen çok paraları vardı. Bu da bana daha geniş kapsamlı amaçlarının paranın *ötesinde* bir şey olduğunu gösteriyor."

"Paranın ötesinde mi?" Biftek dedi.

"İçimi kemiren kısım da bu," dedi Braddock. "Düşündükçe Tori'nin bu konuda haklı olduğunu daha çok düşünüyorum."

"Bu doğru olabilir. Ama benim dönüp dolaşıp geldiğim nokta şu. Marist'in başlangıçta sahip olduğu parayı nereden biliyorlardı?" Biftek dedi ki. "Bu dört adam var, ikisi Minnesota'dan yıllardır buraya gelmemiş et kafalı, diğer ikisi güneyli, belki Kuzey Carolinalı ve bir de kadın. Eğer Marist'in kasada gördüklerimiz dışında bir hesabı ya da hesapları varsa, bu beşi bunları nereden biliyor? Nasıl?"

Steak sağlam eliyle uzanıp kahveden bir yudum aldı ve tadını çıkardı. "Diyelim ki ikinizin bana Jared hakkında söylediği her şeye inandım, başka bir şey olduğuna dair, bunların hepsi doğru olabilir, ama yine de sadece bir şeyi gerçekten biliyorsunuz. Tek bir şey."

Braddock başını sallayarak, "Paradan haberimiz var," dedi. "Deep Throat bir keresinde ne demişti?"

"Deep Throat?" Tori ona şaşkınlıkla baktı. "Bekle, Watergate'ten mi bahsediyoruz?"

"Evet," dedi Braddock. "*All the President's Men* filminde, Deep Throat otoparkta Woodward'a şöyle demişti: 'Parayı takip et.'"

Biftek başını salladı. "Bu doğru. Parayı takip et."

TWENTY-FIVE

"I'M GETTING ALL TINGLING INSIDE JUST THINKING ABOUT IT."

Tori, *Başkanın Bütün Adamları*'nı hiç izlememişti. Film o doğmadan on yıl önce gösterime girmişti ve *eski* filmler olarak gördüğü filmleri izleyen biri değildi. Öte yandan Braddock birkaç kez izlemişti. "Bir gece izlemeliyiz. Yayın servislerimizden birinde olmalı."

Hükümet merkezine giderlerken Tori YouTube'u açtı ve filmde Deep Throat'u oynayan Hal Holbrook'un film klibini buldu. "Parayı takip et" sözü, Nixon'ın Beyaz Saray'ındaki kampanya personelinin çok zeki olmaması ve işlerin kontrolden çıkmasıyla ilgili uzun bir soliloquy'nin parçası olarak söylenmişti.

"Tüm mitoloji bununla mı ilgili?" Tori sordu.

Braddock gülümsedi. "Gerçek hayatta Deep Throat diye biri vardı, adı Mark Felt'ti."

"Bunu biliyorum. Aslında FBI Müdür Yardımcısıydı."

"Doğru. Ama aslında şöyle demedi: Parayı takip edin. Kitapta böyle bir şey yok. Ama filmde mantıklı geliyor. Woodward ve Bernstein, kampanya fonlarının yasadışı kullanımının izini sürerek Watergate soygunu ve daha geniş komplo hakkında çok şey öğrendiler."

"Kitabı okudun mu?"

"Yazdım. Hatta üniversitede Watergate hakkında bir tez ödevi yazmıştım."

"Tezin neydi?"

"Nixon'ın kampanyaya yaklaşımı, ispiyonculuk dedikleri kirli numaralar, Muskie Mektubu, DNC'ye sızma, bağış toplama, rüşvet parası, bunların hepsi modern siyasi kampanyacılıkta önemli bir değişime işaret ediyordu ya da ben öyle düşünüyordum. Sanırım yıllar bu görüşümde haklılık payı olduğunu gösterdi."

"Ne kadar Poli Sci'cisiniz. Gazete hala sende mi?"

"Olabilir, üniversite eşyalarımıyla birlikte bir kutuda. Yazdığım en uzun ödevdi. Hatırladığım kadarıyla B+ almıştım," dedi gururla. "Filmi izlemeliyiz. Bence beğenirsin. Jason Robards Ben Bradlee'yi harika oynamış."

"Kitap hala sende mi?"

"Ofisimdeki rafta duruyor."

Braddock arabasını hükümet merkezinin önündeki park yerine çekti. İçeri girdiklerinde binayı Pazar öğleden sonrası sessizliğinde buldular, ancak şerif departmanı ofislerinde bir hareketlilik vardı. Boe'yu iki çavuşla birlikte ofisinde buldular. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Braddock, Tori'yle birlikte çavuşlar ve Boe'yle sohbet edip onlara Steak'le ilgili son gelişmeleri aktarırken, "Bazı şeyleri takip ediyorum," dedi. Boe'nun masasının üzerinde üniversite kampüsünün işaretlenmiş ve renklerle kodlanmış bir haritası vardı. "Salı günü için başka planlarınız var mı?"

"Ticaret Bakanı'nın güvenliğini sağlayan Eyalet Devriyesi ve Marshals Service'e göre personel ve çalışanlarımızın nerede olması gerektiğini gözden geçiriyoruz. Önemli bir şey değil," dedi Boe ve düzenlemeleri hızlıca gözden geçirdi. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Braddock, "Marist davasının kim ve *nedenini* araştırıyorum," dedi. "Özel Ajan Starling burada-"

"Hey şimdi," diye itiraz etti Tori, koluna bir tokat atarak.

"Clarice katillerimizin motivasyonunun paradan daha fazlası olduğunu düşünüyor. Ben de aynı fikirdeyim."

Tori, "Kesin olarak bildiğimiz şey, diğer iki adam ve bu Max'in hâlâ dışarıda olduğu," diye ısrar etti. "Onların bulunması gerekiyor."

"Şimdiye kadar gitmemişler miydi?" Boe söyledi.

"Bu, bir ABD polis memurunun hâlâ onları aramasına engel olur mu?" Boe gülümsedi. "Hayır, durdurmaz."

"Üç kişiyi öldürdüler," dedi Tori. "Haklısın, mantık hepsinin çoktan gittiğini söylüyor ama... ben o kadar emin değilim."

Braddock, "Bize hasta diyebilirsiniz," dedi. "Kim olduklarını öğrenirsek onları bulabiliriz. Ve eğer burada değillerse, onları bulmaları için şerif arkadaşlarınızı çağırabiliriz."

Boe'nun telefonu çaldı ve hemen cevap verdi. Braddock ve Tori gitmek için döndüler.

"Siz ikiniz bekleyin."

"Ne?"

"Ned Bollander hatta," dedi Boe hoparlöre basarak. "Ned, başla."

"Yerel bir kamp alanında Colum Mercer'a ait bir karavan bulduk. Şimdi, siz fazla heyecanlanmadan söyleyeyim, BCA zaten burada ve bana karavanın silinip temizlendiğini söylediler. Herhangi bir parmak izi yok. Hiçbir çöp yok. Üzerinde çalışacaklar ama bu konuda fazla umutlanmayın."

"İyi haberlerin var mı?"

"Dört adamın eşkali. İki Bayne ve Mercer, buradaki müdürün tariflerine göre, Mercer'in resmini televizyonda gördüğünde ihbar etmiş. Diğer ikisi, biri daha iri yarı, gür sakallı bir adamdı. Diğeri daha uzun boylu, sakallı ve yuvarlak gözlüklü. Onları birkaç kez görmüş. Bakalım onu bir ressamla oturtup haklarında daha fazla bilgi edinebilecek miyiz?"

"Peki ya araçlar?"

"Birkaç kamyonet, biri ışık raflı, ve bir noktada beyaz bir SUV gördüğünü söyledi ama markasını ya da modelini hatırlamıyordu, sadece beyazdı."

"Ne kadar zamandır oradaydılar?"

"Neredeyse beş haftadır."

"Ned, yukarıda yardıma ihtiyacın var mı?" Braddock sordu. "Yukarı adam gönderebilirim."

"Kamp alanında birkaç kişiden başka kimse yok, kış olduğu için. Her şeyi hallettik ama ilgi çekici bir şey bulursak ilk arayacağım kişi sensin."

Braddock bir konferans odası açtı ve Eggs, Reese ve Nolan'ın çalışma alanlarındaki dosyaları topladılar. Elllerinde her üç kurbanı ait belgeler, en azından her birinin evinde bulunanlar ve soruşturmada şimdiye kadar toplanan tüm kanıtlar vardı.

Kazdılar.

Davanın gidişatına bakılırsa, Lainey Darr, Ed Girard ya da Barry Marist için çok az zaman harcadıklarını fark ettiler. Sonraki birkaç saat boyunca kişisel belge kutuları üzerinde çalıştılar.

"Arkadaşın Lainey," diye başladı Braddock. "Tartışmaya açık biri değildi."

"Sanırım geçen yıl MN Partizanları ile ilgili olarak medyada geçirdiği zamanı kastediyorsunuz."

"Evet."

"Medyanın ilgisini umursamazdı."

Braddock başını salladı. "Partizanlar ya da en azından bu tür bir hareket hakkında uzun yıllardır uyarılarda bulunuyordu. Yani, sekiz, on yıldır televizyon programları yapıyor. Kablolu yayın kanallarının hepsi onu uç grup türü şeyler için arardı."

"Bu ve silahlar," dedi Tori. "Bu tür hareketlerin sosyolojisi, psikolojisi ve silahları hakkında endişelenirdi. Onun deyimiyle zehirli bir güveç. Yıllarca bu konular üzerinde çalıştı ve bu konuda birkaç kitap yazdı, sanırım bu yüzden televizyona çıkmak için telefonlar alıyordu."

"Muhtemelen televizyona her çıktığında kitap telif gelirlerinde de küçük bir artış yaşadı."

"Sen tam bir
alaycısın." "Tencere
yuvarlanmış kapağını
bulmuş."

"Her halükarda, MN Partizan olayı buralarda ya da en azından buranın kuzeybatısında yayılmaya başladığında alarm verdi. Öyle bir profili vardı ki insanlar konuştuğunda onu ciddiye almak zorundaydı."

"Vali onu ciddiye aldı, özellikle de o avukata yönelik engellenen girişimden sonra. Eyalet bu adamlara karşı harekete geçti ve daha ciddi bir şey olmadan önce onları kapattı."

"Sence öyle mi olurdu?"

Braddock bir an durdu. "O dört adamın o minibüste silahlı olarak bulunduğunu biliyorum, bu yüzden bunu görmezden gelemesiniz. Bu gerçektir. Bu meşru bir tehditti."

"Ama?"

"Çoğunlukla Ole Earl Snyder'ın haklı olduğunu düşünüyorum. Sert konuşuyorlardı ama gerçekte MN Partizanları sadece ellerinde silahla fotoğraf çekirmek isteyen bir grup adamdı. 'Onaylanmak' ve 'onaylanmak' istiyorlardı. Duyulmak istiyorlardı."

Tori, "Newell DeBoer ve Ewell gibi adamların bizim tipimizden hoşlanmamasının nedeni de sizin tırnak işaretleriniz, çünkü bizi kendilerine tepeden bakıyormuşuz gibi algılıyorlar," dedi. "Bu onaylanma ve onaylanma ihtiyacının ötesinde, kırsal kesimde onları geçip giden ve sosyal ve ekonomik olarak geride bırakan bir dünyanın gerçek korkuları yatıyor."

"Belki de. Yine de, arkadaşın-"

"Gerçekten arkadaş değildik."

"Biliyorum ama o bir suikasta kurban gitti." "Marist kopmuş gibi göstermek için."

"Ama biz onun yapmadığını biliyoruz. O olmadığını biliyoruz. Öldürme kapasitesine sahip biriydi. O ailede buna maruz kalan tek kişi oydu. Barry Marist değil."

Tori bir dakika düşündü. "Yaptıkları, konuştukları ve yazdıkları nedeniyle böyle düşünebilirsiniz ama ona yönelik herhangi bir tehditten haberim yok. Üniversite rektörü Berman ve Gene Norwich bilinen bir tehdit olmadığını söyledi."

"Hiç mi?"

"Şey, geçmişte birkaç kez polise bildirdikleri bazı rahatsız edici mesajlar, e-postalar ve benzeri şeyler olduğunu söylediler ama son zamanlarda hiçbir şey olmadı. Uzun zamandır böyle bir şeyden bahsetmemişti."

Braddock bir dosyayı karıştırırken, "Yine de merak ediyorum," dedi ve sonra durdu. "Huh."

"Ne?"

Braddock, Verizon'un kayıtlarını göstererek, "Meslektaşınız ayrı bir cep telefonu kullanıyormuş," dedi. T-Mobile ile bir aile planı kapsamında bir telefonu vardı. "Girard'la iletişim kurmak için olduğunu tahmin ediyorum."

"Bunu ilk kez duymuyoruz," dedi Tori. "Mitch Arnold vardı, hatırladın mı?"

Braddock gülerek başını geriye attı. "Ne salak ama."

Mitch Arnold evli bir şerif yardımcısıydı ve gözünü kadınlardan alamıyordu. Karısı ikinci telefonunu, uygun bir isimle anılan kamyonetinde buldu. Bir gece uyuduğunda, telefonun kilidini açmak için yüz kimliğini kullandı. Mitch birden fazla arkadaşlık uygulamasındaydı ve tek bir kadın yoktu. Üç farklı cep telefonuna düzenli aramalar ve mesajlar geliyordu, düzenli randevuları. Mitch'in açık bir evliliği vardı; sadece karısına söylememişti.

"Eski karısı ona ne diyordu?" Braddock sordu.

Tori gülerek, Marist'in evinden Reese'in topladığı bir kutu plağı açarak, "Lağım siki," diye cevap verdi. "Oldukça uygun oldu." Başka bir belge yığınının işaret etti. "Bunlar da Marist için. Bu da evdeki dizüstü bilgisayar. Giriş bilgilerini içeren yapışkan bir not var."

Braddock yığını ve dizüstü bilgisayarını kenara çekti. "Daha ne kadar çalışmak istiyorsun?"

Saat beşe yaklaşıyordu. "Şu Marist meselesini halledelim."

Braddock başıyla onayladı ve dizüstü bilgisayarını açıp etrafı kurcalamaya başladı. Yarım saat sonra durakladı. "Şuna bakar mısın?"

"Ne?" Tori başını kaldırmadan, "Ne?" dedi.

"E-postasındayım, kişisel hesabında. Giriş kaydedilmişti, ben de hemen girdim. Yeni işler için mülakat yapıyordu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Son birkaç ay ve..." Birkaç e-postayı daha karıştırdı. "Manchester Bay State Bank ile maaş ve unvan üzerine konuşuyordu. Salı günü Oren Fulton ile bir toplantı yapmış. Kendisi bankanın başkanı." Telefonunu çıkardı ve hızlıca bir arama yaptı.

"Kimi arıyorsun?"

"Boe," dedi. "Hey, Oren Fulton'ın telefon numarası var mı sende? ... Olabileceğini düşünmüştüm, kampanya bağışları falan. Evet, evet, evet, ucuz bir atış değildi, Jeanette. Onu arayıp beni aramasını söyleyebilir misin? Barry Marist hakkında. Neden?" Ona hızlıca bir parmak işareti yaptı. "Sadece takip ediyorum."

Fulton beş dakika sonra aradı. "Tüm bunların gün ışığına çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum."

"O da ne?" Braddock söyledi.

"Barry'yi gemiye getirmeye olan ilgimiz."

"Pozisyon ne olacaktı?"

"Kıdemli başkan yardımcısı, bu ona bir unvan artışı sağlayacaktı ve maaşını da güzel bir şekilde artıracaktık."

"Neden bir hamle yapmak istediğine dair size herhangi bir ipucu verdi mi?"

"Kişisel olarak hayatında bazı değişiklikler yaşadığını ve profesyonel bir değişikliğin de iyi olacağını düşündüğünü söyledi. Hayatın artık bayatladığını ve yeni bir şeyler istediğini söyledi. Operasyonlarımızı geliştirmeye yardımcı olması için üst düzey liderlik pozisyonuna birini getirmek istiyorduk ve aradığımız özelliklere uyuyordu ve zaten buradaydı ve toplumu tanıyordu. Başına gelenlerden dolayı büyük üzüntü duydum."

"Lakes Community Bank ile ilişkisi nasıldı?" Fulton durakladı. "İyi görünüyordu."

"Görünüyor muydu?" Tori, Braddock'a mırıldandı.

"İyi görünmekle neyi kastettiğinizi açıklar mısınız?" Braddock söyledi.

"Bu konuda gerçekten kötü bir şey söylemedi. Elaine ile ilişkisini sordum ve iyi olduğunu, sorun olmadığını söyledi."

"Öyle bir şey varmış gibi söylüyorsun."

"Tedbirli davranıyordu Will. Şu anki işvereni kötüleyerek gelecekteki bir işvereni etkileyemezsin. Olumsuz bir şey söylememek için elinden geleni yaptı ama bence içgörün sana iyi hizmet ediyor. Aralarında bir gerginlik olduğundan şüphelenmiştim. Sonunda Barry sadece bir değişiklik istediğini ve buna ihtiyacı olduğunu söyledi. Bunu anlayabiliyordum ve bundan faydalanmaya hazırdım."

"Onu işe alıyor muydun?"

Fulton içini çekti. "Bu tartışmaları yapmıştık. Uyum, sorumluluklar, zaman ufku, maaş, sosyal haklar, unvan ve bu tür şeyler hakkında konuştuk. Bu hafta tekrar masaya oturmamız gerekiyordu ve ben de bu anlaşmayı tamamlayıp onu işe almayı düşünüyordum. Ne yazık ki, olanları göz önüne aldığımızda baştan başlıyoruz."

Braddock Fulton'la birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattı. "Bana mı öyle geliyor yoksa Fulton kendini tutuyor gibi miydi?"

"Marist'in Lakes Community Bank hakkında konuşurken temkinli olması konusunda kesinlikle ihtiyatlıydı. Orada bir şeyler dönüyordu."

"Akeley'deki Rapids Community Bank'ta bu fikri destekleyen 420.000 dolarlık bir kasam var."

"Fulton bir kurşunu atlattı mı?" "Oh, sanırım kurtuldu."

Marist hakkındaki materyaller üzerinde çalışmaya devam ettiler. Bir saat sonra Tori saatine baktı, gerindi ve küçük buzdolabına gidip bir şişe su aldı. Braddock bir yığın dosyaya dalmış görünüyordu. Kutudan son dosyayı çıkardı. Bu bir kredi kartı dosyasıydı. Üzerinde Lakes Community Bank yazan bir dosyanın içindeydi ama Marist'in evdeki dosya çekmecesinde bulunmuştu.

Çevirip açtı. Banka için başka bir kurumsal kredi kartı gibi görünüyordu.

Yoksa... öyle miydi?

Hesap özetleri iki yıl öncesine aitti. İşin ilginç yanı kredi kartı Marist'in adına olmasına rağmen hesabın adresi Manchester Bay'deki Lakes Community Bank olarak görünüyordu. Ancak, banka bakiyeyi ödemiordu. Marist, bankadaki bir hesaptan elektronik fon transferi yapıyordu.

"Tuhaf."

"Ne?" Braddock söyledi.

"Bu hesap. Bu bir kredi kartı. Marist'in adına ve posta adresi de banka."

"Kurumsal kart."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bakiyeyi banka ödemiıyor. Marist ödüyor," dedi Tori, hesap özetlerini karıştırmaya ve masrafları incelemeye başlarken. "Bakın." Ekstrelerdeki ödemeleri bankadaki elektronik bir hesaptan takip etti. Braddock faturayı aldı ve inceledi. Diğer ekstreleri de gözden geçirmeye başladı. Her ay çok fazla ödeme yapılmıyordu ama aralarında bir benzerlik vardı. "Şuna bir bakın."

"Ne?"

"Bu kartla ne kadar ödüyormuş." Aylar boyunca yapılan harcamaları gözden geçirdi. "Birkaç ay öncesine kadar sadece oteller."

Braddock omzunun üzerinden eğildi. Dört otel vardı. Düzenli duraklar.

Braddock, "Buraları bilirim," dedi ve dizüstü bilgisayarından bir harita çıkardı. "Northern Star Casino burada, Detroit Lakes ile Thief River Falls arasında. DL House Detroit Lakes'de. Miners Inn Virginia'da. Lumberjack ise Bemidji'de."

"Lainey Darr'ın boşanma avukatı Jenny Weld bana Lainey'nin Barry'nin de bir şeyler çevirdiğinden şüphelendiğini söyledi. O kadar da umurunda değildi çünkü Ed için onu terk etmeye çoktan karar vermişti. Bahse girerim-"

Braddock, "Sevgilisiyle bu otellerde takılıyormuş," dedi. Haritaya baktı ve sonra masanın karşısındaki başka bir klasöre uzanarak bir broşür aldı. "Bu, Lakes Community Bank'ın tüm şubelerini gösteriyor." On sekiz şube yeri vardı. Kırmızı bir kalem aldı ve tüm banka ve otel yerlerini işaretledi. "Tüm bu bankalara giden yollar boyunca."

"Birlikte çalıştığı biri miydi?" Tori merak etti.

"Bunu öğrenmenin bir yolu olabilir." Rehberinde **gezinmeye** başladı. "Her zaman bir telefon numarası tutarsın çünkü asla bilemezsin. Chay. Chay Tobias."

"Kim o?"

"Northern Star Casino'da güvenlik müdürü. Birkaç ay önce ona bir iyilik yaptım ve Reese'e onun için birini bulmasını söyledim. Bir şeye ihtiyacım olursa ya da bedava bir gece kalmak istersem onu aramamı söyledi. İyi bir adama benziyordu."

Braddock Tobias'ı aradı. Hemen cevap verdi. "Will Braddock! Haberlere çıktın, adamım, iyi işler yapıyorsun. Bu zevki neye borçluyum?"

Braddock, "Chay, eğer sana birinin kumarhane oteline giriş yaptığı tarihi verirsem," diye cevap verdi. "Bana onun videosunu getirebilir misin? Biriyle buluşup buluşmadığını ve buluştuğu kişinin kim olduğunu görmek istiyorum."

"Tabii ki. Bana parametreleri verin, ben de ilgileneyim."

"Mesela... şimdi."

"Sabah ilk iş gibi. Bunun Marist olayıyla bir ilgisi olamaz."

"Kasette aradığınız adam Barry Marist."

"Ahh," diye yanıtladı Tobias ve Tori onun sesindeki coşkulu merakı *duyabiliyordu*. "Bunu düşünmek bile içimi ürpertiyor. Çok iç gıcıklayıcı."

"Öyle," diye yanıtladı Braddock. "Beş dakika içinde size tarih ve saatleri e-posta ile göndereceğim. Sizi bekliyor olacak."

Tobias, "Tamamdır, adamım," diye cevap verdi.

Tori daha hızlı yazıyordu, bu yüzden o e-postayı yazıp gönderirken Braddock da tarihleri okudu. E-posta gitmiş ve makbuz Tobias tarafından çabucak onaylanmıştı, Braddock uzaklara dalan bir bakışla sandalyesinde arkasına yaslandı. Bir şeyler düşünüyordu.

"Ne oldu?"

"Bu bize gerçekten ne kazandıracak?" dedi.

"Belki kiminle ilişkisi olduğunu." "Peki bu bize tam olarak ne anlatıyor?"

Tori omuz silkti. "Belki konuşacak başka biri vardır. Belki bir şey görmüştür ya da bir şey biliyordur. Belki kasadaki tüm parayı açıklayabilir. Harcamaları gizlemek için büyük çaba sarf etti. Belki..."

"Ne?"

"Tek bildiğimiz Max olabileceği. Her kimse, kesinlikle konuşmaya değer."

"Yeterince doğru." Braddock saatini kontrol etti. "Biliyorsun, Quinn Roger ve Mary'lerde ve bir süre önce geç bir akşam yemeği yiyeceklerine dair mesaj attı. Açlıktan ölüyorum. Ya sen?"

"Ev yemeği kulağa harika geliyor. Hadi gidelim."

TWENTY-SIX

"SHE'S OPENING THE DOOR."

"Orada ne yapıyorsun?" Towne, Tahoe'nun arka koltuğunda oturan, siyah çorap şapkasını aşağıya doğru çekmiş ve sol kolunu ağır kışlık montunun içinde askıya almış olan Jenks'e dönüp baktı.

"İyi," diye homurdandı, hiç de öyle olmadığını ima ederek. "Hadi yapalım şu işi."

Max Towne'a baktı, o da başıyla onayladı. Arabayı sürdü, park yerine girdi ve sonra park yerine geri geri girdi. "Bu nasıl?"

Jenks sağ eliyle dürbünü gözlerine doğru kaldırdı ve binanın tamamını taradı. Üst katlarda görülebilen birkaç pencere karanlıktı. Ana katın ön tarafında geniş ve açık bir avlu vardı ve bu avlu her iki yanda binayı saran daha dar pencereli koridorlara açılıyordu. İçerideki gece lambaları, Jenks'in Pazar gecesini geç saatlerde etrafta birilerinin olup olmadığını görmesine yetecek kadar az miktarda aydınlatma sağlıyordu. "Üç tarafı da iyi görebiliyorum. Kimseyi görmüyorum. Her yer sessiz. Diyebilirim ki şu an bulabileceğiniz en iyi zaman."

Towne ve Max dışarı çıktılar ve her ikisi de spor çantalarını çekip omuzlarına attılar ve çöp bidonlarının sağındaki merdivenlerden yukarı çıkıp bakım binasına girdiler. İçeride iki temizlik arabası buldular ve

Altında spor çantaları vardı. Towne telefonunu çıkarıp bina ve tünel haritasını açtı. Max eğildi ve parmağıyla izledikleri yolu takip etti.

İkisi birlikte bir yük asansörüne doğru ilerlediler ve asansörle yeraltı tünel katına indiler. T nel sistemi kampüsteki tüm binaların altından geçiyor ve öğrencilerin kış aylarında dışarı çıkmak zorunda kalmadan derslere,  ğrenci birliğine, spor tesislerine ve yurtlara ulaşmalarını sağlıyordu. Uzun bir yürüyüştü, her ikisi de temizlik arabalarını itiyor, ara sıra yol boyunca durup bir çöp kutusunun içindekileri daha büyük bir çöp kutusuna boşaltıyor ve öyle görünüyorlardı.

Tepedeki işaretleri takip ederek on dakika sonra aradıkları sağa dönüşü buldular ve ardından iki kat yukarı çıkan bir asansöre bindiler.  ıktıklarında arabalarını iterek pencerele bir koridora  ıktılar.

"İkinizi de görüyorum," dedi Jenks, sesi kulaklıklarından geliyordu. "şu ana kadar temizsiniz."

"Etrafta dost olmayan var mı?" "Olumsuz."

İkisi birlikte ilerlemeye başladılar. Max koridorun uzunluğunu süpürürken, Towne da hedefledikleri kapıya varıp kolu deneyene kadar çöp kutularını boşaltıp kâğıt parçalarını toplayarak iyi bir gösteri yaptı. Beklediği gibi kapı kilitliydi. Cebinden anahtarlığı çıkardı, anahtarları gözden geçirdi ve üzerinde siyah çizgi işaretle olanı se ti. Kapıyı açtı ve arabasını içeri itti, Max de onu takip etti. Bir dizi ışık düğmesi boyunca, aradığını bulana kadar bir açıp bir kapattı.

Temizlik arabalarını sahne arkasındaki podyuma doğru ittiler.

"Bu kadar mı?" Max mırıldandı.

Towne onu duvardan birkaç adım öteye götürürken, "İşte bu," dedi. O ve Jenks bir ay önce buna benzer bir gecede onu incelemiş, ölçmüş ve fotoğraflarını çekmişlerdi. O zamanlar bunların hepsi teorik bir çalışmaydı. Yapabilecekleri bir şeydi.

İki spor çantasını çıkarıp içindekileri yere koydular ve çalışmaya başladılar.

* * *

Jenks soğğun cipin içine sızmaya başladığını hissetti. Telefonda bir vınlama sesi duyabiliyordu. Elektrikli tornavida. "Nasıl gidiyor?"

"Yarı yolda," dedi Max.

Saatini kontrol etti. Saat 12:35'ti.

Dürbünü kaldırarak bölgeyi tekrar taradı. Solunda -güneyde- dört katlı bir bina vardı. Katların her birinde rastgele ışıkların yandığını ve birkaç saniye sonra söndüğünü gözlemlemişti ve bu şimdi birinci katta oluyordu. Binanın girişinde açık bir cam vardı. İşte o zaman bir güvenlik görevlisi olan kadının binanın önünden çıktığını ve kapıyı arkasından kilitlediğini gördü.

Güvenlik görevlisi bir kavşağa gelene kadar kürekle temizlenmiş kaldırımlarda ilerledi. Kampüs arazisindeki kaldırımlar birbirine bağlı bir ağ gibiydi ve hepsi temizlenmişti. Kavşakta sekiz yönden herhangi birine gidebilirdi.

"Orada mısın?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Towne. "Nedir bu?" "Muhtemelen düşmanca. Bir saniye bekleyin."

Güvenlik görevlisi sağına döndü, oditoryuma paralel yürüdü ve sonra sağa dönerek başka bir binaya girdi, anahtarlarını aldı ve yan taraftan içeri girdi.

Rahatlayarak nefes verdi. "Yanlış alarm." "Kimdi o?" Towne sordu.

"Binaları kontrol eden bir güvenlik görevlisi var. Az önce kuzeydeki farklı bir binaya girdi. Daha ne kadar sürecek?"

"On dakika."

* * *

Tekerlekleri yerine kilitledi.

"Tamam, kardeşim," dedi Towne. "Şuradaki tabana geri kaldırmama yardım et."

İkisi birlikte podyumun tepesini ve gövdesini tabanın üzerine kaldırdılar.

Max dişlerini sıkarak, "Çok ağır," diye yakındı.

"Vida deliklerinin aynı hizada olduğundan emin olmalıyız." Towne'un ihtiyaç duydukları hizalamayı bulduğunu düşünmesi üç denemelerini aldı.

Kenarlar hizalanmış görünüyordu ve Towne elektrikli tornavidayı kullanarak ilk vidayı yerleştirdi.

* * *

Jenks elindeki kahve bardağına uzandı ve uzun bir yudum aldı.

Kahretsin!

Binanın batı ucundan çıkmış olmalı. Güvenlik görevlisi salonun arka tarafındaki bir kapıyı açıyordu.

"Dikkat! Dikkat!"

* * *

"Ne oldu?" Max fısıltıyla cevap verdi, gözleri tornavidayı çeken Towne'un kilere kilitlenmişti. Üçüncü vidayı yerleştiriyordu.

"Güvenlik görevlisi oditoryuma giriyor."

Towne aceleyle elektrik düğmesinin olduğu yere gitti ve ışıkları söndürdü. Max aletlerini ve çantalarını temizlik arabalarından birinin çöp kutusuna attı. Hemen geri döndü ve Max'i kolundan tutarak kapının karşı tarafındaki perde yığınının arkasına sürükledi.

"Seninle aynı koridorda, kapıları kontrol ediyor. Seninkini kilitledin mi?"

Towne yüzünü buruşturdu ve aniden titreyen Max'e baktı.

Parmağını dudaklarına
götürdü. "O senin
kapıda."

Towne perdenin kenarından baktı. "Kapıyı
açıyor."

Kapı kolunun tıkırtısını duydular ve sonra kapı açıldı, donuk bir ışık huzmesi sahne arkasındaki alana yayıldı. Güvenlik görevlisi bir kadındı, 1.80 boylarında, kışlık paltosu, botları ve çorap şapkası olan bir üniforma giyyordu.

Towne dehşete düşmüş Max'e baktı.

Güvenlik görevlisi el feneriyle sahne arkasını yavaşça tarıyordu.

Towne, eli arkasına d o ğ r u kayarken ve silahını çekerken Max'e kıpırdamadan *durmasını* söyledi.

Max'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Eğer Max'i öldürmek isteseydi tereddüt etmeyeceğini biliyordu.

için.

El fenerinden çıkan ışık huzmesi sahne arkasını taradı.

ayak sesleri yaklaştıkça alanı taradı. Işın podyuma odaklandı ve onu yukarıdan aşağıya taradı.

Muhafız belki on beş adım uzaktaydı.

Towne sağ işaret parmağını tetiğe doğru kaydırıldı.

* * *

Jenks alnında ve vücudunda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissetti.

Dürbünü gözlerine iyice yaklaştırmıştı.

Sahne arkasına açılan yan kapı açıldı. Nöbetçi içeride sonsuzluk gibi görünen bir süre kalmış, aralıklı ışık parlamaları etrafı süpürmüştü.

El feneri. Işıkları söndürmek için zamanları vardı.

İçeride nöbetçi varken konuşmaya cesaret edemedi. Max'in gergin nefes alışını duyabiliyordu. En başından beri orada olmaması gerekiyordu, onun işini yapıyordu.

Bu çok uzun sürüyor.

Hadi, hadi. *Hadi, hadi.*

Uzun bir nefes aldı ve yavaş bir ısıklık sesi çıkardı.

Güvenlik görevlisi dışarı çıktı ve kapıyı çekerek kapattı, kilitledi ve o da anahtarlarını çevirerek, binanın önündeki büyük atriyum lobisine doğru yürüyüp diğer kapıları kontrol ederek rahatça ilerledi.

"Gitti mi?" Max fısıldadı.

"Ön avluda yürüyüş yapıyor," diye cevap verdi. "Sen neredesin?"

"Sahne perdelerinin arkasına saklanmış." "Olduğun yerde kal."

Gardiyan yavaşça oditoryumun etrafında dolaştı. Sonunda, turu tamamlandığında, kışlık montunun fermuarını çenesine kadar çekti ve oditoryumun diğer tarafından çıktı.

"O gitti."

"Pusuda bekleyen başka biri var mı?"

Jenks geniş bir alanı taradı ama kimseyi göremedi. "Hayır. Daha ne kadar zamana ihtiyacınız var?"

"Beş dakika."

Oditoryumun çevresini ve daha da ötesini taradı ama saat gece 1'e yaklaştığı için kampüs alanında yaya trafiği yok denecek kadar azdı. Şimdi daha da heyecanlı olmuştu, endişeyle onların bitirmesini bekledi.

"İşimiz bitti."

"Temizsin."

Her ikisinin de arabalarını iterek yan kapıdan çıkmalarını ve asansöre doğru ilerlemelerini izledi. On dakika sonra ikisi de binanın arka tarafından çıktılar ve cipe doğru ilerlediler.

"Ve?" İkisi de içeri girdiğinde Jenks "Ve?" dedi.

"Hazırız."

TWENTY-SEVEN

“BE NICE AND A LITTLE LESS INSUBORDINATE.”

Braddock ve Tori, Quinn'le birlikte erkenden kalkmışlardı. Hızlı bir kahvaltıdan sonra onu ve kuzeni Peter'ı ortaokula bıraktılar. Daha sonra iyi bir kahve içmek için mola verdiler ve son birkaç blok ötedeki hükümet merkezine doğru giderlerken Braddock'un telefonu çaldı. Gösterge panelindeki ekran arayan kişiyi gösteriyordu: Chay Tobias.

"İşte başlıyoruz," dedi Braddock. "Chay."

Önsöz yoktu. "Braddock adamım, sanırım, hayır bekle, biliyorum, *biliyorum*, aradığın şeyi buldum," dedi Tobias heyecanla. "Kesinlikle orada bir kadınla birlikteydi. Kiminle? Bunu çözmeniz gerekecek, elimde kimliği yok ama eğer Marist'in hayatından biriye onu bulabilmeniz gerekir. E-posta yakında geliyor. Sana son dört ziyaretinin video paketlerini gönderiyorum. Giriş yaparken ve odasına giderken çekilmiş videoları var. Ve senin için ilginç bir not."

"Hangisi?"

"Her zaman koridorun sonunda bir oda talep ederdi. Rezervasyonlarda böyle bir not vardı. Her aradığında böyle bir talepte bulunurdu."

"Nedenine dair bir fikrin var mı?"

"Evet, ama bırakayım da kendiniz görün," diye cevap verdi Tobias. "Oğlunuz kontrol ediyor ve... siz ikiniz sadece gerisini izleyin. Seni gönderdim"

Dört video var ama ben olsam patlamış mısır alıp üçüncüsünü sonuna kadar izlerdim. Bu en iyisi, en... canlı olanı diyebiliriz ve sonunda size onun bayan arkadaşına en iyi ve en uzun bakışı sunuyor. Keyfini çıkarın!" Tobias telefonu kapattı.

Tori, "Bu tam bir kışkırtmaydı," diye düşündü.

Hükümet merkezinde konferans odasına girdiler, kapıyı kapattılar ve Tobias'tan gelen e-postayı açtılar.

"Önce üçüncüyü oynat," dedi Tori. "Bakalım neye bu kadar heyecanlanmış."

Braddock 19 Eylül tarihli üçüncü video bağlantısına tıkladı. Tori telefonundaki takvime bakarak "Salı günü," diye not etti.

Marist check-in işlemini öğleden sonra 2:00'yi biraz geçte yapmış, parlak güneşli bir gün olması gereken bu saatte, arka planda pencerelerden sızan güneş ışınları görülüyordu. Marist check-in işlemlerini yaptırırken güneş gözlüğü, siyah takım elbise ceket ve beyaz düğmeli gömlek giyyordu.

"Hmm," diye mırıldandı Braddock. "Güneş ışığına doğru nasıl bakıp durduğuna dikkat edin."

"Evet... Öyle. Sanki birini arıyormuş gibi."

Marist kredi kartını resepsiyon görevlisine uzattı. Gerekli evrakları imzaladıktan sonra iki parmağını havaya kaldırdı.

"İki anahtar," dedi Tori. Resepsiyon görevlisi iki anahtar kartını küçük bir kılıfın içine koyarken, "Ve işte başlıyoruz," diye ekledi. Marist dönüp resepsiyondan ayrıldı ve video bir anlığına karardı. Bir sonraki kesitte Marist asansörden iniyor ve otel koridorunda onlara doğru yürüyordu.

Braddock, "502 numaralı oda rezervasyonlu," diye bildirdi. "Bagaj yok," diye ekledi. "Sadece bir spor çantası."

"Marist her zaman koridorun sonunda bir oda isterdi," dedi Tori. "Muhtemelen güvenlik kameralarının genellikle orada olduğunu fark etmedi."

"Belki de bu onu ilgilendirmiyordu."

Kapıya ulaştı ve oda anahtarını almak için pantolonunun cebine uzandı.

"Whoa! *Merhaba!*"

Sağ taraftaki merdivenlerden bir kadın fırladı, koridoru koşarak geçti ve Marist'in kollarına atılarak onu öptü.

"Çok oynak!" Tori, kadının sol bacağını Marist'in sağ bacağına doladığını, kollarını Marist'in boynuna dolamadan önce ellerini takım elbisesinin içine soktuğunu söyledi. "Onu ne güzel öpüyor öyle." Marist aşağı uzandı ve sağ eliyle kızın poposunu agresif bir şekilde kavrayarak bacağını daha yukarı kaldırdı. "Ve o da... kesinlikle karşılık veriyor."

"Ama o kim?" Braddock söyledi.

İkili sonunda kucaklaşmayı h a f i f l e t t i ve Marist anahtar kartıyla dönerken, kadın kollarını adamın göğsünün ön kısmına doladı ve sonra başını kameradan çevirdi, Marist odanın içine adım atarken kadın da onu takip etti ve kapı çarpıldı.

"Bir duşa ihtiyacım olabilir," diye espri

yaptı Tori. "Kimmiş o?" Braddock

söyledi.

Klip akşam 8:10'a ilerledi. "Beş saat. Oldukça uzun bir seans."

"Neredeyse etkilenmiş gibisin."

Tori hafifçe, "Sadece zamanın ne kadar uzun geçtiğine dikkat çekiyorum," dedi. "Pekâlâ, elimizde kim var?"

Otel odasının kapısı açıldı ve Marist sağ omzunda spor çantasıyla koridora adım attı. Ardından kadın koridora çıktı, başı eğikti, büyük omuz çantasını karıştırıyordu, şimdi spor kıyafetler giymişti, siyah yoga pantolonu ve gök mavisli fermuarlı kapüşonlu bir tişört. Kadın başını kaldırdı ve yüzünü gördüler. Geldiğinde dökülmüş olan siyah saçları şimdi dağınık bir topuzla toplanmıştı ve koyu çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Yine de yüzü açıkça görülebiliyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı

Braddock. "Kim o?"

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Oren Fulton'la yaptığım görüşmeden sonra."

"*Kim* o?"

"Kadın ve erkek mi?"

Vay be!" "*Kim?*"

"Lakes Community Bank'ın Başkanı, Elaine Baird."

Tori'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dur bakalım. Bana patronla yattığını mı söylüyorsun!"

"Evet," diye yanıtladı Braddock. "Bunun sonu asla iyi bitmez."

Tori, "Patronla vuruşacağım," diye tersledi.

"Ve bunu herkes biliyor." Bir s ü r e monitöre baktı. "Sence..."

"Evet, düşünüyorum," dedi Tori bir yığın belgenin yanına gidip otel ve telefon kayıtlarını tekrar incelemeye başlarken. "Detroit Lakes'deki son otel ziyareti üç aydan biraz daha uzun bir süre önce, Kasım sonunda, değil mi? Görünüşe göre Şükran Günü'nden hemen sonra son kez gelmiş."

"Evet."

"Ve sanırım ondan önce de oldukça tutarlıydı, değil mi?"

Braddock kredi kartı kayıtlarını tekrar gözden geçirdi. "Evet, neredeyse her zaman haftada bir, bazen iki kez. Ödemeler arasında iki hafta olan dönemler de var ama genel olarak, aşağı yukarı iki yıl boyunca tutarlı bir düzen var. Sonra kredi harcamaları sona eriyor."

"Çünkü bittiler."

"Hücre kayıtları ne gösteriyor?"

Tori, Marist'in cep telefonu kayıtlarını inceledi. "Aylar öncesine dayanan çok sayıda telefon görüşmesi, birlikte çalışan iki yönetici oldukları düşünüldüğünde beklenmedik bir şey olmasa da, muhtemelen zaman zaman çok fazla iş konuşmak zorunda kalmışlardır. Seninle benim, seninle Steak'in, seninle Eggs'in, seninle Boe'nun, vs. arasındaki tüm telefon görüşmelerini bir düşün, özellikle de bir dava üzerindeyken."

"Elbette, bunu anlıyorum, ama otel konaklamaları sona erdikten sonra ne olacak?"

Tori, Braddock'un ne sorduğunu anladı ve Marist ile Elaine Baird arasındaki telefon kayıtlarını tekrar gözden geçirdi. Eylül'den Aralık'a kadar olan kayıtları bir yığın halinde, Ocak ve Şubat faturalarını ise başka bir yığın halinde tutuyordu.

"Aralık ayından önceki kayıtlara bak," dedi Tori, sarı fosforlu kalemiyle iz sürerek. "Aralarında bir sürü telefon görüşmesi var. Bazılarını o başlatıyor, bazıları ondan geliyor, sağlıklı bir gidiş geliş. Ama Aralık'tan sonrasına bakın."

Braddock kayıtları inceledi. "Gece geç saatlerde, iş saatlerinden çok sonra, bazen aynı gecede birden fazla arama."

"Hepsi tarafından başlatılan-"

"O."

"Üç hafta, belki bir ay kadar sürüyor ve sonra..." **Bitmeye** başladı. Her şey bitti." Braddock, bir süre sonra Yine kayıtlar. "Ast patronu terk eder. Bunu daha önce gördüğümünden emin değilim."

Tori sandalyesine geri oturdu ve bir dakika düşündü. "Cehennemin öfkesi-"

"Aşağılanmış bir kadın," diye bitirdi Braddock. Bir sandalyeye oturdu ve ellerini başının arkasında birleştirerek ayaklarını masaya vurdu. "Bunun için elimizde ne kanıt var?"

Tori tüm belgelere el salladı.

"Tasadüfi. Ama sen ve ben varız, bu yüzden spekülasyon yap."

"Kredi kartı kayıtlarına göre belki de iki yıldır devam eden bir ilişkileri varmış, otellere gidip geliyorlarmış. Bir yıl önce Lainey boşanma davası açtı ama ikisi de ilişkilerini sürdürmeye devam ediyor," diyor Tori. "Şimdi, Marist onun için gerçekten uygun ve ilişki devam ediyor. Belki de ikisinin birlikte bir geleceği olabileceğini düşünmeye başlamıştır."

"Kadının patron, erkeğin de ast olması zor olabilir."

"Gördüğümüz gibi iş görüşmeleri yapıyordu. Yeni bir iş bulabilirdi. Ama yeni bir iş aramaya başlamadan önce ne yapıyor?"

Braddock, "Koparır," diye iddia etti.

"Bitti artık. Demek istediğim, bitmeden birkaç ay önce onun koridorda üzerine atladığını gördük."

"Ona aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tartışma uğruna öyle olduğunu varsayalım. İlişkiyi bitirir."

Braddock, "Yıkılmış durumda," dedi.

"Sadece bu da değil," diye ısrar etti Tori, "utanıyor ve daha da kötüsü kapana kısılmış durumda."

"Tuzağa mı düştünüz?" Braddock sorguladı. "Nasıl?"

"Onu her gün görmek zorunda," dedi Tori. "Onu kovabilecek gibi değil. Eğer kovarsa-"

Braddock, "Onu bir astıyla yatıyor olarak gösteriyor," diye cevap verdi. "Cinsel taciz iddiasında bulunuyor. Bu onu mahvedebilir."

Onun yerine, orada oturup bunu kabullenmek zorunda. Tabii ki, o yeni bir iş arıyorum."

"Sence biliyor muydu?" Tori şüpheyile yaklaştı. "Bunu ona söylemezdi. Ve sonra-"

"Para," diye bitirdi Braddock.

Tori sandalyesinde arkasına yaslandı ve şakaklarını ovuşturdu. "Bu soruyu daha önce de sorduk, para nereden geldi ve mantıklı olan tek yer banka. Kızın bundan haberi var mıydı? Paradan bir şekilde haberi var mıydı?"

"Bu da bir düşünce, değil mi?"

"Bu işte birlikte miydiler ve sonra hepsini o mu aldı? Eğer aldıysa, kadın ne yapacak? Onu ihbar mı edecek? Kime gidecek? Bize giderse, o-"

Braddock, "Kendini töhmet altında bırakıyor," dedi. "Kötü görünecek, banka başkanı, kullanılmış, istismar edilmiş, atılmış. Onu ihbar ederse kariyeri mahvolur."

"Peki onun yerine ne yaptı?" Tori söyledi. "Geri almasına yardım etmesi için dört serseri mi getirdi?" Burnunu kıvırdı, az önce vardığı sonuca pek de inanmamıştı.

Bir dakika durakladı ve kafasının arkasını kaşıdı. "Şey, bu... tüm bunları açıklayabilecek bir teori. Jared'in dediği gibi daha fazlası hakkında. Para ve onun intikamı."

Kapı çalındı. Eggs, arkasında Reese ve Nolan olduğu halde kafasını içeri uzattı. "Neler oluyor?"

Braddock gülümsedi. "İçeri gelin ve bir göz atın."

Onlara video klibi izletti. Sonra Tobias'ın gönderdiği diğer üç videoyu da incelediler ve Elaine Baird olduğunu teyit ettiler.

Reese elmasından bir ısırık almadan önce kocaman bir gülümsemeyle, "Vay, vay, vay, ne boktan bir şey," diye düşündü.

"Skandal," dedi Nolan, başlangıçta akılsız değersiz drama TV'nin kuduz bir tüketicisiydi.

Eggleston, "Tüm bunlarla birlikte bir *Watch What Happens Live* hayal ediyorum," diye espri yaptı ve sonra daha ciddi bir şekilde konuştu. "Buradaki oyun nedir?"

"Şimdi milyon dolarlık soru bu, değil mi?" Braddock söyledi. Tori'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Elimizde olan bu. Bakalım nereye varacak."
Braddock saatini kontrol etti. "Saat 9:50. Doksan dakika.
Elaine Baird hakkında bulabileceğimiz her şey."

Grup 11:30'da yeniden toplanmıştır.

Reese, Marist ve Baird'in bulunduğu diğer iki yerden video görüntülerinin izini sürmeyi başardı. "Görüntüler kumarhanede gördükleriniz kadar müstehcen değil ama yine de aynı türden bir anlaşma. Adam otele yerleşiyor ve kadın daha sonra geliyordu. Virginia'ya gittiklerinde kızın iki kez geceyi burada geçirdiğini söyleyebilirim."

Nolan, kırk yedi yaşındaki Elaine Mackenzie Baird'in Wilmington, Kuzey Carolina doğumlu olduğunu bildirdi.

"Kuzey Carolina," dedi Braddock. "İlginç."

Baird, Asheville'deki North Carolina Üniversitesi'ne katıldı ve finans bölümünden mezun oldu. Mezuniyetinden bu yana bankacılık sektöründe çalışan Baird, Louisville'e taşınmadan önce Lexington, Kentucky'de iki bankada çalışmış ve ikinci pozisyonunda yerel bir halk bankası sisteminde başkan yardımcılığı yapmıştır. Louisville'deki yükselişini Memphis'e taşınarak daha büyük bir yerel bankada başkan yardımcılığı pozisyonu alarak taçlandırdı. Aynı zamanda Memphis'te Simon Fitzmorris ile evlendi ve daha sonra boşandı.

"Onun adını almadı mı?" Braddock sordu.

Tori, "Kariyerini kendi başına inşa etmişti," dedikten sonra, "Bu seni rahatsız mı etti, Braddock?" diye sordu.

"Hiç de değil," dedi savunmacı bir tavırla. "Sadece bir soru sordum. Reese, Fitzmorris hakkında ne biliyoruz?"

"Hâlâ Memphis'te. Bir yatırım şirketi için çalışıyor."

Eggleston, Elaine'in Baird ailesinin yedi çocuğundan biri olduğunu ve ikisi büyük, üçü küçük olmak üzere beş erkek kardeşi olduğunu bildirmiştir. Hepsi de Kuzey ya da Güney Carolina'da ikamet ediyordu. Ağabeylerinden biri, hiç hapse girmemiş olmasına rağmen, bir ya da iki kez kanunla karşı karşıya gelmiş. Görünüşe göre sarhoş olmaya ve kavgalara karışmaya meyilliymiş ve bu yıllar önce olmuş. Yeni bir şey yok

Orada ve Charleston, Güney Carolina'da yaşıyordu. İki küçük erkek kardeşi liseden sonra askere gitmiş, ancak her ikisi de onurlu bir şekilde terhis olmuş ve Wilmington bölgesinde çalışan, evli ve çocuklu insanlardı.

Tori, "Kardeşleri Jared Bayne ve Colum Mercer'la birlikte olmak için pek uygun adaylar gibi görünmüyor," diye mırıldandı.

Braddock, "Bunun için aile üyelerini kullanmak zorunda kalmazdı," dedi. "Eğer o yaptıysa. Bayne ve Mercer ile arasında herhangi bir kağıt ya da elektronik bağlantı görmedik."

"Kiralamış olabilir," dedi Tori. "O tesiste bulunmalarının nedeninin bir tür finansal işlem olduğunu varsayarsak. Bulduğumuz şu sıcak nokta vardı. Marist'in yanında bir dizüstü bilgisayar vardı."

Braddock başını salladı. "O sıcak noktaya gelince, BCA'nın orada henüz bir şey bulduğunu görmedim." Bazı kâğıtları karıştırdı. "Yine de elimizde bir şeyler var."

"Onunla röportaj yaptınız. Ne düşündünüz?"

"O sırada en büyük endişesi Marist'in şüpheli eylemlerinin bankaya getireceği olumsuz reklam gibi görünüyordu. Diğer ikisi, Nora ve Joan, yardımcıları, düşündüğümde Marist'in kişiliği hakkında çok daha endişeli görünüyorlardı." Bir dakika düşündü. "O zamanlar, Marist'in eski karısını öldürmesinin ve oğluyla kaçmasının bankayı nasıl etkileyeceği konusunda biraz kalın kafalı olduğunu, işe odaklandığını düşünmüştüm. Bu bir halkla ilişkiler meselesiydi. Şimdi, bildiklerimizi öğrenince, bu etkileşimden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum." Bir an durdu. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Belki de Marist'e olan duygularını bir şekilde maskeliyordu.

Onunla tanışmadım ama video kliplerde Marist'e olan tutkusunu gördüm. Bu sadece sıradan bir ilişki değildi, en azından onun için. Bu bir arzuydu." "Diğer videolarda gördüklerime dayanarak aynı

fikirdeyim," dedi Reese.

"Bize gösterdiğin gibi değildi ama ona dokunma şekli öyleydi. Bir keresinde, otel odasından çıktıklarında, koridorda yürürken adamın sağ koluna sarılmıştı. Benim kız arkadaşım da bazen böyle yapar."

"Oh, şimdi de kız arkadaş mı oldu?" Tori sordu. "Bu kadar şaşırmış görünme."

"İşler ciddileşiyor mu?"

Reese omuz silkti. "Olabilir."

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" Braddock onları tekrar göreve çağırdı.

"İlişkiyi biliyoruz. Elimizde videosu var. Yaşandığını biliyoruz ve sona erdiğinden şüpheleniyoruz," dedi Tori ve sonra bir an düşündü. "Bilmediğimiz şey, neden bittiği ve sonrasında nasıl başa çıktığı? Bir bu var, bir de o kasada bulduğumuz tüm o para var. Bir de bu dizüstü bilgisayarla ne yaptığı var. Bankadaki herhangi bir mali suistimalden haberi var mıydı? Tüm bunlar hakkında kiminle konuşacağız?"

Braddock bir an düşündü ve saatine baktı. Neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti. "Eggs, Nolan, Reese, işte sizden yapmanızı istediğim şey."

Planını açıkladı.

"Tori ve ben diğerini koruyacağız."

Arabayı sürerken Braddock Boe'yu aradı ve ona Elaine Baird hakkında bilgi verdi. Uzun bir duraklama oldu ve sonra iç geçirdi. "Dikkatli ol, ha. İlişki bir şey, ama cinayet? Bu bambaşka bir mesele."

"Bu işin peşini bırakmamı mı öneriyorsun?"

"*Hayır, hayır.* Sadece, biliyorsunuz, büyük bir yerel bankanın başkanı ve yarın üniversitede üç binden fazla kişinin ve birçok ortak arkadaşımızın katılacağı etkinliğin isim sponsoru. Elaine Baird Manchester Bay'de, ilçede ve bölgede tanınan, saygı duyulan ve saygın bir iş lideri."

Braddock bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Ve tabii ki kampanya bağışçısı mı? Potansiyel bir bağışçı mı yoksa daha önce bağış yapmış biri mi?"

"Kibar ol ve biraz daha az itaatsizlik et," diye karşılık verdi Boe sertçe. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Biliyorum ve seni duyuyorum." Braddock da öyle yapmıştı ama kampanya çekleri yazan biri onun soruşturma hedefinde olduğunda bu dansı sık sık yaparlardı. Hiçbir zaman özel muamele istememişti ama her zaman dikkatli ve sağduyulu olmasını istemişti.

Emin olmak için. Salı günü bir grup politikacı şehre geleceği için, hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasını istemiyordu. Çarşambaya kadar beklemesini tercih edeceğini biliyordu. Onun böyle bir niyeti yoktu ve kadın da ona bunu emretmezdi. "Zaten onunla başlamıyoruz. Senin dediğine göre, ilişkisini biliyoruz. Bunun ötesinde bir nedeni olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

"Bu daha iyi."

Braddock, Eggs, Nolan ve Reese'e öğle yemeği saatinde Nora Bartness ve Joan Wills'i almalarını söyledi. Her iki kadın da banka binasından ayrılmıştı. Bartness bir eczanede dururken yakalanmış, Wills ise öğle yemeği alırken durdurulmuştur. Her ikisinden de gönüllü olarak gelmeleri istenmiş, ancak ikisinde de başka seçenekleri olduğu izlenimi bırakılmamıştır. Her ikisi de bir görüşme odasına yerleştirildi. Braddock ve Tori Bartness'ı, Eggs, Reese ve Nolan ise Wills'i aldı.

"Dedektif Braddock," dedi Nora Bartness, Tori'yle birlikte sorgu odasına girdiklerinde temkinli bir ifadeyle. "Bir şey... yanlış mı?"

Braddock, "Bankanızın başkan yardımcısı ve işletme müdürü, eski karısı ve erkek arkadaşıyla birlikte öldürüldü," dedi. "Bu soruşturma henüz bitmedi." Tori'yi işaret etti. "Bu Tori Hunter. Benimle birlikte çalışan bir dedektif."

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Bilmiyorum Nora," dedi Tori. "Sen biliyor muydun?"

Bartness telaşla, "Ben... Ben... bilmiyorum," diye cevap verdi. "Eczaneden çıktığımda adamlarınızın arabamın önünde beklediğini görmek tedirgin ediciydi, hepsi bu. Barry ile mi ilgili? Oğlunu kurtarabildiğinizi gördüğüm için çok minnettarım. O iyi mi?"

"Güvende," dedi Braddock. Yengesi ve eniştesinin yanı sıra onlara Twin Cities'e kadar eşlik edecek bir polis koruması da vardı ve bir süre yengesi ve eniştesinin evinin etrafında devriye gezeceklerdi. "Sorunuza gelince, evet, Barry Marist ve banka hakkında bazı sorularımız var."

Kayıt tuşuna bastı ve kayıt için tarih ve saat, dosya numarası ve Bartness'in adı hakkında bazı notlar aldı. İşi bitince Tori'ye başıyla işaret etti. Ele aldıkları ilk konu göz önüne alındığında, onun liderlik etmesinin en iyisi olacağını düşündü.

"Ne zamandır Elaine Baird'in asistanlığını yapıyorsun?" Tori sordu.

"Yedi yıldan fazla oldu," dedi Bartness temkinli bir şekilde.

Braddock, "Sen olmadan bankayı yönetemeyeceğini söylediğini hatırlıyorum," dedi.

"Elaine çok nazik."

"Bu bana onunla çok yakın çalıştığınızı gösteriyor," diye devam etti Tori.

"Evet, sanırım öyle. Yani o oradaysa, ben de oradayım. O ararsa, ben cevap veririm. Sanırım bir asistanın işi bu."

"Gece geç saatlerde arama mı?" "Evet."

"Hafta sonları mı?"

"Gerekirse."

"Yani, aşağı yukarı onun kişisel asistanı mısınız?"

"O kadar ileri gitmezdim," dedi Bartness. "Bana kuru temizleme yaptırmıyor, arabasının yağını değiştirtmiyor ya da bunun gibi şeyler yaptırmıyor. Ama bankada her zaman onunla birlikteyim, en azından burada, Manchester Bay'de."

"Onunla seyahat ediyor musun?"

"Nadiren."

"Ama onun sosyal takviminin neye benzediğini biliyorsun?"

"Çok yoğun, o kadarını biliyorum," dedi Bartness. "En azından katıldığı pek çok sosyal etkinlik var. Sanırım pozisyonu göz önüne alındığında bu beklenen bir şey. Ve sadece buralarda değil-"

"Ne var? Sonuçta on sekiz şube var," dedi Tori. "Detroit Lakes, Thief River Falls, Park Rapids, Hibbing, Virginia gibi yerlere gitmek zorunda olmalı."

"Evet." Bartness başını salladı ama Tori'nin yönlendirici tonunu yakaladı.

"Onunla günlük olarak herkesten daha fazla temas kurduğunuzu söylemek doğru olur mu?"

"Muhtemelen öyledir. Başka kim olabilir bilmiyorum. Çok çalışıyor. İşi çok zor."

"Seninki gibi."

"Bazen öyle olabiliyor. Tüm bunların Barry ile ne ilgisi var?" Tori ve Braddock bakışlarını paylaştı ve Braddock başını salladı.

"Ne?" Bartness dedi ki.

Tori bir an için soruyu nasıl sormak istediğini düşündü. Bartness hakkında yaptığı hızlı değerlendirme, lafı dolandırmasına gerek olmadığı yönündeydi. "Elaine ve Barry Marist'in... takıldıklarını biliyor muydun?"

Bartness'ın başı öne eğildi. "Öyle olabileceklerini düşünmüştüm." "Bir kadın bilir," dedi Tori.

"Nereden biliyorsun?"

Braddock, "Otel faturaları, programlar, *video*," diye yanıtladı. "Video mu?"

"Evet. Ve video yalan söylemiyor."

Bartness yavaşça başını sallayıp arkasına yaslanarak, "Anlıyorum," diye cevap verdi. "Biliyorsun, yine de... şaşırmış görünüyorsun," dedi Tori.

"Şüphelerim her zaman sezgiseldi. Bunu doğrulayacak hiçbir şey görmedim. Sadece orada burada küçük işaretler."

"Gibi mi?"

"Yedi yıldır Elaine için çalışıyorum. Çirkin bir kadın değil. Elaine her zaman güzel ama profesyonelce giyinmiştir. Ancak son bir ya da iki yıldır saç, tırnakları ve kıyafetleriyle ilgili olarak kendine biraz daha özen göstermeye başladı. Spor salonuna gidiyor ve süsleniyordu. Elaine'i tanırım. Barry'yi tanırdım. Ben fark etmeden önce ne kadar süre gizlice dolaştıklarını bilmiyorum ama ben fark ettim."

"Sen ve Elaine bunu hiç tartıştınız mı?"

Bartness başını iki yana sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, hayır, hayır. Biz... sırdaş değiliz, o anlamda değil. İlişkimiz her zaman patron ve çalışan düzeyindeydi. Bu çizginin nerede olduğunun her zaman farkındayım."

"Kız yok mu, kız muhabbeti?" "Hayır."

"Asla mı?"

Bartness başını salladı. "Eğer bu konuda konuşmak isteseydi, bunu kesinlikle gizli tutardım, ama... O dile getirmeden ona asla bir şey söylemem. Asla, asla, asla. Patron o ve ben işimi gerçekten seviyorum."

"Hiç konuşmadınız mı?"

Bartness ısrarla, "Hayır," diye cevap verdi. "Bayan Hunter, üniversiteyi bitirmeden çok iyi para kazanıyorum çünkü Elaine bana baktı ve iyi davrandı. Bu beni ilgilendirmezdi. Onlar rızası olan iki yetişkindi. Kendi zamanlarında ne yaptıkları onları ilgilendirir."

"Senin bildiğini biliyor muydu?"

Bartness bir an durdu. "Sanırım, evet. Bununla birlikte, gerçekten *emin* değildim. O ve Barry bu konuda dikkatliydi ama sanırım yeterince dikkatli değillerdi."

"Marist'e bu konuyu hiç sordunuz mu?"

"Hayır, bu muhtemelen Elaine'e sormakla aynı şey olurdu. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Bu beni ilgilendirmezdi."

"Başka kimse biliyor muydu?"

Bartness bir dakika sonra, "Biliyor musun, hiç sanmıyorum," dedi. "Eğer birisi Joan'dan ya da banka yönetim kurulundaki herhangi bir başkan yardımcısından şüphelenseydi, muhtemelen bana sorardı çünkü onunla herkesten daha fazla zaman geçiriyorum."

"Kimse tek kelime etmedi

mi?" "Hayır. Asla."

"Şöyle bir şey yoktu: Hey, Elaine ve Barry birbirlerine çok yakın görünüyorlar. Sence dalga geçiyor olabilirler mi?"

"Hayır."

"Ama bununla ilgili sorunu anlıyorsun değil mi?"

Bartness başını ellerinin arasına aldı, yüzünü ovuşturarak başını salladı. "Ah, biliyorum. Muhtemelen şimdi bu yüzden işimi kaybedeceğim."

"Neden işini kaybedesin ki?"

"Hadi ama," dedi Bartness. "Bu ilişki ortaya çıkacak ve ben bunu biliyordum ya da en azından şüpheleniyordum. Elaine bu yüzden kovulursa, ben de kovulurum. Bunu göremiyor musun? Yetkililer, bilseydim ya da şüphelenseydim bile bir şey söylemem gerektiğini söyleyecekler. Ya da bilmiyorsam bile bilip bir şeyler söylemem gerektiğini söyleyecekler."

Ben yapmadım. Bu beni de onlar kadar suçlu yapar. Her şey bu şekilde sonuçlanacak. Tabii," dedi umutla, "benim adımlı bu işin dışında tutabilirsiniz."

Tori arkasına yaslanarak, "Hey, şu anda sadece konuşuyoruz," dedi. "Size şunu sormama izin verin. Eğer ilişkiyi biliyor ya da şüpheleniyorsanız, ilişkinin bittiğini de bildiğinizden şüpheleniyorum," dedi Braddock.

Bir süre sonra Bartness başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Nasıl anladın?"

"Yine, sadece bazı küçük işaretler. Ruh hali ya da tabiri caizse ruh hali değişimleri vardı. Çok hafifti. Bir kadının hayatında biri olduğunda içinde bulunduğu ruh hali. Bunu görebiliyorsunuz, başka bir memnuniyet, mutluluk, güven seviyesi. Tamamlanmış olmak için hayatınızda birinin olması gerektiğine inanmıyorum ama sizi iyi hissettiren biri varsa, bu çok daha iyi olabilir."

Tori, Braddock'a doğru baktı. "Öyle de olabilir."

"Ve bu değişti. Fark ettim. Ve o..." "Anı mı?"

"Evet," dedi Bartness bir süre sonra başını sallayarak. "Bir şekilde benimle rezonansa girdi."

"Nasıl yani?" Tori sordu.

"Bir yıl önce boşandığımda bu değişim benim için de geçerliydi. Eski kocam ve ben on yıl önce St. Louis'den buraya taşındık. Burayı, küçük kasaba hissini, gölleri ve ormanı gerçekten sevmiştim. O satış işindeydi ve burada Mannion Şirketleri'nde işe başladı. Burada mutlu olduğumuzu sanıyordum ama birdenbire St. Louis'e geri dönmek istediğimi söyledi. Ben istemedim. Bu konuda tartıştık. Birkaç ay sonra boşanmak istediğini söyledi, ertesi gün evrakları aldım ve iki gün sonra evden taşınmış ve Missouri'de bir işe girmişti."

"Bu zor olmalı."

"Bir ton tuğla gibi çarptı."

"Elaine'deki değişimi ilk ne zaman fark ettiniz?"

"Birkaç ay önce. Ve sadece o da değildi." "O da mı?"

"Evet."

"Ne gördüğünü tarif eder misin?"

"O ve Barry birbirlerine karşı çok... soğuk davranmaya başladılar. Birbirlerinin alanında rahat olmadan önce, birbirlerinin ofisine giderler, sohbet ederler, gülerler, hatta ara sıra birbirlerine hafifçe dokunur ya da fırçalarlardı. Aralarında nadiren ters bir kelime geçirdi."

"Çapraz kelimeler var mıydı?"

"Açık bir düşmanlık ya da başka bir şey yoktu, bunu gizli tutuyorlardı. Sadece bir soğukluk vardı. Evet ya da hayır soruları, koridordan geçerken birbirlerine selam bile vermemeleri gibi şeyler. Yüksek sesle değil ama bakarsanız fark edebilirsiniz."

* * *

Wills, Baird ve Marist arasındaki ilişkinin video kanıtı gösterildiğinde gözleri kocaman, ağzı açık bir şekilde "Hiçbir fikrim yoktu, Tanrım," dedi.

"Gerçekten mi?" Eggs kuşkuyla baktı. "Hadi ama. Her gün onunla yakın çalışıyordun. En azından bir fikrin olmalı değil mi?"

"Hayır, yemin ederim, söylemedim. Barry bana tek kelime etmedi. Böyle şeyler hakkında konuşacak biri değildi. Yani, boşanması hakkında nadiren, o da hiç konuşmazdı. Devam ettiğini biliyorduk, bazı çekişmeli anları olduğunu biliyorduk, Lainey'nin onu göl kenarında büyük bir evde yaşayan ve tonla parası olan Kaliforniyalı bir iş adamı için terk ettiğini biliyorduk. Bunların hepsini biliyorduk ama bunu bilmiyordum. Yani, ne lanet bir sahtekârlık."

"Barry?"

"Evet, Barry. Haftalardır Lainey'i kendisiyle aynı pisliği yaptığı için yerden yere vuruyor. Bunun da ötesinde, bankadaki en kıdemli iki kişinin ilişki yaşaması gerçek bir sorun." Wills başını salladı. "Bu ortaya çıktığında çok ama çok kötü görünecek. Yani Elaine ne düşünüyordu?"

"Elaine?" Eggs bastırdı. "Hiç bir şey söylemedi mi?"

"Hayır," dedi Wills güçlü bir şekilde başını sallayarak. "Yani, bunların hiçbirinden haberim yoktu."

"Tüm bunları görünce inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bana gösterdiğin şeyi inkâr etmiyorum ama bilmiyordum," dedi Wills şaşkınlıkla. "Belki de yapmalıydım ama yapmadım. Tanrım." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana soracağını düşündüğüm şey bu değildi."

Eggs kollarını kavuşturmuş bir halde sandalyesinde arkasına yaslandı ve hızla Reese ve Nolan'a baktı. "Peki Joan, ne bekliyordun?"

* * *

"En çok kim görünüyordu..." Tori bir an için düşündü. "Ayrıldıktan sonra diğerine karşı öfke mi?"

Bartness yüzünü
buruşturdu. "Nora
mı?"

"Elaine. Son birkaç aydır, özellikle de Barry'ye karşı çok sertti. Ve bu onun normal tarzı değil. O güler yüzlüydü, ortamı yumuşatırdı ve bankanın ortak kullanım alanlarında rütbeli personel arasında da bundan bolca vardı ama kapalı kapılar ardında ya da mesai saatleri dışında bunu görüyordum. Öfkeyi. İşler değişmişti."

"Peki Marist nasıl tepki verdi?"

"O sadece yuvarlandı ve küçük dikenlerin ve atışların gitmesine izin verdi. Sanki... kontrolden çıkmış gibiydi, bilirsiniz." Bir an durakladı, gözlerini bir anlığına kapattı. "Bu yüzden Cuma günü beni çok şaşırttı."

Bir yere doğru gidiyordu. "Ne şekilde?" Tori söyledi.

"Barry yeni bir iş arıyor olabilir mi diye merak ettim. Boşanmasını sonuçlandırdı, yeni bir ev aldı. Tüm bu işaretler bir tür yeni başlangıca işaret ediyor. Boşandıktan sonra bunu biraz düşündüm. Ama sonra Cuma günü oldu ve düşündüm ki, belki de Elaine'le olanları ve boşanmasını unutmuştur. Acaba durumu yanlış mı yorumluyorum diye düşündüm. Belki de Elaine onu terk etti ve buna boşanmasını da ekleyince... patladı ve çılgına döndü."

"O yapmadı," diye açıkladı Tori. "Para ve belki de daha fazlası için tuzağa düşürüldü."

"Daha fazla mı?"

Kapı çalındı. Tori sinirli bir şekilde gözlerini Bartness'tan kaçırdı. Braddock arkasını döndü. Eggs'ti. "Kusura bakmayın ama ikiniz bir dakikalığına koridorda bekleyin."

Braddock kapıyı kapattı.

"Sheryl, ne oluyor be!" Tori suçladı. "Tam ortasındayız."

"Biliyorum, biliyorum, işinizi yaparken asla sözünüzü kesmem ama bunu duymanız gerek." Eggs onları Wills'le birlikte görüşme odasına geri götürdü. "Bayan Wills, az önce bize anlattıklarınızı onlara da anlatmanız gerekiyor."

"Barry tüm iç kontrollerimizden sorumluydu. Uzun zamandır, biz buraya gelmeden çok önce bankadaydı. Yani kimse bankanın içini dışını Barry gibi bilemezdi. Kelimenin tam anlamıyla her prosedürü, protokolü, kimlik doğrulamayı, doğrulamayı, hepsini o yazdı. Çok güvenliyiz, ya da en azından ben öyle sanıyordum."

"Açıkla," diye sordu Braddock.

"Birkaç ay önce sahipsiz para hesabı prosedürlerimizi gözden geçiriyordum. Bu prosedürler yıllar önce Barry tarafından yeniden yazılmıştı. Yeni prosedürlere göre, bir hesapta beş yıl boyunca herhangi bir işlem yapılmazsa, bu parayı sahipsiz mal olarak devlete bırakıyoruz. Eyalet de bunu sahipsiz mallar sitesine koyuyor."

"Bunu duymuştun, değil mi?" Eggs söyledi. "Birisi sahipsiz mallar sitesinde arama yapıyor ve sizin adınızı gördüğünü söylüyor."

"Biliyorum," dedi Nolan.

"Peki. Sadede gel," diye bastırdı Braddock.

"Barry'nin birkaç yıl önce devlete miras bırakma konusundaki yeni prosedürümüzü açıkladığını hatırlıyorum. O zamanlar bunu yapmadığımızı ve kurtulmamız gereken çok eski hesaplarımız olduğunu söylemişti. Mantıklı geldi ve prosedürleri, protokolleri ve benzerlerini hazırladı çünkü bu onun gücüydü. Prosedürleri ve iç kontrolü adım adım anlıyordu. O sırada fark etmediğim şey, ne kadar çok sahipsiz para olduğuydu."

"Ne kadar?"

"Yeniden yazım sırasında Barry, hepsini topladığınızda 200.000 doların biraz altında olduğunu söyledi. Bizim boyutumuzdaki bir banka sistemi için bu çok fazla görünüyordu."

"Tüm o para devlete mi gitti?"

Wills yüzünü buruşturdu. "Sanırım o para verdi. Aralık ayında bu politika değişikliğini, geçmişini gözden geçiriyordum çünkü bu süreç bir iç yeniden yapılanma kapsamında benim grubumun sorumluluğuna verildi. Dört yıl kadar önce politikayı yeniden düzenlediğimizde 200.000 doların biraz altında bir meblağı elimizden kaçırmıştık. Ancak, altı yıl önceki sahipsiz para hesaplarının miktarına baktığımda, miktar 600.000 doların biraz üzerindeydi."

"Diğer 400,000\$'a ne oldu?" Tori söyledi. "Bilmiyorum."

Bununla ilgili bir kayıt bulamadım."

"Öylece kayboldu mu?"

Wills omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Peki bunu Barry Marist'e sordun mu?"

"Sordum."

"Ve?"

"Hatırlayamadığını, ancak sahipsiz paranın nereye ait olduğunu belirleyen bazı hesapları uzlaştırmış olmaları gerektiğini ya da insanların gelip bu para için talepte bulunduklarını söyledi. Paranın zaman içinde dalgalanacağını söyledi. Yıllık denetimi kontrol edip etmediğimi sordu."

"Öyle mi?"

"Yaptım," diye yanıtladı Wills. "Ve herhangi bir sorun tespit etmedi ve açıklaması biraz mantıklıydı. Ben kim oluyordum da Barry'yi sorguluyordum. Yani, kitabı o yazdı. Ama sonra düşündükçe, denetimin söylediklerine rağmen, açıklamasının biraz... sağlam olmadığını düşündüm. Sistemimizde araştırdım ve bu mutabakatın gerçekleştiğine dair herhangi bir belge bulamadım. O para bir yerlerde bir delikte kaybolmuş gibiydi ve ben o deliği bulamadım."

"Peki, ne yaptın?"

"İ yükseltilmiş o için Elaine. I sordu onu
Eğer o aranıyor Ben daha fazla araştırmak için.
Denetçilerle birlikte konuyu tekrar gözden geçirin."

"Ne zaman?"

"Aralık ayında, yeni yıldan hemen önce."

"Peki tepkisi ne oldu?"

"Bana emin olup olmadığımı sordu, ben de olmadığımı söyledim, ancak bu sahipsiz hesapların nasıl uzlaştırıldığına dair bir şey görmedim."

"Paranın çalındığını düşündüğünüzü mü söylediniz?" "O şekilde ifade etmedim."

"Ama ima şuydu..."

"Bir matematik problemimiz olabilir. Para kayıp *olabilir*." "Peki bu bilgilerle bir şey yaptı mı?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ne yapacağını düşüneceğini söyledi. Onu takip etmedim. Ama şimdi, tüm bu olanlardan sonra," sesi kesildi. "Barry'ye tuzak kurulduğu ortaya çıkınca, sanırım bazı zor soruların sorulması gerekiyor."

"Peki bu sahipsiz hesaplarla sadece Marist mi ilgileniyordu?"

"Evet."

"Sence ne oldu?" Wills içini çekti.

"Bilmiyorum."

Braddock, "Bence biliyorsun," diye iddia etti. "O öldü. Eski karısı ve erkek arkadaşı öldü. Bu üç kişinin öldürülmesinden sorumlu iki kişi öldü. Oğlu ömür boyu yaralı kalacak. Öksür bakalım."

"Korktuğum şey," diye söze başladı Wills, gözlerini kapatarak, "eğer birisi bunu araştırırsa, bazı hesapların devlete geçtiğini, bazılarının ise geçmediğini görebilir. Kaybolmayan hesaplar için, o para başka bir yere gitmiştir. Başka bir yer derken, bankanın dışında bir yer olduğunu düşünüyorum."

* * *

Tori ve Braddock patladığı içine ve röportaj oda ve Bartness'a.

"Elaine ayrılığı ne kadar kötü karşıladı?" Tori masaya yaslanarak sordu. "Bize karşı dürüst ol."

"Ne diyorsun sen?"

"Barry Marist tuzağa düşürüldü," dedi Tori. "Eski karısının ve erkek arkadaşının öldürülmesi, en azından kısmen paraya bağlı olan daha geniş bir planın parçasıydı."

"Nereden para?"

Braddock ellerini kalçalarına dayayarak, "Hepiniz bir bankada çalışıyordunuz," dedi.

Bartness, "Cuma gününden bu yana her şeyi izliyoruz," dedi. "Olağandışı bir para çekme faaliyeti olmadı. Sürekli kontrol ediyoruz. Bilgi işlem çalışanlarımız her şeyi izliyor. Her şey temiz."

"Ya geri çekilme çoktan gerçekleşmiş olsaydı?" Braddock söyledi.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?"

Bartness bir an için ona baktı ve sonra gözleri kocaman oldu. "Oh, Tanrım. Barry ve Elaine'in bankadan para çaldığını mı söylüyorsun?"

"Şüpheli bir şeylerin farkındayız," dedi, Wills'in söylediklerinin henüz incelenmemiş olduğunu biliyordu. Şu anda bunun bir önemi yoktu. Onun tepkisiyle ilgileniyorlardı.

"Sen mi? Ne? Şüpheli olan ne?"

Tori masaya yaslanarak, "Bize şunu söyle," diye bastırdı. "Barry Marist bankanın finansal operasyonlarını denetledi mi?"

Bartness endişeyle başını sallayarak, "Bunlar onun görevleriydi," dedi. "Bu yüzden operasyon şefiydi."

"O zaman bankanın faaliyetlerini kimsenin daha iyi bilmediğini söylemek yanlış olmaz, değil mi?"

Bartness dondu kaldı ve sonra yavaşça başını salladı. "Her şeyin kitabını o yazdı."

Tori, Bartness'a Baird'in koridorda Marist'i kucaklayıp öptüğü videoyu izletti. Olayı tüm gerçekliğiyle gören Bartness'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Orada ne görüyorsun, Nora?"

Bartness açıkça, "Çok aşık bir kadın görüyorum," diye cevap verdi.

Braddock, "Bayan Hunter birkaç dakika önce size bir soru sordu," dedi. "Ayrılığı ne kadar kötü karşıladı?"

Bartness gözlerini kapattı. "Sanırım gerçekten çok zorlandı."

TWENTY-EIGHT

“SOMETIMES ONE PLUS TWO ACTUALLY EQUALS THREE.”

Boe'nin daha önce yaptığı ihtiyatlı davranma çağrısına kulak veren Braddock, Elaine Baird'i aradı ve hükümet merkezine gelip gelemeyeceğini sordu. Zorunlu değil gönüllü.

"Ne zaman?"

"Akşam altıya yaklaşıyor, bu da kapanış saati, değil mi?"

"Evet, öyle."

"O zaman mesai bitiminden sonra gel," demişti Braddock, ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, Tori'yi dinliyordu.

"Bu neyle ilgili?"

"Barry Marist. Hâlâ çözülmesi gereken üç cinayet var. Marist'in bu soruşturmanın kilit noktası olduğunu düşünüyoruz, bu yüzden onu ve geçmişini araştırıyoruz ve belli ki siz de bu geçmişi geliştirmenin ayrılmaz bir parçasısınız. Günün sonunda bizim size gelmemiz yerine sizin bize gelmenizin daha iyi olacağını düşündüm. Bu şekilde kamuoyunun gözünden uzak kalır."

"Sağduyunuza kesinlikle minnettarım. Yarım saat içinde orada olacağım."

Braddock telefonu kapatır kapatmaz Tori sordu: "Bunu şimdi yapacağımızdan emin misin? Elimizdeki tek şey bir teori."

"Biliyorum. Ama bir sonraki adım, banka için arama emri çıkartmak, adli muhasebecileri getirmek ve aralarındaki ilişkiyi ortaya çıkarmak.

Avukat tutacaktır. Bu bizim ona karşı tek engelsiz hamlemiz olabilir."

"Umarım şimdi avukat tutmaz." Dava açmadı.

"İşte geliyor," dedi Tori yarım saat sonra, Baird'in ön kaldırım boyunca hükümet merkezine doğru yürüyüşünü izlerken.

"Sen önden git," dedi Braddock. "Henüz seninle tanışmadı. Benim ele aldığım tüm bölgelerin üzerinden geçebilir ve oradan devam edebilirsin."

Tori başını salladı. "İki profesyonel Bayanlar almak için Biliyorum Birbirimizi mi?" dedi.

"Onun gibi bir şey."

Reese, Baird'le ön tarafta buluştu. Tori ve Braddock tam görüşme odasına giderken Eggs onları durdurdu. "Bunu buldum." Elinde bir dosya tutuyordu. "Konuyla ilgili olabilir."

Braddock dosyayı açtı ve belgeyi okuduktan sonra Tori'ye uzattı. "İlginç," dedi.

Tori okudu ve başını salladı. "Uyuyor gibi, değil mi?"

Reese, Baird'i koridora getirdi ve onunla görüşme odasının dışında buluştular. Braddock kapıyı açtı ve Tori hepsini içeri götürdü. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Tori, oturması için bir sandalye işaret ederek.

"Elbette," diye cevap verdi Baird yeterince hoş bir şekilde, oturdu, ancak Tori bir parça ihtiyatlılık yakaladı. "Biliyorsun Elaine, Dedektif Braddock seninle ilk konuştuğunda yanında değildim," diye başladı Tori, önünde bir not defteri vardı. "Bu yüzden sorularımın bazıları gereksizse özür dilerim ama değinmem gereken bazı noktalar var."

"Anlıyorum."

"Barry Marist'i ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Sonraki on beş dakika boyunca Tori bir bacağını diğerinin üzerine koyarak rahat bir şekilde oturdu, Baird'in bankadaki geçmişi ve Marist'le çalışması hakkında konuşmasını sağladı, bazı notlar aldı ya da en azından gösteriş yaptı. Her şey kaydediliyordu. Braddock arka planda kaybolurken, Tori bunu, Braddock'un ima ettiği gibi, sanki bir fincan kahve ya da bir kadeh şarap eşliğinde sohbet ediyorlarmış gibi, ikisi arasında geçen bir sohbeta dönüştürdü.

"Elaine Mackenzie Baird," diye not etti Tori. "Baird kızlık soyadınız mıydı yoksa evlilik soyadınız mı?"

"Kızlık soyadı. Mackenzie annemin kızlık soyadıydı. Ella Mary Mackenzie."

"Mackenzie. Biliyorsun, üniversitedeki iyi arkadaşlarımdan birinin soyadı Mackenzie'ydi," diye yalan söyledi Tori. "Ben ona Mac derdim; diğerleri Max mi derdi? Bunlar onun lakaplarıydı. Senin ya da annen için bunu kullanan oldu mu hiç?"

"Hayır, hiç hatırlamıyorum," diye cevap verdi Baird şaşkınlıkla.

"Mackenzie gibi bir ismin varsa, Baird'den bahsetmiyorum bile, İskoç olmalısın."

"Evet."

Tori gülümsedi. "Ailenin bir tartanı var mı?"

"Mavi, yeşil ve mor ekose. Hunter'a ne dersin? İskoç kökenli. Sen İskoç musun?"

"Öyleyim," diye hevesle cevap verdi Tori. "Baba tarafımdan ve yakın zamanda Hunter için bir tartan olduğunu öğrendim. Yeşil ve siyah, turuncu ve beyaz ince çizgili. Yatağımız için o desende bir battaniye aldım." Braddock'a doğru baktı.

"Bizim mi? Ee, siz ikiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Braddock.

"Demek İskoçsun," diye devam etti Tori. "Aslen nerelisin?"

"Wilmington, Kuzey Carolina'da doğdum ve büyüdüm." Lexington, Louisville ve daha sonra Memphis'e taşınmadan önce UNC Asheville'e gittiğinden ve Manchester Bay'deki işine yol açan bankacılık sektöründe yükseldiğinden bahsetti.

"Lexington'dan Louisville'e, Memphis'ten Manchester Bay'e coğrafi ve kültürel olarak büyük bir değişim."

"Oh, bilmiyorum. Manchester Bay bana Asheville ve Wilmington'ı hatırlattı. Büyüyen iş kültürüne sahip üniversite şehirleri. Burada geçirdiğim süre içinde bölgenin nasıl büyüdüğüne hayret ettim. İş dünyası için iyi oldu. Ayrıca, gölleri seviyorum. Ve-" başını salladı "-boşanma sürecimle arama biraz mesafe koymak istedim. Eski kocam ve ben iş sayesinde tanıştık. Boşandıktan sonra

Kendimi onunla çok sık karşılaştıkten buldum ve ondan uzak *durmaktan* başka bir şey istemedim."

Orada bir öfke vardı. Tori araştırdı. "Sanırım tüm boşanmalar zordur ama sizinki özellikle mi zordu?"

"Boşanma belgelerimiz imzalandıktan bir ay sonra yeniden evlendi." "Aman Tanrım. Bir ilişki mi?"

"Evet, işte tanıştığı başka biriyle. Benim de sık sık karşılaştığım biriyle. Yani, evet," diye açıkladı Baird biraz tuzlu bir ifadeyle, "zordu."

"Sadece hayal edebilirim."

"Bir değişikliğe ihtiyacım vardı, büyük bir değişikliğe. Buraya taşınmak tamamen yeni bir başlangıçtı, ondan binlerce mil uzaktaydım."

"O zaman bunu geride bırakalım," dedi Tori. "Barry Marist hakkında konuşalım."

"Bu... *iyi* olurdu."

Tori gözlerinin Braddock'a kaymasına izin verdi. O da hassas bir konuydu.

Banka yönetim kurulunun teşvikiyle, Baird banka başkanı olarak işe alındığında onu da yanında tutmuştu. Başkan yardımcısı ve son iki yıldır da başkan yardımcısı ve işletme müdürü olarak görevleri geniş kapsamlı ve bankanın her bileşenini kapsıyor olsa da, onun ekmek teknesi operasyonlardı. Baird, "Daha iyi bir şekilde ifade etmek gerekirse, trenlerin zamanında çalışmasını sağladı," diye açıkladı.

"Süreçler, prosedürler, iç kontroller, bu tür şeyler?" Tori diyet kolasından rahat bir yudum almadan önce şöyle dedi.

"Evet. Tüm banka sistemi için yaptığı şey buydu. Bunu geliştirdi, uyguladı, öğretti. Tanıdığım neredeyse herkesten daha fazla, sadece bir bankanın nasıl çalıştığını değil, nasıl çalışması gerektiğini de anladı, gerçekten anladı."

"O zaman bankanın her köşesini anlıyordu?" "Hem de çok, evet."

"Ve sanırım bunun için oldukça fazla seyahat etti?"

"Öyle yaptı," dedi Baird. "Bütün şubelere sık sık giderdi. Her hafta yollardaydı."

"Sanırım sen de öylesin?"

"Elbette," diye yanıtladı Baird. "Manchester Bay bizim evimiz dediğimiz yer ama ben de her hafta dışarı çıkmayı seviyorum. Bu da işimizin bir parçası."

iş, askerler tarafından görölmek. Hepimiz büyük bir bankayız." "Anlıyorum."

"Şüphesiz Barry'yi profesyonel olarak iyi tanıyordunuz, peki ya kişisel olarak?" Tori sordu.

Baird bir yudum soda aldı, uzun bir yudum. "Profesyonel olarak, dediğiniz gibi onu iyi tanıyordum ama kişisel olarak pek iyi değildim. Yani birbirimize karşı kesinlikle dostça, samimi ve profesyonelce davranıyorduk."

"Aslında," dedi Braddock, not defterindeki bir sayfayı çevirerek, "Cuma günü söylediniz: Ve aynen aktarıyorum: 'Ben onun patronuydum ve birlikte iyi çalışıyorduk ama iş dışında pek yakın arkadaş değildik."

"Kulağa doğru geliyor, evet."

Tori yavaşça başını sallamadan önce bir an durakladı. "Çok iyi gidiyordun."

Baird kaşlarını çattı. "Anladığımdan emin değilim."

Tori öne doğru eğilip ellerini kavuşturmadan önce bir süre Baird'e baktı. "Sorgulama tekniklerini öğrendiğimde, Quantico'daki eğitmenimin bana öğrettiği şeylerden biri her zaman aklımın bir köşesinde şu düşünceyi tutmaktı: Bu kişi bana neden yalan söylüyor? Elaine, şimdi sen bana yalan söylüyorsun. Neden?"

"Ben-"

"İş dışında yakın değil miydiniz?" Tori, Baird ile göz göze geldi. "Onu gerçekten şahsen tanımıyor muydunuz?"

Braddock öne çıktı ve dizüstü bilgisayarını döndürerek videoyu oynat tuşuna bastı. Koridordan geçip Marist'i kucakladığı videoydu bu. "Bana biraz yakın görünüyor."

"Yani bu... tutkulu bir öpücük," dedi Tori, ayağa kalkarak. "Bacağını ona öyle dolamak. Yani... vay canına."

Baird'in gözleri irileşti ama sonra bir an durdu, gözleri nemli olsa da soğukkanlılığını korudu. "Kapat şunu... lütfen."

Braddock, "Öldürüldüğünde neden bana bundan bahsetmediğinizi merak ediyoruz?" diye sormadan önce telefonu kapattı.

"Şey," diye başladı Baird öfkeyle, "kendimi ikinize karşı haklı çıkarmam gerektiğini hiç sanmıyorum. Birlikte çalışıyorsunuz ve birliktesiniz."

Tori omuz silkti. "İki büyük farkla, birincisi, o ve ben sır değiliz. Otel odalarında gizlice dolaşmıyor ve kayıt dışı kredi kartları kullanmıyoruz. Ve ikincisi, *ikimiz* de hayattayız."

Baird sıkıntıyla homurdandı ve eliyle küçümseyici bir işaret yaptı. "Barry ve ben rızası olan iki yetişkindik."

"Ta ki o ayrılana kadar," dedi

Braddock. "Karşılıklı bir ayrılıktı-"

"Yine yalan söylüyorsun," diye iğneledi Tori. "Sana durmanı öneririm."

"Karşılıklı değildi." Braddock cep telefonu, kredi kartı ve otel kayıtlarını Baird'in önüne koydu. Otel kayıtlarıyla başladı. "Şu ana kadar doğruladığımız kredi kartı ve otel harcamalarına göre, ikiniz yaklaşık iki yıl boyunca haftada bir ya da iki kez olmak üzere oldukça düzenli olarak görüşmüşsünüz."

"Lainey'nin bilmesini istemedi, değil mi?" Tori söyledi.

"Tabii ki hayır. Boşanıyorlardı. Ed Girard'la kaçtığı için kötü görünüyordu. Bu şekilde kalmasını istiyordu. Alabileceği en iyi mali ve velayet anlaşmasını istiyordu."

"Bu ve banka başkanının bir astıyla ilişkiye girmesi kesinlikle iyi görünmezdi," dedi Tori. "Bu yüzden bankanın kredi kartını adres olarak göstermiş ve bankada tuttuğu ayrı bir hesaptan doğrudan ödeme yapmış. Peki bu hesaba yatırılan diğer paralar?"

Braddock, turuncu renkle vurguladığı girişleri işaret ederek, "Hesaplarınızdan birinden yapılan transferlerdi," dedi.

Tori masaya eğilerek, "O zaman her şey Kasım ayında bitiyor," dedi. "Kasım ve Aralık aylarına ait telefon kayıtlarını incelediğimizde, bir ay boyunca ikiniz arasında pek çok görüşme olduğunu gördük."

"Birlikte çalıştık-"

Tori devam etti. "Aramalar çoğunlukla geceleri, gece *geç saatlerde* yapılmış." Telefon kayıtlarını havaya kaldırdı. Yumuşak bir sesle konuşmadan önce bir an durakladı. "Elaine, hepimiz bir zamanlar bu yollardan geçtik. Değer verdiğimiz, belki de sevdiğimiz biri ayrılır. Terk edilen kişi? Bunun olacağını tahmin etmemişlerdir. Aniden gelen bir sol kroşe gibidir. İlk başta afallarlar. Sonra inkar ve en sonunda da öfke. Bu sadece insan doğası. O kişinin neden böyle bir şey yaptığını anlayamazlar.

değer verdikleri insanlar onları terk etti. Bu yüzden, eğer konuşabilirsek, eğer onları hala birbirimizi sevdiğimize ikna edebilirsem, her şeyin eski haline dönebileceğini düşünerek, telefonla arayarak dayanmaya çalışıyorlar."

Braddock telefon kayıtlarını havaya kaldırdı. "Hepsi burada."

"Bu ne cüret!" Baird suçladı. "Biz her zaman geceleri iş konuşuruz."

Tori başını salladı ve masanın kenarına oturdu. "Hadi ama Elaine. Neredeyse hepsi senin tarafından başlatıldı. Barry'den gelen sadece birkaç arama vardı ve onlar da gündüz aramalarıydı. *Onlar* da işle ilgili olabilir. Ama 22:33, 11:04, 22:50, 12:34, 21:40'taki aramalar, her gece her gece. Her şey 11 Aralık gecesi doruğa ulaşıyor. Akşam 10:30 ile gece 12:30 arasında üç arama. Üçüncü aramadan sonra Barry polisi arıyor."

Braddock, Eggs'in onlara uzattığı başka bir kaydı kaldırdı. "Manchester Bay Polisi o gece adresinize bir yardım çağrısında bulunmuş. Barry endişeyle aradı ve sanırım toplumdaki yerinizi göz önünde bulundurarak iyi olduğunuzdan emin olmak için çok gizli bir kontrol yapılmasını istedi."

Tori, "Ondan sonra, ertesi gece bir arama oldu ve sonra hemen hemen oradan ayrıldılar," dedi. "Her şey bitmişti."

Baird başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Yoksa öyle miydi?" Braddock iddia etti.

Baird'in başı geri döndü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Marist öldürüldü. Ve bunun nedenlerinden en azından birini bildiğimizi düşünüyoruz." Braddock masanın üzerine bir dizi kanıt fotoğrafı daha koydu.

"Bütün bunlar da ne?"

"Şu bina Akeley'deki Rapids Community Bank şubesi," diye yanıtladı ilk fotoğrafla ilgili olarak. "Marist'in orada Tom Nelson adına altı yıl boyunca büyük bir kiralık kasası vardı. Bu da kasanın içindekilerin en azından bir kısmının fotoğrafı."

Tori ıslık çaldı. "Bu çok fazla para."

"Aslında 420,000 dolar." Braddock başka bir fotoğraf çıkardı. "Bu, Marist'in Cuma günü kasa dairesinden çıkarken çekilmiş fotoğrafı." Dizüstü bilgisayarına uzandı ve bir video klibe bastı. "Bu da başka bir sefer kasadan çıkarken, gümüş kasalı bir dizüstü bilgisayar

bilgisayarını omuz çantasına koyuyor. Bu da yaklaşık üç saat sonra geri dönüyor ve kiralık kasalara doğru ilerlerken dizüstü bilgisayarını aynı omuz çantasından çıkarıyor. Kiralık kasaya yakından bakarsanız, arka tarafta nakit paranın üst üste yığıldığını, ancak ön tarafta dizüstü bilgisayarını içine koymak için yeterli yer olduğunu görürsünüz."

"Kasa, takma bir isim, yığınla nakit para, bir dizüstü bilgisayar ve kim bilir başka neler," dedi Tori tuhaf bir şekilde. "Bir banka genel müdür yardımcısı ve operasyon müdürü için hiç de şüpheli bir durum değil."

Tori ve Braddock, şok olmuş bir Baird fotoğraflara bakarken bakışlarını paylaştılar. Artık Baird'in eğilip hikâyesinin geri kalanını anlatıp anlatmayacağını görmenin zamanı gelmişti.

"Bugün erken saatlerde Joan Wills geldi," dedi Braddock. "Wills Ocak ayında size sahipsiz hesap prosedürlerinizle ilgili bir endişesi için geldiğini söyledi. Sahipsiz hesaplarda 600.000 doların üzerinde para olduğunu ancak 200.000 dolardan biraz daha azının devlete geçtiğini söyledi."

Baird yukarı baktı.

"O fazla para nereye gitti?" "Ben nereden bileyim?"

"Cevabının *bu* olmasını istediğinden emin misin? Sen banka müdürüsün," dedi Tori. "Bilmek senin işin."

Braddock, "İçinde nakit para olan bir kasam var," diye iddia etti. "Marist'i Cuma sabahı Akeley'deki bankaya nakit parayı değil ama dizüstü bilgisayarını almak için gönderdim. Sonra da soluğu babasının eski tatil köyünde alıyor, ki bu tatil köyünü kurtarmak için kredi talebini reddetmiştiniz."

"Haklı olarak öyle."

"Olabilir. Ama o Barry Marist'in babasıydı. Krediyi reddettiniz. Babasının gidecek başka yeri yoktu. Her şeyini kaybetti ve tatil köyünde intihar etti. Kendini astı."

Baird kayıtsızca, "Siz öyle diyorsanız," diye cevap verdi.

"Sen *de biliyorsun*," diye karşılık verdi Braddock. "Ve Marist'i ölü bulduğumuz yerin orası olmasını son derece ilginç buluyorum. Hepsi bir tuzaktı. Barry Marist, eski karısı, erkek arkadaşı ve on yaşındaki oğlunun intiharından sorumlu tutuluyordu. Ve tüm bunlar

boşanması, babasının tatil köyünde kredi alamadığı için kaybetmesi."

"Bu zorlayıcı bir dizi gerçek," dedi Tori. "Buna kim inanmazdı ki?"

Braddock, "Ve tüm bu resmi sizden daha iyi kim bilebilir ki?" diye iddia etti.

"Şimdi bekle-"

Tori, "Ama sonra tuzak kötü gitti," dedi. "Barry, en az üç adamla göz göze gelince, kendisinin ve oğlunun öldürüleceğini düşünerek karşılık verdi."

"Ve eski karısını ve erkek arkadaşını öldüren, onu öldüren ve on yaşındaki oğlunu öldürmeye niyetlenen adamlar, daha sonra kendi aralarında bir tür anlaşmazlık yaşadılar."

"Tanrıya şükür," dedi Braddock. "Teddy Marist bu sayede hayatta."

"Bu da içimi rahatlattı," dedi Baird.

"Öyle mi?" Tori sordu.

"Nasıl böyle bir şey söylersin-

" "Bir şey mi?"

"Bir bakalım," diye başladı Braddock. "Elimde astı tarafından terk edilen bir banka müdürü var. Video ve telefon kayıtları bize o ayrıldığında sizin incindiğinizi gösteriyor. Bundan sonra, Joan Wills tarafından size kayıp sahipsiz hesap bakiyeleri olduğu bildirildi. Yani sadece sizi terk etmekle kalmadı, aynı zamanda-"

"Sizden çalışıyordu. Ve sadece kasadaki parayla yetiniyor, muhtemelen yıllardır ve çok para çalışıyor."

"Belki de bunu Wills size getirdikten sonra anladınız. Bunu *ve daha fazlasını* buldun. Ya da belki-"

"Zaten biliyordun," diye tahmin yürüttü Tori. "Belki yol boyunca küçük bir yastık sohbeti. Ya da belki de ikiniz başından beri işin içindeydiniz ama her şeyin kontrolü ondaydı, dizüstü bilgisayarda, Akeley'deki kasada."

"Ve sen hepsini istedin. Parayı istedin. Seni terk ettiği için ondan intikam almak istedin."

"Teddy Marist olağanüstü duyma yetisine sahip zeki bir çocuktur. Onu götüren adamlardan birinin telefonda bir kadınla konuşmasına kulak misafiri oldu. Kadının şöyle dediğini duymuş: *Barry'nin* seninle uğraşacak cesareti yok. O ya da Marist değil, *Barry*."

"Senden daha iyi bir şey yapabilecek cesareti olup olmadığını kim bilebilir ki?"

"Asla yapmam!" Baird uludu.

"Elindeki dizüstü bilgisayarda ne var?" Braddock devam etti. "Bankalar, bakiyeler, hesaplar olduğunu ve hesaplarındaki parayı kaçıranlara aktarmak için o tesise götürüldüğünü düşünüyorum."

"Kiraladığınız fidyeciler," diye iddia etti

Tori. "Ve her şey plana uygun gidiyordu ta ki-"

"Oğlunun hayatı için mücadele eden Barry Marist, söylediklerinize rağmen, aslında onlarla uğraşacak cesarete sahip olduğunu gösterdi."

Braddock, "Bu elektronik bankacılık," dedi. "Elbette bu tür bankacılık hizmetleri sunan ve büyüyen bir banka zincirinin başkanı, bu dolarların transferini nasıl yönlendireceğini biliyordur. Bu iş için dört haydut tut, onlara ödeme yap, gerisini sen hallet, bankada kimse bir şey sormaz ya da sorsalar bile Barry anlatamaz ve her şey için o suçlanır."

"Ve hey. Cuma günü bir fırtına vardı. Tüm banka şubelerini o gün için kapattınız. Bu da size tüm gün boyunca her şeyi halletmek için zaman bıraktı."

"Her şey kötüye gidene kadar."

Elaine Baird başını salladı. "Hayır. Bunu ben yapmadım. Bunların hiçbirini yapmadım."

"Haydi!" Braddock havladı.

"Hayır. Astımla ilişki yaşadığım için suçluyum. Bu beni kovduracak. Ve en kötüsü de, bana neden ayrıldığını hiç söylemedi. O gece işaret ettiğiniz aramalar, üç arama, memurun evime geç geldiği gece, bu yüzden arıyordum. Bir cevap istiyordum. Bir cevabı hak ediyordum."

"Sana bir tane vermemesi seni kızdırmış olmalı," dedi Tori. "Bu beni sonsuza kadar kızdırırdı. Özellikle de böyle aniden ortaya çıkarsa. Bunu sana da yaptı mı Elaine? Kızdın mı?"

Baird arkasına yaslandı. "Ona kızgın mıydım? Evet, tabii ki. Onu seviyordum. Onun boşanmasıyla hayatımda aşk için ikinci bir şans olduğunu düşündüm. İş konusunda endişeliydim, o ve ben. Bunu çözebilirdik. Her şey bittikten sonra bile onu hâlâ seviyordum."

Hala umudum vardı. Onu böyle incitebilir miydim? Oğlunu ve hayatına devam eden eski karısını öldürür müydüm? Benim ne tür bir canavar olduğumu düşünüyorsun?"

"Sen mi söyleyeceksin?" Tori söyledi. "Burada ne gördüğümü biliyorum. Sadece seni terk etmekle kalmadı, tüm bu parayla seni profesyonel olarak mahvedebilirdi. Birinin daha ne gibi bir motivasyona ihtiyacı olabilir ki?"

Baird başını sallayarak, "Hayır," dedi. Braddock'a dönmeden önce bir an durup kendini sakinleştirdi. "Dedektif Braddock, tutuklu muyum?"

Blöflerini görüyordu.

Braddock başını yavaşça salladı. "Hayır, şu anda öyle değilsiniz. Yine de bizim için ilgi çekici bir kişi olmaya devam ediyorsun. Kasabadan ayrılma. Ve Elaine, banka için arama emri çıkartmakta bir sorun yaşayacağımı sanmıyorum, tüm kayıtlar, ne olursa olsun. Orada her ne dönüyorsa, onu bulacağız. Bunun önüne geçmek için tek şansın bu."

Ayağa kalktı. "Benimle tekrar konuşmak isterseniz, avukatım aracılığıyla konuşabilirsiniz. Ama size, ikinize de, bunu şimdi söylüyorum. Barry'nin neyin peşinde olup olmadığını bilmiyorum. Ama böyle bir şey yapacağımı düşünmeye nasıl cüret edersiniz? Onu seviyordum, hâlâ seviyorum ve ne onu ne de oğlunu asla böyle incitmezdim. Asla."

Braddock ve Tori, Elaine Baird'in cep telefonu kulağında, binadan çıkıp gecenin karanlığına doğru yürümesini izlediler. Eggs, Nolan ve Reese de onlarla birlikte izliyordu. Geç olmuştu, uzun bir gündü.

"Yumurta mı?" Braddock söyledi.

"Sivil giyimli iki polis memuru onun peşinde. Boe biliyor mu?"

Braddock başını sallayarak, "Öyle," diye cevap verdi. "Bugünlük bu kadar yeter. İlk işimiz bu olacak. Her şeyi gözden geçirmeye başlayacağız. Wills, Bartness ve Baird ile yapılan görüşmeleri, Marist'in geçmişini ve başka kimlerle konuşmamız gerektiğini düşüneceğiz. Bankaya ve hatta belki Baird'in evine ve hayatına girme konusunda bölge savcısıyla görüşeceğiz."

Reese, "Bilgin olsun patron, sabahın ilerleyen saatlerinde üniversitede olmam gerekiyor," dedi.

"Ben de," diye ekledi Nolan. "O büyük parti için ekstra güvenlik."

"Endişelenmeyin. Tüm bunların üstesinden geleceğiz. Dinlenin, erken gelin ve bir oyun planı hazırlayalım."

Sessizlik içinde eve doğru yol aldılar. Eve vardıklarında Braddock hemen küçük içecek dolabına gitti ve kendine bir bira aldı. Tori de şarap dolabından yarım şişe Chardonnay çıkarıp açtı ve kendine bir bardak doldurdu. Mutfak adasında oturup içkilerini yudumlarken sessizce düşüncelere daldılar.

Braddock birasından uzun bir yudum daha aldı, nefesini verdikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve buzları kırdı. "O mu yaptı?"

Tori şarabından bir yudum aldı. "Bilmiyorum. Genelde bilirim. Anlayabiliyorum.

Burada, bilemiyorum. Belki de biraz uyumam gerekiyordur."

Braddock rolünü tersine çevirerek başını salladı. Genelde Tori devam ederdi. "Hadi... bunu ete kemiğe büründürelim."

Tori bir an için gözlerini kapattı. "Ne biliyoruz?" diye sordu.

Gözlerini açtı. "Marist'e olan duyguları gerçektir, hem sevgisi hem de acısı," dedi ve şarap kadehiyle işaret etmeden önce şarabından hızlıca bir yudum aldı. "Ve daha önce de eski kocası tarafından bıçaklanmıştı."

Braddock başını salladı. "Bu onun tarafı."

"Önemli olan *onun* ne düşündüğü. Önemli olan aklından ne geçtiği. Belki de," dedi Tori, "bu kez yoluna devam etmek yerine paramparça oldu. Marist, astı, onu terk etti." Bir içki daha aldı. "Ve eski kocasıyla son kez böyle bir şey olduğunda, sürekli görüştüğü biriyle birlikteydi, bu yüzden buraya taşındı. Bu sefer diyor ki, hayır, hayır, hayır. Taşınmayacağım. Gitmesi gereken kişi o."

"Ama Marist'in Teddy'si var. Şehirden ayrılmasına imkan yok." "Ceset torbası dışında."

Braddock bir içki almadan önce başını salladı.

"Bazen bir artı iki aslında üçe eşittir. Bu kadar basit *olabilir*."

"Belki."

"Belki." Tori başını salladı.

"Bunu *kanıtlamak* zorundayız. Elaine Baird'in, yerel banka başkanı, toplumun saygın bir üyesi, bir değil *dört* kişinin cinayetini ayarladığını kanıtlamalıyız, Tori. Sadece Marist'i değil, Darr'ı, Girard'ı öldürdüğünü, Teddy'yi de Marist onu terk ettiği için öldüreceğini. Gerçekten *o kadar* canavar mı?"

Tori şarabından uzun bir yudum almadan önce yüzünü buruşturdu. "Şey, para var. Onu terk etti ve ondan çalıyordu."

"Düşünüyoruz."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama eninde sonunda paranın, hem de çok paranın kayıp olduğunu bulacağımızdan eminim," diye sözlerini tamamladı. "Yani sadece onu incitmekle kalmadı, şimdi de ondan para çalıp kariyerini mi baltalayacak?" Başını iki yana salladı. "Olmaz dedi, bu sefer olmaz."

Braddock, "Yine de sesin pek ikna olmuşa benzemiyor," dedi. "Sen de öyle."

Braddock başını salladı. "Hayır, değilim. Bunu kanıtlamak zorunda olmak mı?" "Hayır... Öyle olduğundan emin değilim."

"Sonra ne olacak?"

"Önce bana şüphelerini söyle."

Braddock, "Bu röportajın silosunda kaybolmak çok kolay," dedi ve birasından bir yudum aldıktan sonra buzdolabına gitti. "Bu şeye daha geniş bir lens al." Buzdolabından Çin yemeği artıkları ve ardından iki tabak aldı. "Bunu daha önce yaşamış olmanın, tekrar atlatabileceğinizi gösterdiğini iddia edebilirim. O geceden sonra, sosyal yardım çağrısından sonra, onu aramayı bıraktı. Her şey bitmişti. Hayatına devam etmek zaman alır ama o hayatına devam ediyor olabilir." Mikrodalgaya bir tabak yemek koydu.

"Onu hâlâ sevdiğini söyledi."

"Elbette. Bu iş ö y l e c e bitmez," dedi parmaklarını şıklatarak. "O yaranın iyileşmesi zaman alır."

"Ya da iltihaplanmış," diye yanıtladı Tori. "Belki de o zaman onu geri almaktan ödeşmeye geçmiştir."

"Sebebi var ama... Kendimi onun yapmadığı fikrine açık buldum. Ama bu içgüdüsel bir tepki."

bildiğimizi düşünüyoruz." Tabağı mikrodalgadan çıkarıp kızın önüne koydu ve kendi tabağını da yeniden ısıtmak için içine koydu. "Ona inanmıyor musun?"

Tori burnunu kırıştırdı. "Bilmiyorum işte." Bir ısırik aldı ve sonra çatalıyla işaret etti. "İtiraf etmeliyim ki, ona attığımız her şeye rağmen kendini toparladı. Yani onu çok zorladık, zorlamak zorundaydık. Buna mecburduk."

"Yaptığımız şeyle ilgili bir sorunum yok," diye yanıtladı. Mikrodalgadan bip sesi geldi ve adam tabağını çıkarıp kadının köşesindeki tabureye oturdu.

"Kartlarımızı gösterdik ve Max ya da Mac meselesinde bile üzerine gittik. O konuda ısırmadı, değil mi?"

"Hayır. Biraz bile değil."

"Ve ikisi arasında ne olduğuna, tatil köyünde ne olduğuna ve hatta paranın nereden geldiğine dair teoriler ürettiğimizi bilecek kadar da anlayışlıydı," dedi Tori, kendine biraz daha şarap koyarak. "Bu, bunu önceden düşündüğü ve buna hazır olduğu anlamına mı geliyor, yoksa sadece ayakları üzerinde hızlı düşündüğü anlamına mı geliyor? **P a r a n ı n** bizde olmadığını bilecek kadar iyi düşünmüş. En azından şimdilik."

Braddock başını sallayarak, "Henüz bilmiyoruz," dedi.

"Sadece güdüsel olarak bile bu iş için iyi görünüyor. Yani, kim ona zarar vermek için daha fazla motive olabilir ki? Aşağılanmış bir kadındı ve öğrendiğimiz kadarıyla öyle değildi-"

"İlk kez."

"Henüz."

"Henüz mi?"

Tori başını salladı. "Mesele sadece Teddy'ye karşı işlenen üçü tamamlanmış, biri teşebbüs aşamasında dört cinayeti kanıtlamakla ilgili söylediklerin değil. Gerçekten *o kadar* ileri gider mi? *O kadar* canavar mı?"

Braddock bir ısırik daha almadan önce, "Ona ne kadar zarar vermek istediğine bağlı," dedi.

"Şimdi kafam karıştı. Hangi tarafı savunuyorsun?"

"Sadece tüm açıları görmeye çalışıyorum. Henüz bir taraf seçmedim," dedi Braddock ve ardından birasından bir yudum alarak onu süzdü. "İçini kemiren başka bir şey var. Ne?"

"Daha geniş bir lens alın demiştiniz. Kendine şunu sor. Tüm bunlar Jared'in bahsettiği paradan daha fazlası mı?"

"Bunu sana söyledi. Bana değil, o yüzden ben senin gibi tonunu anlamadım," diye yanıtladı Braddock. "Sen söyle."

Yüzünü buruşturdu. "Bilemiyorum. İlişkisini kaybettiği için incinmesi ve sonra da bu kayıp para... Tüm bunlar gerçekten bununla mı ilgili? Yani eğer mesele onun öfkesiye, Marist'i öldür gitsin. Evine git, vur onu. Bütün bu gizlilik ve hançer olayı niye?"

Braddock, "Onu incitmek, karnının deşildiği gibi karnını deşmek için," diye teoride bulundu. "Bunu nasıl yaparsınız? Eski karısını ve sevgilisini öldürmek için onu tuzağa mı düşürürsünüz? On yaşındaki oğlunu öldürün, sonunda onu kimin öldürdüğünü bildiğinden emin olun ve tüm parayı geri alın. Bu senaryoda mesele paradan çok daha fazlası."

Tori yüzünü buruşturdu.

"İnanmıyor musun?"

"Hala

hissediyorum..

." "Tatmin edici

değil mi?"

"Yetersiz." Şüpheyi başını salladı. "Belki de sadece kendimi kaptırdığım içindir. Bu adamların Jared Bayne ve Teddy'yi ve hatta beni avlama şekli olabilir. Sürekli peşimizden geldiler, geldiler ve geldiler. Yani, o kar fırtınasında, o evdeki çatışmadan sonra peşimizden gelmeye devam ettiler. Bir çukura düştüklerinde ya da mahsur kaldıklarında hayatta kalma ihtimalleri bizden daha fazla değildi. Sıcaklık, kar ve uzaklığın arasında. Yani *neden*? Sadece parayı almak ve Elaine Baird'in bankadaki pozisyonunu kurtarmak için mi? Bu adamlar her şeyi riske attılar... *bunun* için."

"Çünkü Bayne'in konuşacağını ve hepsini teşhis edeceğini düşünüyorlardı," dedi Braddock. "Üç cinayet işlediler, Tori. Ölü adamlar ya da kadınlar hikâye anlatmaz. Teddy bir şey duydu mu? Sen duydun mu? Jared sana katillerin kim olduğunu ya da Max'in kim olduğunu söyledi mi? Demek istediğim, referans konusunda ısırmadı, ama bu Elaine'in Max olmadığı anlamına gelmez."

"Diyelim ki öyle. Onu korumak tüm bu olanlara değer mi? Kovalamacaya değer mi? Parayı almışlardı. Marist ölmüştü."

"Eğer Marist onlara bunu sağladıysa."

"Öyle olduğunu varsayalım. Miktar her neyse, ellerindeydi. Kesinlikle buradan çok uzakta kaybolmak için bir planları vardı. Yani parayı al ve kaç. Yine de..."

"Henüz."

"Kaldılar. Ve kovaladılar. Acımasızca. Hâlâ nedenini soruyorum."

"Sence Elaine ile ilgili değil mi?"

Tori bir an durdu, şarabından bir yudum aldı ve sonra başını salladı. "Bence Elaine'in tüm bu olanlarda bir rolü var. O da bir oyuncu. Ama iki gündür düşünüyorum da, sanki başka bir şey varmış gibi geliyor, henüz görmediğimiz ya da düşünmediğimiz bir şey. Tüm açıları görmeye çalıştığınızı söylemişsiniz. Henüz görmediğimiz bir şey olduğundan endişeleniyorum."

TWENTY-NINE

“MAKE ALL WE WENT THROUGH ON FRIDAY NIGHT TO
SURVIVE WORTH IT.”

Tori ve Braddock iş yerine vardıklarında, resepsiyon alanında onları bekleyen birkaç sürpriz vardı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tori duvara yaslanmış, sol kolu ceketinin altında sıkı bir askıya sarılmış olan Steak'e seslendi.

"Bu sabah Eggs'i aradım ve bir şeyler pişiriyor olabileceğinizi söyledi."

"Elimizde ne var bilmiyorum ama... senin evde dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

"Olacağım," dedi. "Ama oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Bunu yapamam. Zaten deliriyorum. Grace'i şimdiden çıldırtıyorum ve ne oldu? Üç gün oldu. Bu sabah birkaç saatliğine gelmemi ve sonra eve dönüp dinlenmemi söyledi. Ayrıca, gelmeseydim o adamı göremeyebilirdim," dedi Tori'nin arkasını işaret ederek.

Döndüğünde Teddy Marist'in Tony ve Fiona ile birlikte oturduğunu gördü. "Hey, siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Twin Cities'e doğru yola çıkıyoruz," dedi Tony. "Birkaç günlüğüne eve gidip Teddy'yi oraya yerleştirmek istedik. Uğrayıp sizi görmemiz için ısrar etti," dedi Tony ve ardından

Başını. Özel bir konuşma yapmak istiyordu. Braddock ve diğerleri Teddy'nin etrafında toplanırken, Tony ve Tori uzaklaştı.

"Fi ve ben de uğramak istedik. Çok meşgul olduğunuzu biliyorum ama onunla birkaç dakika oturabileceğinizi umuyordum. Çok zor birkaç gün geçirdi."

"Ve daha fazlası da gelecek. Tüm bunları sindirmek için biraz yardıma ihtiyacı olacak."

"Karım ve ben tamamen aynı fikirdeyiz. Onu biriyle buluşturacağız. Ama bu arada, zorlamak istemem ama Cumartesi günü seni onunla birlikte izledikten sonra senin hakkında bir şeyler okudum. Gençken böyle bir şey yaşamışsın ve görünüşe göre iyi bir şekilde çıkmışsın."

"Keşke gerçeği bilseydin," dedi Tori.

"Şu anda," dedi Darr, "sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama her şeyin daha iyi olacağına dair biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı var. Fiona ve ben zamanla daha iyi olacağını söyleyebiliriz ama bu konuda ona karşı ne kadar güvenilirliğimiz var? Cevap çok değil. Ve gördüğünüz gibi, yaşına göre oldukça anlayışlı bir çocuk. Lainey ve Barry çok zeki insanlardı. Armut dibine düşmüş."

"Hayır, olmadı," dedi Tori. "Birkaç dakika oturalım. Ona hikayemi ve nasıl ortaya çıktığını anlatabilirim." Gruba geri döndüler ve Tori Teddy'ye yaklaştı. "Neden sen, ben, Tony ve Fi eve gitmeden önce birkaç dakika konuşmuyoruz? Sorun olur mu?"

"Evet," diye yanıtladı Teddy.

Asıl soru nereye gideceğimizdi. Tori bir konferans odası istemedi. Çok sterildi. Rahatlık istiyordu ama Braddock toplantıyı ofisinde yapmak istiyordu. Boe tam üniformasıyla resepsiyon alanına girdi ve Steak'i görüp selam verdikten sonra Teddy Marist'i tanıyarak durdu. Tori onu önce Darr'larla sonra da Teddy ile tanıştırdı.

Boe, Teddy'nin önünde diz çöktü. "Benim adım Jeanette Boe. Shepard İlçe Şerifiyim." Teddy'nin elini sıkmak için elini uzattı. "Tori ile biraz oturup sohbet edecek misin?"

Teddy başını salladı.

Tori, "Sadece rahat edebileceğimiz iyi bir yere ihtiyacımız var," dedi.

"Ofisim," dedi Boe, elini hafifçe Teddy'nin omzuna koyarak. "Büyük ve rahat bir kanepesi var. İstedğin kadar vakit geçirebilirsin."

"Hey," dedi Nolan, resepsiyona dalarak. "Bunlar Ned Bollander'dan yeni geldi." Herkese fotoğraflar dağıttı. Bunlar yüz çizimleriydi. "Çizimler, karavanın bulunduğu kamp alanının yöneticisi tarafından BCA ressamına verilen eşkâle dayanıyor."

Braddock, "Şunlara bir göz atalım," dedi.

Elinde eskizler, Tony ve Fi de peşinden giderken, Tori Teddy'nin elinden tutarak koridorda ona rehberlik etti ve yol boyunca birkaç kez durarak ona ofisleri, görüşme odalarını ve hatta kendi küçük odasını gösterdi.

"Bu senin mi?" Teddy şaşkın bir şekilde küçük odacığına bakarak sordu.

"Şerif departmanı için sadece yardıma ihtiyaçları olduğunda yarı zamanlı çalışıyorum. Bugünlerde üniversitede daha çok zaman geçiriyorum, ders veriyorum. Orada kendi ofisim var."

"Üniversitede mi çalışıyorsun?"

"Evet. Bana yardımcı profesör diyorlar."

"Annemi tanıyor muydun?"

Tori başını salladı. "Evet, biraz. Ondan hoşlandım."

Onu Boe'nin ofisine götürdü ve bir dakikalığına etrafı gezdirdi, Boe'nin vali, Minnesota'nın iki Birleşik Devletler Senatörü, Teddy'nin tanıdığı birkaç basketbol ve futbol oyuncusu gibi bazı önde gelen politikacıların resimleriyle dolu ego duvarında biraz zaman geçirdikten sonra onu kanepeye götürdü. "Hemen döneceğim," dedi ve bir dakika sonra bir dizüstü bilgisayar ve not defteriyle geri döndü. Teddy onları fark etti ama Tori onları kanepenin önündeki sehpanın üzerine koyduğunda bir şey söylemedi.

Ofis turu ve fotoğraflara bakmanın verdiği ısınma hareketine rağmen Teddy koltukta dimdik oturmuş, gözleri boş boş ileriye bakıyordu. Tori o bakışı, o sersemlemiş şok hissini biliyordu, sanki felç olmuş, ne olduğunu bile anlayamıyormuş gibi. Jessie kaybolduktan sonra haftalarca öyle kaldı. Jessie'nin ölümü uzun zaman almıştı.

sis dağıldı. Oturdu ve vücudunu ona doğru çevirdi, bacakları altında kıvrıldı.

"Teyzen ve amcan oldukça sessiz olduğunu söylüyor." Teddy sadece önüne baktı.

"Annemi ve babamı özlediyorsun."

Teddy yere baktı, cevap vermedi ama gözleri nemliydi ve hafifçe başını salladı.

Tori biraz daha yaklaştı ve eğilerek neredeyse fısıldadı, "Biliyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Hareket etmedi.

"Ne hissettiğini biliyorum. İçinin derinliklerinde ne kadar acıdığını. Karnının derinliklerinde bir sızı gibi, değil mi?"

Kafasını kaldırmadan sadece başını salladı.

"Biliyorum, *biliyorum*. Bunu ben de yaşadım. Neredeyse tamamen aynı şeyi."

"Öyle mi?" Teddy gözlerini onunkilere dikerek, "Evet," dedi.

"Yirmi yaşına gelmeden sevdiğim tüm insanları kaybettim," diye yanıtladı Tori sessizce konuşarak. "Ben altı yaşındayken annem kanserden öldü." Telefonunu çıkarıp fotoğraflarını karıştırdı ve sonra telefonu Teddy ile paylaştı. "Bu o. O, ben ve ikiz kardeşim Jessie."

"Kız kardeşin. İkiz mi?"

"Birbirimizin aynısıydık, özellikle o yaşlarda bizi ayırmak oldukça zordu."

Telefonunu tuttu.

"Annemle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama onu hayatım boyunca özlediğimi biliyorum. O öldükten sonra sadece Jessie, ben ve babam kaldık. Babam şerifti. Burası -" odanın etrafını işaret etti "- onun ofisiydi. Jessie ile küçük bir kızken hep buradaydım. Koridorlarda koştururduk. Departmandaki herkesi tanırdık, hatta kasabadaki, ilçedeki herkesi. Babamı. O buralarda bir efsane sayılır, Koca Jim Hunter." Babasıyla birlikte çekilmiş başka bir fotoğrafa geçti. Tori'nin üzerinde futbol forması vardı. "Bu o."

"O senin babamıydı?"
"Emin olabilirsin."

"İri bir adamdı."

"Hayattan daha büyüktü," dedi Tori gülümseyerek, dağ gibi bir adam olan babasına bakarak. "Jessie ve ben fiziksel olarak annemize daha çok benziyorduk, bu yüzden komik aile fotoğrafları ortaya çıktı. Jessie..." Bir an için durdu. Bugünlerde bu konu hakkında konuşabiliyordu ama yine de konu kaybolması ve öldürülmesine geldiğinde onu sarsıyor, biraz boğuyordu. "O benim kız kardeşim, en iyi arkadaşım, her şeyimdi. Nadiren ayrı kalırdık. Her şeyi birlikte yapardık." Başka bir fotoğrafa kaydırıldı. "Bu fotoğrafta ikimiz de on yedi yaşındaydık." İkisi de balo kıyafetlerini giymişlerdi, koyu mavi uyumlu elbiseler giymişlerdi. "Ve sonra o gitti."

"Ona ne oldu?"

"Bu resimden birkaç ay sonra, arabası gecenin bir yarısı lastiği patlamış bir şekilde kasabanın kuzeyinde terk edilmiş olarak bulundu. Babam ve tüm adamları onu aradılar, aradılar ama bulamadılar. Bir anda ortadan kaybolmuş, nereye gittiğine dair hiçbir iz bırakmadan sırta kadem basmıştı. Dört Temmuz'du. O gece erken saatlerde birlikteydik ve bu onu son görüşüm oldu. Yirmi yıl boyunca kimse ona ne olduğunu bilmedi."

Teddy resme baktı.

"Babam için gerçekten çok zordu," dedi Tori. "O şerifti. Kızı onun gözetiminde kaybolduğunda bu ofiste oturuyordu." İç çekti. "Ondan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. On sekiz ay sonra, ben Boston'da üniversitedeyken kalp krizinden öldü. On dokuz yaşındaydım, üniversite birinci sınıftaydım ve ailemden kimse kalmamıştı."

"Yok."

"Hiç yok. Teyze ya da amca yok. Başka kardeş ya da kuzen yok." Uzandı ve sol işaret parmağıyla Teddy'nin yüzünü hafifçe kendi yüzüne çevirdi. "Ama bütün bunları atlattım ve iyiyim. Yani, iyi görünmüyor muyum?" Geniş bir gülümseme sundu.

Teddy başını salladı.

"Kız kardeşimi ve babamı kaybettiğimde senden daha büyüktüm ama ne hissettiğini biliyorum. Tüm bunların nasıl bir şey olduğunu. Bu ilk birkaç günün nasıl olduğunu. Önümüzde ne var biliyorum. Ve tüm bunlar uzunca bir süre canını gerçekten yakacak, ama daha iyi olacak."

Teddy başını salladı ama başı yine öne eğildi.

"Şimdi bana bakmanı istiyorum," dedi Tori usulca, çenesini tekrar yukarı kaldırarak. "Bana bak."

Gözlerini ona doğru kaldırdı.

"Bu sabah güneş doğdu mu?"

Teddy bir an ona baktı ve sonra başını salladı.

"Dünyanın sonu gelmedi. Devam ediyor. Sevdiklerimiz artık burada olmasalar da biz devam etmek zorundayız. Anneni ve babanı düşünmeden edemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi, gözlerinde yaşlarla. "Ya da kovalandığımız zaman."

"Evet, onu da düşünmeyi bırakmam için uzun zaman geçmesi gerekecek,

Ama sen ve ben? Birlikte başardık. Buradayız, değil mi?"

"Evet."

"Annen ve baban, onları düşünmeyi bırakmamalısın. Cuma günü olanlar, hepsi, muhtemelen hayatının geri kalanında her gün bunları düşüneceksin ve ben ne öğrendim biliyor musun?"

"Ne?"

"Sorun değil."

Gözlerini kapattı. "Sadece gitmesini istiyorum. Annemi ve babamı geri istiyorum."

"Biliyorum dostum," diyerek kolunu Teddy'ye doladı ve gözleri yaşlı olan Tony ve Fi'ye bakarak son birkaç günün hepsi için nasıl geçtiğini anladı. Teddy'ye odaklanınca, ikisinin de bu olayda neler kaybettiğini unutmak kolay oldu.

"Kız kardeşini geri istemedin mi, Tori?" Teddy söyledi. "Babanı mı?"

"Evet Teddy, her gün. Kız kardeşimi, annemi ve babamı düşünüyorum.

babam her zaman. Ama geri gelmeyecekler, değil mi?"

"Hayır," dedi burnunu çekerek ve elinin tersiyle burnunu sildi. "Bunu nasıl atlatıyorsun?"

"Yapamazsın dostum, yapamazsın," dedi elini uzatarak. Bu yaşta bile gerçeği duymalı, diye düşündü. Gerçekler ortaya çıksın. "Asla geçmiyor ama... zamanla fiziksel olarak yokluklarına alışıyorsun ama her gün kız kardeşimi, babamı, annemi düşünüyorum. Onlar hep benimle."

"Nasıl?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Açıklaması zor ama onların varlığını hissediyorum."

"Hayalet gibi bir şey mi?"

"Onu bunu bilmem ama sanki beni izliyorlarmış, kontrol ediyorlarmış, bana yol gösteriyorlarmış gibi hissediyorum. Onları burada hissediyorum." Onun kalbine dokundu. "Ve burada." Başına dokundu. "İnanıyorum ki onları hatırlarsan asla gerçekten gitmezler. Onlar her zaman seninledir." Kendi gözyaşlarını tutmasına rağmen gülümsedi. "Sanırım hayatımda yaptıklarımın dolayısı benimle gurur duyarlardı," dedi, ne kadar tıkandığına şaşırarak. "Annen ve babanın seninle gurur duymasını ister misin?"

Başını salladı.

"Sizi her zaman izleyeceklerine gerçekten inanıyorum. Onları gururlandırın" dedi. "*Beni* gururlandırın. Cuma gecesi hayatta kalmak için yaşadıklarımıza değsin. Bunu onlar için yapabilir misin? Benim için?"

Teddy yumuşak bir sesle,
"Deneyeceğim," diye cevap
verdi. "Güzel."

Ona sarıldı ve Teddy biraz ağlarken onu yakınında tuttu. Tony ona mendil uzattı ve Teddy'nin gözlerini ve burnunu silmesine izin verdi.

"Annemle babama bunu kimin yaptığını buldun mu?" Teddy sordu.

"Biliyorsun, üzerinde çalışıyoruz." Eskizlere uzandı. "Bu adamlardan herhangi biri size tanıdık geliyor mu?" Çizimlerden biri büyük kafalı ve uzun gür sakallı bir adama aitti. Diğer adamın da sakalı vardı, daha kesikti ve yuvarlak gözlükleri vardı. Newell DeBoer'in barında gördüğü iki adamla ilgili verdiği eşkâle çok az uyuyorlardı. Hâlâ peşinde oldukları adamlar bunlardı.

Teddy fotoğrafları inceledi ve başını salladı. "Onları tanıyamadım. Sadece maskeli bir adam ve sonra Jared'i gördüm. Yüzlerini hiç görmedim."

"Tamam," dedi Tori, eskizleri bir kenara bırakarak. "Şimdi, cipin arkasındayken bir kadın sesi duyduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?"

Teddy başını sallayarak, "Evet," dedi. "Adı Max'ti."

"Emin misin?"

Teddy başını salladı.

"Mac olabilir mi?"

Teddy bir an durdu. "Hayır, sesi net duydum. Max." Adam kararlıydı ve Teddy onun duyduğunun bu olduğuna inanıyordu. Dizüstü bilgisayara uzandı, açtı ve bir ses dosyası çıkardı. "Bunu dinlemeni istiyorum."

Teddy yirmi otuz saniye boyunca Elaine Baird'in bankayla olan geçmişinden bahsetmesini dinledi.

"Bu Max'e benziyor mu?"

Teddy ısrarla, "Hayır, duyduğum ses bu değildi," dedi. "Bu sesi daha önce de duymuştum, bankadaki Bayan Baird'in sesine benziyor."

"Emin misin?" diye sordu Tori. "Kesinlikle eminim." "Evet. Bu ses biraz..."

"Yüksek perdeden."

"Evet," dedi Teddy. "Benim duyduğum ses bu değildi. Duyduğum ses, erkeğe benziyordu diyemem ama daha alçaktı."

Tori başını salladı. "Benimki gibi mi?"

"Seninkinden bile daha düşük diyebilirim." "Tamam."

Tori bir an için bu cevabı düşündü. Elaine'i hemen teşhis etmesi ama sonra onun Max olmadığını söylemesi teorisini güçlendirdi.

-Yoksa korku muydu? Hâlâ bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyorlardı.

Tony Darr onu trans halinden çıkardı. "Muhtemelen gitmen gereken bir işin vardır."

"Ahh, evet, biliyorum," dedi Tori ama sonra Teddy'ye döndü. "Teyzen ve eniştede benim telefon numaram var. Konuşmak istersen araman yeterli. Konuşmak için her zaman vaktim var. Tamam mı? Özellikle de senin için."

Teddy sabahtan beri ilk kez zoraki değil, gerçek bir gülümseme sundu.

Koridorda yavaşça yürürken bir konferans odasının önünden geçtiler. Kapı açıktı ve Tori Eggs, Nolan ve Reese'in seslerini duyabiliyordu. Dün yapılan ve Marist'in adının geçtiği bir röportajın kaydını dinliyorlardı.

Tori kapıyı kapatmak için birkaç hızlı adım attı. Arkasını döndü. "Özür dilerim... şey için..."

Teddy'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları kalkmıştı. İlk başta babasının adını duyduğunu düşündü ama sonra fark etti ki

Bu değildi. Önce kapıya, sonra da Teddy'ye baktı. "Ne oldu?"

Tony yeğenine baktı ve onun gözlerindeki ifadeyi gördü. "Teddy?

Tori onun önünde diz çöktü. "Ne oldu Teddy? Bir şey gördün mü ya da-" konferans odasının kapısına baktı "-bir şey duydun mu? Bir şey mi duydun? Duymadın mı? Söyle bana."

"Kapıyı kapatmadan önceki kadın sesi." "Öyle mi?"

"Jipin içindeyken duyduğum ses buydu." "Max?"

Teddy başını salladı.

Tori konferans odasının kapısını iterek açtı ve Teddy'yi elinden tutup içeri çekti.

Nolan sesi durdurdu. "Üzgünüm Tori, sadece gözden geçiriyorduk-"

"Bırak çalsın. Bırak duysun."

"Tamam," dedi ve play tuşuna basarak röportajın başlamasına izin verdi. Teddy, Braddock'un sorularını yanıtlayan kadının sesini dinlerken onu gözlemliyordu. Teddy Tori'ye baktı ve başını salladı. "Bu o."

"Emin misin?"

"Eminim. Bu Max."

Tori Eggleston'a baktı. "Git Braddock'u getir. Şimdi."

Eggleston aceleyle konferans odasından çıktı. Tori, Teddy'yi Tony ve Fiona Darr ile birlikte resepsiyon alanına götürdü.

"Neydi o? Önemli bir şey miydi?" Tony Darr sordu.

"Evet," dedi Tori, Teddy'yi hızlıca kucaklamak için diz çöktü ve yüzünü nazikçe ellerinin arasında tuttu. "İyi iş çıkardın. Çok iyiydin." Tony ve Fi'ye baktı. "O da iyiydi. Ben... gitmeliyim."

Koridora geri döndüğünde Braddock'u konferans odasında sesi dinlerken buldu. "Bu o mu?"

"Max, Nora Bartness."

THIRTY

"IT'S RIGHT THERE IN BLACK AND WHITE."

Braddock bankayı aradı ve Joan Wills ile konuştu. "Nora Bartness bugün orada mı?"

"Nora mı? Hayır, değil. Aradı ve izin aldı. Kendini iyi hissetmediğini söyledi."

"Bu alışılmadık bir şey mi?"

"Sayılır. Bu çok sık olan bir şey değil," diye yanıtladı Wills. "Belki dün onu huzursuz etmiştir ve biraz zamana ihtiyacı vardır diye düşünüyordum. Bu sabah burası biraz gergin."

"Sanırım öyle. Onunla konuşmam gerekiyor. Eğer gelirse ya da sizinle temasa geçerse bana haber verin." Braddock telefonu kapattı. "Nolan."

"Kalabalık kontrolü konusunda üniversiteye gitmem gerekiyordu. Ben ve Reese."

"Şimdi
olmaz."

"Hallediyorum." Nolan başını salladı. "Bartness hakkında bulabildiğim her şey." Diğer herkese, "Gidelim," diye emretti.

Braddock ve Tori, ardından Eggleston ve Reese ile iki şerif yardımcısı, ışıkları ve sirenleriyle H-4'ten kuzeye, Holmstrand'a doğru hızla ilerledi ve kasabanın hemen güneyinde otoyoldan sağa döndü. İlçe yolundan sağa döndü, sirenini kapattı ama ışıklarını yanıp söner halde bıraktı.

Haritayı inceleyen Tori, "Soldan üçüncü sırada," dedi.

Braddock sola döndü ve evin çok dönümlü geniş bir arsa üzerinde yer aldığı uzun araba yoluna doğru hızlandı. Garaja yirmi metre kala kayarak durdu. Reese hemen arkasına yanaştı, onu yardımcılardan biri izledi, diğeri de araba yolunun sonunu kapattı.

O ve Tori ön kapıya doğru ilerlediler. Braddock kapıyı çalıp zile bastı ama birkaç saniye bekledikten sonra cevap gelmedi. Dönüp Reese ve Eggleston'a işaret etti, o tekrar kapıyı çalarken her biri evin bir tarafını tuttu. Tori ön kapıdan garaja doğru ilerledi ve küçük yatay pencerelerden içeri bakmak için parmak uçlarında durdu. "Siyah Jeep Cherokee içeride," diye bağırdı.

Braddock bakmak için aceleyle yanına gitti. "Cevap yok ve evde kimse varmış gibi de görünmüyor. Baktığımda perdelerin ve perdelerin çekili olduğunu gördüm."

"Öyle," dedi Eggs. "Arka ve yan taraflarda da. İçeride hiçbir şey göremiyorum, mutfak lavabosu olduğundan şüphelendiğim yerin üzerindeki pencere bile, panjurlar kapalı."

Braddock garajın yan tarafına doğru yürüdü ve yan kapının tokmağını denedi. Kilitliydi ama yan tarafta yüksekçe bir yerde dikdörtgen bir pencere vardı. İçeriye baktı. "Cherokee d i ş i n d a oldukça boş."

Ön tarafa doğru yürüdü ve bir şerif yardımcısını çağırdı. "Kıçını garaj yolunun sonuna park edeceksin, anladın mı? Biri gelirse, onu tut ve ihbar et."

"Evet, efendim," diye cevap verdi şerif yardımcısı.

Eggs ve Reese'e döndü. "Nora Bartness için bir bülten çıkaralım."

"Hallediyorum," dedi Reese.

"Banka mı?" Tori

söyledi. "Evet."

Braddock Manchester Bay'e geri döndü ama bu sefer otoparka girdiğinde polis ışıkları yanmıyordu. İçeride Joan Wills ve Elaine Baird'i buldular.

Baird onları ofisine geri götürüp kapıyı kapatacak kadar akıllıydı. "Avukatımı arıyorum."

"Buraya senin için gelmedik," dedi Braddock. "Umurumda değil. Tek kelime etmeyeceğim-"

"Nora Bartness," dedi Tori, önce Wills'e sonra da Baird'e bakarak. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Nora?" Baird, Wills ile bakışarak, "Nora mı?" dedi. "Yedi yıldır asistanım olarak çalışıyor, belki daha fazla. Ben buraya geldiğimde bankadaydı," bir an düşündü "-ben buraya geldiğimde elektronik bankacılıktaydı. O-"

"Elektronik bankacılık mı?" Braddock söyledi. "Evet, neden?"

"Bize ondan biraz daha bahseder misin?" "Neden?"

"Soruya cevap ver. Elektronik bankacılık yapıyordu, siz de onu asistanınız olarak işe aldınız."

"Başlangıçta bana yardımcı olan kişi beklenmedik bir şekilde ayrıldığında birkaç aydır buradaydım. Barry'ye gittiğimi ve ben o kişinin yerine geçene kadar yardım edebileceğini düşündüğümü birini sorduğumu hatırlıyorum. O da hemen Nora dedi. Nora'nın çok zeki ve güvenilir olduğunu ve bana yardımcı olabileceğini söyledi. Onu tanımıyordum ama benim için çalışmaya başladı ve yaklaşık bir hafta sonra ihtiyacım olan kişiyi bulduğumu fark ettim. O bir dahi. Üniversiteyi bitirmiş olsaydı başkan yardımcılarımızdan biri olurdu. Üniversite diplomasını almasına üç dönem kaldı. Appalachian State'ten aldığı kredilerin hepsi buradaki üniversiteye aktarılacaktı. Bitirmesi için onu defalarca teşvik ettim."

"Appalachian State mi?" Tori söyledi. "Orası Kuzey Carolina, değil mi?"

"Evet," dedi Wills. "Dağlarda bir kasaba sanırım. Bone, Boone ya da onun gibi bir şey. Bana hep Boonies'i düşündürürdü. Nora sık sık Boonies'den olduğunu söylerdi."

"Neden soruyorsunuz?" Baird söyledi.

"Araştırıyoruz. Takip ettiğimiz bir şey öğrendik. Personel dosyasının bir kopyasına ihtiyacım var."

"Öylece-" diye başladı Baird.

"Evet, yapabilirsin," dedi Tori. "Burada tuzak kuran tek kişi Barry Marist olmayabilir."

Baird'in gözleri bir an için Tori'ninkilere kilitlendi. "Joan, git onlara onun dosyasını getir."

"Ama,
ama..."

"Sadece
al."

Braddock'un telefonu çaldı. Arayan Nolan'dı. "Nolan, ne buldun?"

"Patron, buraya geri dönmen gerek. Hemen şimdi!"

* * *

Nora beyaz Tahoe'yu kampüsün kuzeyindeki apartmanlar ve eski evlerden oluşan labirentin içinden geçirdi, SUV hafif bir yokuşu tırmanırken dikiz aynasına dikkat etti ve ardından sağa dönerek bir otoparka girdi ve üç katlı bir apartman kompleksinin arkasından dolaştı.

Buradaydılar. Vakit gelmişti. Dün gece eve döndüğü anı düşündü. Towne ve Jenks'i mutfakta otururken bulmuştu, önlerinde biralar vardı ve yüz ifadesini görene kadar gülüyorlardı.

"Ne oldu?" Jenks sordu.

"Şey," dedi buzdolabına doğru yürüyüp kendisi için bir bira alırken. "Bütün öğleden sonrayı polis tarafından sorgulanarak geçirdim. Will Braddock ve Tori Hunter tarafından."

Towne hemen evin ön pencerelerine koşmuş, silahını çekmiş bir halde dışarıya bakıyordu.

"Sakin olun. Takip edilmedim. Benimle bu şekilde ilgilenmediler."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu, perdeyi dikkatlice geri çekerek. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ben zan altında değilim," diye cevap verdi. "Elaine şüpheli. Her şeyin arkasında onun olduğu düşüncesine ısınıyorlar."

Towne arkasına baktı. "Gerçekten mi?"

"Onunla Marist arasındaki ilişkiyi biliyorlar. Ellerinde buna dair kanıtlar, otel kayıtları, hatta beni hayrete düşüren bir video vardı. Sonra benimle aynı anda Joan Wills'i de çağırdılar ve o da onlara kayıp olan sahipsiz hesap parasından bahsetti. Ve size söylediğim gibi, bu buzdağının sadece görünen kısmıydı. Ayrıca Akeley'deki kiralık kasayı da biliyorlar."

Towne, "Tıpkı senin yaptığın gibi," dedi.

"Bu doğru. Tüm bunların peşindeler, bu yüzden şimdi bankaya, Elaine'e ve tüm bunları Barry'yi cezalandırmak için yaptığının odaklanmış durumdadır."

Kardeşinin gözleri parladı. "Tıpkı senin düşündüğün gibi."

"Kesinlikle," diye yanıtladı birasını gülümseyen dudaklarına götürerek.

"Ve bunu onlara benim söylememe bile gerek kalmadı. Onlar bana geldi. Yarın biz işimizi yaparken bütün günlerini o ipucunun peşinde koşarak geçirecekler ve -" gülümsedi "- sonra da kayıp gidecekler."

Şimdi Nora kıpırdamadan oturuyordu, elleri direksiyonun üzerindeydi, oditoryumun tepesi ve ondan yükselen saat kulesi uzakta görünüyordu. Sol taraflarında açık bir alan vardı, ancak birkaç stoper görülebiliyordu. Elli metre ötedeki büyük yeşil tabelada çitlerdeki bir boşluğa doğru bir ok vardı. Üzerinde şöyle yazıyordu: CMSU İntramural Sahaları. Bir dürbüne uzandı. Üniversite ve özellikle de oditoryum çevresinde beklenen güvenlik nedeniyle kampüse fazla yaklaşma riskini alamayacaklarını biliyorlardı.

Yükseltinin tepesindeki tünelerinden net bir görüşe sahiptiler. Central Minnesota Eyalet Üniversitesi'nin ana gövdesi doğudan batıya iki uzun dikdörtgen şeklindeydi. Kampüsün güney tarafında geniş bir çimenliğin etrafında yurtlar bulunuyordu. Kampüsün kuzey tarafı da hemen hemen aynı şekle sahipti; amfiler ve yönetim binaları, kesişen kaldırımlardan oluşan uzun bir alışveriş merkezinin kuzey ve güney taraflarında uzanıyordu. Kendine ait küçük bir kuzey-güney kutusunda yer alan Riley Oditoryumu'nun üst yarısı beş yüz metreden biraz daha uzakta, güneybatı yönünde görülebiliyordu.

"Burayı ne zaman buldunuz?" Jenks sordu.

"Cumartesi gecesi," diye yanıtladı Nora, etrafı tarayarak. "Towne ve ben kampüsün etrafında bir tur attık."

Towne, "Buradan yaya olarak kolayca yürünebilir," dedi. Elli metre sağlarında, tepeden aşağı inen ve onu kampüs arazisinin kuzeybatı köşesine götürecek bir kaldırıma çıkan bir yürüyüş yolu vardı. Towne silahını omuz kılıfından çıkardı, kontrol etti, sonra tekrar yerine taktı ve siyah kışlık ceketinin fermuarını sıkıca kapattı.

"Hemen geliyorum. Sadece zamanlayıcıyı ayarlamam gerekiyor ve sonra bağırış çağırış dışında her şey bitmiş olacak."

"Dinliyor olacağız," dedi Nora, radyoyu etkinliğin canlı yayınına yapacak olan kampüs radyo istasyonuna ayarlamıştı.

Towne cipten indi, ceketini çıkardı ve patikaya doğru yürümeye başladı.

* * *

Geri dönüş üç dakika sürdü. Nolan konferans odasında bekliyordu. "Patron, bu hiç iyi değil." Dizüstü bilgisayarının ekranını düz ekrana yansıtıyordu. "Nora Bartness, kızlık soyadı Meade, ilginç bir geçmişe sahip, ilk olarak Bartness onun evlilik adı. On sekiz yıl önce yirmi bir yaşındayken Boone, Kuzey Carolina'da Delvin Bartness adında bir adamla evlenmiş. İkisi de Appalachian Eyalet Üniversitesi'nde öğrenciymiş. Adam ondan iki yaş büyüktü. Adam mezun olmuş, kadın olmamış."

"Bu Wills ve Baird'in bize söyledikleriyle uyuşuyor. Kuzey Carolina'dan. Bayne ve Mercer'ın yaşadığı yer, aynı genel bölge."

"Doğru. Bartness ve kocası önce St. Louis'e sonra da buraya taşınmışlar. Görünüşe göre Delvin eskiden Mannion Şirketleri için çalışıyormuş."

Tori bankada öğrendiklerini açıklarken, "Bu belki de neden üniversiteyi bitirmediğini açıklıyor," dedi. "Erken yaşta evlenmiş, St. Louis'e taşınmış ve her nedense okulu hiç bitirmemiş."

"Belki de. O ve Delvin bir yıldan biraz fazla bir süre önce boşandılar," dedi Nolan. "Tıpkı dün gece söylediği gibi, ama önemli olan bu değil. Önemli olan Nora'nın gerçek doğum adının Nora *Maxine* Meade olması."

"Maxine," dedi Tori. "Max."

"Muhtemelen," dedi Nolan. "Hızlı bir aile geçmişi araştırması yaptım. Maxine adının, babasının Maxine Meade adındaki annesinden geldiğini sanıyorum. Nora bu ismi göbek adı olarak almış. Ama daha fazlası var, belki de çok daha fazlası. Max önemli ama Meade soyadı da önemli. Bunlar da kardeşleri Rodney ve Townsend."

"Towe," diye mırıldandı Tori. Townsend Meade'in sık sakalı vardı, gözlük takıyordu ve eskizlerden birindeki adama benziyordu. "Sanmıyorsun değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Braddock başını sallayarak. "O bizim adamlarımızdan biri."

Nolan devam etti. "Rodney öldü, Townsend hala hayatta. Bu ikisinin Kuzey Carolina ve Tennessee'de kolluk kuvvetleriyle bazı sorunları var."

"Ne gibi?" Braddock sordu.

"En büyük kardeş Rodney'di. Kuzey Carolina dağlarında yaşayan hükümet karşıtı aktivistlerden oluşan gevşek bir gruba liderlik ediyordu."

"Milis mi?"

"Kendilerini böyle adlandırmıyorlardı. Herhangi bir ismi ya da manifestosu olmayan oldukça küçük ve gayri resmi bir gruptu ama Rodney Meade'in ortaya koyduğu oldukça aşırı ve kışkırtıcı görüşleri vardı. Özetlere göz gezdirdim, ancak ilk başlarda çoğunlukla federal ve eyalet arazi yönetimine karşı çıkıyordu, ancak zaman geçtikçe göçmenlik karşıtı şeyler de yayınlıyordu, ancak yine de olağandışı bir şey değildi. Son on yılda bunlardan çok var. Bunu zaman zaman burada da gördük, geçen yılki MN Partizanları olayını biliyorsunuz."

"Her halükarda Meade, Boone, Kuzey Carolina'nın dışındaki dağlarda bir çiftlikte yaşıyordu." Bir fotoğraf dizisi çıkardı.

"Bu fotoğrafı daha önce görmüş müydüm?" Tori ağzından kaçırdı. Sonra aklına geldi. "Meade? Meade mi? Meade Çiftliği Açmazı mı?"

Braddock gözlerini kapatarak, "Kuzey Carolina'daki açmaz..." dedi. "Kahretsin. Hiç iyi değil."

"Sanırım bağlantı burada," diye yanıtladı Nolan. "Fotoğraftaki bu çiftlik Rodney Meade ve küçük kardeşi Townsend gibi onun gibi düşünen takipçileri için bir buluşma noktasıydı." Havadan çekilmiş bir haritaya geçti. "Burası Kuzey Carolina'nın kuzeybatısındaki ıssız bir yerin ortasıydı. Çok

kırsal, çok izole. Dikkat çekmediğiniz sürece dolaşmak ve istediğinizi yapmak için bolca alanınız var."

"Öyle de yaptılar," dedi Braddock. "Bana Two Coves'u ve batısındaki çevreyi, özellikle de Bayne'nin Bud Amcasının yaşadığı bölgeyi hatırlatıyor. Orada yaşayan insanlar genellikle yalnız kalmak isterler."

Tori başıyla onayladı. "Unutmayın, bizim türümüzden hoşlanmazlar."

"Bununla birlikte," diye devam etti Nolan, "Rodney Meade, 207 nüfuslu küçük Stony Gap kasabasındaki bir barda bir gece gruptan birinin dudakları gevşeyene kadar kimsenin radarında değildi. Birkaç birayı fazla kaçıran bu adam, kendisi gibi düşünen arkadaşların arasında olduğunu sanıyordu. Rodney Meade ve adamlarının bir noktaya değinmek istediklerinden ve bunun için Knoxville, Tennessee'deki üniversitede düzenlenen göçmenlik yanlısı bir mitinge baktıklarından bahsetti. Sorun şu ki, dinleme mesafesindeki adamlardan biri duyduklarından endişeliydi. Kardeşi Kuzey Carolina Doğal ve Kültürel Kaynaklar Departmanı'nda memurdu. Meade'in adamı bunun bir karşı protesto ya da bir adamın kalabalığa kamyon sürmesi veya birkaç kişiyi tartaklaması olmayacağını söyledi. *Gürültülü* bir şey olacaktı."

Braddock, "Ahh, işte bu yüzden her türlü alarm çalıyor," dedi.

"DNR memuru Rodney Meade'i araştırdı, internette bazı atıp tutmalarını okudu ve duyduklarını patronuna rapor etti ve birkaç gün içinde rapor Kuzey Carolina Eyalet Polisi'nin emir komuta zincirine kadar ulaştı. Ancak en tepeye ulaştığında, Knoxville'deki gerçek olay günü olduğu için mücadele başlamıştı. Meade'in grubundan dört adam Knoxville'de yol kenarındaki küçük bir motelde miting için harekete geçmeye hazırды bile."

Nolan başka bir fotoğrafa geçti.

"Tennessee'deki yetkililerle koordinasyon halinde motele baskın düzenlendi ve Kuzey Carolina Valisi de dağlardaki Meade Çiftliği'ne eş zamanlı bir baskın yapılmasını emretti."

"İki olay oldu, değil mi?" Tori söyledi. "İlki moteldeydi. Dışarıda bir kamyonu binen üç adamı tutukladılar, ama diğeri hâlâ içerideydi-"

"Sessizce gitmedi," dedi Nolan. Dört adamın fotoğrafını çıkardı. "Olaya karışan dört kişi bunlar. Bu işin sözde lideri

Warrick Jenkins, sağdan ikinci." Jenkins'in geniş omuzları ve dolgun bir sakalı vardı. "Jenkins hâlâ motel odasının içinde olan adamdı. Polis geldi ve o da ateş etmeye başladı. İki polis memuru ağır yaralandı. Jenkins beş kez vurularak öldü. Motel odasında patlayıcılar ve başka silahlar buldular. Aslında plan Boston Maratonu'na benziyordu. Dördü Knoxville'deki etkinliğe gidecek ve zaman ayarlı bombalarla stratejik noktalara sırt çantaları bırakacaklardı..."

"Knoxville operatifti," dedi Braddock, şimdi bilgisayarın önünde otururken. "Ana yemek ise Kuzey Carolina'daki çiftlikte yaşananlar."

"Doğru." Nolan başıyla onayladı ve birkaç tuşa daha basarak dağın konumuna geri döndü. "Eyalet polisi Knoxville'de olanlardan sonra Kuzey Carolina Valiliği'yle telefonda görüşüyordu. Vali, başka bir şey olmadan önce eyalet polisinin derhal çiftliğe hareket etmesini emretti. Bu bir hataydı."

"Neden?" Braddock sordu.

"Warrick Jenkins, vali ve eyalet polisinin haberi olmadan, zafer ateşi içinde ölmeden önce en yakın arkadaşı Rodney Meade'e son bir telefon görüşmesi yaptı. Jenkins'in aramasından bir dakika sonra Kuzey Carolina Eyalet Polisi evin önüne geldiğinde Meade ve evdeki diğer altı adam kavgaya hazırıldı. Büyük bir çatışma çıktı. Bir eyalet polisi öldü, ikisi de yaralandı. Meade ve diğer dört adamı öldürüldü. Meade ve evdeki diğer iki kişi ölümcül şekilde vuruldu, diğer iki kişi çiftlik evindeki patlamada öldü, ahırdaki iki kişi de ağır yaralandı."

Tori, çatışmanın birkaç gün boyunca ulusal haberlerde yer alması üzerine hafızasını tazeleyerek, "Ancak olay bundan çok daha karmaşıktı," dedi. "Eğer doğru hatırlıyorsam, eyalet polisi oraya vardı, pozisyon aldı ve Meade ile adamlarına teslim olmaları çağrısında bulundu." Uzanıp fareyi Nolan'dan devraldı ve sayfayı aşağı kaydıldı. "Meade böyle bir şey yapmayacağını söyledi. Sonra

polisin arkasındaki bir ahırda hareketlilik vardı. İçeride silahlı adamlar vardı. İki polis memuru onlarla yüzleşmek için döndü. Biri ateş etti. Ve sonra ikili çatışmayla kıyamet koptu, eyalet polisi arada kaldı, Meade'in adamları evden ve ahırdan ateş açtı."

"İlk kim ateş etti?" Eggs sordu.

"O gün her şey belirsizdi. FBI ve ABD Savcılığı olayı soruşturmak üzere olay yerine geldi," diyor Tori. "Biraz oyalama, biraz avukatlık vardı ama sonunda bir eyalet polis memuru itiraf etti ve önce kendisinin ateş ettiğini söyledi. Açık bir pozisyondaydı ve ahırın içinden bir hareket gördü ve kendisine ateş edileceğini düşündü. Knoxville'de daha önce neler olduğunu bildiği için aklından öldürmek ya da öldürülmek geçtiğini söyledi."

"O memur hakkında suç duyurusunda bulunuldu mu?"

"Hayır. ABD Savcısı suçlamayı reddetti. Bu karar tartışmalıydı, en azından Kuzey Carolina'nın o bölgesinde," dedi Tori raporu okurken. "Gergin bir durumdu."

Braddock, "Barut fıçısıydı," diye gözlemledi. "Eyalet polisinin neye bulaştıklarına dair hiçbir fikri yoktu."

Nolan, "Bunların hepsi ilgi çekici ama şu anda olduğu kadar değil," dedi. "O gün tutuklanan başka adamlar da vardı. Çiftliğin arkasındaki dağın tepesinde altı adam bulundu. Ağır silahlıydılar ve yüksek yerlerde mevzilenmişlerdi. Olay çok daha çirkinleşebilirdi ama o sırada daha fazla destek gelmişti ve oradaki güç çok fazlaydı. Dağdaki adamlar sonunda geri çekildi. Bunlardan ikisi size gösterdiğim Townsend Meade ve Warrick'in kardeşi Wayne Jenkins'ti."

"Jenks," dedi Tori.

"Büyük sakalıyla biraz bu çizime benziyor, değil mi?" Braddock söyledi.

"Öyle. Towne ve Jenks'i belirlediğimizi düşünüyorum. Bunlar DeBoer'ın tarif ettiği adamlar. Bunlar Cuma günkü adamlarımız."

Braddock, "Sanırım öyle," dedi. "Townsend Meade kardeşi Rodney'nin öldüğüne tanık oluyor."

"Ve Wayne Jenkins biliyordu onun kardeş Warrick vardı Öldü Knoxville'de," dedi Nolan.

"Geri çekilmelerine şaşırdım," diye gözlemledi Eggs.

Tori, "Nolan'ın dediği gibi, ilk çatışmanın ardından Boone'dan bir SWAT Ekibi ile birlikte çevredeki tüm ilçelerden şerif departmanları müdahale etti," diye açıkladı. "Yetersiz güçten ezici güce geçtiler. Yüksek araziye rağmen çatışmaya girmek intihar olurdu."

Reese ağzından bir kahkaha kaçırdı. "Neden en başından beri bunun bir parçası değillerdi?"

Tori başıyla onayladı. "Çiftliğe yapılan ilk harekâta neden bir SWAT ekibinin yer almadığı, bu olayın nasıl bir karmaşaya dönüştüğünün sadece bir parçası. Vali derhal harekete geçilmesi emrini verdi. Eyalet polisi, kiminle ya da neyle karşı karşıya olduklarını ya da nerede konumlandıklarını tam olarak bilmeden valinin emri üzerine ateşli ve saldırgan bir şekilde harekete geçti. Etraflarının sarılmasına ve pusuya düşürülmelerine neden oldular."

Braddock, "Geriye dönüp baktığımızda, Tennessee ya da Kuzey Carolina'daki yetkililer o gün neyle karşı karşıya olduklarını tam olarak anlayamamışlardı," dedi. "Meade'in grubu bilinmiyordu ama herkesin tahmin edebileceğinden çok daha şiddetli, aşırı ve kararlı olduğu ortaya çıktı."

* * *

Cuma ve Cumartesi günleri kar fırtınası vardı, sıcaklıklar sıfır civarında seyrediyordu. Şimdi ise hava muhteşemdi, gökyüzünde tek bir bulut yoktu, güneş masmavi bulutsuz gökyüzünde ıslık ıslık, hava taze ve temizdi, sıcaklık otuzların altındaydı. Parlak güneşin büyük kar yığınları üzerindeki etkisini, yavaş yavaş erimeye başladığını, kaldırım ve yaya geçitlerindeki alçak noktalarda su birikintileri oluştuğunu görebiliyordunuz.

Towne, fermuarlı siyah pofuduk kışlık montu, alnına kadar inen çorap şapkası ve yüzüne iyice oturttuğu güneş gözlükleriyle, elleri montunun ceplerinde yürüyordu. Bir caddeyi geçip kampüse adımını attı ve kırk beş derecelik bir açıyla sağa, kaldırımına saparak aşağıya hafif bir eğime iki akademik

binalar. İki binanın arasından çıktığında, kendini kampüsün akademik kısmının ortasını kesen uzun açık çimenliğin doğu ucunda buldu; burada, hareketli bir Salı gününün öğlen saatinde daha fazla yayanın dolaştığını gördü, üniversite canlıydı, her yerde öğrenciler vardı.

Yüz metre ileride, çimlerin uzak tarafında, kalabalığın son kısmı Riley Oditoryumu'na doluşuyordu, güvenlik biletleri tarıyor ve içeri girerken insanları kontrol ediyordu, polis memurları ve şerif yardımcıları görünür ve etrafta dolaşıyordu. Oditoryumun oturma kapasitesi 2,800'dü. Taşkın bir kalabalık olacaktı.

Çok daha iyi.

Konferans salonuna elli metre kala kaldırımın sağ tarafında boş bir bank gördü. Oturdu, sağ bacağını sol bacağının üzerine geçirip rahatladı ve eski bir cep telefonuna benzeyen fünüyeyi çıkardı. Alıcıdan gelen sinyal güçlüydü.

Tekrar cebine koydu ve saatine baktı. Program beş dakika içinde başlayacaktı.

Artık her şey bir zamanlama meselesiydi.

* * *

"Jared Bayne ve Colum Mercer bu işin içinde miydi?" Eggs konuyu tekrar davaya getirerek şöyle dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Nolan. "En azından herhangi bir resmi kayıta yok. Onları araştırdığımızda ortaya çıkacaktı. Onlar hakkında bildiklerimizi göz önüne alırsak, eninde sonunda böyle adamlara ulaşmış olmaları, eğer ulaşmışlarsa, o kadar da şaşırtıcı olmamalı."

"Townsend Meade, Wayne Jenkins ve dağda bulunan diğerlerine ne oldu?"

"Silahlı çatışmaya girmediler. Tek bir el bile ateş etmeden teslim oldular. Soruşturmanın gidişatına bakılırsa, çatışmayı polis *başlattığı* için suçlandılar ama şartlı tahliye edildiler. Hapis cezası yok," dedi Tori, ekrana yansıtılan dosyayı yavaşça kaydırmaya devam ederek. "Nihai sonuç politikti, böylece herkes çekip gidecekti."

"Şey," diye başladı Eggleston. "Bunların hepsi çok ilginç. Ama tüm bunların bizimle ne ilgisi var? Nora Max. Kardeşi Townsend'i, belki Wayne Jenkins'i, belki de Bayne ve Mercer'ı çağırdı ve Marist olayını *para* için mi yaptılar? Planları da çekip gitmek."

"Hayır, bundan daha fazlası var," dedi Tori bilgisayardaki dosyada gezinirken. "Başka bir şey daha var."

"Dur!" Braddock Tori'ye sağ kolunu tutarak, "Dur!" dedi. "Yukarı kaydır. Şimdi. *Şimdi!*"

Tori fareyle rotayı tersine çevirdi. "Ne? Ne oldu?" "Hayır, daha yukarı. Daha yükseğe!"

Yavaşça yukarı kaydırıldı.

"Oh kahretsin!" Braddock haykırdı. "Kahretsin.

Kahretsin. *Kahretsin!*" "Ne!" Eggs dedi.

"Hemen şimdi gitmeliyiz." "Ne?

Neden?" Tori söyledi.

"Jared'in bahsettiği daha fazlası var. Her şey siyah beyaz ortada," dedi Braddock, gözlerini kocaman açarak. "Meade çiftliğine hücum edilmesi çağrısını yapan kişi Kuzey Carolina Valisiydi. Vali Cooper Farrow'du."

"Farrow?" Tori'nin gözleri tanıdıkça büyüdü. "Cooper Farrow, Ticaret Bakanı. Üniversite." Saatine baktı. "Etkinlik ne zaman başlıyor?"

Braddock telefonunu ve polis telsizini kaparak, "Çoktan kaptı," dedi. "Nolan. Meade ve Jenkins'in Nora Bartness ve bilinen diğer ortaklarıyla birlikte fotoğraflarını çek. Diğer herkes, hadi!"

* * *

Saatini tekrar kontrol etti. Farrow'un saat 12:25'te, üniversite rektörü, Kyle Mannion adında yerel bir işadamı ve Minnesota valisi konuşmalarını bitirdikten sonra konuşması planlanmıştı. Cebindeki cep telefonu çaldı. Arayan Nora'ydı.

"Ne durumdayız?"

"Tam zamanında geldiler. Sırada Farrow var."

Towne telefonu kapattı ve sol ceketinin cebine soktu. Sağ cebinden vericiyi çıkardı, sinyali tekrar kontrol etti ve ardından ekrandaki saat yanıp sönerken etkinleştirdi.

15:00... 14:59... 14:58...

THIRTY-ONE

"WHICH WAY DO YOU WANT TO BE WRONG?"

Hep birlikte binadan dışarı fırladılar ve Braddock telefonuyla Boe'ya ulaşmaya çalışırken Tori'ye anahtarları attı. Tahoe'ya bindiklerinde "Cevap vermiyor," dedi. "Program başladı. Vali, senatörler, eyalet ve federal temsilcilerle birlikte sahnede oturmaya davet edildi. Orada otururken telefonuna cevap veremiyor ve kesinlikle o sahneden inmek istemiyor."

"Ona mesaj at."

"Ne mesajı?"

"Geliyoruz. Bir saldırı olabilir."

"Evet, ama ne tür? Ve ne zaman? Nereden? Kim olduğunu biliyoruz. Ama nasıl olduğunu bilmiyoruz."

"Oraya vardığımızda detayları anlatırız. Sadece mesaj at."

Tori arabayı sürdü, ışıkları yaktı ve sirenle trafiği açarak hükümet merkezinden ve şehir merkezinden hızla uzaklaştı. Reese ve Eggleston hemen arkalarındaydı. H-4'ün altından geçip kampüse doğru tepeye tırmanırken Braddock sireni kapattı.

"Kuzey Carolina'daki eyalet polisinin neye bulaştıklarından haberi yoktu. Bizim de yok. Çok fazla varlık göstermeyelim."

Yanıp sönen polis ışıkları trafiği açmaya yetmişti. Kampüsün yol şebekesini bilen Tori, ana kampüsün güneyini çevreleyen yola saptı ve sonra sola döndü, iki yatakhane arasında geçen ve bir fiziksel tesis binasını geçerek oditoryumun arkasına gelen bir servis yolu, burada iki Minnesota Eyalet Devriyesi memuru, Şerif Yardımcısı Cole Lamb ve elinde bir telsiz tutan ABD Marshal ceketli bir adam tarafından karşılandılar.

"Will, neler oluyor?" Lamb sordu.

Tori herkesi oditoryumun arka kapısına götürürken Braddock, "Cole, bir saldırı olabilir, diğerlerinin yanı sıra Ticaret Bakanı'na da yapıldığını düşünüyoruz," dedi.

"Dedektif Braddock, ben Şerif Jackson," dedi şerif ceketi giymiş tıknaz adam. Sekreterin güvenliğinden o sorumluydu. "Sekretere bir saldırı olduğunu söylediniz. Ne tür bir saldırı?"

"Emin değiliz," dedi Tori. "Ama Şerif Boe'nun bahsettiğinden şüphelendiğim geçen Cuma işlenen üçlü cinayetle bağlantılı."

"Öyle," diye karşılık verdi Jackson. "Bunun sekreterle ne ilgisi var?"

"Çok fazla zamanımız yok ama bir tehdit varsa sekretere yönelik olacaktır," diyen Braddock, koridorlardan geçerek sahnenin arkasına doğru ilerlerken şerife bilgi verdi. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama bu kadını ve düşündüğümüz bu adamı arıyoruz. Nora Bartness, kızlık soyadı Meade," dedi Braddock telefonunu kaldırarak. "Townsend Meade onun ağabeyi. Ve belki de bu adam." Başka bir fotoğrafa kaydıldı. "Wayne Jenkins, Meade'in bilinen bir ortağı. Bu fotoğraflar adamlarımla paylaşılacak. Polisler, şerifler, kampüs polisi ve güvenlik görevlilerinin hepsi tetikte olmalı."

* * *

7:07... 7:06... 7:05...

Towne bankta dinleniyor, telefonunu rahatça okuyormuş gibi yapıyor, güneşin sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Öğrenciler

sınıf arkadaşlarıyla sohbet ederek ya da gözlerini telefonlarına dikmiş, ona hiç dikkat etmeden akıp gidiyorlardı.

Birkaç saniyeliğine kasabanın batısından gelen uzak b i r siren sesi duydu ama sonra ses kesildi. Bir dakika sonra uzaktan yanıp sönen polis ışıkları olduğunu düşündüğü bir görüntü yakaladı ki bu kendi başına endişe verici değildi, etrafa yayılmış ve ışıkları yanan polis araçları vardı, etkinlik için gevşek bir tür güvenlik.

Güneydeki binaların arasında bir ipucu yakaladı ve ardından ızgara ışıkları yanıp sönen iki siyah Tahoe, Pazar gecesi kullandıkları aynı dar servis yolundan yakınlaştı. Braddock'un öndeki Tahoe'dan, ardından da daha küçük olan Hunter'ın şoför mahallinden indiğini ve diğerlerinin onları karşılayıp salonun arka tarafına doğru koşturduklarını gördü. Telefonunu çıkardı ve Nora'yı aradı. "Bir şeyler oluyor. Braddock ve Hunter aceleyle buraya geldiler, polis ışıkları yanıp sönüyor. Biliyorlar mı?"

"Çocuk mu? Belki Bayne'in amcalarıdır?" Nora söyledi.

Jenks, Nora'ya bakarak, "Ya da bankaya," dedi. "Hepsinin Elaine'in üzerinde olduğunu sanıyordun. Ya öyle olsaydı?"

"Beni daha derinlemesine incelediler," dedi Nora. "Kızlık soyadımı gördüler.

Biraz araştırma yaptım."

"Olabilir," dedi Jenks. "Bizi tespit ettiklerini varsayalım. Buradan çıkmamız gerekiyor."

Nora kardeşine, "Buraya gel," dedi.

Towne ayağa kalkarak, "Yoldayım," dedi. Tam yürümeye başlayacaktı ki kampüse yaklaşan başka polis araçları gördü. Birden kampüsün alışveriş merkezi polis memurları, yardımcıları ve askerlerle doldu. İnsanları durdurup kontrol ediyorlardı. Soluna ve alışveriş merkezinin içine doğru yürüdüğü kaldırıma baktı. Memurlar binalar arasındaki boşluğu kapatmış, insanları durduruyordu. Sağına döndüğünde, binalar arasında da aynı şey vardı. Alışveriş merkezi alanını kordon altına almışlardı. Sanki bir tür saldırı bekliyorlarmış ya da saldırıyı savuşturmak istiyorlarmış gibi kaynakları hızla yerleştiriyorlardı. Her iki durumda da. Kapana kısılmıştı.

Vericiyi kontrol etti. 3:22...

3:21... 3:20...

"Pozisyonumu korumalıyım."

* * *

"Bir taraf seçmeliyiz. Hangi yöne gitmeliyim?" Nolan tepenin zirvesine ulaştığında ve departman Explorer'ıyla kampüse girdiğinde haykırdı. Ya sola, ya sağa gidecek ya da pozisyonunu koruyacaktı.

Steak, "Sola dön, kampüsün kuzey tarafını dolaş," diye önerdi.

"Neden o taraftan?"

"Bakan ve valinin konvoyu kampüsün kuzey tarafından hareket edecek şekilde ayarlandı. Eğer oraya saldıracak olsalardı, kendilerini o yönde konumlandırırlardı."

Nolan sola döndü, Steak ise Meade, Bartness ve Jenkins'in şişirilmiş fotoğraflarından kampüsün içine baktı.

Steak'e şöyle bir baktı. "Burada olmamalısın." "Yine de buradayım," dedi. "Telsizi bana ver."

* * *

Steak'in sesi telsizden "Konvoyun çıkış yolunu kontrol edin," diye seslendi. "O rotayı kontrol edin, en muhtemel saldırı alanı orası."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Braddock.

"Meade? Meade?" Mareşal Jackson gözlerini kısarak onlara baktı. "Bu isim neden bir şeyler çağırıştırıyor?"

"Kuzey Carolina'daki Meade Çiftliği Çatışması. Bakan o zamanlar Kuzey Carolina valisiydi ve eyalet polisine Meade Çiftliği'ni vurma emri verdi."

Mareşal başını salladı. "Tamam. Meade ve Jenkins'in burada olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyoruz."

"Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Ya da ne tür bir saldırıyla?"

Braddock, Tori, Jackson ve Lamb ile birlikte sahne arkasına açılan kapıya doğru yürürken, "Hayır, yok," dedi. Braddock Lamb'e baktı. "Adamlarımızın ve askerlerimizin çoğu burada, değil mi?"

Lamb başını salladı.

"Onlara Meade, Jenkins ve Bartness'ın fotoğrafları gönderildi. Onlardan biri için gözlerini açık tutmaları gerekiyor. Pusuda bekliyor olabilirler. Araçları kontrol edin. Gözler ve kulaklar açık olsun. Çıkış yolunu da kontrol edin ve temizleyin."

Lamb aceleyle gitti.

Braddock kapıyı açtı ve o, Tori ve Jackson içeri girip sahnenin sol duvarı boyunca ilerlediler, perdelerin arkasındaki seyirciler tarafından görülmüyorlardı ama sahneyi daha iyi görebiliyorlardı. Minnesota valisi şu anda konuşuyordu ve seyirciler bir yoruma gülüyordu.

Jackson ve Lamb özellikle ön taraftaki izleyicilere bakıyordu. Üniformalı dört adam, iki kampüs güvenliği ve iki Manchester Bay polis memuru şimdi arkada görünüyordu. İki kişi daha yan kapılardan girerek duvar boyunca yerlerini aldı.

Braddock izleyicilere doğru bakan Boe'ye göz ucuyla baktı ve onun da güvenlikteki ani artışı fark ettiğini görebiliyordu. Soluna döndü ve Braddock'un el sallama hareketini yakaladı ve ona ters ters baktı. Yanına gelmesi için el salladı. Kadının yerinden kalkmak istemediğini anlayabiliyordu. Braddock mırıldandı: *Buraya gel. Şimdi!*

Boe etrafına son bir kez baktıktan sonra sandalyesinden kalkıp sahnenin kenarına doğru kaydı.

"Ne oluyor be?"

"Bir saldırı olabilir," dedi Tori.

"Olabilir mi?"

Tori, Nora Bartness ve Meade hakkında ne bulduklarını açıkladı. "Buradalar. Sekreter burada. Görünüşte zararsız bir etkinlik, üniversiteye para bağışlıyor. Bu bir şans."

"Ne zaman konuşacak?" Braddock sordu.

"Sıradaki," dedi Boe, Braddock'a programı göstererek. "Vali konuşmasını t a m a m l ı y o r , bakanı takdim etmeye hazırlanıyor.

Ne tür bir saldırı?"

"Bilmiyoruz. Kuzey Carolina'da silahları ve patlayıcıları vardı," diye fısıldadı Tori.

Braddock önce salonu sonra da sahne alanını taradı ve valiye baktı. "Olamaz."

"Ne?" Boe dedi ki.

"Tori, podyum."

Tori podyuma, kiraz ağacına, tabanın etrafına boyanmış dekoratif Columbia Mavisi şeride baktı. "Sanmıyorsun."

"Bayne'nin garajındaki ahşap, masa testeresinin yanındaki parçalar aynen o ahşap gibiydi. *Aynen*. Taban genişliğindeydiler. Mavi boya, *Columbia Mavisi* boya. CMSU Mavisi."

"Knoxville'deki göçmen mitingini bombalayacaklardı," dedi Tori. "Sırt çantalarında C-4 kullanacaklar ve bunları uzaktan kumandalı fünyelerle patlatacaklardı."

"Bomba imha ekibi mi?" Boe söyledi.

Braddock, "Şu anda zamanımız yok," diye cevap verdi ve Jackson'a döndü. "Orayı temizlememiz gerekiyor."

Jackson bu hamleyi düşündü ve başını sallamaya başladı. "Eğer yanılıyorsak," dedi Boe.

"Aşırı tepki gösterdik," dedi Tori. "Braddock ve ben tüm suçu üstleniyoruz."

"Ama ya değilsek Jeanette!" Braddock dedi ki. "Burada üç binden fazla insan var. Dışarıda daha fazlası. Arkadaşlarımızın çoğu burada. Hangi konuda yanılmak istiyorsun?"

"Ama tahliye etmeye başlarsak bombayı tetiklemezler mi?"

"Biz yapmazsak tetiklerler."

Jackson, "Bu konuda harekete geçmeliyiz," dedi. "Sekreteri ben arıyorum." Telsizden emir verdi: "Ben Jackson. Potansiyel bir bomba tehdidi var. Oditoryumu boşaltın. Tüm alanı boşaltın. Hemen!"

Boe ile birlikte sahneye çıkarak vali ve sekretere yaklaştı. "Sayın Bakan, Vali, millet, olası bir tehditle karşı karşıyayız. Bizimle gelin."

* * *

"Ben Jackson. Potansiyel bir bomba tehdidimiz var. Oditoryumu boşaltın. Tüm alanı boşaltın. Hemen!"

"Bomba!" Nolan ağzından kaçırdı. "Vay anasını."

"Sürmeye devam et," dedi Steak. "Bu adamlar için gözlerini dört aç." "Kilometrelerce uzakta olabilirler ve o şeyi patlatabilirler."

"Hayır," dedi Steak başını sallayarak. "Bu adamlar değil. Bu intikamla ilgili. Bunu kendi gözleriyle görmek isteyeceklerdir. Bunu kaçırmalarına imkan yok. Şimdi olmaz. Bu kadar yakinken olmaz."

* * *

Boe ileri gelenlere ana sahneden çıkarken rehberlik etti. Braddock ve Tori yan duvardan aşağı inip bir kapıdan geçerek oditoryum oturma alanına girdiler. "Haydi," dedi seyircilerin ön sırasındaki herkese el sallayarak. "Tahliye ediyoruz. Şimdi."

İnsanlar şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle Braddock'a baktı. "Şimdi! Hadi! Çıkışlardan çıkın! Çıkışlardan çıkın! Tahliye edin! *Yürüyün!*"

Tori yan koridora doğru koşarak insanların hareket etmesini işaret etti. "Haydi, gidelim. Gidelim! Hadi! Hadi! Hadi! Hadi! Hadi! Hadi! Acil çıkışlardan çıkın. Hadi!" Neyse ki yan duvarlar boyunca çok sayıda çıkış vardı ve katılımcılardan bazıları profesördü ve Tori'yi tanıyor ve biliyordu. Eğer gidin diyorsa, bu ciddi bir şey olmalıydı ve insanları ilerlemeleri için cesaretlendirdiler. "Hadi gidelim! Gidelim!" diye bağırdı bir profesör.

"Haydi! Hadi!" Tori el salladı. "Hadi, hadi, hadi. Acele, acele, acele."

Koridordan yukarı doğru ilerledi, insanlar şimdi çılgınca koşuşturuyordu. Hemen arkasına dönüp baktığında Braddock'un insanları ön tarafa yakın yan kapıya yönlendirdiğini ve katılımcıların salonun her iki tarafından da dışarıya doğru koşuşturduğunu gördü. Onun kapıya doğru ilerlediğini ve kapıyı açık tuttuğunu gördü.

* * *

Meade vericiyi kontrol etti.

:27... :26... :25...

İnsanlar oditoryumdan, ön avludan, yan kapılardan dışarı fırladılar ve her yöne doğru kaçıştılar.

:17...:16...15...

Ayağa kalktı ve salondan hızla uzaklaşan kalabalığın arasına karışarak doğruya doğru yürümeye başladı.

* * *

"Köşeyi dön," diye emretti Steak. "Devam et, binanın hemen arkasında dur. Alışveriş merkezinin aşağısını görebiliyoruz."

"Anlaşıldı," dedi Nolan, arabayı durdurarak.

* * *

Tori tekrar sahneye baktı, Jackson, Boe ve Lamb herkesi uzaklaştırmıştı.

İnsanlar hızla salondan çıkıyordu; orta koridordan arka tarafa doğru koşturuyor ya da yan çıkışlardan kaçıyorlardı. Kapıyı açık tuttu ve ardından dış koridora adım atarak başka bir çıkış kapısına yöneldi ve kapıyı açık tuttu. "Hadi gidelim! Gidelim!" diye bağırdı sol kolunu sallayarak. "Haydi. Hadi!"

Braddock neredeydi?

* * *

Towne yürürken arkasına baktı, insanlar hâlâ oditoryumdan çıkıp alışveriş merkezine doğru koşturuyor, her yöne koşturuyorlardı. Vericiye baktı.

:09... :08... :07...

* * *

Tori kapıyı açık tuttu, insanlar hâlâ koşuşturuyordu. Sahneye en yakın kapıya doğru baktı. Braddock, neredesin?

"Braddock! Braddock!" diye bağırdı.

Ve sonra onu gördü, salondan çıkan son insanları takip ediyordu. Onunla göz göze geldi. "*Çık dışarı! Gidin!*"

* * *

Towne sağ eline baktı.

:04... :03... :02...

Daha hızlı yürüdü.

* * *

BOOOOOOOOOOOM!

* * *

"Aman Tanrım!" Nolan yükselen ateş topuna bakarak haykırdı. "Yüce Tanrım," diye mırıldandı Steak.

"Hepsi dışarı çıktı mı? Çıktılar mı?"

"Will! Tori!" Steak telsizden seslendi. "*Will!*"

Sessizlik oldu, Nolan ve Steak dehşet içinde birbirlerine bakıyorlardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Steak.

İkisi de kıpırdamadan oturuyor, zar zor nefes alabiliyorlardı. "*Will! Will!*" Steak telsize bağırdı.

Hadi, cevap ver. Cevap ver.

THIRTY-TWO

"IT'S TOTAL CHAOS RIGHT NOW."

"Oha!" Jenks böğürdü. "Evet! Evet! Evet! *Evet!*"

"Onları aldık mı?" Nora sordu. "Towne nerede? Kardeşim?" diye telefona seslendi.

Towne tempolu yürüyüşünü sürdürerek, "Kalabalıkla birlikte kaçıyorum," diye cevap verdi. Kampüse girdiği yoldan çıkmayı planlıyordu ama ileriye, sol tarafına baktığında kaldırımdaki binaların arasında polisler vardı ve hâlâ yanlarından geçen insanları kontrol ediyorlardı. Eğer polis bombayı olaydan önce fark ettiyse, muhtemelen onun kim olduğunu da biliyordu.

"Şimdi neredesin?" Nora EarPod'undan seslendi.

"Kampüsün kuzeydoğu köşesine doğru yürüyorum. Her yerde polisler var," diye mırıldanarak düz devam etti, şimdi kalabalıkla birlikte kampüsün doğu ucuna doğru akıyordu. Sorun şu ki, artık insanlar güvende olduklarını hissediyor ve durup bombalanmış oditoryumun enkazına doğru bakıyorlardı. Etrafındaki kalabalık azalıyordu. Daha açıktaydı.

* * *

"Will! Anlaşıldı!" Nolan telsizinden seslendi. "Will! Hadi, Will!"

"Nolan?" Steak yaşadığı şoku atlattıktan sonra sağ eliyle bir işaret yaptı.

"Öyle mi?"

"Bir şeye bak. Şu siyah ceketli ve çorap şapkalı adam," dedi Steak. "Onu gördün mü?"

"Evet, artık biliyorum," dedi Nolan. "Peki ya o?"

"Onun bir görünüşü var." Townsend Meade'in fotoğrafını kaldırdı. "Sakalı daha kısa, ama uzun boylu, sakalı var, daha yaşlı ve..."

"Ve ne?"

"Nolan, o sakın. Patlamadan hemen sonra gözüme çarptı ve o... sakindi. Yürüyordu, koşmuyordu, çılgınca değildi, sadece... yürüyordu."

"Bizden uzaklaşıyor," dedi Nolan, Explorer'ı geri vitese takıp geriye doğru zum yaparak.

* * *

Kampüsün kuzeydoğu köşesine kadar kaldırımında hafif bir eğim vardı. Towne kaldırımını tek başına tırmandı, yalnızdı ve polis yoktu. Kaldırım bir kavşağa çıkıyordu. Uzaktaki tepeye baktı ve park yerindeki kayalığın üzerindeki beyaz Tahoe'yu görebiliyordu. İki dakika sonra onlarla birlikte olacaktı.

Bir lastik gıcirtısı duyuldu.

Siyah bir Explorer, ızgara ışıkları yanıp sönererek kavşağın ortasına doğru geri geri geldi.

* * *

"Bu o," dedi Steak, Nolan kavşağın ortasına doğru geri geri gelip durmak için kayarken.

İkisi de adamla göz göze geldi. "Bu Meade!" Nolan haykırdı.

"Meade'i görüyoruz!" Steak haykırdı. "Kampüsün kuzeybatı köşesi."

* * *

Towne iki memura baktı. Biri telsizini kaldırdı.

* * *

"Kahretsin," diye geveledi Nora. "Towne, çık oradan!"
Towne sağa doğru döndü ve koşmaya başladı.

* * *

"Nolan!" Biftek haykırdı.
Nolan cipi vitesine taktı ve önünü kesmeye çalıştı ama çok geçti.
"Bir kaçağımız var! Onu takip edin!" "Takip ediyorum. Takip ediyorum."
"Will! Will! Will! Orada mısın lanet olası?" Steak telsizden seslendi.

* * *

Şok dalgası Tori'nin ayaklarını yerden keserek onu büyük bir kar yığınının doğru itti, cam ve molozlar etrafına saçıldı.

"Oof," diye inledi sırt üstü yuvarlanırken, sersemlemişti, gözleri duman ve alevlerden bulanıklaşmıştı, vücudu patlamadan ve ardından kar setine çarpmasından dolayı sarsılmış ve yanmıştı. Gözlerini kısarak baktı, kulakları çınılıyordu. Oditoryumun ortasında büyük bir delik açılmış, camlar kırılmış, tuğlalar ve yapı çökmüştü. Duman ve alevler ve şimdi de bunun sıcaklığını hissediyordu.

Biri onu sarstı. "İyi misin! Hey, iyi misin!" Odaklanmaya çalıştı.

"*Tori!*"

Braddock'tu, yüzü dumandan ve kesiklerden kirlenmişti, yüzünün kenarından kan akıyordu. "Tori, iyi misin!"

"Evet," diye inledi. "Ben... iyiyim." Kendini silkeleyerek dikkatini topladı ve tüm uzuvlarını kontrol etti. "Kanaman var."

Başını ve kafa derisini incelerken, "Ben iyiyim," dedi. "Senin de kanaman var ama kötü değil."

Braddock, bacakları biraz titreyen Tori'nin ayağa kalkmasına yardım etti. "Ayağa kalkabilirim," dedi ve bir nefes verdikten sonra etrafına bakındı. İnsanlar yerde yatıyor, inliyorlardı. "Bütün bu insanlar."

Sirenler havayı doldurdu.

"Will! Will!" Steak telsizden seslendi. "Kahretsin, Will! Cevap ver!"

Braddock, "Steak, buradayım, buradayım," dedi.

"Ya Tori?"

"O da öyle. Biz... biz iyiyiz." "O zaman doğuya doğru koşmaya başlayın." "Ne? Neden?"

"Çünkü Nolan ve ben Townsend Meade'in izini bulduk," diye bağırdı Steak, Nolan sola dönmeden önce hızla ilerlerken, ışıkları ve sirenleri yanıyordu. "Kaçıyor, kampüsün doğusunda, Doğu Üniversitesi mahallesinde, iki evin arasından kaçtı."

"Peşinden gidin!" Braddock cevap verdi. Geri dönüp Tahoe'yu almak için zaman yoktu. Moloz yığınlarının diğer tarafındaydı. "Siktir et." Doğuya, kampüs alışveriş merkezinin orta kaldırımına doğru koşmaya başladı.

Tori tereddüt etti ve sonra onun peşinden gitti, ilk başta yavaşça, patlamanın şaşkınlığını atlatmaya çalışıyordu, başı hala çarpıyordu.

Braddock uzun adımlarıyla hızla ilerliyordu. Arkasına baktı ve onun geldiğini gördü.

"Beklemeyin! Git!" dedi, hızını artırarak, kafası berraklaşarak.

"Ben Braddock," diye telsizden bağırdı. "Hâlâ hareket halinde olan birimler Doğu Üniversitesi Mahallesi'ne hareket etsin. Şüpheli Townsend Meade yaya olarak kaçıyor. Muhtemelen silahlı. Dikkatli yaklaşın."

* * *

Towne evin ön tarafına ulaştı ve sokağın arkasına baktı. Temizdi. Sokağın batı tarafında park etmiş iki arabanın arasından koşarak geçti ve sonra bir araba yoluna çıktı. Bir motor sesine doğru baktı ve yanıp sönen bir ışığın titreşimini yakaladı.

* * *

"Nereye gitti? Nereye gitti? Daha fazla insana ihtiyacımız var," diye endişeyle haykırdı Nolan.

"Şu anda tam bir kaos var," dedi Steak, neler olup bittiğini görmek için içeri girdiğinde umduğundan fazlasını bulmuştu. Mahallenin tamamı sol taraflarındaydı. "Geri dönün."

Nolan uzun bir bulvardan sola dönerek ilerledi. "İşte! İleride. Bir sonraki blokta. Caddenin karşısına geçiyor." Nolan hızlandı.

Steak telsizle, "Meade'i görüyoruz," dedi. "Doğu Üniversitesi Park Yolu, Brainerd Caddesi'nin kuzeyi!"

Nolan hızla ilerledi.

"Şu ev, şuradaki! Tam arkasından gitti... Kahretsin, işte orada. Yere yatın! Yere yat!"

Nolan frene bastı. *Çat! Çat!*

Çat! Çat! Çat! Çat! Çat!

Mermiler kamyonu vurdu.

Çatlak! Çatlak!

Tahoe'nun sağ ön tarafı aniden düştü. Lastikler.

"Vuruldu mu?" Nolan gösterge panelinin üzerinden gizlice bakarak sordu. "Ahrgh," diye inledi Steak. "Hayır, ama omzumu iyi sarstım. Yapabilir miyim

Onu gördün mü?"

"Hayır," diye cevap verdi, silahını çıkarmıştı.

* * *

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat! Çat! Çat!

"Ateş açıldı, doğuya doğru! Doğuya doğru!" Braddock sokağı geçip iki evin arasına koşarken telsizden seslendi ve Tori'yi kontrol etmek için arkasına baktı.

Tori, Braddock'un iki evin arasından mahallenin ortasına doğru koştuğunu görece kadar sokağa ulaştığında gitmesi için el salladı. Sokağı geçerken sağına baktı ve Manchester Bay devriye arabası ile şerif yardımcısı Explorer'ın güneyden yaklaştığını gördü, ancak hâlâ birkaç blok ötedeydiler. Mahalle hakkında bildiği tek şey, mahalleye tek girişin batıdan ve güneyden olduğuydu. Geldiğinde tüm destek bu yönlerden gelecekti. Braddock'la aynı iki evin arasından koştu ve bir an için yavaşlayarak silahını çekti.

Eğer desteğin hepsi güneyden geliyorsa. Bu Meade'i doğuya ya da kuzeye iterdi. Doğu ya da kuzey neydi?

Bir an için düşündü.

Okul. Bir ilkokul. Quinn'i orada beyzbol oynarken izlemişti.

Sola saptı ve silahını çekerek kuzeye doğru koşmaya başladı.

"Ne haltlar dönüyor!" diye bağırdı bir kadın e v i n i n önünden.

"Şerif departmanı, hanımefendi. İçeri girin ve kapıyı kilitleyin!" Tori sağa dönmeden önce kavşaktan hızla geçerken bağırdı ve kar yığınlarını siper olarak kullanarak uzak kaldırım boyunca doğuya doğru koştu.

* * *

Braddock iki evin arasındaki boşluktan koşarak geçti ve sola döndü, Tahoe'nun sokakta yan yattığını gördü, Nolan dışarıdaydı. Ona doğru koştu.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Nolan. "Steak vurulmamış ama canı yanıyor." Braddock, "Onunla kal," diye emretti. "Meade ne tarafa gitti?"

Nolan, "Sanırım doğuya gitti," dedi. "Bize çarptı ve sonra görüş alanımızı kaybettik ama evlerin arasından, sokağın sağ tarafından gitti."

"Burası Braddock. Şüpheli University Park'ın kuzeydoğusuna doğru kaçıyor. Silahlı ve memurlara ateş etti." Kaldırımında koşmaya başladı. "Kuzeydoğudan gelecek birimlere ihtiyacımız var."

"Will!" Biftek homurdandı.

"Will!" "Will!" Nolan bağırdı.

"Ne?"

Steak yüzünü buruşturarak, "Sitenin kuzeydoğu ucunda bir ilkokul var," diye mırıldandı.

"Doğu Üniversitesi İlköğretim Okulu," diye bağırdı Nolan.

Braddock'un gözleri irileşti ve telsizi kaldırdı, döndü ve koşmaya başladı. "Ben Braddock. Doğudan gelecek desteğe ihtiyacımız var. Doğu Üniversitesi İlköğretim Okulu'yla temasa geçin. Okulu kilitleyin!"

* * *

"Onu görebiliyor musun?" Nora Jenks'e sordu.

"Hayır, hayır, onu gözden kaybettim," diye cevap verdi. "Tepeden aşağı indiğimiz için çok alçaktayız. Ağaçlar ve evler görüşü engelliyor. Buradan dolanmaya devam et, şu ilkokulun arkasındaki markete git. Şu patika oraya çıkıyor."

"Towne? Neredesin?" Nora aradı.

* * *

Towne, "Üniversitenin doğusundaki mahalledeyim," dedi, evlerin arasında koşarak gözden uzak kalmaya çalışıyordu. "Evlerin arasında koşuyorum."

"Seni bir saniye önce gördüm ve sonra gözden kaybettim. Kuzeydoğuya doğru gitmeye devam et, polislerden uzakta," dedi Jenks, gösterge panelinin ekranındaki haritaya bakarak. "Bir ağaç çizgisi var, kuzeydoğuyu görebiliyor olmalısın. Son sokağın ve bir sıra evin arkasında. Ağaç çizgisinin diğer tarafında, ilkokulun yakınında bir benzin istasyonu var. Oraya git."

Towne hedefinin uzakta olduğunu gördü. Arkasından siren sesleri duyuluyordu. Geliyorlardı ama henüz burada değillerdi. Hepsi üniversiteye bağlanmıştı, insanlar ve trafik her şeyi birbirine katıyordu. Hâlâ bir şans vardı. "Ağaç çizgisini görüyorum."

"İlkokulun yanında patika yol var, oraya gidin. Biz yolun sonunda bekliyor olacağız."

Sokağın karşısında, evlerinin önünde duran bir adam ve kadın gördü. Onu ve elindeki silahı görmüşler. Döndüler ve kendi evlerine doğru koşmaya başladılar.

Towne araba yolundan yukarı, arka kapıdan geçip arka bahçeye doğru koşarken gözlerini uzaktaki ağaçlardan ayırmıyordu. *Bu şekilde ilerlemeye devam etti.* En hızlı yol sokaklarda koşmaktı ama açık alana çıkma riskini göze alamazdı. Henüz göze alamazdı. Arkasında duyduğu siren sesleri ve bağırışlar yüzünden.

* * *

Braddock sokağın sonuna kadar geldi ve sitenin uzak köşesindeki uzun ağaçların oluşturduğu sırayı gördü. İlkokul arka taraftaydı. Sağa doğru eğildi ve sol elinde telsizi, sağ elinde silahıyla sokağın ortasından aşağı doğru koşarak evlerin arka bahçelerine baktı.

Neydi o? Siyah bir bulanıklık gördü.

Bir sonraki köşeye doğru hızla ilerledi ve sola baktı. İşte oradaydı, caddenin ortasında, kuzeydoğu yönünde koşuyordu.

"Burası Braddock. Meade okuldan iki blok ötede, evlerin arasından kuzeydoğuya doğru ilerliyor."

Takip ederse ona asla yetişemezdi. Bunun yerine bir blok daha dümdüz koştu. Köşede caddeyi hızla geçti, sonra sola döndü ve diğer taraftaki kaldırımdan kuzeye doğru koştu. İleride bir yerden çıkması gerekiyordu.

Nerede o?

* * *

Towne araba yolundan yukarı koştu ve evin arkasında sola saptı, ev yapımı bir arka bahçe hokey pistinin etrafından dolaştı ve sonra başka bir arka bahçeye çıkmadan önce kısa ladin ağaçlarından oluşan küçük bir gruptan geçti. Evin sağ tarafından dolanıp araba yoluna doğru koştu.

Ve tam orada duran üç kadının içine.

* * *

Tori mahallenin kuzeyindeki son sokağa ulaştı. Köşeye ulaştı ve koşarak caddeyi geçip kaldırıma çıktı. İlkokul üç blok ilerideydi. Posta kutusu sıralarını ve dağınık park etmiş arabaları siper olarak kullanarak ilerledi, silahı sağ elinde aşağı sarkıyordu. Koşarken teçhizatının olmadığını fark etti. Yelek yoktu.

Dikkatli ol.

İleriye, sağ tarafına bakarken çığlıklar duydu.

"Hayır! Hayır! Uzak dur! Uzaklaş!"

* * *

İlkokul bir blok ilerideydi. Braddock revağın altındaki ana girişi görebiliyordu. Üç kişi ana kapıda durmuş, dalgın dalgın dışarıya bakıyordu.

Çığlıklar.

"Hayır! Hayır! Uzak dur! Uzaklaş!"

Sanki bir blok solundaymış gibi geldi.

* * *

Towne koşuşturan kadınların yanından geçip sola baktı ve evlerin ve ağaçların arasından geçen patika yolu gördü. Beyaz Tahoe, marketin otoparkına girmek üzereydi.

"Seni görüyorum!" diye bağırdı.

Jenks, "Sizi görüyoruz," diye cevap verdi. "Kaçın!"

Towne tam bir depar a t a r a k sokağın ortasından patıkaya doğru koşmaya başladı.

* * *

Çıglıklar sağ tarafındaydı. Tori dikkatli bir şekilde çömeldi ve iki eli de silahının üzerinde koşmaya başladı. Sağda, yarım blok ileride, iki evin arasında siyah bir parıltı gördü: kendisine doğru koşan bir adam.

Meade.

Az ileride park etmiş bir araba vardı. Kar setinden atladı ve ön çamurluğa çömeldi, motor bloğunu siper olarak kullandı, Meade yarım blok ilerideki caddeye koşarken ayakları hazırды.

"Meade!"

Sağ kolunu kaldırdı. Ateş etti.

Pop! Pop! Pop!

Arabanın ön tarafına doğru eğildi.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Kurşunlar arabaya çarptı.

Yukarı baktı. Meade adımlarını hiç kesmeden patikadan aşağıya doğru ilerliyordu. Ateş etmeye hazırlandı, sonra durdu.

Okul onun arka planındaydı. "Kahretsın!"

* * *

Braddock "*Meade!*" sesini duydu.

Bu Tori'ydi, solunda, kuzeyde.

Pop! Pop! Pop!

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Köşeye ulaştı ve Meade'in iki evin arasından koşu yolunda koştuğunu gördü. Tori yarım blok ötedeki bir arabanın arkasından koşarak çıktı.

"Tori!"

"Git!" İlkokulun uzak tarafında k o ş m a s ı için ona el salladı.

* * *

Towne kollarını sallayarak ağaçların arasındaki dar açıklıktan koşmaya başladı. Siren sesleri havayı dolduruyordu, artık o kadar uzak değildi, yaklaşıyordu.

"Haydi!" Jenks camını indirerek bağırdı. "Haydi! H a d i !"

* * *

Sirenlerin sesi Tori'ye yardımın yaklaştığını haber verdi.

Evin ön kaldırımını patikadan hemen önce hızla çıktı ve sonra sağa sapıp ön köşeden döndü, Meade'in patika boyunca koştuğunu görmek için etrafına baktı. Sonra beyaz cipi, egzozundan çıkan sesi gördü. Bekliyordu. Meade için.

Avlunun yan tepesinden aşağıya inerek patikaya ulaştı ve koşmaya başladı. Meade neredeyse cipe varmak üzereydi.

Geçmişini tekrar taradı ve sonra ayaklarını yere bastı. Şimdi ya da asla.

* * *

Braddock dörtlüde ilkokulun doğu tarafına doğru koştu ve Tori'nin ona neden bunu söylediğini anladı. Küçük arka oyun alanından, küçük bir alışveriş merkezinin arkasına uzanan ağaçlık alanın sonunu görebiliyordu. Meade'in beyaz bir cipe yaklaştığını gördü, sonra daha geride Tori'nin ayaklarını ateşe verdiğini gördü.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Oyun alanından koşarak geçti, küçük bir setten aşağı atladı ve otoparka girdi.

* * *

Jenks arka yolcu kapısını açtı. Towne arka koltuğa atladı.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

"Ahrğ!" Towne yüksek sesle inledi, bacakları kapıdan dışarı sarkıyordu. Sol kalçasının arkasından vurulmuştu.

"Buraya gel!" Jenks bağırdı ve sağ kolunu kullanarak Towne'un kot pantolonunun arkasından tutup onu içeri sürükledi. Yukarı baktı ve kadının, Hunter'ın geldiğini gördü. Max'e döndü. "Git! Git!"

Max dosdoğru önüne bakıyordu.

Donmuş. Jenks döndü.

Braddock tam oradaydı, yüz adım ileride, silahını kaldırmıştı. Sola baktı. Minnesota Eyalet Devriyesi'ne ait bir araç kayarak durdu, polis memuru hızla araçtan indi. Daha fazla siren sesi aniden havayı doldurdu. İleriye baktı ve yanıp sönen ışıkların yola çıktığını gördü.

"Ne yapacağız?" Max çığlık attı. "Ne yapacağız!"

"Gitmeliyiz! Gitmeliyiz!" Towne haykırdı. "Şimdi! Devam et!" "Kaç o orospu çocuğunu!" Jenks bağırdı. "*Kaçırın onu hemen! Koş!*" Gaza bastı.

* * *

Braddock tekerlekler döndüğünde ilk çakıl sesini duydu. Tetiğe bastı ve sürücüyü ateş etti.

Boom! Boom! Bum!

SUV ona doğru geliyordu.

Boom! Boom! Bum!

Cip yanından hızla geçerken Braddock sola doğru atladı.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Pop! Pop! Pop! Pop! Bap!

Bap! Bap! Bap! Bap!

Tori ve polisin ikisi de ateş ediyordu.

Sırt üstü yuvarlandı. SUV sola doğru sertçe sarsıldı, beton bir park taşına çarptı ve havaya doğru takla attı, sonra ters döndü ve sonra tekrar takla attı.

Üçüncü atışta alevler içinde kaldı.

SUV park yerinde baş aşağı durmuş ve alevler içinde kalmıştır.

"İyi misin?" Tori ona doğru koşarak seslendi, silahı havadaydı ve gözleri yanan cipe sabitlenmişti.

Ona yardım etti ve yavaşça parçalanmış, alevler içindeki SUV'a yaklaştılar. Önce eyalet polisi yaklaştı ve yüzünü alevlerden korudu. Başka bir polis memuru otoparka girdi ve yangın söndürücüsüyle hemen dışarı çıktı.

"Zahmet etmeyin," dedi Braddock, cip tamamen alev almıştı. Silah sesleri yüzünden zaten ölmemişlerse, alevler yüzünden ölmüşlerdi. "Hak ettiklerini buldular."

Beş dakika sonra bir itfaiye aracı geldi ve SUV'deki yangını hızla söndürdü. İçeride üç ceset vardı. Birinin Meade olduğunu biliyorlardı. Duman dağıldığında ve adli tabip tarafından kimlik tespiti yapıldığında diğer ikisinin Nora Bartness ve Wayne Jenkins olacağından emindiler.

SUV olay yerini emniyete aldıktan sonra Braddock ve Tori Steak'i kontrol etmek için geri döndüler. Bir eyalet polisi gelmiş ve Steak'i hastaneye götüreceğini söylemişti. Tori, Steak'in eyalet polisinin aracının arkasına bindirilmesine yardım etti. Eğildi ve emniyet kemerini takmasına yardım etti. Tori, Steak'in hangisinden daha çok korktuğundan emin değildi; omzuna daha fazla zarar vermekten mi yoksa Grace'in onu azarlamasından mı?

"Ona doğruyu söyle. Kendini olduğun gibi kahraman olarak göster. Meade'in patlamadan kaçtığını tespit eden sendin," dedi Tori. "Onu, Bartness'ı ve Jenkins'i sen fark ettiğin için yakaladık. Bu bir şeyi açıklıyor olmalı."

"Belki de ona söylemelisin."

"Sen istersen yaparım dostum," dedi Tori. "Sadece söyle yeter. Senin için Grace'i arayacağım."

"Hayır," diye yanıtladı Steak, acılı ama alaycı bir gülümsemeyle arkasına yaslanarak. "Ben dayağımı yerim. En başından beri burada olmamalıydım."

"Tori onu şefkatle sağ omzundan kavradı ve ikisi de rahatlamış bir ifadeyi paylaştılar.

Kapıyı kapatıp tavana vurmadan önce bakıp güldü. Asker geri çekildi.

Reese ve Eggs onları oditoryuma geri götürdü. İtfaiye yanan ateşi söndürmeye devam ediyordu, ancak duman artık büyük ölçüde temizlenmişti. Artık Riley Oditoryumu'nun içi boşalmış bir moloz yığını olduğunu ve sadece dış duvarların bazı bölümlerinin ayakta kaldığını daha net görebiliyorlardı. Kırılmış camlar, parçalanmış çelik ve tuğla, çimento ve taş parçaları kampüsün ortasında devasa bir enkaz alanı oluşturmuştu. Meade dünyada bir delik açmaya yetecek kadar patlayıcı kullanmıştı.

Acil durum personeli patlamanın kurbanlarına müdahale etmeye devam etti. Geride kalanların kesik, morluk ve daha hafif yaralanmalardan muzdarip olduğu görülürken, ek ambulanslar gelmeye devam etti.

"Durumu gerçekten kritik olanlar çoktan nakledildi," dedi Boe, yaralılara yardım etmekten kendi kıyafetleri de kan içindeydi. "En azından şu ana kadar ölen olmadığını biliyorum," diye ekledi, "bu da bir mucize sayılır." Braddock'u şaşkına çevirerek önce onu sonra da Tori'yi kucakladı. "O binayı temizlemek..." Boe başını sallayarak kendini toparlamak zorunda kaldı. "Sadece minnettarım."

"Anlaştık," dedi Jackson, yürüyerek onlarla el sıkıştı. Vali ve Ticaret Bakanı ile birlikte dönmüştü; her ikisi de durumu değerlendirmek istiyordu. "Sekreter şu anda Başkan'la telefonda görüşüyor," dedi Jackson. "İkinize de çok iyi iş çıkardığınızı söylemek zorundayım."

"Sadece biz değildik. Tüm takımımızdı," dedi Braddock.

Tori, "Teddy Marist'e de teşekkür etmeliyiz," dedi ve konferans salonunda Nora Bartness'in sesini duyduğunda onları nasıl yönlendirdiğini anlattı. "Teddy bunu duymadıysa, şey..." Sesi kesildi. "Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Meade ve arkadaşlarını yakaladınız mı?" Boe söyledi.

"Mangal yapıyorlar," dedi Tori. "Ekstra çıtır olacaklar diyelim."

"Güzel. Başka kimse var mı?"

"Şu an itibariyle," diye söze başladı Braddock, "sanmıyorum. Dört adam olduğunu sanıyorduk, Meade, Jenkins ve Mercer var, artı Jared

Bayne. Max'i biliyorduk ve Şimdi Nora Bartness olarak tanımlandı. Bu beş eder. Hepsini yakaladık."

THIRTY-THREE

“A DRIVEN PERSON WHO NEEDS A PURPOSE.”

Bombalamayı takip eden günlerde, oditoryumun içinden alınan güvenlik kamerası görüntüleri bombanın podyumun tabanından çıktığını göstermiştir. Townsend Meade, etkinliğin ilk duyurulduğu gün ile bombalamanın gerçekleştiği gün arasında üniversitenin güvenlik kameralarını tararken, görevli kılığında Riley Oditoryumu'na gece geç saatlerde üç farklı ziyaret gerçekleştirdi. İlk seferinde tek başınaydı. İkincisi bombalamadan beş hafta önce Wayne Jenkins ile birlikte üç gece sonra ve sonuncusu da Bartness ile birlikte etkinlikten iki gece önce, bombayı podyum tabanına yerleştirdiklerinin düşünüldüğü sırada gerçekleşmiştir.

Geriye kovalanacak para kaldı.

Marist aslında zimmetine para geçiriyordu. FBI, Marist'in bankadaki son on altı yıllık çalışmalarını incelemek üzere bir adli muhasebe ekibi görevlendirdi. Üç ay sürdü ama FBI hırsızlığın altı yıldan bir yıl öncesine kadar olan bir dönemde gerçekleştiğini tespit etti.

Wills haklıydı. İlk zimmete para geçirme olayı terk edilmiş hesaplarla ilgiliydi. Adli muhasebecilerden biri Braddock'a şunları söyledi: "Sizi jargonla sıkmayacağım ama yaptığı şey çok iyi gizlenmiş ve üstü örtülmüştü, böylece yüzeyde ya da yüzeyin bir iki katman altında bile eksik bir şey göremezdiniz. Kazmak ve birçok katmanı soymak zorundaydınız ama bir kez yaptığımızda, paranın

hiçbir yere bağlayamayacağınız bir kayıp. Sadece terk edilmiş hesaplar da değildi. Bu onun ilk planıydı ve babası için aldığı kredinin reddedildiği zamana dayanıyor. Terk edilmiş hesaplara birkaç hafta sonra başladı."

Terk edilmiş hesapların ötesinde, Marist sahte müşteri banka hesapları oluşturmaya devam etmiş ve bunları çeşitli şekillerde para transferi yapmak için kullanmıştır. İşlemlerin hepsi herhangi bir banka çalışanının çıplak gözüne, bankanın denetçilerine ve hatta ilk ve ikinci bakışta adli muhasebecilere normal görünüyordu. Hesapları bulmak ve Marist'in izlerini gizlemek için yaptığı her şeyi anlamak zaman aldı. Aynı adli muhasebeci Braddock'a şunları söyledi: "Size söylüyorum; sistemlerdeki ve iç kontrollerdeki tüm açıkları biliyordu ve bunları kapatmadan önce kullandı. Gerçekten zekice. Bir güvenlik açığı tespit ediyor, günlük ya da haftalık küçük miktarlarda fark edilmeyecek şekilde bundan yararlanıyor, bir süre boyunca parayı hesaplara akıtıyor, banka dışına başka bankalara transfer ediyor ve sonra verimlilik ve güvenlik adına prosedürleri gözden geçiriyor, maruz kaldıkları riske dikkat çekiyor ve sonra da aslında yararlandığı deliği kapatıyordu, böylece ne yaptığını asla bilemezsiniz. Ve bu süreçte herkes onun parlak bir çalışan olduğunu düşünüyordu çünkü sorunu keşfetmiş ve görünüşte sorun haline *gelmeden* çözümü sunmuştu. Bu konuda sunumlar yapmak için seyahat ediyordu. Ve kimse, konumu ve sözde uzmanlığı göz önüne alındığında, onu sorgulamadı. Bu müthiş bir kılıftı. Kimse bunu görmedi."

"Biri yaptı," dedi Braddock. "Nora Bartness."

Bartness'in üniversite transkriptleri, matematik ve muhasebe derslerine özel bir yeteneği olan sağlam bir öğrenci olduğunu ortaya koymuştur. Aynı adli muhasebe ekibi Bartness'in bilgisayar faaliyetlerini de inceledi. Nora Bartness on sekiz ay boyunca Elaine Baird'in şifrelerini kullanarak Barry Marist'i gizlice araştırmış ve bankanın sistemlerinin her köşesine erişmişti.

Braddock, bankadaki soruşturma tamamlandıktan sonra bir akşam yemek yerken Tori'ye, "Üniversiteyi bitirmemiş ama çok zekiymiş," dedi. "Ve büyük ihtimalle az çalışıyordu."

Tori, "Bazı nedenlerden dolayı Marist hakkında şüpheler geliştirdi," dedi. "Ama ilk eğilimi bunu Elaine Baird'e bildirmek değildi."

"Ya da belki ilk başladığında öyleydi ama sonra bir şekilde Elaine ve Marist'in birlikte yattığını anladı. Eğer bunu rapor ederse, Elaine Nora'nın bunu nasıl anladığı, nasıl erişebildiği gibi garip sorular sormaya başlayabilir. Tahminimce o da ne yapacağını düşünüp duruyordu."

"Ve sonra fırsat kapıyı çalıyor," dedi Tori. "Kardeşlerine saldırı emrini veren ve onun ölümünden sorumlu tuttuğu Ticaret Bakanı Cooper Farrow kasabaya geliyor. *Onun* kasabasına geliyor. Tam burada olacaktı."

Braddock başını salladı. "Artık telefon kayıtlarından Nora ve kardeşinin düzenli olarak iletişim halinde olduklarını biliyoruz. Nora kardeşine, her zaman istediğimiz şeyi elde edebileceğimizi söylüyor. Farrow burada, üniversitede, biraz güvenli bir etkinlikte olacak, ama hafif olacak, sadece yerel köylüler ve birkaç ABD Polisi. Ticaret Bakanı. Kim böyle birinin peşinden gider ki? Bu arada, kablolu haberlerde Rodney hakkında kötü şeyler söyleyen Lainey Darr'ı hatırlıyor musunuz? Marist sayesinde onu da yakaladık."

"Townsend Meade ve Wayne Jenkins buraya geldiler, üniversiteyi gezdiler, oditoryuma girdiler, podyuma baktılar ve fırsatı gördüler."

"Ama bunu başarırlarsa, sonsuza dek gitmeleri gerekir. Peki Marist'te ne var? Altın paraşüt. Sadece onu almanın bir yolunu bulmalılar ve bunu öyle bir şekilde yapmalı ki herkes Marist'e baksın ve kimse onlara bakmasın. Boşanmasını kullan, Lainey ve Girard'ı öldür, oğlunu al, ona tuzak kur. İyi bir plandı. Eğer Marist o tatil köyünde planlarını bozmazsa?" Sesi kesildi.

Tori başını salladı. "Dostum, şanslıydık."

"Evet, öyleydik," dedi Braddock ve sonra durakladı. "Ama aynı zamanda kendimizi şanslı olacak bir pozisyona da soktuk. Bence işimizi oldukça iyi yaptık."

"Yaptık."

Bundan sonraki soru, tüm paranın nereye gittiği idi.

"Bulduğumuz Wi-Fi bağlantı noktasında ne buldunuz?" Braddock FBI'in adli muhasebecisine sormuştu.

"Bermuda'daki bankalar için IP adresleri. Altı milyon dolar, müşterilerinin gizliliğini başarıları için hayati önemde gören bankalarla savaşmaya değer mi? Bu benim maaş derecemın çok üstünde bir karar."

"Beyaz Saray'ın bu olayla iç terörizm açısından ilgilendiğini duydum. Ve bir kabine görevlisine yapılan bir saldırı. Başkana yakın birine."

FBI muhasebecisi, "Bu bankalar için dengeleri değiştirmek için yeterli olabilir," dedi. "Birkaç milyon dolar için ABD Hükümeti'ne düşman olmaya değer mi?"

Braddock ve Tori bir gece Mannion's on the Lake'te akşam yemeği yerken para konusunu tartıştılar.

Tori, "Tüm bunlarda bana tuhaf gelen şey şu," dedi. "Marist'in bu parayı harcadığına dair hiçbir kanıt yok. Zimmetine para geçirenler her zaman haksız kazançlarını harcarlar. Büyük yaşarlar. Çoğu zaman bu şekilde yakalanırlar, imkanlarının ötesinde yaşarlar. Lüks geziler, spor arabalar, süslü saatler. Ama Marist? Evi güzeldi ama geliri göz önüne alındığında kesinlikle kolayca karşılanabilirdi. Banka bakiyeleri de aynı doğrultuydu. Evdeki dosyalarında sadece bankadaki 401k'sı ve bazı küçük bireysel IRA'lar için yatırımlar vardı. Boşanma anlaşmasının bir parçası olarak bu bakiyelerin hiçbirinden vazgeçmek zorunda kalmadı, bu yüzden tüm bunlar olmadan finansal olarak oldukça rahattı. Parayı aslında babasına vermek için çaldığından şüpheleniyorum ama o öldüğünde neden geri koymadı? Ya da neden risk almaya devam etsin? İhtiyacınız yoksa neden daha fazlasını üstlendiniz?"

Braddock'un bir teorisi vardı. "Zimmete para geçirme olayını bir ya da iki kez araştırdım. Her zaman bir kez küçük bir şey yapmakla başlıyor gibi görünüyor. Belki de o anda paraya ihtiyaçları vardı ve bunu elde etmenin bir yolunu gördüler, bu yüzden aldılar. Sonra da yakalanmıyorlar."

Tori, "Ve eğer bir kez paçayı kurtardıysam," dedi.

"Bunu tekrar yapabilirim. Her şey bankanın krediyi onaylamayı reddetmesinden sonra başladı," diye belirtiyor Braddock. "Çaldığı ilk şey o sahipsiz hesap dolarlarıydı. Orada öylece terk edilmiş bir şekilde duruyorlardı. O parayı çaldı ve babasına vermeyi planladı."

yeniden inşa etmesine izin verdi. Eğer banka ona kredi vermezse, Marist tamam, ben alırım dedi."

Tori bunu görünce, "Ama sonra babası intihar etti," dedi. "Yani şimdi parası var ama geri koymak yerine..."

"Onu sakladı," dedi Braddock. "Ve onu çaldıktan sonra, kimse fark etmedi, biraz para aşırmaq için başka bir yol buldu. Sonra bir tane daha. Her seferinde kendine biraz yardım etmeye devam etti, sonra sorunu örtbas etti ve sonra başka bir tane aramaya başladı. Ta ki zaman içinde bir şekilde harcayacağı gerçek bir para birikmeye başlayana kadar. Bankayı içeriden her seferinde elli dolar soydu ve Nora Bartness dışında kimse bunu fark etmedi."

Ve Nora Bartness dışında kimse bunu fark etmediği için, bombalamadan birkaç ay sonra Lakes Community Bank sessizce Elaine Baird'in yoluna devam edeceğini duyurdu.

Tori, kısmen Teddy'yi kontrol etmek, kısmen de olacaklar konusunda onları uyarmak için Tony ve Fiona Darr ile düzenli olarak iletişim halinde kalmıştı. Bombalamadan üç ay sonra, Braddock'la birlikte bir Cumartesi sabahı arabayla Twin Cities'e gittiler. Ertesi Pazartesi günü FBI soruşturmayla ilgili bir basın toplantısı düzenleyecekti ve Barry Marist ile bankadan zimmetine geçirdiği paradan ve bunun olayla nasıl bir ilgisi olduğundan bahsedeceklerdi. Tori, Teddy'nin bunu önce kendisinden duymasını istiyordu.

"Babam bir hırsızdı," dedi Teddy hüzünle, gözleri nemlenmişti. "Bütün o parayı çaldı. Annem de bu yüzden öldü, değil mi?"

"Baban bunun annenin başına gelmesini istemedi," dedi Tori. "Bunu asla öngöremezdi. Yaptığı şeyi mazur görmüyorum, yaptığı şey yanlış, bir suçtu ama annenin ölümünden o sorumlu değildi. Bu onun hatası değildi. Bunun için onu sorumlu tutmayın."

"Ama o bir hırsızdı."

Tori, "Babanın hem iyi hem de kötü yönleri vardı," dedi. "O bir suç işledi. Eğer hayatta olsaydı, birkaç yıl hapis yatarı. Kötü olan bu. İyi tarafı mı? Senin için savaştı. Kendini feda etti."

O korkunç günde sizi korumak ve kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bence sen de bunu hatırlamalısın."

"Yapacağım," diye yanıtladı Teddy.

O gece Teddy ile konuştuktan sonra, Tori'nin şaraba ihtiyacı vardı. Çok fazla şaraba. O ve Braddock bir film izlediler ve sonra sık sık yaptıkları gibi, ikinci bir şişe açtılar ve herhangi bir sayıda konu hakkında konuştular. Sonunda Braddock sordu: "Tam zamanlı Profesör Hunter mı olacaksın?"

"Bunu yaparsam ne hissedersin?"

"Tek sorum şu olacak, istediğiniz bu mu?"

Şarabından yavaşça bir yudum aldı. "Finansal güvencem var. Ve zaman zaman beni bir soruşturmaya dahil ediyorsun, böylece hala o kaşıntıyı kaşıyabiliyorum. Şerif departmanı için daha düzenli çalışabileceğimi biliyorum ama-"

"Çok sıradan olurdu."

Tori, "Senin sözlerin, benim değil," dedi.

"Sorun değil," dedi gülümseyerek. "Bir gözlem yapabilir miyim?" "Ne zaman benim iznime ihtiyaç duydun ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, şefkatle elini uzatmadan önce. "Buraya döneli neredeyse üç yıl oldu. Bu süre içinde FBI kariyerini bıraktın, iyileştin, geçmişinle barıştın, zihinsel olarak iyi bir yere geldin, aşık oldun, en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Yaptığımı biliyorsun."

"Ama sen hâlâ Tori Hunter'sın. Bir amaca ihtiyacı olan bir insan. Seni her gün ayağa kaldıracak ve harekete geçirecek bir şeye ihtiyacın var. Anlaşıldı mı?"

"Sanırım biliyorum."

"Deneyimlerinizi alıp öğretmen mi oluyorsunuz?" Gülümsedi. "Daha ödüllendirici ne olabilir ki?"

"Hoşuma gidiyor, düşündüğümünden çok daha fazla."

Braddock, "O halde devam edin derim," dedi. "Yine de bir sorum var."

"Hangisi?"

"Profesör Victoria Hunter hala zaman zaman Will Braddock'a yardım etmek isteyecek mi?"

Tori eğildi ve onu usulca öptü. "Zaman zaman öpecek."

THIRTY-FOUR

“HOW ’BOUT THEM APPLES.”

22 Haziran

Braddock ızgaranın yakıcı sıcığında cızırdayan antrikotu dürttü.

"Oldukça iyi görünüyorlar," dedi Steak, Braddock'a sol eliyle bir soğuk bira daha uzatırken, onu tekrar kullanabildiği için memnundu. İşe dönmesine daha birkaç ay vardı ama işlevselliğini geri kazanmaya başlamıştı. Şişeleri tokuşturup göle baktılar, hoş bir Haziran ortası akşamında güneş arkalarından batıyordu.

"Ne gece ama," diye düşündü Steak. Hava yetmiş beş dereceydi, gökyüzünde tek bir bulut yoktu, hafif bir esinti böcekleri uzak tutuyordu.

Braddock, "İşte bu yüzden insanların göl yerleri var," diye onayladı. "Böyle geceler."

"Burası olabildiğince iyi. Mükemmelliği geliştiremezsin."

"Oh, bunu göreceğiz."

"Ne?"

Braddock arkasını dönerken "Hiçbir şey," dedi. Tori, Steak'in karısı Grace, Eggs ve kocası Bruce, Reese ve kız arkadaşı ile Nolan'ın Braddock'un son dakikada davet listesine eklediği Boe ve kocasıyla birlikte konuştukları, rahatladıkları ve güldükleri güvertenin diğer tarafından kahkahalar yükseliyordu. Hepsi Quinn'in Boomer adını verdiği sarı Labrador cinsi köpek yavrusuyla sırayla ilgileniyordu.

"Ne kadar sürecek?" Tori sordu, Boomer onun üzerine tırmanmış, kuyruğunu sallıyordu. "Çok uzun değil."

On dakika sonra ve uzun ızgara çatalıyla birkaç kez daha dürttüğünden sonra, "Bittiler," dedi.

Kalın, mükemmel pişmiş biftekleri devasa servis tabağına aldı ve uzun güverte masasına götürüp ortaya yerleştirdi, aroması ılık gece havasına yayıldı. Tori ve diğerleri salataları, mısır koçanlarını ve patatesleri getirdiler ve herkes güzel bir Minnesota yaz gecesinde barbekünün tadını çıkardı.

Yemek bittikten sonra tatlı servisi yapıldı ve Braddock herkesin taze bir içki içtiğinden emin oldu. Boe şarap kadehini tokuşturdu. "Herkes beni dinleyebilir mi?" Braddock'a doğru baktı. "Bu onuru bana bahşederseniz."

Braddock ayağa kalktı ve zarfları Tori, Steak, Eggleston, Reese ve Nolan'a dağıttı. Bir tanesini kendine ayırdı.

Boe büyük bir sırtıyla, "Zarfların Beyaz Saray'dan geldiğini fark edeceksiniz," dedi.

Braddock ve Tori gülümsediler çünkü içeride ne olduğunu zaten biliyorlardı. Boe onları dün bilgilendirmiş ve Braddock herkesi barbekü ve açıklama için davet etmişti. Braddock ve Tori, Beyaz Saray'dan gelen mektubu okuyan arkadaşlarının gözlerinin şok içinde yavaşça açılmasını gururla izlediler.

"Vay anasını," diye geveledi Reese.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Eggs şaşkınlıkla.

Nolan başını salladı. "İmkânı yok."

"Bu gerçek mi?" Steak başını kaldırıp baktığında karısı Grace'in mektubu okurken çenesinin düştüğünü gördü.

Braddock gülümseyerek, "Olabilirdi gerçek, dostum," dedi.

Boe ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı. "Şubat ayının o gününde görev başında gösterdiğiniz cesareten dolayı, evet, on beş Ağustos'ta Beyaz Saray'da yapılacak bir törenle, Birleşik Devletler Başkanı tarafından hepimize cesaret madalyası verileceğini bildirmekten büyük onur duyuyorum."

Tori gülümsedi. "Elmalara ne dersin?"

Kamu Güvenliği Görevlisi Cesaret Madalyası, bir kamu güvenliği görevlisi tarafından verilen en yüksek ulusal cesaret ödülüdür. Madalya her yıl Birleşik Devletler Başkanı tarafından, insan hayatını kurtarmak veya korumak amacıyla kişisel güvenliğini gözetmeksizin olağanüstü cesaret sergileyen kamu güvenliği görevlilerine verilir.

Braddock, Tori, Steak, Eggs, Reese ve Nolan ülkenin dört bir yanından madalya almaya gelen on altı emniyet görevlisinden oluşan grubun bir parçasıydı. Tori ödülünü alırken gülümsedi, başkanın elini sıktı, bir fotoğraf için poz verdi ve ardından izleyiciler arasında büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte oturan Quinn'e göz kırptı, hepsi de ona ve Braddock'a gülümsüyordu.

Törenden sonra herkes resepsiyon için Doğu Salonu'na geçti. Bir başkan yardımcısı Braddock ve Tori'ye kendisini takip edip edemeyeceklerini sordu. Onları Batı Kanadı'na ve Oval Ofis'e götürdü. Onları içeride birkaç dakika yalnız bıraktı ve Başkan'ı beklemeye başladı.

Tori Braddock'a döndü. "Burada ne işimiz var?"

Braddock şaşkınlıkla başını sallayarak, "Bilmiyorum ama bu inanılmaz bir şey," dedi. "Böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim."

"Yıldızlardan etkilendiğini düşünmemiştim."

"Bu tamamen farklı bir şey. Bu, içine çekilmesi gereken özel bir şey."

"Evet," diye yanıtladı Braddock'a kollarını dolayarak.

Kapı bir gizli servis ajanı tarafından açıldı ve Başkan ile Başkanlık fotoğrafçısı geldi ve üçünün Kararlı masanın önünde dururken bir başka fotoğrafı çekildi.

Fotoğrafçı gittikten sonra Başkan şöyle dedi: "Anladığım kadarıyla, diğerlerinin yanı sıra Bakan Farrow'un hayatının kurtarılmasından özellikle siz ikiniz sorumlusunuz. Coop benim en eski ve en sevdiğim arkadaşlarımdan biridir. Üniversiteye kadar kırk küsur yıllık bir geçmişimiz var. İkinize de çok minnettarım. Teşekkür ederim. Gerçekten, size teşekkür ederim."

Braddock, "Rica ederim Sayın Başkan," dedi.

"Bildiğiniz gibi Ekim ayında Central Minnesota Eyalet Üniversitesi'nde yeni bir oditoryumun temeli atıldığında Minnesota'ya geleceğim. Coop da orada olacak ve tabii ki sizin ve dedektif arkadaşlarınızın cesaretini kutlayacağız. Ama ikiniz için, dostum Coop için, sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" dedi Başkan gülümseyerek. "Biraz nüfuzum var."

Braddock madalyasını tutarak ve Oval Ofis'te etrafına bakarak, "Sayın Başkan," diye cevap verdi. "Sanırım yeterince şey yaptınız efendim."

Tori, "O kadar hızlı değil, Dedektif Braddock," dedi ve Başkan genişçe gülümsedi. "Sayın Başkan, eğer isterseniz sizden bir ricam olacak. Ama bizim için değil, başka biri için."

"Sor bakalım."

"Baş Dedektif Braddock ve ben, Dedektifler Williams, Eggleston, Reese ve Nolan, hepimiz o gün her şeyimizi ortaya koyduk ve bu işten sıyrıldığımız için son derece şanslıydık, ancak Teddy Marist adında on yaşında bir çocuk olmasaydı bu şansı yakalayamazdık bile. Onun akli ve cesareti de en az bizim kadar sorumluluk sahibiydi."

Tori, Teddy'nin başından geçenleri, Max'in varlığından nasıl haberdar olduğunu, kovalamacayı ve ardından Nora Bartness'in sesini duyduğunu hızlıca anlattı. "Sayın Başkan, trajediden muzdarip insanlarla ilişki kurma konusunda kendi yaşam deneyimlerinizden doğan eşsiz bir kapasiteniz var. Teddy anne ve babasını kaybederek zor bir dönem geçirdi. Minnesota'ya geldiğinizde, onunla sadece bir iki dakika geçirebilir, elini sıkabilir, birkaç nazik teşvik edici söz söyleyebilir, böyle bir fotoğraf çektirebilerseniz, bunun onun için ne anlama gelebileceğini ancak hayal edebilirim."

Başkan gülümsedi. "Tori, Will, sanırım bir ya da iki dakikadan daha fazla zaman ayırabiliriz. Teddy'nin Airbus'la uçmak isteyeceğini düşünüyor musun?"

Force One?"

Tori ve Braddock kasabayı kurtarmak için yarışırken kalbiniz ağzınızda mıydı? Max'in gerçek kimliği sizi de şaşırttı mı? Eğer isterseniz

Ajan Tori Hunter ve Dedektif Braddock için sırada ne olduğunu öğrenin, bir sonraki sürümden ilk siz haberdar olmak için [buradan](#) kaydolun.

[Buradan kaydolun!](#)

HEAR MORE FROM ROGER

Roger'ın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan kaydolun!

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

BOOKS BY ROGER STELLJES

AJAN TORI HUNTER

[Susturulmuş Soğu](#)

[hta Alınan Kızlar](#)

[Kış Kızları Saklı](#)

[Kız Kayıp Kayıp](#)

[Ruhları Melek Kar](#)

[Mezarları](#)

Sesli olarak mevcuttur

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş Kızlar ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Kış Kızları ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Saklı Kız*

([İngiltere](#) ve [ABD'ABD'de de m](#)de mevcuttur) *Kayıp*

Melek ([İngiltere iltere iltere](#) ve mevcuttur) *Kar*

Mezarları (İngve [ABD'ABD'de me](#) mevcuttur) *Kayıp*

Ruhları (İngve vcuttur)

A LETTER FROM ROGER

Her zaman olduğu gibi, zor kazandığınız paranızın ve boş zamanınızın bir kısmını *Soğukta Kalanlar*'ı okumaya ayırdığınız için gerçekten minnettarım. Umarım beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz, sizi en son çıkan kitaplarımdan haberdar etmek isterim, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Çalışırken her zaman aklımda olan siz okuyucularımsınız. Benim için bu seriyi yazmanın eğlencesi, Tori, Braddock, Manchester Körfezi ve içindeki tüm karakterlerden oluşan bu dünyayı yaratabiliyor olmam. Her kitapta, karakterlerim hakkında düşünme fırsatı buluyorum ve hangi küçük karakter tuhaflığını ekleyebilirim ve hangi küçük arka plan parçası onların efsanesini oluşturabilir. Ve Minnesota göller ülkesinin Manchester Körfezi ortamı, daha önce hiç anlatmadığım yeni ve ilginç bir hikaye anlatmak için ideal bir görsel tuval sağlıyor. Okurlar olarak, lütfen her gün yarattığım bu dünyayı ve Tori, Braddock, Steak ve çetenin geri kalanı için sırada ne olduğunu düşünerek uyandığımı bilin. Umarım siz de onların maceralarını okumaktan en az benim onları yaratma sürecim kadar keyif alırsınız.

Bir yazar olmanın en güzel yanlarından biri, hem tüm kitaplarımı okumuş olan hem de sahneye yeni çıkan okuyuculardan gelen tepkileri görmektir. Her yazdığımda amacım, bir kitapta her zaman aradığım şeyi siz okuyuculara vermektir. Sizi içine çeken, geren, düşündüren, zaman zaman kalp atışlarınızı hızlandıran ve *her zaman, her zaman*, bir sayfa daha, bir bölüm daha okumak istemenize neden olan, çünkü elinizden bırakamadığınız heyecan verici bir hikaye. Bu benim iyi bir kitap için turnusol testimdir. Bu benim bir yazar olarak inancımdır. Her seferinde siz okuyuculara bunu sunmaya çalışıyorum.

Hikayeyi beğendiyseniz, kısa bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum. Sizin gibi okuyuculardan geri bildirim almak öykülerimi geliştirip yazarken benim için önemli olduğu kadar, başkalarını kitaplarımdan birini ilk kez almaya ikna etmek için de hayati önem taşıyor.

Eğer *Soğukta Ele Geçirilen*'i beğendiyseniz ve Tori, Braddock ve arkadaşlarıyla ilk kez karşılaşıyorsanız, onları *Susturulmuş Kızlar*, *Kış Kızları*, *Saklı Kız*, *Kayıp Melek*, *Kar Mezarları* ve *Kayıp Ruhları*'nda ve gelecek diğer öykülerde de bulabilirsiniz.

Teşekkürle

r, Roger

www.RogerStelljes.com

SILENCED GIRLS

AGENT TORI HUNTER BOOK 1

Genç güzel kadın kıpırdamadan kıvrılmışve arabanın bagajına ,
uzun siyah saçları yüzünü gizliyor. Onun
Pamuklu bluzu biraz yukarı kalkmış iki küçük nokta ortaya
çıkışve sırtında birer santim arayla . Tıpkı diğerleri gibi.

Suçluluk duygusu **FBI Ajanı Tori Hunter**'ı evinden uzak tuttu
İkiz kız kardeşi, kızların birlikte olması gereken Dört Temmuz'da
ortadan kaybolduğundan beri, yirmi yıldır **Manchester Bay,
Minnesota'da yaşamaktadır**. Ancak başka bir kayıp kız olan
Genevieve hakkında isimsiz bir gazete kupürü aldığında, Tori
geçmişe geri sürüklenir. Tıpkı Tori'nin kız kardeşi gibi Genevieve de
ortadan kaybolmuştur.

Bağımsızlık Günü havai fişekleri gökyüzünü aydınlatırken, boş
arabası ıssız bir göl kenarı yolunda terk edilmiş bir şekilde iz
bırakmadan.

Minnesota göller bölgesine dönen Tori, Genevieve'in perişan
haldeki ailesini cevaplar için çaresiz bulur. Nasıl olur da onların güzel,
popüler kızı kendi evinin bu kadar yakınında kaçırılabilir mi?
Tutuklama baskısı altındaki polisin Tori'nin teorilerine ayıracak
vakti yoktur. Ayrıca, Genevieve'i kaçıran kişi için zaten bir
şüphelileri vardır: Kaybolduğu gece onunla flört ettiği görülen
yerel bir adam.

Ama sonra şüpheli izole kulübesinde ölü bulunur, günler önce de başka bir kızın cesedi arabasının bagajında bağlı ve boğulmuş olarak bulunur, sırtında iki garip nokta vardır. Cesedin etrafındaki kan lekeleri, **Tori'nin öldürebileceğini düşündüğü tek adama aittir.**
Güven. Sarsılan Tori, gerçeğe ne kadar yaklaşırsa kendi hayatının da o kadar tehlikeye gireceğini bilmektedir. **Ama Genevieve için çok geç olmadan bu katili yakalayabilecek midir?**

Gecenin geç saatlerine kadar sayfaları çevirmenizi sağlayacak, kesinlikle bağımlılık yapan bir gizem gerilim romanı. Kendra Elliot, Robert Dugoni ve Tess Gerritsen hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

THE WINTER GIRLS

AGENT TORI HUNTER BOOK 2

Kulübenin penceresinden dışarı, şiddetli kar fırtınasına bakarken, korku bir yabancıнын elinin hissedince aniden içine bir düşerağzını kapattığını . Kimse onun boğuk sesini duyamaz.

Ateşin yanındaki kanepeden sürüklenirken çığlık atıyorkarların içine doğru .

On yedi yaşındaki Savannah Devenish, ailesinin Minnesota'daki ücra tatil kulübesinde ortadan kaybolduğunda, **FBI Ajanı Tori Hunter** olay yerine ilk giden olmak için tehlikeli buzlu yollarda yarışır. Savannah'nın ailesi güzel, kaygısız kızları için endişelenmekten çılgına dönmüştür. Kendi kayıp kız kardeşinin anılarından etkilenen Tori, bu aileyi yeniden bir araya getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya yemin eder.

Polis, Savannah'nın babası **Jacob**'ın bir ilişkisi olduğunu ortaya çıkardığında, onun da olaya karıştığından şüphelenir, ancak Tori onun umutsuzluğunun gerçek olduğuna ikna olur. Baş dedektifle olan yakın ilişkisi, ekibin onu dinlemeyeceği anlamına geldiğinden, Tori tek başına yola çıkar ve Savannah'nın perişan haldeki en iyi arkadaşlarını sırlarını paylaşmaya ikna eder. Görünüşe göre bu 'iyi kız' gizemli bir adamla buluşmak için partilere gizlice gidiyordu...

Sonra başka bir genç kız sokaktan kaçırlır, karlı ayak izleri ve atılmış bir sıcak çikolata bardağı ondan kalan son izlerdir. Kızlar aynı yaşta, çarpıcı bir şekilde solgun ve sarışın. Sapkın bir koleksiyoncu Onları çalmak mı? **Ve hayatta tutulmaları için ne gibi bir şans var?**

Ölümcül bir kar fırtınası yaklaşırken Tori, donmuş bir gölün kıyısındaki terk edilmiş bir kulübeye giden yolu takip ederken doğa koşullarıyla ve kendi ekibiyle savaşıyor. Bodrum katında yatak odaları, giysilerle doludur.

genç kızlar. Tori yirmi yıl önce kaybolan kendi kız kardeşini kurtarmak için çok geç kalmıştı, **ama bu kızları sonsuza dek kaybolmadan önce bulabilecek mi?**

Gözlerinizi sayfalara yapıştıracak ve kalbinizi ağzınıza getirecek son derece bağımlılık yapıcı ve dolambaçlı bir suç gerilimi.

Kendra Elliot, Robert Dugoni ve Tess Gerritsen hayranları bu kitabı ellerinden bırakamayacaklar.

[Buradan alın!](#)

THE HIDDEN GIRL

AGENT TORI HUNTER BOOK 3

Anne babasının normanın , kız dikkatlice sazlıkların arasına kıvrılır. kulübesinin ışıkları içinden görüldüğünde Dizlerini göğsüne doğru çekmiş. Dehşet içinde, tek ses çıkardığı kalbinin çarpması, ama duyuyoryabancınn onu aradığını ... Sessiz kalırsa, güvende olacak mı?

Ajan Tori Hunter, Dan ve Heidi Newman'ın cinayet mahalline acilen çağrıldığında, boğazlarının kesildiğini ve Dan'in bağlandığını görür: karısının hayatını kaybetmesini izlemek zorunda kalmıştır. Tori'nin aklına ilk gelen şey

On yedi yaşındaki kızı **Cara** hiçbir yerde bulunamıyor. Bu popüler genç kız bir sonraki kurban mı olacak?

Kırık bir bilezik olay yerinde bırakılan tek ipucudur, ancak Tori sonunda ormanda saklanan Cara'nın izini bulana kadar ekip daireler çizerek ilerler. Hıçkırı hıçkırı ağlayan harap olmuş kız, tek hatırladığı şeyin Ormanda kovalanırken bir adamın yüzünün parıltısı...

Bu suçun arkasındaki canavarı bulmak için çaresiz kalan Tori, kopan zinciri bir araya getirir: ve bu zincir onu yalnız yaşayan yaşlı bir kadına götürür

Yakınlarda. Kadın polisle konuşmayınca Tori, tüm kuralları çiğnemek anlamına gelse de Cara'yı tanıştırmamanın bu yalnız ruhu tehlikeye atıyor. Ve evine girdiğinde, Cara

sergilenen çerçeveli bir fotoğrafı görünce nefesi kesilir. **Bu onu kovalayan adamdı.**

Ama sonra **başka bir yerel çift**, izole edilmiş evlerinde **öldürüldü**. En kötü kabusunun ortaya çıkışını izlemek zorunda kalan bir koca daha. Daha fazla çift hayatını kaybederken, Tori tek tanıdığı olan Cara'yı bu acımasız katilden koruyabilecek midir? **Ve daha fazla masum aile parçalanmadan önce onun izini sürebilecek mi?**

Kesinlikle bağımlılık yaratan ve akıllara durgunluk veren bu polisiye gerilim romanı, şok edici nihai sonuca kadar her bir düğümüyle sizi sayfalara yapıştıracak. Kendra Elliot, Robert Dugoni ve Lisa Jackson hayranları bu romanı ellerinden bırakamayacaklar.

Bu aşağı.

[Buradan alın!](#)

MISSING ANGEL

AGENT TORI HUNTER BOOK 4

Isabella parlak kırmızı bisikletiyle giden bildik yolda pedal çevirmekte ve , ışığa vuran bileziğine hayranlıkla bakmaktadır. Ama yarım saat sonra, hiçbir yerde görünmüyor. Çılgına tek şey dönen ailesinin bulduğu atılmış melek şeklinde bir tılsımdır kaldırıma ...

On iki yaşındaki **Isabella Farner** ortadan kaybolduğunda, Ajan Tori Hunter olay yerine koşar. Aralarında ortağının Isabella'yla birlikte bisikletle eve dönen oğlunun da bulunduğu görgü tanıkları, bir adamın Isabella'yı mavi minibüsünün arkasına attığını ve hızla uzaklaştığını görmüştür. Sırada kendi çocuğu gibi sevdiği bir çocuğun olabileceğinden korkan Tori, kayıp kızın peşinde her saniyenin önemli olduğunu bilmektedir.

Isabella'nın perişan haldeki ailesi, kimsenin mükemmel ailelerine zarar vermek istemeyeceği konusunda ısrar eder. Ancak çok geçmeden Isabella'nın elinde bugünün gazetesinin bir nüshasını tutarken çekilmiş, dehşet içinde görünen bir fotoğrafı ortaya çıkar. Farner'lar kendi kayıp kızları hakkındaki bilgileri neden gizlesinler ki? **Ve saklayacak başka neleri vardır?**

Sonra, Tori minibüsün en son görüldüğü yolu araştırırken küçük bir ipucu bulur: melek şeklinde bir tılsım. **Isabella buradaydı.** Ama hayatta tutulma ihtimali nedir?

Isabella'nın ailesine güvenemeyen Tori, gerçeğe yaklaştıkça polisin tanıdığı birinin bu işin içinde olduğunu **ve kendisinin de büyük bir tehlike altında** olduğunu fark eder. **Ancak Tori en büyük fedakârlığı yapsa bile, bu masum kızı sonsuza dek kaybolmadan önce bulmaya yetecek midir?**

Sizi sabahın ilk ışıklarına kadar ayakta tutacak, kesinlikle akıllara durgunluk veren bir suç gerilimi! Karin Slaughter, Robert Dugoni ve Melinda Leigh hayranları sayfaları çevirmeden duramayacaklar.

[Buradan alın!](#)

THE SNOW GRAVES

AGENT TORI HUNTER BOOK 5

Genç çift karla kaplı kaldırımında hareketsiz yatıyor, eldivenli elleri kurtarabilecekmiş gibi sıkıca bağılbirbirlerini . Ancak yanıp sönen mavi ışıklar sessiz aydınlatır sokağı ve kan damlaları bembeyaz zemine saçılır...

Ajan Tori Hunter'ın cinayetler karşısında kalbi kırıldı
Sadece birkaç aydır flört eden iki üniversite öğrencisi **Cam** ve **Gracie**'nin teyzesinin evinin önünde vurularak öldürülmesi. Bu olaydaki tanıklarla

Bir zamanlar huzurlu olan mahallede siyah bir arabanın hızla uzaklaştığını gören Tori, dokuz yaşında bir kız çocuğu parktaki bir bankta tek başına otururken ve konuşmayı reddederken bulununca çaresizce izini sürer. Bu küçük topluluktaki hiç kimse onun kim olduğunu bilmemektedir...
cinayetler?

Pembe paltosuna sarılmış küçük **Alisha**'yı ziyaret eden Tori, onun sağır olduğunu hemen fark eder. Elleri işaret dilinde hareket ettikçe Tori mesajını ilettili: *Siyah arabalı kadından kaçmak zorunda kaldık. Eve gitmek istiyorum.*

Alisha, Cam ve Gracie'nin katiline tanık mı oldu? Tori, çam ormanının derinliklerindeki ıssız bir kulübeye doğru yol almak için acele ederken bir kadın sesinden kanını donduran isimsiz bir çağrı alır

Soğuk. **"Merhaba, Tori. Alisha'yı güvende tutmak için tam olarak söylediklerimi yapmalısın..."**

Tori katille mi konuşuyor, yoksa gerçek faili yakalamak için tek umudu bu gizemli kadına güvenmek mi? Daha fazla telefon görüşmeleri geldiğinde, sesin Tori'nin geçmişindeki faili meçhul bir dava hakkında *her şeyi* bildiği ve **Tori'nin daha fazla masum hayat kaybolmadan önce bu çarpık zihinle ve kendi karanlık şeytanlarıyla yüzleşmesi gerektiği** açıktır.

Soluk soluğa okuyacağınız, kesinlikle vazgeçemeyeceğiniz bir kitap. Robert Dugoni, Gregg Olsen ve Melinda Leigh hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

THEIR LOST SOULS

AGENT TORI HUNTER BOOK 6

Göl kenarındaki kulübenin anahtarı çeviren Ally, kilidindeki erkek arkadaşı usulca gülerken parmağını dudaklarına götürür. Bu gece sadece ikisi var. O gecenin ilerleyen saatlerinde
Cesetler kayıkhanenin yanındaki çimenlerde yatıyor, ay ışığı görmeyen gözlerine yansıyor...

Genç bir çift uzak bir tatil beldesinde öldürülmüş olarak bulunduğu Kabin, **Ajan Tori Hunter** olay yerine koşar: ve yakın bir arkadaşının kızı olan **Ally Mannion**'u ve onun Erkek arkadaşı Reed. Kim onların masum hayatlarını ellerinden almak ister ki?

Tori'nin fark ettiği ilk şey gölde sürüklenen bir teknedir. Peki Saldırıya tanık olan biri var mı? Ancak tekne hiçbir ipucu vermezken, Ally'nin kalbi kırık ailesiyle görüşen Tori çok geçmeden Ally ve Reed'in kulübeye zorla girdiğini fark eder. Bir şey mi saklıyorlardı? **Yoksa genç çift görmemeleri gereken bir şey mi görmüştür?**

Ardından on dört yıl önce kaybolan bir kişinin cesedi başka bir gölün dibinde bulunur. O da öldürülmüştür. İki vakanın birbiriyle bağlantılı olduğuna ikna olan Tori, gölün dibinde bir dizi korkunç suçu ortaya çıkarır.

Yerel toplumun kalbi yıllar öncesine, hatta kendi okul günlerine kadar uzanıyor.

Katili yakalamak için Tori'nin hayatı boyunca tanıdığı insanlar hakkındaki her şeyi sorgulaması gerekecektir. **Ama onlar tekrar saldırmadan önce ne kadar ileri gitmesi gerekecek?**

Bu sürükleyici ve bağımlılık yaratan polisiye gerilim romanı sizi bütün gece sayfalar arasında koşturacak. Mary Stone, Gregg Olsen ve Melinda Leigh hayranları bu romanı ellerinden bırakamayacaklar.
Kayıp Ruhları için.

[Buradan alın!](#)

PUBLISHING TEAM

Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek pek çok kişinin çabasını gerektirir. Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese teşekkür eder.

Ses

Alba Proko
Sinead O'Connor
Melissa Tran

Ticari Lauren

Morrisette
Hannah Richmond
Imogen Allport

Kapak tasarımı

Hayalet

Veri ve analiz

Mark Alder
Mohamed Bussuri

Editoryal

Ellen Gleeson
Nadia Michael

Metin Editörü

Jane Eastgate

Düzeltilmen

Shirley Khan

Pazarlama

Alex Crow

Melanie Price

Occy Carr

Cíara Rosney

Martyna Młynarska

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles

Stephanie Straub

Joe Morris

Üretim

Hannah Snetsinger

Mandy Kullar

Jen Shannon

Ria Clare

Tanıtım

Kim Nash

Noelle Holten

Jess Readett

Sarah Hardy

Haklar ve sözleşmeler

Peta Nightingale

Richard King

Saidah Graham

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %7'sinin evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %12'ye çıktığını biliyor muydunuz*? Biz istiyoruz ki

Geleceğin okurlarını oluşturmaya yardımcı olmak için oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi isteyerek bunu değiştirmeye çalışacağız.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılacak harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından 2023 yılında bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2024 yılında

Storyfire Ltd'nin bir baskısı olarak

yayımlanmıştır.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

Storyfire Ltd'nin EEA'daki yetkili temsilcisi Hachette Ireland 8 Castlecourt
Centre
Castleknock Yolu
Castleknock
Dublin 15 D15 YF6A
İrlanda

Telif Hakkı © Roger Stelljes, 2024

Roger Stelljes bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma
hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83618-089-0

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

